

Giới thiệu Tao Không Thích Yêu Mày Đâu

Truyện Tao Không Thích Yêu Mày Đâu của tác giả Trang Gentle là câu chuyện nỏ xoay quanh cuộc sống của nhân vật chính.

Con gái khi yêu thường lo sợ nhiều điều, sợ này sợ kia. không biết chọn người như thế nào, sợ yêu nhiều quá lúc đó sẽ nghĩ ai cũng xứng với người đó trừ mình.

Nhưng con tìm luôn có những lý lẽ riêng mà không phải chúng ta muốn điều khiển được là được mời các bạn đón xem.

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mày Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tôi Là Thế Đây

Tôi là con trong gia đình họ Nguyễn. Tôi thích sự ồn ào và yêu sự yên tĩnh, lập dị đúng không, ừ thì tôi cũng thấy vậy. Ngoại hình của tôi thì xinh xắn? Dễ thương? Hay xấu xí? Điều đó thì tôi không rõ. Nhưng theo lời anh trai đáng ghét của tôi phán như thế này:

-”Mày thì nhìn từ trên xuống dưới chẳng có gì đẹp. Mất thì một mí, người thì còm nhom, chẳng đâu vào đâu. Nếu như tao mà không thấy mẹ mang thai rồi sinh ra mày thì tao đã không gọi mày là em đó Hân à!”

Đó là nguyên do anh trai Nguyễn Ngọc Đăng nói với em gái Nguyễn Ngọc Hân là tôi thế đấy. Đăng lòng quá, tắc trách quá. Không những là hay nói xấu em gái không đâu mà anh tôi còn hay thấy tôi đi ngang qua thì đưa chân ra chắn cho tôi té, có đồ ăn ngon thì tranh với tôi. Mọi người đều nói anh trai thì luôn thương em gái, nhưng với ông anh già nhà tôi chắc tôi phải ngẫm nghĩ lại mức độ “thương yêu” kì quái này.

Bởi vì lúc nào cũng cãi nhau với anh tôi nên tôi trở nên cực kì ghét con trai đẹp trai, vì tui nó lúc nào cũng kiêu ngạo, điển hình là anh tôi đó. Không biết tôi có phải là con nuôi không nữa mà sao chẳng hưởng được tí hồng ân xinh đẹp từ ba mẹ như anh trai tôi vậy trời. Haiz...

Mặc dù tôi có nói là ghét anh trai là thế, ghét trai đẹp là thế, nhưng đôi khi tôi còn tự hào với gương mặt đẹp của anh hai và còn luôn ao ước lấy được người chồng đẹp trai tài giỏi nữa. Hehe.

Tính khí thất thường, đúng tôi thừa nhận mình lúc nắng khi âm ỉ, nhưng tôi rất giỏi chịu đựng và chấp nhận số phận cũng như chấp nhận sự thật phũ phàng về nhan sắc khiêm tốn này.

Tôi là thế đấy.

»»»»»»»»»»

Hôm nay tôi chuyển lớp, à không chỉ tôi mà còn mấy đứa lớp tôi nữa. Chuyện là lớp cũ của tôi trong lớp chỉ có vài nhân tài, phần từ còn lại là nhân dân ăn bám học tác cùng có lợi trong bài kiểm tra. Sự việc trên làm thần dân lớp tôi kiến thức ngày càng hạn hẹp phụ thuộc vào nhau, làm gia tăng học sinh yêu mến thầy cô, trường lớp, muốn ở lại trường lâu hơn dự tính.

Vì vậy những bộ óc xuất chúng của nhà trường đã nghĩ ra cách tách lớp tôi để “đập tắt” phong trào “yêu trường” của học sinh.

Tôi và vài đứa trong lớp được chuyển vào lớp 11a3, tôi cũng không quan tâm lắm. Vừa vào đến cửa lớp, tôi bắt gặp gương mặt đang toét như bắt được vàng của thầy giáo, chắc là thầy chủ nhiệm.

Có cần như thế không thầy, chỉ vài đứa nhận lớp thôi mà, có cần phải nhìn đám đuổi thế không.

Sau hồi lâu nhìn như thấu chúng tôi thì thầy “bắt được vàng” cũng lên tiếng:

- Lớp trưởng, đem danh sách lớp xuống đọc tên từng bạn lớp mình để các bạn mới biết tên các bạn đi.

Nói xong, anh bạn được xem là lớp trưởng đi lên, bạn này nhìn cũng bánh nha.

- Mai Văn An

- Đào Thanh Lâm

- Nguyễn Yên Nhi

...

Từng người đứng lên để làm quen. Mà làm quen cái gì mà mặt hình sự thế, không bỏ nhau thì có.

Anh bạn lớp trưởng lại nói tiếp:

- Và mình là Nguyễn Anh, họ Nguyễn tên Anh, nên mấy bạn cứ kêu mình là Anh xưng em cũng được. Hehe, đùa thôi. Các bạn có thể xưng hô với mình và các bạn trong lớp sao cũng được, mà tao càng tốt.

Kết cách nói chuyện của anh bạn này rồi nha. Mà anh bạn họ gì ta...Ng...Nguyễn à. Trùng họ với tôi à. Thiện cảm với anh bạn đã bị giảm một nửa. Tại ngoài gia đình tôi ra tôi không thích bị trùng họ cho lắm. Như bị cướp cái gì vậy.

Sau đó tại tôi cũng giới thiệu tên mình. Khi tôi giới thiệu tên tôi xong tự nhiên anh bạn cùng họ ở trên bục giảng nhếch mép, ý gì đây.

Buổi học đầu tiên gì mà chán ngắt, lớp thì đầy sát khí, mặt đũa nào đũa nấy hầm hầm, nản hết chỗ nói. Ngay cạnh tôi lại là lớp trưởng Nguyễn Anh nghiêm túc thôi rồi, không muốn học chút nào luôn.

Để có thể thoát ra khỏi thế giới u ám này, tôi đã cảm dế yêu và nhắn tin cho con bạn thân đang ở lớp cạnh bên. "Vý à tao kể cho mày nghe này, ta...". Chưa kịp nhắn xong thì điện thoại tôi đã biến mất. Nhìn qua nhìn lại thì thủ phạm chính là anh bạn cướp họ. Ờ hay tôi có làm gì hấn đâu, mặt tôi bắt đầu nóng lên rồi đó.

- Đưa đây_Tôi nói.

- Không đưa.

Cái thằng này. Điện thật mà.

- Không được sử dụng điện thoại trong giờ học. Tôi cấm_Hấn ta nói.

Tôi cũng không vừa:

- Kệ bạn chứ, bạn có quyền gì.

- Tôi là lớp trưởng.

Tôi cứng họng. Đúng rồi hấn là lớp trưởng mà.

Tôi chưa kịp nói gì thì hấn đã cướp lời:

- Bạn có thể nói thầy nếu bạn muốn, nhưng tôi nghĩ bạn nên suy nghĩ lại.

Dám hăm dọa tôi. Nói thầy, tưởng tôi không dám chắc.

À mà không, tôi nói chẳng khác gì tôi tự khai 'thầy em đang bấm điện thoại trong lớp'.

Dại không? Không đại.

- Tưởng lớp trưởng thì hay sao_Tôi hấn học lèm bèm

Hấn định nói gì đó nhưng thầy đã lên tiếng nhắc:

- Hai em có vấn đề gì à?

Hai chúng tôi im bật.

- Tùg ! Tùg ! Tùg

Cứu tinh, đúng là tiếng trống cứu tinh.

- Ê, trả đây.

Hấn không nói gì, bước lên bục. Hấn nói:

-Quy định lớp đặt ra thì phải chấp hành. Và tôi là lớp trưởng, tôi có quyền đặt quy định. Tôi cũng nhắc cho các bạn 2 điều cần nhớ:

Điều 1 : lớp trưởng luôn đúng

Điều 2 : Nếu tôi sai hãy xem lại điều 1.

Ờ...

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mày Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Bạn Mới

Ồ...

Cái gì vậy trời? Miệng tôi há hốc không nói được lời nào luôn. Điều điều con khi. Có phải lớp trưởng lớp này bị gì rồi không?

Tôi thấy tay mình bị lay mạnh, nhìn sang thì ra là một bạn nữ.

- Nguyên Anh là vậy đó, vui tính thì vui thôi nhưng nói đến quy định lớp thì nghiêm lắm. Không ai dám cãi lệnh đâu. À mình là Mai Hương, bạn là Ngọc Hân đúng không?

- Ủ_ tôi gật đầu.

Gớm, chẳng lẽ hần nói với lớp shit ăn được cũng ăn à. Hay hần nói là hần là biết bay nói mọi người bay theo cũng bay à?

- Anh, mày làm gì mà nghiêm thế mày_Một bạn trong lớp phát biểu.

Hần đáp lại:

- Kệ tao.

Nói xong hần trả điện thoại cho tôi rồi bước ra ngoài.

Nguyên Anh_ người đã cướp họ, giờ còn đã từng cướp luôn điện thoại của tôi, đáng để đưa vào danh sách kẻ thù không đội nón chung nhằm, không đội trời chung và trở thành người xấu trai nhất mà tôi từng thấy. Có phải số tôi quá nhỏ không, gặp toàn trai “đẹp” mà “lạ” không hả.

*****

Kết thúc một ngày thật mệt mỏi, bạn thì không thấy đâu mà lại tăng thêm kẻ thù. Có khi nào tôi phải đi xem lại số phận mình vào năm nay không, tôi nghĩ mình sắp tiêu...

Phòng thân yêu, chị đã về đây...

Vừa cho thân xuống nệm thì anh 2 ở đâu chạy vào:

- Hôm nay học sao rồi em gái?

Tôi biết dù thế nào thì hai anh em tôi cũng rất quan tâm nhau, chuyện gì tôi cũng chia sẻ với anh hết.

- Tệ lắm anh à, hôm nay đến lớp ngồi gần một thằng điên mà còn cùng họ với mình nữa chứ_ Tôi uể oải đáp.

- Cho đáng đời, ai biểu tự nhiên chui ra cướp họ tao. Ê mà lớp mày có gái xinh hơn?

- Khi nào cũng gái xinh. Không có, không biết, lớp thì u ám thấy mồ ai mà đề ý. Mà hôm nay anh không đi học à, học đại học sướng quá ha?

- Sướng gì đâu em, anh mày đẹp trai quá, người ta cứ nhìn hoài, gái cứ theo riết, anh cũng khổ tâm lắm em à._ anh tôi vừa nói vừa vuốt cằm,

Đó, lại bắt đầu tự sướng. Miệng khi nào cũng hỏi tôi có gái đẹp không, ra đường thì bày đặt 'nặng nề'. Giả tạo quá đi.

- Thôi anh ra ngoài đi em mắc ngủ.

- Này này, tao lặn lội đường xa về thăm mày mà mày nói thế à_Anh tôi nhăn mặt “phét”.

- Anh đừng có màu mè với em. Em biết tông rồi. Hôm nay có bóng đá, anh sợ đang xem anh phấn khích quá, rồi làm những hành động điên rồ nguy cơ mất hình tượng chứ gì?

Anh tôi cười toe rồi cốc đầu tôi rồi đau:

- Đúng chỉ mày mới hiểu anh.

Lại nữa, trai đẹp quanh tôi là thể loại gì thế?

***

Sáng sớm, cái đồng hồ báo thức hét rõ to. Bước đến cửa lớp thì nghe lớp hét rõ bự. Lớp này lạ à nha, hôm qua thì im rõ sợ, hôm nay mặt đura nào cũng như lửa được mùa.

- Hân, đến đây.

Tôi bị Mai Hương kéo đến tập bạn của Hương. Tôi ngơ ngát nhìn bạn ấy giới thiệu:

- Đây là Mỹ Phương.

Là một cô gái có mái tóc buộc lệch.

- Trọng Huy.

Chàng trai có đôi mắt to tròn nổi bật.

- Hữu Tiến

Chàng trai có làn da trắng như...

- Và người cuối cùng chính là anh lớp trưởng Nguyễn Anh đẹp trai. Làm quen với nhóm mình nha.

Nói đến đây, Hương đưa tay hướng ra ngoài cửa lớp. Thằng cha cướp họ bước vào.

Nhìn thấy hân là tôi không muốn học rồi, đẹp trai gì chứ.

Nhưng mà cũng phải công nhận, nhìn chung lớp này toàn nam thanh nữ tú, nhìn cũng đã mắt.

Tôi cũng rất vui khi được làm quen với nhóm này. Ai cũng vui tính.

- Lớp a4 cạnh bên có nhiều giai đẹp lắm tụi mày_Phuong hí hửng.

Tiến phản đối :

- Trai trước mắt đây không nhìn, lo nhìn đâu đâu không à. Điển hình là tao nà.

- Oe, cho không cũng không thêm.

- Hân nói xem, trong lớp này mình cũng đẹp trai đúng hông?

Hương lên tiếng:

- Mày đừng thấy con Hân là người mới mà mày ép nha mày.

- Đúng mà. Hân, mày có công nhận không?

- Nhìn sơ lược thì tao thấy có thể nhìn được, cũng không tệ. Đẹp ngang Chí Phèo, hợp với Thị Nở. Hehe_Mấy đura này cứ mày tao làm tôi cũng sờ cảm như đang suy nghĩ hùa theo, không biết mình đang là bạn mới.

Hương, Phương cười lớn, Tiến bí xị.

Huy nãy im giờ mới lên giọng:

- Tụi mày cứ lo đẹp trai đẹp gái. Lo học đi. À mà Phương bên đó có trai đẹp thể có gái xinh hông?

Huy vừa nói xong bị cả nhóm đánh túi bụi cái tạt dấm lên giọng.

- Tụi bây, nãy giờ nói chuyện sao không thấy Nguyễn Anh đâu ta.

Đúng, chính là không có hân nên tôi có thể ngồi nói chuyện đó chứ.

- Hình như thằng Anh đi họp với bí thư rồi_Huy trả lời Phương.

- Có nó nói chuyện càng vui.

Vui gì chứ, mệt thêm thì có, sợ hấn còn cướp luôn thứ gì đó của tôi nữa thì khổ. Tôi lại bắt đầu cảm thấy nghi rồi đó.

Vào giờ học thì hấn cũng vào, đưa ra bộ mặt kiêu ngạo phát ghét.

Lớp hôm nay đỡ âm u hơn, tôi còn nghe thấy tiếng nói chuyện rì rầm nữa mà. Hôm nay cũng may mắn quen được mấy bạn ở đây, tính tôi lại rất dễ hòa đồng, chỉ cần nói chuyện hợp là được rồi.

Tôi lục cặp tìm mắt kính đeo vào để học, tôi bị cận thị, đúng là phiền phức. Ô, kính của tôi không thấy đâu hết, chắc để ở nhà rồi. Mà chắc hôm nay không có gì để viết đâu ha, ngồi im cho lành. Đang suy nghĩ mông lung thì một giọng nói uy hiếp vang lên, tôi quên xù là mình ngồi gần lớp trưởng :

- Chép bài đi nếu không muốn bị chép 100 lần.

- Quên mang kính rồi, không chép được.

- Thầy này rất nghiêm đây_ Hấn ta nhắc nhở. Nhưng cái giọng cứ như bỏ bom nhau.

Tôi thì không muốn nổi tiếng, không muốn làm việc vô bổ như thế. Nhìn qua nhìn lại, ai cũng hăng say chép bài. Chắc đúng như hấn nói rồi. Hội Mai Hương thì ở tận bên tổ 1, quanh đây thì chẳng còn ai thân quen, đành phải xuống nước mượn hấn :

- Cho tao mượn vở ghi bài đi.

Hấn trả lời rất nhanh :

- Tao không thích.

- Cho mượn đi.

Lần này hấn không nói mà chỉ nhếch mép. Đúng là keo kiệt mà. Tôi chưa kịp lắm bầm nguyên rửa hấn thì thầy đã bước xuống:

- Sao em không chép bài?

- Tại em..

Tôi chưa kịp nói thì ông thầy đã chặn họng :

- Chép 100 lần bài hôm nay cho tôi, thứ 6 nộp.

Xong, cuối cùng cũng bị nổi tiếng trước lớp.

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mây Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Đúng Là Kẻ Thù

Trời ơi!

100 lần, chép khi nào mới xong, môn gì chứ môn lịch sử thì thôi rồi, không biết là bao nhiêu trang. Sao số xui vậy nè. Tại hấn, đúng rồi tại hấn. Tôi liếc hấn, rửa thăm: “Nhắc thì nhắc từ sớm đi, không thì đưa cho chép cũng được. Đúng là cái đồ con ông keo, cháu ông kiệt. Chẳng được tích sự gì hết”.

Mà có ai nói trước cho tôi đâu, mới học ông thầy này lần đầu mà, lớp 10 tôi đâu có học ông, tôi lại không có kính chứ bộ, làm như tôi không muốn chép bài lắm không bằng.

- Sao? Không được à em?_Thầy nhắc nhở.

Tôi từ xưa đến giờ luôn tiết kiệm lời với 'người lạ', một người tôi quen biết thì tôi có thể nói rất nhiều, nói khi nào có người chặn họng tôi lại thì tôi mới thôi, còn ông thầy này thì haiz...chẳng muốn nói làm gì, nhìn là biết người văn chương lênh láng, lí lẽ đầy mình, nói thì sợ bắt bẻ làm đuối lí lắm. Lỡ xui ở đâu đến, nói xằng nói bậy thì thầy lại tăng thêm lần thì khổ. Đáng thật.

- Dạ, em sẽ nộp đúng thời hạn thưa thầy.

Thầy hài lòng giảng tiếp.

Khi vấn đề được giải quyết “rất ổn” như thế thì việc đầu tiên tôi làm khi ngồi xuống ghế lại là liếc hần, tôi phải liếc cho cháy mặt hần ra. Nhưng khi hần nhận được cái liếc của tôi thì lại nhếch mép, chắc miệng thẳng cha này chỉ dùng để nhếch thôi hay sao á.

Xong “tiết chép phạt” thì các tiết khác tôi cũng không bị xui nhiều thêm, ngoài việc bị đứng lên trả lời trong tình trạng không biết gì và gây tiếng nói lớn trong lớp do cãi nhau với hần vào việc chia bản. Tôi với hần đều nói mà cô giáo chỉ nhắc nhở mình tôi, cô bị cái bản mặt ngây thơ giả tạo của hần đánh lừa rồi cô ời. Và thế là tên tôi vinh dự được ngồi ngênh trong sổ đầu bài “khoe tài”. Thật hết nói nổi mà.

Ba mẹ ời, ba mẹ sinh con ra để con phải chịu đựng như thế này sao???

Tôi hần học dắt xe ra với thái độ bức tức dù trước đó nhóm bạn mới của tôi đã ra an ủi, đề nghị giúp đỡ chép giúp vụ 100 lần, liên tục nói chuyện cười vui về để có thêm không khí vui. Tôi đáng lẽ cũng đã thấy người ngoại rồi, tự nhiên thằng Nguyễn Anh ở đâu bay ra với gương mặt thật phờn nhìn tôi một cái, rồi chen vào cuộc nói chuyện của chúng tôi. Khi đó tôi chỉ ước có thể giẫm cho nát bét cái bản mặt đó ra. Tức quá.

Người ta nói giận cá chém thớt quả không sai. Vì tôi giận nên tôi đã hại luôn chiếc xe đạp yêu quý, đã dùng một lực mạnh từ chân mà đạp chiếc xe tới tấp. Xe đạp tôi từ xưa đã có tiền sử hư xích chưa sửa. Vì bản tính lười nhát bẩm sinh nên chiếc xe vẫn chưa đưa đi làm mới. Và thế là khi tôi đang trút giận thì xích đã lìa khỏi xe. Khi tôi bình tĩnh lại rồi thì chiếc xe của tôi đã... hix.. hix...tôi đành ngậm đắng nuốt cay dắt bộ xe về nhà. Đúng là gây ông đập mộng ông mà. Tự mình hại mình đúng là chỉ có tôi.

Khi tôi kể chuyện mất mặt đó cho 2 người nghe thì nhận được hai câu là : “Mày còn mặt để mất à” của con bạn thân và : “Đáng đời” của anh hai. Phũ thật.

Ngày phũ phàng trôi qua, khi nào đến trường tôi cũng phải đầu khầu. Người tôi được vinh hạnh đầu không ai khác ngoài anh lớp trưởng 11a3 này.

Số phận tôi đen đủi hay sao mà lại ngồi gần cái thằng cùng họ nhỏ mọn này. Hết chia bản như con nít giờ thì kiểm tra bài tập tôi có làm chưa, chưa làm thì ghi vào sổ. Chỉ cần tôi có hớ hể trò truyện tí xíu trong giờ học là lại dọa nạt. Lỡ mang dép đi học là lại lấy sổ ra ghi ghi chép chép.

Động một tí là lại ghi sổ, hần ghi cho gia phả nhà hần à. Riết tôi cũng không biết mình đang học trung học hay học tiểu học nữa.

Trong lớp này tôi nghe nhiều tiếng hay về hần như là hần nổi tiếng luôn giúp đỡ bạn bè, học đỉnh, đẹp trai không chán, luôn thân thiện là bản tính được mọi người thấy ở hần.

Tôi thấy sai, sai hoàn toàn rồi. Các bạn đã bị hần lừa rồi đó các bạn ời. Tôi công nhận hần thì...ừ thì cũng đẹp, nhưng không chán thì tôi thấy nên xem lại. Học đỉnh thì đúng rồi nhưng hay giúp đỡ người khác thì tôi phản đối nhé, hần có bao giờ giúp đỡ tôi đâu, không những thế tôi còn bị hần đi nữa mà. Tôi như là con của hần vậy, hần nói gì cũng phải nghe.

Không phải tôi chịu đựng khuất phục gì cho cam, tôi cũng đã có lần mạnh dạn đứng nói với thầy chủ nhiệm về sự bất công của hần, nhưng thầy nhìn sắc mặt hần rồi cười cho qua, thế là tôi phải ngậm cay nuốt đắng chịu phạt. Thầy nhu nhược quá thầy ời, bị sắc đẹp hần quyến rũ rồi.

Đời đúng là có nhiều chuyện bất bình, không nói được với thầy, tôi liền kể ra những việc nhỏ mọn mà hần làm với tôi để tìm đồng minh, ai ngờ bị nhiều người nói với gương mặt đầy ngạc nhiên như là:

”Sao lại thế, Nguyễn Anh tốt lắm mà”

Hay có đứa còn nói:

”Hay là mày hiểu lầm gì nó, Anh tốt lắm”

Có đứa lại nói trong phần khích:

”Nguyễn Anh là thần tượng của tao đó mày, vừa đẹp trai học giỏi nữa, hí hí. “

Có đứa lại nói như hiểu hần lắm:

”Hay mày vi phạm nội quy nhiều quá, nhắc không chịu sửa, thằng Anh là lo cho lớp lắm đó!”

Vậy chia bản với tôi là lo cho lớp à. Mà cũng đâu có phải một mình tôi vi phạm nội quy lớp, tôi thấy có đứa cũng vậy mà. Có hôm tôi thấy có đứa mang dép lê bị sao đó ghi thì hần chạy ra giải thích nào là: giầy hư, vừa đứt khi đến trường. bla...bla...Thế đó mà chỉ cần tôi làm sai một tí là ghi vào sổ liền. Thằng điên.

Còn nhóm bạn tôi quen thì nói một câu làm tôi choáng váng luôn:

”Nguyễn Anh vui tính lắm, tốt cực luôn. Ừ mà sao mày lại bị hần đi ta, hỏi đó giờ thằng Anh có bao giờ vậy đâu, mày nợ tiền hần hả???”

Đó, mặt tôi vậy mà tại nó kêu tôi mắc nợ tiền, có hần mắc nợ tôi thì có. Hần phải gọi là bắt nạt tôi và luôn uy hiếp lá ngọc cành vàng tôi đây thì đúng hơn. Khi nào cũng lấy danh lớp trưởng bắt tôi nghe theo.

- Hân, lên làm bài tập này cho tao.

Hân đó, hân lại bắt đầu rồi đó. Đúng thật là kẻ thù mà.

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mày Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Mày Thích Quà Gì?

Cứ 15' đầu giờ là hân lại....

Sao vậy anh Nguyên Anh xấu tính, anh có cần đây dọa tôi thế không.

Tôi nhất định phải theo lời Bác Hồ đứng lên chiến đấu chống lại kẻ thù mới được. Tôi còn nhớ khi kêu gọi toàn quốc kháng chiến Bác Hồ đã viết: Ai có súng dùng súng, có gươm, giáo, sên, kéo, dao dùng tuốt, hãy chém địch ra trăm mảnh để thỏa con giận (xin lỗi Bác con quên lời Bác viết sao rồi, cho con bịa tí).

Bây giờ tôi phải làm sao đây, tôi không có những thứ đó, chỉ còn tấm thân này làm sao chiến đấu.

Hay dùng sắc đẹp quyến rũ. Nói xong cũng thấy nản, tôi có đẹp gì đâu mà quyến rũ chà rử.

Hay dùng văn chương làm hân đuối lí. Haiz...khó cái là điểm văn chỉ đủ lên lớp.

Hay là dùng nội công thâm hậu để đánh bại hân. Cái thân học sinh như tôi thì làm gì có võ, cầm bút thước viết bài đã thấy mệt rồi huống hồ chi.....bút với viết....Đúng rồi, tôi sẽ dùng bút bi để chiến đấu, sẽ chọt, đâm vào người hân, cho hân mình đầy máu... xanh. Nếu không được tôi sẽ chọt vào.....sách vở hân, vẽ bậy lên phần bàn của hân, cho hân bị thầy cô la. Haha, nghĩ đã thấy sướng. Có trẻ con quá không ta? Không không, chắc là không rồi, vì tương lai con em chúng ta, việc làm này rất là người lớn.

- Có lên không thì bảo?

Chất giọng của hân thanh thoát quá, dịu dàng quá, chỉ cần nghe vài tiếng là tôi đã cảm thấy.....tuyệt hết bao nhiêu là cảm xúc. Thằng này chỉ giỏi phá đám khi người ta đang tưởng tượng thôi.

Lần này tôi phải phản đối mới được.

- Tao...

- Nè Nguyên Anh, mày làm gì mà chèn ép con Hân thế, khi nào cũng bắt nó làm vậy?

Dù mồm vừa há ra để nói nhưng bị chặn lại có hơi què một xíu, nhưng không sao, cuối cùng anh Tiến đẹp trai đã nhìn thấy được bộ mặt thật của hân. Anh Tiến ơi, hãy giành lại sự công bằng cho Hân mười mười đi, tao chịu hết nổi rồi.

- Đúng đó, gần 2 tháng nay mày cứ làm khó nó hoài.

Anh Huy cũng thật sáng suốt nữa, biết tôi bị hân đây dọa gần 2 tháng cơ đấy. Tôi phải chịu đựng sự điên khùng của hân lâu vậy đó.

Giờ đây đến cả Phương với Hương còn đồng tình với tôi nhìn lớp trưởng gật đầu để phản đối nữa kìa. Haha. Có một sự sung sướng hơi bị chà bá.

-Tụi mày là cán sự bộ môn à, ngồi đó mà nói. Ừm...mà nếu muốn thì cứ lên làm thay hay làm cùng cũng được, bạn bè với nhau mà, tao là tao rất thích tạo điều kiện.

Hân đe dọa kìa, đừng sợ các đồng chí.

- ....

Ồ... sao im re vậy, tinh thần đồng đội đâu rồi. Sao có một câu đã xoay chuyển ý chí của các đồng chí hết vậy.

Haiz...cũng không thể trách tụi nó được, kẻ thù của tôi là cán bộ cấp cao mà. Tôi phải cố gắng làm hết để nhận khoan hồng. Làm nhiều, biết nhiều, không buồn, không buồn. ^ _ ^

- Các em về chỗ hết đi. Thầy có thông báo.

Đang bước lên thì bị chặn ngang bởi tiếng thầy, sao hôm nay tôi hay bị què độ thế.

Nhưng mà cũng cảm ơn thầy nha, hí hí.

- Chưa xong đâu nghe chưa.

Hắn nói nhỏ để mình tôi nghe. Xin lỗi chứ chị đây thoát rồi. Tôi phẩy tay ra điều không muốn nghe rồi về chỗ.

- Sắp đến 20/10 rồi, các bạn nam chuẩn bị quà cho các bạn nữ và cô giáo để chúc mừng. Thầy sẽ.....

- A, sắp có quà rồi, thích quá.

Một đứa hét lên.

- Vui toá vui toá, sắp có đồ miễn phí rồi.

Một vài đứa lại bắt đầu phấn khích.

- Ye ye ye, ồ ye ye.

Lại phấn khích.

Tôi thấy lớp của tôi có sở trường là hay nhảy vào miệng người khác khi người ta đang nói lảm nhảm. Mà cũng không biết có phải sở thích không nữa.

- Tụi mày im hết coi, thầy đang nói mà.

Đúng là lớp trưởng, nói cái im hết liền.

- E hèm, việc đó thì các em nam tự tổ chức nha, thầy không liên quan.

- Sao lại thế hả, thầy cũng đóng góp chút ít chứ thầy tụi em còn trẻ người non dạ.

- Mấy em tự làm mới có ý nghĩa, các bạn nữ mới hạnh phúc, các lớp khác còn nề phục.

Lần này thì thằng lớp trưởng đứng lên nói luôn:

- Tụi em biết tự túc là hạnh phúc, lớp khác nề phục là chuyện đương nhiên, nhưng có thầy đóng góp tụi em mới thấy hạnh phúc hơn. Thầy cũng biết rồi đó, chúng em phải chuẩn bị quà, rồi còn mua bánh kẹo, nào là mua bong bóng trang trí, bla...bla... để tổ chức. Mà con gái lớp em_hắn nhìn qua một lượt con gái lớp tôi rồi tặc lưỡi, hắn nói tiếp_là một động vật ăn tạp truyền kiếp nên....á....á....đau...đau...

Chưa để hắn nói xong câu, con gái lớp tôi đã cầm chổi phan cho hắn vài phát rồi. Cho đáng đời.

- Đúng rồi đó thầy, đúng rồi...

- Được rồi, được rồi, thầy sẽ chịu 1/10, được chưa. Thôi sắp vô lớp rồi các em học đi. Thầy đi đây.

- Thầy ơi, thầy ơi, chưa nói xong mà, thầy ơi...

Có đứa nói với theo nhưng chẳng được gì.

- Ngân sách thì không có, giờ còn phải mua quà, biết lấy tiền ở đâu ra?

- Đúng đó, con gái lớp mình còn ăn như heo, bánh kẹo từng nào mới đủ.

Một đứa lại tiếp tục than thở.

- Ê, vừa nói gì tụi này đó? Muốn ăn chổi không?

- Không không tụi em nói tụi chị xinh xắn dễ thương.

- Biết điều đó.

Cán chổi được hạ xuống.

- Tất nhiên là biết điều rồi, có chết cũng không khai mới nãy tụi tao nói tụi mày ăn như heo.

- A ha lão với tụi bà đây à. Đứng lại cho tao...

Đứa cứ chạy, đứa cứ đuổi, loạn cả lớp. Đến khi nào trống đánh, tụi nó mới thôi.

Thế cơ mà hôm nay thằng cha ngồi cạnh cứ đăm chiêu không nói gì, giờ đến tiết sinh hoạt lớp không có thầy cũng không nói luôn. Kệ, mặc xác hần, như vậy đỡ khổ.

- Con gái tụi mày thích gì?

- Giật cả mình _tôi ôm tim, tự nhiên đang im lặng quay sang nói làm tôi giật mình_ Cái gì?

- Mày thích quà gì?

- Hả???

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mày Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tại Sao Không Giống?

- Mày...mày hỏi tao...tao á?

- Ủ. Chứ tao tự hỏi tao à?

- Sao...sao tặng... tao?

Tôi tròn mắt nhìn hần, hần dờ chừng à?

- Ai nói tao tặng mày?

- Thì mày vừa hỏi tao mà.

- Con điên, tao hỏi chung tụi con gái đó. Tưởng bỏ à?

Hơi bị quê, hôm nay mình hơi dờ chừng thì phải, còn tưởng bỏ nữa chứ. Chết quê quá.

- Nói coi, sao nhìn mặt ngu thế?

Chắc chắn hần đang muốn châm chọc tôi đây mà.

Chị đây không muốn chấp.

- Ủ thì tụi tao thích những gì tụi mày không thích.

- Con này, hâm à, tao hỏi thật, nói cho tử tế _Hần hần học.

Tôi cũng không vừa, cao giọng:

- Không đúng à, bây giờ tao nói tụi tao thích mặc váy, chẳng lẽ tụi con trai chúng mày cũng thích mặc.

- Đồ điên.

Haha, chết chưa, thằng cướp họ cũng hòng rồi kìa. Được vậy nói tiếp:

- Chẳng lẽ giờ tao nói tụi tao thích đi giày búp bê, tụi mày cũng thích à?

- Đâu phải cái gì cũng vậy, có những thứ cùng thích mà. Chẳng hạn ....

- Chẳng hạn như mày thích con trai giống tao chứ gì? Haha.

- Đồ khùng. Mày....mày... biết vậy tao không hỏi con điên như mày.

Mặt hần sao méo thế. Sao mà sung sướng zậy hông biết.

- Biết trước mày đã là thánh rồi. Thôi nể tình chúng ta là “bạn bè không ưa nhau” cho lắm, tao nói cho mà nghe. Có nghe hông thì bảo?

Tôi bắt trước câu hỏi của hân đấy. Giọng điệu có oai hơn chút gì không?

- Nói thử xem_ Hân mong chờ.
- Mà nên mua gì..... đừng hòng tao nói.
- Thôi khỏi nghe nữa, im luôn đi.

Mặt hân đen xì rồi kìa.

Kakaka, sướng quá, giờ tôi mới biết mình có năng khiếu như vậy, đá đều cũng được phết, công nhận tôi rất có tố chất. Biết vậy, mọi lần cứ nói tuốt ra, dùng cách nói nhanh thắng nhanh quả là hiệu quả.

Ra về rồi, Phải rủ tụi này đi ăn kem chúc mừng thôi. Tôi đang cất sách vào cặp thì nghe tiếng hỏi:

- Đi ăn kem đi?
- Ủ đi ăn đi tụi này.

Hả? Tôi chưa nói là tôi muốn ăn kem mà, sao tụi này biết mà rủ hay vậy.

- Con Hân có đi hay không mà miệng há hốc vậy. Không muốn đi à?

Huy thấy tôi không nói gì nên lên tiếng.

Tại tôi đang sốc mà.

- Có. Tao đi, tao đi.
- Bàn mặt nó mà không đi. Coi kìa, thèm chảy dãi rồi kìa.
- Giống mày chứ gì?
- Không phải mày đang nuốt nước miếng ừng ực ả?
- Có mày mới vậy đó.
- Thôi thôi, chú thím cứ cãi nhau hoài. Muốn gì đây? Không đi à?

Mỹ Phương phải lên giọng để ngăn chặn tôi và thằng Nguyễn Anh đang muốn ăn tươi nuốt tươi nhau. Thằng này nói tôi trước mà.

- Kệ tụi nó, chúng ta đi thôi.
- Đợi tao.

Đồng thanh tập 1.

- Tao tưởng tụi mày không đi.

Hương mĩa mai.

- Phải đi chứ.

Đồng thanh tập 2.

- Hai đứa mày cũng hợp ý phết ha.

Tôi giờ nắm đấm lên. Tụi nó nín hết.

***

- Kem tới rồi, ăn thôi.
- Mày làm như heo thấy cám thế.
- Bây giờ mày muốn ăn kem không cần đồ mức đúng không? Đúng không?

Để tăng tính thuyết phục, Phương còn đem ly kem làm động tác chuẩn bị đồ trước mặt Tiến.

Thằng Tiến mặt xanh lè, lấp bắp.

- Tao...tao xin, tao xin. Bớt giận.

- Tụi mày im coi, thấy ai vừa đi vào không? _Hương nhắc.

- Người _thằng Huy tiếp lời.

Mà con này cũng hỏi điên này, hỏi gì kì cục. Tự nhiên không không hỏi “biết ai hông”, có chời mới biết.

- Khùng, tao hỏi tụi mày biết người đó hông?

- Thằng nào? _tôi hỏi.

- Người mặc áo xanh đó.

5 cặp mắt nhìn qua.

A, cái bản mặt này quen quá. Tôi thường thấy chán trước tivi khi tôi xem phim, thường cầm đĩa cướp món ngon của tôi, thường nói xàm nói bậy trước cửa phòng chọc tức tôi, thường thấy khi tôi mở cửa phòng kể bên, cái miệng luôn nói xấu tôi. Cái bản mặt anh hai mặt dịch.

- Ai vậy mày? _Phương ngăm ngửa “áo xanh” rồi hỏi.

- Anh Đăng, đang học ở đại học xây dựng đó. Nhìn đẹp trai hông?

- Mày điều tra à.

- Khùng, anh họ tao học cùng nên biết thôi. Anh này học cũng cừ lắm.

Anh họ đã là gì, bạn chúng mày còn là em gái đấy. Hỏi đi.

- Công nhận anh này nhìn cũng được ha.

- Gớm, xì.

Huy, Tiến và thằng cướp họ nhăn mặt. Không được chú ý tức kìa.

Mà sao không ai hỏi tôi ta, tôi biết rất nhiều đây này. Biết từng miếng ăn giấc ngủ, biết đồ mặc để ở đâu...(nói một hồi cứ như tôi là mẹ ý nhi).

- Hình như anh ấy còn có em gái.

Đúng rồi đó, tôi nè. Tôi vênh mặt.

- Người đẹp, tên cũng đẹp nữa.

Lần này thì tôi không cam tâm.

- Gì? Tên vậy mà đẹp. Con trai mà tên đệm Ngọc, Ngọc Đăng, thực nữ quá.

- Ủa, sao mày biết? Tao chưa nói mà? Mày cũng điều tra người ta à?

- Tao là...

- Thôi thôi, tụi tao biết tụi mày am hiểu nhiều rồi, khỏi khai. Ê mà tụi mày nhìn coi, mặt anh đó hình như gặp ở đâu rồi đó _thằng Huy thắc mắc một vấn đề thật là nan giải nha.

- Đúng rồi, nhìn cũng quen, nhất là khi cười.

- Nguyên Anh, tụi mình gặp anh đó lần nào trước đây chưa.

- Chắc tao gặp rồi, từ kiếp trước. Haha.

- Điên! !

Mấy đứa này, quên sự tồn tại của tôi rồi à, tại sao nhìn hoài nhìn mãi, nhìn đến vô duyên mà không nhận ra tôi là em gái với người được chú ý đó. Mà anh tôi có gì đâu mà thích, ở cùng nhà đi rồi biết. Thật là...

- Tụi mày có ăn không, tao ăn hết à?

Tôi đang tức à nha.

- Còn lâu.

Nói rồi tụi bạn lại bắt đầu ăn như lợn. Tụi này đúng là có mắt như mù, thiếu nữ trắng rằm đây, tuy không được xinh đẹp cho lắm nhưng là em gái của ông anh đó mà, vậy mà chúng cũng không nhận ra. Thật là uổng phí.

^^^^

Hôm nay là chủ nhật. Đáng lẽ tôi phải thưởng thức một giấc mộng dài, mà anh tôi tự nhiên lại vào phòng gõ cửa và chỉ để...chào buổi sáng.

Điên, phải nói là tôi rất muốn nổi điên lên đây. Chắc chắn là anh đang muốn chơi tôi vụ lần trước tôi kể tội anh đi chơi đến khuya mới về đây mà. Người vô duyên và hay thù vặt như anh tôi mà tụi bạn tôi cũng khen đấy. Hết nói nổi.

Còn vụ tụi bạn không nhận ra tôi là em anh tôi còn ức lắm, tôi có kể với anh thì nhận được câu “phí báng” từ ông anh : “Mày làm gì được giống tao đâu mà tức”

Sao tôi lại không giống ta? Tôi có nước da trắng giống mẹ, thích ăn những món giống ba, đặc biệt tôi có một lúm đồng tiền bên má phải và anh Đăng cũng có. Vậy mà.....haizz....

Ba mẹ tôi đi thăm bà nội rồi, tôi kì kèo mãi mà vẫn không cho tôi đi, nói đợi dịp khác, khi nào cũng đợi hết. Để giờ đây tôi phải ở nhà với ông anh vô duyên này. Đúng là khổ thân tôi.

- Hân ơi, tưới giùm tao mấy chậu hoa của mẹ đi, tao đang bận_Anh tôi nói vọng từ trong phòng ra.

Bận gì chứ, bận online thì có.

Ở nhà còn bị sai bảo, chuyện tưới nước cho cây là việc của anh Đăng, mẹ nói anh phải thân thiện với thiên nhiên. Tôi thấy mẹ thật đúng đắn. Vậy mà giờ ông anh lại bắt tôi làm. Thật không đúng đắn chút nào.

Thôi hôm nay chị Hân này đang rảnh. Ra ngoài sân thôi, các em cây cỏ ơi chị đến đây.

- Ô Hân, nhà mày ở đây à?

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mày Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: 20/10 Ra Lệnh

Tôi đang tưới cây thì có tiếng hỏi, tôi ngược lên, chạm phải 2 gương mặt của 2 con bạn có tên toàn vắn “ương”.

-O, ừ, nhà tao. Hương, Phương, tụi mày đi đâu đó?

- Tụi tao đi mua ít đồ, sẵn tiện con Hương nó trả sách cho thằng Nguyên Anh luôn.

- Nhà thằng đó cũng đi đường này à?

- Ừ. Mà mày cũng yêu thiên nhiên quá ta, tưới nước cho cây luôn mới chịu đó.

Tôi héch mặt:

- Tao mà. Thôi vào nhà tao chơi.

Tôi mở rộng cổng cho con Phương dắt chiếc xe vào.

- Sao im lặng vậy mày, không còn ai ở nhà hả? - Hương hỏi.

- Còn ông anh, ông đang ở trên phòng.

Chúng tôi tạm gác vấn đề còn ai ở nhà, cùng nhau buôn dưa tám mọt chuyện trên trời dưới đất. Nào là lớp bên mới có ông thầy đầu hói dạy văn, hôm qua đi nhầm vào lớp mình.

Nào là thằng lớp phó lao động Hùng Sơn, tên thì ghê gớm vậy đấy mà gặp chuyện bất thường là lại rất dễ “xúc động”. Nói xong con Phuong lại còn làm vẻ mặt cực biểu cảm để diễn tả nữa.

Tụi nó còn mạnh miệng khoe hồi xưa thằng Huy chỉ đứng đến vai tụi nó. Tòì có hỏi vì sao giờ tụi mày chỉ đứng đến vai hần, thì con Phuong nói đầy tự tin: tại tao nhường nó đó.

Vãi cả nhường.

Hết nói chuyện thằng Huy lại lôi thằng Tiến ra nói. Con Hương còn hào hứng kể nào là hồi đi học lớp mẫu giáo, vì hần trắng quá, lớp lại ít con gái, thế là mấy đợt văn nghệ, cô cho hần múa với tụi con gái luôn, tức cười không chịu nổi.

Không biết tụi này đang kể chuyện vui hay là nói xấu nhau nữa.

Buôn dưa đang đến hồi gay cấn thì tòi “lại” nghe có tiếng từ trên tầng trên vọng xuống.

- Hần, mày có thấy cuốn sách chuyên ngành của tao đâu không?

Online xong rồi hả anh, giờ mới chịu học à. Đến sách của mình cũng vứt lung tung.

- Em thấy trên bàn học của em đó.

- Mày lấy của tao à.

- Không phải hồi sáng anh qua phá đám rồi để đó à?

- À à, tao quên. Mà mày đang nói chuyện với ai mà ồn thế.

- Bạn em

Không biết 2 con điên này khi biết anh Đăng là anh tòi thì sao ta.

Tòi đang tưởng tượng viễn cảnh bất ngờ thì hai đứa đang ngồi cạnh đã loa loa cái miệng :

- Tụi em chào anh ạ.

- À, à anh chào tụi em

Anh tòi cũng nói vọng lại.

Anh tòi đó, vừa có con gái nói chuyện thì đã chuyển hẳn thái độ. Hai đứa này cũng lạ, có thấy mặt anh tòi đâu mà cười dữ thế.

- Mày có anh trai chắc sướng lắm ha? Tao chỉ có em trai thôi.

Hương nói với tòi trong chất giọng đầy ngưỡng mộ.

Ừ cứ thử có ông anh như anh trai tòi xem, để xem “sướng” đến cỡ nào.

Con Phuong còn thêm vào :

- Chắc mày được anh cưng lắm chứ gì?

Cưng cơ đấy, không biết nói sao luôn.

Nói thêm dăm ba chuyện, thì con Phuong nhìn điện thoại rồi nói :

- Về thôi Hương, mẹ tao kêu về rồi.

- Ừ, về thôi. Về nha Hần - rồi quay sang nhau đồng thanh - Anh ơi tụi em về đây ạ!

- Ừ, tụi em về cẩn thận - giọng vui vẻ.

- Khi nào qua nhà tao chơi tí nha.

- Điều đó là tất nhiên, tụi tao sẽ thường xuyên qua nhà mày để nói chuyện với..... - hai đứa nó lại nhìn nhau đồng thanh - ....với anh trai của mày. Haha.

Tụi này đúng là...

- Thôi tụi mày biến luôn đi.

Tôi giả vờ giận dỗi.

- Haha, giận rồi kìa. Thôi tụi này về đây.

Nói rồi tụi nó đèo nhau, lao thẳng.

Hôm nay không có mẹ ở nhà nên tôi cũng có thêm nhiều việc, quét nhà rồi lại phơi đồ, rửa chén, bla... lâu lâu anh tôi xuống và chúng tôi lại đá đều nhau. Thế là hết ngày.

Việc ăn uống thì tôi cũng không lo, mẹ tôi có làm sẵn. Không phải vì tôi không biết nấu mà là tính lười biếng nó ăn sâu vào máu nên tôi cũng ngại trở tay. Nên đến bữa ăn tôi chỉ cần đảo qua đảo lại thức ăn như là “vận động gân cốt” rồi đánh chén là xong.

Mọi người đừng hỏi tại sao anh tôi không làm gì hết vì anh tôi đã đưa ra một lí do rất là củ chuối : “Vì tao là con trai, tao mắc lo chuyện đại sự”

Trai trai con khi.

Chuyện đại sự gần nhất là sắp đến ngày 20/10, tôi đòi anh tặng quà mà anh lại phán rất phũ : “Mẹ thì tao tặng chứ mày thì còn lâu”

Hix...hix

÷ ÷ ÷ ÷ ÷ ÷ ÷ ÷

Thế là một tuần cũng trôi qua, cuộc sống của tôi vẫn bình thường như mọi ngày. Vẫn làm bài tập trên bảng 15' đầu giờ, chấp hành đúng nội quy của trường ngồi cạnh đưa ra, tám xằng tám bậy với mấy đứa trong lớp khi ra chơi. Và đến hôm nay đã là thứ 7 máu chảy về tim và không khí 20/10 đã chạy vào lớp tôi.

Phải nói tụi con gái đưa nào đưa nấy cười ngoác miệng đến tận mang tai, hăng say phát biểu làm thầy cô chóng mặt. Vì tụi nó nói : phải làm vậy cho mau đến giờ sinh hoạt.

Không phải tự nhiên tụi nó làm vậy đâu mà là vì hôm nay, mấy anh con trai lớp tôi mỗi đứa đem một hộp quà xanh đỏ đủ màu, làm tụi con gái chúng tôi kích động quá nên có hành động lạ kì như thế đó.

Mong tiết học trôi qua nhanh, tụi con gái chúng tôi đều trông chờ như thế đấy. Đề giờ đây đưa nào cũng hăng say thổi bóng, đưa thì trang trí bảng, vẽ hoa vẽ lá láy thêm không khí. Tụi con trai đưa thì kéo bàn, đưa thì lôi bánh kẹo chúng nó “dù” bày ra đĩa, đưa thì sấm soi quà chúng nó sắp tặng. Phải nói là lớp nhộn nhịp hơn bao giờ hết.

Tiệc được khai mạc dưới sự chủ trì của hai bên, bên nam : “đứng đầu” là lớp trưởng Nguyễn Anh, bên nữ : có sự hiện diện của lớp phó học tập Yên Nhi. Khai mạc thành công.

Thầy chủ nhiệm đâu rồi? Xin thưa thầy ấy “bận” rồi. Tụi lớp tôi còn nói rất thông cảm : “Thôi để thầy lo cho người yêu thôi là được rồi, mắt công thầy ế thì khó”

Có đứa còn hỏi ngây thơ : thầy bận gì thế?

Nhiều đứa đã đáp lại : “Nói một cách khoa học và đầy đủ là bận trốn thầy”.

Thầy của chúng tôi thật biết bận.

Cuối cùng cũng đến phần tặng quà rồi. Tên thằng nào thằng nấy được viết vào giấy chờ những tiểu thư chúng tôi bóc trúng hết rồi. Sĩ số trai gái ngang nhau nên cũng không lo không có quà.

Chúng tôi đang hí hửng chuẩn bị lên bóc thì Yên Nhi ngăn lại :

- Từ, chị em cứ từ từ - rồi hăng giọng - Hồi những tên con trai kia, mấy nữ chúng tao nói trước là tụi mày phải chúc cho từ từ. Nhưng tao biết nói thế nào thì tụi mày cũng vậy nên tao sẽ ghi lời chúc lên bảng, đưa nào cũng phải chúc như thế. Nếu đưa nào dám trái lệnh chúc mà chúc mai thì cứ đợi “liên hoàn chớ” của tụi tao - rồi quay sang con gái chúng tôi - đứng không tụi mày.

- Đúng, rất chính xác.

Nhiều đứa tán thành, còn vài đứa chỉ cười phụ họa đồng tình.

Lưu manh quá.

- Tao cũng nói luôn, khi tụi mày chúc, cầm đưa nào xưng tao gọi mày. Nghe chưa hả?

Nói đoạn, Nhi lên bảng viết và nguyên văn là:

”Nhân ngày 20/10, '...họ tên...' Chúc '....họ tên....' luôn xinh đẹp, học giỏi, mình sẽ luôn yêu mến bạn, vì bạn là niềm tự hào của mình”

- Cái gì vậy???

Tụi con trai hét lên.

Cái này tôi nghĩ mới đúng là khủng bố nhau này.

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mày Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Quà đắt Giá

Sến, tôi phải nói là lời chúc cực kì sến, đúng chỉ có Yên Nhi _cây văn của lớp mới nghĩ ra lời chúc như vậy thôi.

Mấy thằng con trai muốn té xỉu hết rồi kia.

- Mày muốn anh em tụi tao chết vì sến à?

- Nói có một câu không chết được đâu. Còn không nói là chết dưới tay tao à _Yên Nhi tuyên bố.

- Hôm nay vì tụi mày nên anh em tao chấp hết _Nguyên Anh lên tiếng.

- Biết điều đấy _Nhi đáp.

- Tụi chị bốc đi, sao cứ nói hoài thế _lũ con trai lại nhao nhao.

- Được rồi, chị em, làm việc.

Mấy đứa con gái tranh nhau bốc và tôi cũng thế. Tôi cầm tờ giấy, mở ra chưa kịp đọc thì con Phương cướp mất:

- Của thằng Tiến à, đổi cho tao đi. Hộp quà của thằng Tiến to lắm. Hí hí.

Nói rồi nó đưa tờ giấy của nó cho tôi. BẠN BÈ mà vậy đó, cướp của tôi trắng trợn quá.

Tôi là tôi rất tốt nên không đòi lại đấy.

Để xem tờ giấy này là ai nào. Ai lọt vào tay tôi đây...

- Hả? Cái...cái gì thế này?Ng...Con Phương, trả tao tờ giấy kia đây.

- Không được. Hehe. Mà ai thế? A ha, Nguyên Anh cơ à? Haha.

Nếu bây giờ, được chọn lựa một lần nữa thì tao sẽ không đứng gần mày khi bốc thăm rồi con Phương hâm kia.

Nhưng mà mắc gì tôi phải sợ chứ, kẻ thù cũng chúc nhau được mà. Có lớp phó bảo kê, chắc hẳn không dám chúc đều, chù ẻo tôi đâu, phải tin vào lớp phó chứ, Nhi ơi tao tin mày, tao tin mày.

Đúng như điều tôi nghĩ, mỗi lần có thằng nào lên chúc là Nhi đại ca lại cầm chổi lên dọa trước, y như trấn áp tội phạm vậy. Nhi trong lớp rất hiền nhưng giờ sao mà “máu” thế không biết.

-....tao...chúc...mày...

- Ai chúc ai? _Giọng nói quen thuộc vang lên, tôi thấy con gái oai phải biết.

- À ừm...Ngô Trần Hùng chúc...Lê Hoàng Vy luôn xinh đẹp, học giỏi _ngó lên bảng _tao...à không mình...mình...sẽ luôn yêu mến bạn _tiếp tục ngó _vì bạn là niềm tự hào của tao...à không của của mình.

Người đưa người nhận, người nhận thì cố gắng nín cười, người đưa thì mặt méu như bị ai mới đánh.

Thế là lớp tôi tặng quà trong “hân hoan”.

Mười mấy đứa lên chúc, đứa thì nói không nên lời, đứa thì chúc xong cười như thằng điên mới trốn trại. Và người trốn trại không ai khác là thằng Tiến.

- Nhi ơi xưng tên thôi nha nha. Làm vậy giống lời tuyên thệ khi kết hôn lắm.

- Nha con ma, chúc cho đúng, có người lấy tui mày tao cũng mừng.

Nhi đại ca chị sĩ nhục người ta quá.

-...Trần Hữu Tiến chúc Dương Mỹ Phương luôn xinh đẹp, học giỏi...haha....xinh đẹp cơ đấy haha....

Con Nhi phải phang cho vài cái thì thằng điên đó mới “bình tĩnh” mà chúc cho xong.

Sao bây giờ tôi hỏi hợp thể không biết, chỉ còn mấy đứa chưa

được tặng quà thì phải, hình như là sắp đến tôi rồi hay sao á.

- Hân, tờ giấy của mày đâu, đến mày rồi đó.

- H..hả? Ồ nè.

Miệng tôi đúng là miệng xinh nhâm miệng xui mà, mới nhắc một cái là đến mình liền.

Nhi cầm giấy của tôi rồi cười toe:

- A ha lớp trưởng cơ à, thích chưa. Nguyên Anh, lên chúc.

Cướp Họ đi lên, tôi cảm giác như thần chết đang tiến đến vậy. Tự nhiên sợ quá.

Khác hẳn với tôi và mấy đứa khác trong lớp, thằng cha này rất thần nhiên. Chắc hẳn uống thuốc chống nổi điên rồi.

- ....Nguyên Anh chúc Nguyên Ngọc Hân luôn xinh đẹp, học giỏi, mình sẽ luôn yêu...mến bạn, vì bạn là niềm tự hào của mình_nói rồi hẳn đưa quà cho tôi, không quên nói nhỏ thêm_Sao nhìn mặt mày ngu thế?_tôi cũng không quên nói lại_mặt ngu cho giống mặt mày.

Tưởng nói đều được tôi à, còn khuya nhá.

- Đúng là lớp trưởng có khác, chúc nghiêm túc mắc ớn.

Cả đám lại nhao nhao.

- Quá khen quá khen, tại hạ cũng phình phồng thôi.

- Xuống giùm cái.

Lớp đồng loạt.

Tra tấn kiểu này rất chi là mới mẻ. Chắc tôi phải báỉ con Nhi làm sư phụ để học nghề mới được.

Ồ Con Phương bây giờ phải sung sướng khi nhận được quà “to” của thằng Tiến chứ, sao mà mặt nhìn như không tìm được mẹ thế.

- Quà anh Tiến đâu rồi Phương?

Tôi nói với giọng “ngọt” nhất có thể.

Thế mà con Phương cũng chẳng đoái hoài hết lên:

- Thằng Tiến kia, quà của mày sao lại là 9 ngôi sao?

Thằng Tiến cười cầu hòa đáp lại:

- Tao thề với mày tao gấp đúng 10 ngôi sao, tao gấp cả đêm đó, không biết vì sao giờ chỉ có 9. Tao nói thật đó. Hehe.

- Mày...mày, có mấy ngôi sao mà cũng để mất.

- Haha, quà to, haha.

Tôi lờ miệng cười hơi to.

- Con Hân nín ngay.

Không giây phút nào tôi vui như giây phút này.

Mà sao đứa con gái nào mặt cũng méo xệch thế, cảm động quá chẳng?

Tôi liếc nhìn qua quà của con Hương, thơ bài tựa đề Ánh Trăng mới chịu đó. Đúng là bạn Hùng Sơn làm tôi xúc động quá.

Liếc qua phần quà của Nhi đại ca là một vật gọi là túi tiền được xếp bằng giấy màu, chẳng khác gì đang học mẫu giáo. Quà đã “cao cấp” như vậy rồi, thằng Huy lại bồi thêm câu:

- Mày thấy tao nặng khiêu hồng, gấp đẹp quá mà. Mày xem, ví to như vậy đựng được nhiều tiền lắm đó _ nói đoạn hất quay ra túi con trai rồi lớn giọng _ túi mày thấy không, trí nhớ của tao siêu phẩm chưa, học từ hồi mẫu giáo mà tao còn nhớ đây, thấy tao ghê chưa.

Tôi thấy không những ghê mà còn “gớm” nữa. Ví thì nếp gấp xấu ỉn, màu thì màu tím nhá, không khác gì đưa tang. Tôi chắc chắn là trộm giấy màu được chừa lại của em hân đây mà. Không những vậy, còn kí tên điền chữ mới vừa lòng.

Con Nhi xem xong quà cảm lạnh luôn, phải nói là không còn gì để nói mới đúng.

Đó chỉ là bình thường thôi, có đứa còn tặng cả bình thổi bong bóng làm bằng nước rửa chén nhà tụi nó nữa kìa. Có đứa còn tặng luôn cả mấy viên bi mà tụi nó kêu là ngọc tụi nó mới mò dưới biển hôm qua.

Cảm động quá.

Chưa hết đâu, có đứa còn bung luôn bình hoa giả lên tặng, chắc là chôm của mẹ, mà chắc gì đã chôm, mẹ vứt xong lấy tặng thì có....

Và còn nhiều món quà kinh điển tương tự nhìn vào là thấy đáng rồi. Tôi nghĩ mấy hộp quà này độc và không mất một đồng nào. Chắc thế.

- Con Hân quà đâu, sao cứ sẫm soi quà tui tao vậy.

À tôi quên, cứ lo nhìn quà người khác quên mất mình cũng có quà. Đề xem..

Hà, là một bức tranh vẽ về lớp tôi. Trong tranh có đứa đuối đứa chạy, nhóm tùm lại ôn bài, đứa ngồi suy tư. Trong tranh còn viết dòng chữ: “Mãi như thế này”. Lớp trưởng vẽ cũng có ý nghĩa phết, nhìn rất có hồn. Nhưng đến khi nhìn qua góc tranh tôi lại tụt cảm xúc: “Tặng người may mắn”, làm như tôi phải có thật nhiều phúc mới được hân tặng không bằng. Xong còn kí N.A, chánh.

- Thích quá chứ gì?

Giọng thằng cướp họ thật là churong tai.

- Thích thích lỗ đich.

- Haha.

Sau khi nhìn qua quà của tôi thì con Phương cũng lên tiếng:

- Sao tui mày tặng quà “đắt” thế?

- Ủ, sao tặng kì cục vậy?

Nhi cũng đồng tình.

- Tấm lòng mới là đáng quý mày ạ.

- Lòng thú thì có.

- Thì tui tao lấy tiền mua bánh kẹo hết rồi.

- Bánh kẹo này, kẹo này.

Nói rồi tui con gái chúng tôi dùng kẹo chọi tui con trai không thương tiếc.

Ném mệt, trai gái ngồi xuống nhặt kẹo lại bóc ăn rồi cười mới ghê chứ.

Tui nó còn quay video lại lúc tặng quà rồi bây giờ đưa ra xem, đứa nào đứa nấy xem xong cười không khác đuôi ươi là mấy.

Kết thúc 20/10 đúng là nhiều cảm xúc thật, hơi đáng nhưng rất vui.

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mày Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Anh Oi!

Thời gian này chúng tôi ưu tiên rất nhiều cho việc học. Đến lớp là đưa nào đưa nấy lấy sách vở ra xem liền, ai cũng chuyên tâm học hành hết. Tôi nà, độ lười đã đạt level rất cao nhưng bây giờ khác rồi nhá. Tôi thường dành thêm giờ để học bài đó, xem phim chỉ 1 tiếng thôi. Dành nhiều ghê chưa. Đầu tôi bây giờ chỉ là học, học nữa, học mãi.

Mà có biết tại tôi chăm học để làm chi không? Có đánh chết tôi cũng không nói đâu nhá. Tại tôi có biết gì đâu mà.

Giờ chiều nào thì tôi sẽ theo chiều đó thôi, lớp muốn cố gắng thì tôi cũng cố gắng. Không biết có gì ảnh hưởng đến lớp không mà lớp siêng thế.

Lớp tổ chức học nhóm và tôi học với lũ bạn của tôi. Tôi không bao giờ thấy nản với việc học này đâu, vì cứ mỗi lần học xong là tụi con gái chúng tôi lại kéo nhau vào....

các quán trà sữa, quán kem, bánh tráng trộn, nem nướng...

Người ta nói giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời thật là chính xác.

Học thì tất nhiên đi lên nhưng việc ăn uống cũng không bao giờ đi xuống. Đừng nói tụi tôi ham ăn, tại vì có nói cũng vậy à, không thay đổi được gì đâu. 3 thằng đực rựa trong nhóm cũng phải thua mà.

(^_^)

Nhưng có một điều là tôi có ăn hoài, ăn nhiều cũng chẳng mập được.

Việc ăn uống mọi người đừng nghĩ là tụi con trai trả tiền nhá. Không đâu, ăn với tụi nó là ai ăn người nấy trả đấy. Có lần 3 đứa con gái chúng tôi nói chúng nó sao không galang trả tiền, thì chúng nó nói: “Mắc gì phải trả tiền cho tụi heo chúng mày”. Nói một câu mà tụi tôi ghen....kem luôn. Sĩ nhục.

Đã vậy thằng Huy lại nói thêm “Làm bạn gái tụi tao đi rồi đảm bảo galang liền”. Nói xong câu đó thằng Huy được nhận ngay một mỗ toàn giấy.

Tưởng mọi chuyện đã xong nào ngờ thằng Nguyễn Anh nói: Rốt cuộc có làm bạn gái không? rồi thằng Tiến chen vào: “Có làm không?” Thì chúng tôi bơ luôn. Mấy thằng này điên có thời kì, khở.

Lớp tôi học cùng nhau, chơi cùng nhau, ăn với nhau, cãi với nhau, đánh nhau cũng có. Vì quá thân thiết như thế nên chúng rất hiểu nhau. Đặc biệt mỗi lần kiểm tra một tiết chúng tôi đều thể hiện sự ăn ý siêu phàm đó.

Cứ đến bài kiểm tra, đứa nào không biết thì cứ làm những việc điên rồ gì cũng được, miễn là gây chú ý đến người biết, sẽ được giải đáp ngay. Không phải vì chúng tôi không chịu học bài đâu nha, lớp tôi rất là nghiêm túc, dù thế nào cũng không bao giờ dùng phao, vì thầy dạy phải ngoan. Chỉ là mùa “bí” chín đều cần người hái thôi, không hái là bí rưng, tội.

Người có công hái bí phải kể là những nhân vật xuất chúng như lớp trưởng và các lớp phó.

Lớp phó Nhi đại ca phải nói trong giờ kiểm tra nhắc bài siêu đẳng. Hành sự không bao giờ để lại dấu vết, thấy ghê chưa. Nhưng muốn được giúp đỡ từ Nhi thì mỗi người phải có đôi mắt tinh để nhìn bài nó khi mà nhắc không nghe. Chắc tôi không thực hiện được rồi.

Thằng Nguyễn Anh thì cũng rất nhiệt tình nhắc bài, nhưng cũng có lúc cũng hơi khó, vì hần hơi cao và nổi bật nên rất dễ bị để ý, phong trào nào cũng hăng hái tham gia, nên dễ được để ý hơn. Và thế là người chuyển lời nói của hần cho người khác không ai khác là tôi. Vinh hạnh chưa.

Thì cứ có đứa nào hỏi thì tôi dùng 2 con mắt, nhăm 4 con mắt cùng cái miệng và đưa tình thôi, còn khó hơn thì tôi cứ dang rộng vòng tay cho chúng thoải mái tham khảo...bài của thằng ngồi cạnh.

Hôm nay lớp tôi kiểm tra đó mấy bạn, kiểm tra lần này xong là tụi tôi khỏe được một chút rồi.

Kiểm tra môn anh văn, không khí hiện giờ rất chi là yên tĩnh. Phần đề anh thi rất dễ...với thằng ngồi cạnh còn với tôi thì không. Bài tập về phần viết và đọc thì tôi có học qua nên biết làm sơ sơ, còn phần nghe, mẹ cha ơi tôi bị bí. Có hiểu người ta nói gì đâu, trong đầu tôi lúc này không biết cái gì hết. Máy phát lại 4 lần mà một chữ cũng không nghe được. Thảm quá, sắp không xong rồi.

Lần này tôi phải cố, không cố bây giờ là chết về sau. Đường tôi đi chông gai lắm.

Sao không có một đứa nào hỏi bài thằng Nguyễn Anh để tôi hóng hớt hết vậy. Tại sao vậy?

Tôi biết việc sắp làm của tôi sẽ không khả thi cho lắm, nhưng vẫn phải thử, biết đâu..

- Anh ơi! _ ôi mẹ ơi tôi mắc ói quá, thằng cha này tự nhiên tên Anh làm chi không biết_ cho tao hỏi tí.

Không khác gì tôi hần cũng ngạc nhiên chẳng kém. Tôi nói tiếp:

- Cho tao đáp án phần nghe đi.

- Làm gì?

Thằng hỏi ngu.

- Tao chưa làm được chữ nào hết.

- Tao được gì?

- Có gì sau này tao sẽ giúp mày lại. Mà sao trong lớp ai hỏi mày mày cũng chỉ, còn tao thì không?

- Tại nhìn mặt mày là tao đã thấy ghét rồi, mặt mày hâm quá.

Thằng này lần nào cũng nói tôi hâm hết, hần bình thường chắc. Nhưng chị đây đang cần đáp án, không chấp.

Cười thật tươi nói:

- Tao biết điều đó rồi. Lần này mày giúp tao đi, lần sau tao giúp lại, hen? Nha?

- Mày có khi nào thông minh đâu mà đòi giúp tao.

Sĩ nhục bốn cô nương, mày dám

Nhưng không tôi phải nhin. Nhin. Tôi nhin.

- Mà mày...

- Em kia, thì thăm gì đó.

Giọng nói này quen vậy, sao giống cái ông thầy 100 lần thế...

Đúng rồi không sai, hèn gì lớp không dám trao đổi. Tại sao thầy vào tôi không để ý chứ? Có khi nào tôi sắp tiêu rồi không?

Bình tĩnh, bay giờ phải hết sức bình tĩnh....

- Em...em đang nhảm từ vựng.

Tôi hơi bị thông minh đấy.

- Được rồi, làm tiếp đi.

Cảm ơn rất nhiều. Bây giờ phải thuyết phục thằng cha này đã.

- Anh ơi, giúp tao đi, Anh ơi.

Giọng của tôi thấy mà ớn.

- Được thôi, lần sau tao nhờ phải giúp.

Trời ơi, tôi đang ngủ thấy mùi ám khí. Nhưng không sao.

- Được được.

Nói xong hần viết lên giấy nháp của hần rồi để giấy hơi nghiêng về phía tôi để tôi nhìn rõ. Haha cũng không tồi. Hần còn chỉ cho tôi mấy câu sai của phần trắc nghiệm nữa, càng sướng, không cần.

Tôi không quên cười cảm ơn. Hần không nói gì quay mặt đi. Khinh người.

Kệ cha nhà mày, bây giờ chị đây làm cũng kha khá rồi. Không quan tâm.

Ngồi thêm mấy phút thì thu bài. Tôi ra chơi trong thanh thản.

Ra chơi ai cũng tùm năm tùm bảy nói chuyện văn nghệ, làm như ai cũng được lên sân khấu lắm không bằng.

Lớp được nghỉ tiết kế tiếp nên lớp càng ồn.

Tôi nghe phong phanh lớp mình phải thêm tiết mục gì gì đó, nhà trường mới quy định chi chi đó. Tôi buồn ngủ quá, có tiết trống, tôi muốn nghỉ ngơi.

- Hay cho con Hân lên hát đi.

Tôi nghe thấy tên tôi, ai gọi hồn tôi thế. Đừng thế mà, tôi còn muốn ăn bánh tráng trộn, kem,... và nhiều thứ lắm, nên không thể chết được, không thể được.

- Kêu nó hát văn nghệ đi, con Hân hát cũng hay lắm.

Lần này thì tôi nghe mồn một giọng con Hương.

Tôi tỉnh luôn.

- Hân gì hay?

Tôi mơ màng hỏi tụi nó.

- Mà sẽ góp một tiết mục hát trong văn nghệ lần này được không?

- Tao á? Hát á? Văn nghệ á?

- Đúng rồi đó má.

Tụi nó nói như hét vào mặt tôi.

Có cần đồng thanh và đồng loạt thế không..

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mây Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Cháu Đích Tôn

- Biết tao hát ra sao không mà nói như đúng rồi thế.

- Mà đừng có xạo, hôm bữa hát karaoke hay lắm mà.

Nhắc tôi mới nhớ, bữa trung thu tôi có hát karaoke, tụi nó rù nên tôi chỉ hát cho vui thôi, nào ngờ đâu mấy đứa này lại để ý.

- Bây giờ nhà trường quy định rồi, phải thêm tiết mục, mà hát hay thì hát cho lớp đi.

- Hát đi, đi mà.

- Mà hát lớp có giải không chừng.

Có vài đứa van nài tôi. Mặt mày làm như chuyện quan trọng lắm đó. Mà chẳng lẽ trong lớp tôi không còn ai biết hát nữa sao.

- Mà lớp mình đã có tiết mục gì rồi? _ Tôi hỏi.

- Nhảy hiện đại _ lớp phó văn thể lên tiếng.

- Bây giờ kêu tao hát?

- Ủ, mà giờ không kêu ca gì nữa hết, tao thay mặt lớp đề nghị mà phải tham gia một tiết mục.

- Ủ _ Tôi gật đầu.

- Hả? ??

Lớp bị gì vậy, sao cứ đồng thanh hoài thế.

- Mày...mày đồng...đồng ý rồi đó hả? _lớp phó ngơ ngác.

- Vâng.

- Tao tưởng lớp phải năn nỉ mày rót nước miếng, phải mua kẹo, bánh dụ mày chứ.

Làm như tôi là con nít không bằng. Một với cái lũ này, tôi dù không được bình thường cho lắm nhưng không đến nỗi đó đâu.

- Tao sẽ hát, tao ngủ đây.

Nói rồi tôi gục mặt xuống bàn.

Chắc tại nó đang thất lạc lắm đây. Tại nó nghĩ tôi trầm lặng, không thích ồn ào, náo nhiệt và sợ đám đông chứ gì. Haha tại này nhầm to rồi. Tôi nhìn vậy nhưng cũng hơi bị tự tin đó.

Việc hát trên sân khấu đối với tôi thì không là vấn đề, không phải tôi khoe đâu nha, tôi đã hát rất nhiều hồi tiểu học rồi, cũng gọi là có kinh nghiệm.

Khi tôi còn nhỏ tôi rất hay hát văn nghệ, không biết sao tôi lại luôn đồng ý khi cô đề nghị tôi góp tiết mục nữa. Nhưng trong thâm tâm tôi biết là tôi thích hát và bà nội tôi cũng thích tôi hát.

Lên cấp 2 gia đình tôi chuyển lên đây sống, bạn bè ít đi nên chẳng ai biết tôi có “tiềm năng”, theo anh hai nói là nhìn mặt tôi gà quá. Chắc vậy.

Lên cấp 3 lại chuyển lớp, đòi tôi luôn dính với từ chuyển...chuyển... chuyển. Lâu rồi tôi cũng không đứng lên sân khấu, không biết có còn “chợ chín” như lúc bé không nữa. Nghĩ đến lúc bé tôi lại thấy phục mình. Mạnh dạn quá.

Điện thoại tôi rất nhiều bài hát và luôn kèm lời trong đó. Tôi không có ước mơ với việc ca hát, nhưng tôi rất thích phô giọng và tự sướng với tiếng hát. Cuối cùng là tự sướng đấy.

Tôi học bài dở ương nhưng hát rất là nghiêm túc. Bài hát nghe một lần đã cảm thấy gần thuộc, giai điệu đã nắm vững. Còn bài học đọc mấy lần mà tôi cũng không biết tôi vừa đọc cái gì. Haiz... Tôi cũng không biết vì sao.

/^^\-----

Tôi vừa về nhà, vừa cất cặp thì nghe mẹ tôi nói là bà sắp về sống với chúng tôi rồi. Phải nói tôi cười mãi không thôi. Lúc nhỏ gia đình tôi sống với bà nội, bà thương tôi lắm, cưng tôi như vàng như bạc ý. Bà luôn kể chuyện cho tôi nghe, có quà bánh gì cũng để phần tôi, bà nói tôi là cháu gái nội bà yêu nhất. (Chắc chắn rồi, ngoài tôi ra thì bà có đứa cháu gái nào kêu bà là bà nội đâu)

Haha, nói thật chứ bản mặt của anh Đăng ganh tị hết chỗ nói. Hồi bé, có lần anh tôi bắt bình: “Cháu là đích tôn của bà mà sao bà không cưng cháu“. Thì bà tôi nói: “cháu chỉ là út nội thôi, Hân của bà mới là đích tôn”. Bà nói vậy nhưng tôi biết bà thương tất cả cháu của bà và trong đó có anh Đăng.

Nhưng vừa nghe được lời bà nói, tâm hồn trẻ con chưa kịp suy nghĩ, tôi đã héch mặt cao đến tận trời. Tôi chẳng hiểu cháu đích tôn là cái quái gì hết, nhưng thế mà khi nào đi chơi, tôi luôn vênh mặt nói với lũ bạn “ Tao là cháu đích tôn đấy”, phải nói mấy đứa bạn tin sái cổ, chúng nó tưởng tôi có quyền, nể tôi lắm.

Đến giờ tôi mới biết đích tôn chỉ dành cho con trai. Khóc không ra nước mắt vì thời ấu thơ tôi cứ tưởng tôi là cháu đích tôn thật. Quê quá.

Bây giờ tôi vẫn hay đến thăm bà, vẫn đòi bà kể chuyện xưa, 2 anh em ngồi hai bên. Mà có biết chuyện xưa là chuyện gì không, là chuyện Ma đấy. Cứ mỗi lần nghe xong là tôi không muốn rời bà nửa bước, đi vệ sinh thì bắt bà đứng ngoài cửa nói để cháu bảo vệ bà, mà chỉ cần bà giả vờ đi là tôi lại hét lên.

Thật là anh hùng, à nhầm chị hùng quá đi mất.

Bà sắp về rồi, tôi sắp là cục cưng của bà tiếp rồi, anh Đăng đầu trâu mặt khi dùng hồng bắt nạt được tôi. Kakaka. Có một niềm hạnh phúc vô cùng chà bá.

#####

Là là la, đến lớp trong niềm vui sướng tràn trề, cùng cái miệng không thể nào ngậm lại được.

Đến giờ tôi vẫn còn cười đấy, tôi cười hết hai tiết rồi. Haha, vẫn đang còn muốn cười.

- Mày có im ngay không, cười không sợ gió vô đau bụng chết à? _Phương lên tiếng.

- Con hâm dở này mày chưa uống thuốc à? _Hương cau.

Đừng ganh tị với tôi thế chứ.

- Chưa uống. Hihi.

- Mà y lo về uống đi, có biết mà cười có thể gây sát thương không?

- Đúng rồi gây chết người đấy.

Thằng Tiến với thằng Huy bị gì vậy, tôi cười thì có liên quan gì đến tụi hần. Tao cười tốn nước miếng chúng mày à.

- Sao vậy?

- Tại mà cười rất rất xấu.

Có nhầm mắt tôi cũng biết thằng nào nói câu này rồi. Thằng này chỉ giỏi nói xấu người khác. Chảnh cò hó.

Tiến với Huy không nói nữa mà chỉ cười.

Tôi làm thái độ không quan tâm đến lời hần rồi lảng qua chuyện khác. Nói với hần thì sắc đẹp của tôi sẽ bị đe dọa tiếp thôi.

Hiện giờ tôi có nguy cơ lết bộ về nhà. Tại sáng nay xe tôi dờ chừng, tôi nhờ anh hai chở đến trường đấy. Khổ thân tôi, có người rước đi mà không có người rước về. Con Vy thì nó mắc ở lại tập múa rồi. Thế giờ tôi đang ở trạng thái bơ vơ như bị bỏ rơi đây này.

- Ê Hân, không có xe à?

Nhóm bạn của tôi đến.

- Ủ, xe hư.

- Tao thấy xe mày tởn tàn như mày vậy.

- Mày...

- Thằng điên, nói nó hoài, muốn ăn đấm không?

Cám ơn chị Phương, em rất hết lòng cảm tạ. Mong chị hãy đâm chết thằng cha Nguyễn Anh này giùm em cái.

- Không có xe về thì về với tụi này đi.

- Được hả?

- Tất nhiên. Mày ngồi xe tao đi.

Con Hương mời.

- Hân cùng đường với thằng Anh, ngồi xe mày đi _ nói rồi con Phương chỉ thằng cướp họ.

- Nè, chưa hỏi tao mà quyết định nhanh thế.

- Hỏi han gì, chở nó về đi _ Tiến với Huy đồng tình.

Làm như tôi cần hần chở lắm không bằng. Làm như hần cao quý lắm không bằng.

- Tao không thèm mày chở. Cái đồ keo kiệt.

- Tao mà keo kiệt thì mày là cái đồ bủn xỉn.

Không biết thằng này có phải là con trai không nữa, cãi nhau như đàn bà, xấu tính.

- Tao không cần mày chở đâu nhá, tao...

- Hân! Bé Hân.

Có ai gọi tôi thì phải. Tôi quay sang phía cổng trường. Một anh con trai đang cầm cái nón và đang đưa tay vẫy vẫy. Mẹ cha ời, y chận ông xe ôm. Anh này rất có tố chất. Nhưng là người quen của tôi.

- Anh Kha _ tôi chạy đến chỗ anh _ mới đến hả, ra đây làm xe ôm à?

- Ủ, làm xe ôm cho em đây _ nói rồi anh nhéo mũi tôi.

- Hân, ai thế?

Tụi bạn tôi cũng dắt xe đến.

- Anh này là....

- Anh tên Nguyên Kha. Chào các em

Anh ơi sao nhanh miệng thế.

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mây Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Anh Đây Là Người Yêu Tao

Anh eo gì mà nhảy vào họng người ta nói trước rồi. Biết là anh rất lịch sự nhưng cũng phải để em nói đã chứ anh. Thật là...

- Máy em này là bạn em hả Hân?

- Vâng bạn em đó anh, Phương, Huy, Tiến, Hương, Nguyên Anh.

Tôi vừa nói vừa chỉ vào tụi nó giới thiệu. Bạn nhiều giới thiệu mỗi miệng quá.

- Anh tới đón Hân hả?

Tiến hỏi.

- Ủ_ anh tôi mỉm cười_ hôm nay anh đến được biết tiêu thư Ngọc Hân không có xe về nên đi rước về.

- Hân về với tụi em cũng được mà.

Hương thắc mắc.

- Không đâu, nó về thấy anh ngồi chơi mà không chịu đón nó là nó sẽ nấu chín anh đó.

- Hân cũng ghê gớm vậy hả anh?

Lần này là Huy kinh ngạc.

Ồ hay, nghĩ xấu cho tôi rồi. Tôi làm gì mà ghê gớm vậy, chỉ thấy tức là đập anh Kha vài phát thôi mà, to tát gì đâu.

- Anh cứ nói xấu em. Mà anh lên đây làm gì đây?

- Em không biết hôm nay bà về nhà em à?

Bà về, bà về nhà tôi, bà...

- Vậy hả? Thích quá. Mà bà về nhà em vậy anh ra đây làm gì?

- Thì anh đưa bà nội của em ra đây mà.

- Làm như không phải bà anh không bằng. Thôi về đi anh_ tôi quay sang tụi bạn đang ở tình trạng ngơ ngác_ Tao về nhà, cảm ơn tụi mày, mai gặp lại hen. Bai_xong tôi vừa cầm nón vừa liếc hân, hân cũng không vừa còn liếc lại tôi.

Kệ mày nhà, tao có người đón rồi nhà, keo kiệt.

- Anh về trước nha. Tạm biệt mấy em

Tụi bạn tôi ngơ ngác gật đầu. Tôi cũng không hiểu sao mặt mấy đứa này lại “đần” vậy không biết.

Tôi đội nón và ngồi lên xe, anh phóng đi.

- Bà về khi nào vậy?

- Bà ngoại anh về lúc 10h thưa cô.

- Vâng, em biết rồi. Hihi.

Anh Nguyên Kha là anh họ của tôi, tên đầy đủ là Vương Nguyên Kha. Anh là con của chị ba tôi tức là cô tôi đấy ạ. Ba tôi còn có một người em gái nữa. Tôi cũng có mấy đứa em họ nữa nhưng tôi thân với anh Kha nhất. Anh vui tính và hiền nên hay bị tôi bắt nạt lắm. Khi bé anh rất hay cho tôi đi chơi cùng, anh bày tôi rất nhiều trò chơi...con trai. Anh phải chỉ từng li từng tí thì tôi mới hiểu được, khi đó anh hai tôi thì luôn miệng: “đem con gái theo thêm rách việc“. Anh liền cãi lại: “Rách cứ để anh vá, Hân ha“. Bé quá không hiểu gì nên tôi chỉ biết cười và thắc mắc với anh là sao anh lại mặc đồ rách. Khùng thật.

Giờ tôi mới biết anh là con một nên hay đến chơi với anh em tôi cho đỡ buồn. Haha, tôi nhìn vậy cũng được làm trung tâm giải sầu, cũng oai.

Hôm nay bà về nhà tôi, chắc là anh xung phong đưa bà về thừa dịp đi chơi đây mà, anh cũng đi làm rồi mà không chịu lo làm việc gì hết.

- Sao anh không đi làm mà đi đón bà vậy. Không chịu làm việc không ai thèm lấy bây giờ.

- Không sao, nếu bị ế, bé Hân giới thiệu bạn em cho anh.

- Xì, đừng hòng em giao trứng cho ác.

- Anh mà ác thì em là cực ác. Anh hiền lành thế mà em.

- Xì..

.

.

Câu đầu tiên khi tôi về đến nhà là:

- Bà ơi!

- Hân của bà, cháu đích tôn của bà.

Cả nhà tôi cười lớn về cách gọi của bà tôi.

Bà ơi sao bà làm cháu xấu mặt rồi, bà cứ đưa chuyện nhỏ dại của cháu ra nói không hà.

- Bà ơi bà mới về hả, bà khỏe không?

- Bà sức khỏe rất tốt, đích tôn của bà học hành sao rồi.

- Bà cứ chọc cháu hoài. Đừng gọi cháu vậy nữa mà.

- Thế gọi cháu là gì? Thôi gọi út soong ha?

- Bà...

Cả nhà lại dịp cười to.

Nói một lúc thì chúng tôi ăn trưa, anh hai cũng về, anh còn phấn khích hơn cả tôi cứ tranh nói chuyện với bà.

Có bà ở nhà, tôi hiển nhiên được vào phòng bà ngủ với bà, thật thích.

Lại đi học trong tình trạng niềm vui dư âm. Lại cười suốt buổi.

Khi tôi đang nhắn tin với ông Kha thì nghe tiếng con Hương nói:

- Mày nhìn nghi lắm nha. Nhắn tin cho ai?

Con này cứ đa nghi, suy nghĩ gì đó.

- Nhắn với anh Kha. Sao vậy?

- Anh Kha đó với mày là sao?

- Sao gì? À anh Kha mời tụi mình đi ăn kem đó. Đi không?

- Có có.

Nhanh dữ. Ăn là sáng mắt, giống tôi ghê.

Tôi quay sang tụi con trai:

- Chúng mày có đi không?

- Tất nhiên là đi rồi.

- Còn thằng kia có đi không? _liếc xéo thằng cướp họ.

- Hồi điên, tất nhiên đi.

- Tao tưởng mày không đi.

- Ăn miễn phí mà. Ngu gì.

- Đồ keo kiệt.

Chúng tôi đến quán kem gần trường, tụi con trai thì trò chuyện rôm rả với ông anh, còn 2 con vẫn ương đố cứ im thin thít.

Lạ quá, 2 con này không thấy người còn nói chuyện như sấm, giờ có người trước mặt mà không mở miệng một lời. Tôi còn để ý chúng nó nhìn tôi rồi lại nhìn anh Kha. Ý gì đây? Tôi dù mặt có hơi gian, nhưng cũng không bao giờ làm việc sai trái, mà chúng lại nhìn tôi như kẻ tội đồ. Bất công quá.

- Chúng mày định đi cướp nhà tù à. Sao mặt hình sự thế?

- Tao hỏi nha, mày với anh Kha là sao?

- Ủ' mày quen anh Kha khi nào vậy?

2 đứa này hỏi cái quái gì vậy. Tôi bây giờ giống bị bắt quả tang quá.

Tôi đang đơ thì anh tôi tiếp lời:

- Anh quen Hân từ bé.

- Hà? Từ bé? Thanh mai trúc mã hà?

Anh em tôi đơ....1s...2s.....3s...

- Hahaha.

Tụi này điên rồi, coi kìa, trai gái nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống rồi kìa. Khô' ghê.

Tôi kéo mặt anh Kha lại, hỏi:

- Giống không? Mặt có gì giống không?

- Không_đồng thanh.

Đau khổ tràn trề, thất vọng ê chề.

Tôi bực:

- Anh này là người yêu tao.

- Hà?

Cầm tụi nó lộp cộp rơi xuống.

- Nó đùa đấy, anh với Hân là anh em họ_rồi cóc đầu tôi_nói vậy anh ế vợ thì sao?

- Tại tụi nó nghĩ vậy mà.

Đứa nào đùa nấy lại cứ hà hốc mồm. Phát bực.

- Cần tao mớim à? Hay muốn tao ăn hết?

- Bậy.

Thế là chúng nó lại sáp lại ăn và nói chuyện với anh Kha. Cứ thế để tôi im lặng như đũa không cha, tôi còn ở đây mà.

Sau một hồi tán phét thì anh tôi có chuyện phải đi trước, mà trước khi đi còn gửi gắm:

- Tụi em chờ “người yêu” của anh về nhà, anh bận về công ty gấp.

Đó, tôi lại trong tình trạng bị bỏ rơi.

.

.

- Anh Kha dễ thương quá.

Đó là câu nói của 2 con điên từ khi trong quán đến bây giờ, ra đến nơi để xe vẫn còn nói.

Chúng nó bị bệnh hết rồi.

- Thôi thằng Anh chờ con Hân về đi, chúng tao về đây_chúng nó chạy biến.

- O...

Tôi cũng không muốn nói gì thêm, thật ra là không dám đó, sợ bị đi bộ.

- Thôi lên xe đi_Hân nói.

Tôi dù không khuất phục nhưng cũng chỉ im lặng.

Thiên thời địa lợi nhân hòa, trên đường đi, tôi đã không thể nhịn được miệng im nên đã mở miệng đá đều hần. Không biết động lực ở đâu mà tôi nói nào là xe hần xấu, ngồi ề mông, rồi không quên trừ éo là sau này bạn gái hần cũng không dám ngồi...

Làm việc điên rồ chọc tức hần đương nhiên phải có hậu quả. Nhiều lần xem chút bị ném xuống đường. Nhưng chắc là mới ăn kem của anh tôi nên hần chỉ dọa.

Thấy vậy tôi tiếp tục hát nghêu ngao mấy bài hát kinh điển.

Hậu quả tiếp theo là nhiều lần bị đập mặt vào lưng hần đau điếng, nguyên nhân do cú thắng gấp.

Nhưng không sao Ngọc Hân ta chịu được.

Cuối cùng cũng về đến nhà, chơi đại nhưng cũng về bình an.

Trước khi vào nhà tôi còn được thấy gương mặt tức giận của hần nữa mà. Haha thật là hả hê.

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mây Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Nể Tình Mày Cùng Họ Với Tao Đó

Ngày văn nghệ sắp đến mà tôi cũng chẳng biết nên hát bài gì. Lớp phó văn thể thì lo nhảy nhót với nhóm nhảy, cũng bận rộn. Thế là tôi phải tự nghĩ.

Tôi có tính tự lập rất cao nên cũng không phân nản, tự lực cánh sinh làm lễ sống.

Nhưng hát là hát cho tập thể, chọn bài nào đây. Hồi nhỏ tôi hát toàn cô giáo chọn bài, đưa bài nào thì tập bài đó. Lớp tôi giờ thì thầy giáo chủ nhiệm, mà thầy phải làm bên đoàn nên hơi bận. Mà có hỏi thầy cũng như không, chắc chắn sẽ nhận được câu: “Hỏi lớp phó đi em”.

Haiz...tồn hết cả nước miếng.

Đang vò đầu bứt tai suy nghĩ thì nghe thấy tiếng cấn nắn của thằng Huy:

- Mày lại lên con à?
- Ừ tao muốn điên lên rồi đây.
- Sao bị gì?

Cả nhóm lại chụm lại chỗ tôi.

- Tao không biết hát bài gì bây giờ hết.
- Tao nói rồi bản chất không thông minh thì làm sao mà nghĩ ra được_lại là cái giọng vô duyên truyền kiếp của thằng ngồi cạnh.
- Mày không để miệng mày ra da à.
- Miệng mày cần da hơn tao đấy.
- Chọc lủng họng bây giờ.
- Rạch lủng da bây giờ.
- Hai đứa mày cầm cho tao nhờ được không?

Thằng Tiến tức giận.

Ờ hay, phải nói một mình thằng cha vệt đực cướp họ này thôi chứ. Tôi đâu có gây sự trước, tôi hiền lành lắm cơ mà.

Tôi nghĩ là chắc kiếp trước tôi chưa được cãi nhau với hắn nên giờ mới làm bạn để cãi nhau với thằng miệng đàn bà này.

- Hai đứa mày gặp nhau là lại gây sự. Yêu nhau luôn đi cho thiên hạ thái bình _Con Phuong lại díp lên tiếng.
- Không bao giờ_tôi và hắn phản đối.
- Đó, hợp nhau thế mà, nói cùng nhau _Huy lên tiếng.
- Xin lỗi, yêu con Hân không có trong từ điển của tao.

Chảnh hơn cả con dog nhà hàng xóm. Làm như mày có giá lắm không bằng. Mà tôi thấy hắn ít khi cãi nhau với ai ngoài tôi hết. Thằng điên.

- Cho không tao cũng không cần nhá.
- Không dám không cần á.
- Hừ.
- Thôi im đi, con Hân xem mấy bài này đi _con Hương đem điện thoại cho tôi.

Toàn là bài hát về thầy. Chắc con này nhớ thầy. Ờ cũng đúng, tiết chủ nhiệm nào cũng vắng mặt thầy hết. Hôm nay cũng vậy.

Tôi cầm đọc qua.

- Tao hát bài “Người Thầy” nha?
- Mày hát thấy gớm ai thêm nghe.
- Mày có im ngay không_vừa nói tôi vừa nhét tờ giấy nháp vào miệng hắn luôn_đồ lắm lời.
- Mày hát bài này luôn đi, tao thám thính rồi, không ai hát bài này đâu _Hương nháy mắt.
- Được_tôi cười tươi, haha cuối cùng cũng chọn được bài.
- Mày sáng chói quá, tao nhìn không rõ.

Thằng Tiến lại bắt đầu bày trò.

- Hát cho tụi này nghe thử đi.

Mấy đứa này lại đưa cái bộ mặt giống quỷ của tụi nó ra để năn nỉ. Nhìn mà phát tởm.

- Thôi được rồi, bây giờ bốn cô nương sẽ hát cho tụi chúng mày thưởng thức. Khỏi cần cảm kích.

- Chúng thần xin đa tạ. Mà mấy đứa nhảy “hại điện” cũng ra nhảy thử xem nào.

Bây giờ đến cả lớp hòa theo.

Tôi nhắm lời vài lần rồi cầm điện thoại bước lên luôn, tại có thuốc đâu. Tôi bước lên bục giảng và bắt đầu “hót”.

”Người thầy vẫn lặng lẽ đi về sớm trưa...”

Kết thúc bài hát mà chẳng có thằng cha con mẹ nào vỗ tay hết. Khinh thường bốn cô nương à.

- Mấy đứa mày trúng gió à. Ca sĩ hát xong mà im vậy đó _tôi hần học.

- A hay hay quá. Tụi tao tưởng tiên nữ hát nên không dám hò hét. Vỗ tay tụi mày _chúng nó khi nào cũng vậy.

- Nịnh bợ, tao không hát cho tụi mày nghe nữa đâu.

Tôi bước về chỗ để mặt chúng nó nhảy múa trên sân khấu ảo. Nhìn cũng rất giống cuộc thi nha.

Đang trong tư thế oai hùng bước xuống bỗng nhiên...

- Oái...á...á..

Thằng cha nào mất đại để dây cặp chần ngay giữa đường, làm bốn cô nương vấp phải. Tội thân tôi.

Mà sao người không về đất mẹ mà vẫn đứng hiên ngang vậy ta. Hơi đau chút xiu nhưng mà ôi, sao tôi té trúng cái gì mà ầm ầm thế ta.

Tôi mở mắt sờ vật thể lạ hình như vật thể này có màu trắng, có cái túi nhỏ nữa này. Giống giống...

- Con này dê tao à. Lợi dụng ôm tao à? Sờ sờ gì ngực tao mày?

- Khùng _tôi đẩy hần ra _khi không đứng giữa đường làm gì? _tôi xoa mũi đau lườm thằng lớp trưởng.

- Tao thích thì đứng. Nếu tao không đứng đây thì mày hét cả răng ăng cháo rồi nghe con. Bày đặc. Mà đầu mày làm bằng sắt à, đau chết được _hần xoa ngực.

- Làm bằng vàng mạ kim cương đó mày.

- Hèn gì ngu.

- Mày...thằng điên.

- Cứ nói tiếp đi, lát cứ việc đi bộ.

Thằng cò hó, dám hăm dọa. Khổ thân tôi, xe đạp tôi hư rồi, ba tôi nói khi khác sẽ mua xe mới. Khi khác của ba lâu quá rồi ba ơi.

Thế là từ hôm ăn kem với anh Kha đến giờ tôi đều đi xe ké. Gần tuần ời.

Tôi thấy mình mặt hơi bị dày thật. Hồi trước thì tao không cần, tao không thèm mà bây giờ lại đi xe hần, năn ni nữa mới ghê.

Lần đầu năn ni hần hần cũng không cho tôi đi ké đâu, nhưng tôi Anh ơi anh ơi mấy lần thì hần chịu luôn, chắc hần bị sắc đẹp của tôi quyến rũ rồi. Haha. (thật ra hần nói sến quá chịu không nổi. Tôi nghe xong cũng rất là đau lòng).

Quay lại hiện tại phũ, tiếp tục:

- Anh ơi, cho tao về cùng đi nha, có gì sau này có gì tao sẵn sàng giúp mày.

- Có một câu nói hoài. Tao là tao rất tốt với mày đó.

Tốt tốt cục shit. Chị đây nhần nhện mày đến khi có xe mới thôi nha thằng chó kia. Gùk.

- Mày tốt tao biết rồi. Cho đi đi.

- Được rồi. Nể tình mày cùng họ với tao đó.

Thằng này cũng dễ ý cùng họ à? Tôi cứ tưởng mình tôi suy nghĩ khùng khùng sẫm soi họ này họ kia thôi chứ, hóa ra cũng có đứa dở hơi giống tôi. Haha,

có đồng loại. Mà không phải loại thường đâu nha.

Ngồi xuống nghĩ cũng thấy hên, mới nãy khi tôi “ôm” đất “ấm”, đứa nào cũng lo xem nhảy nên chẳng có đứa nào nhìn thấy hết, không tội nó lại phóng đại “ôm” lằng xẹt thành “ôm” lằng mạn thì khở.

-----;--;

- Mẹ ơi con lấy bộ váy mẹ cho con bữa trước để mai con hát nha, chiều con ra lấy nha.

- Ủ.

Đó là cuộc đối thoại của mẹ với tôi hôm qua. Tại tôi có nhầm chiếc váy ở shop nhà tôi, ừ mẹ tôi bán quần áo. Thích chưa. Khi nào có đồ đẹp thì cứ kì kèo với mẹ.

Bây giờ tôi bắt đầu chuẩn bị tối nay hót này. Nói chuẩn bị chứ tôi có chuẩn bị gì đâu, tắm rửa sớm rồi lên trường thôi. À mà đúng rồi...

- Anh hai ơi! _giọng ngọt hơn bao giờ hết.

- Hỏi gì thì vô phòng tao ngồi chờ chút đi _anh tôi nói vọng từ phòng tắm.

- Cái gì nói đi _anh tôi lau tóc bước ra.

- Chờ em đến trường đi.

- Không được tao mắc đi với bạn rồi. Lát tao chờ về thì được.

- Không chờ thì thôi. Mà anh định đi đâu mà mặc đẹp vậy.

- Anh mày hôm nay làm cựu học sinh, có góp tiết mục, nên phải đẹp trai chứ em _vừa nói vừa vuốt tóc nữa mới góm chứ.

- Bài gì?

- Tụi tao sẽ làm nhóm Bức Tường thứ 2.

Oẹ. Cứ thích tự sướng.

- Nhớ khi về đón em

Trời ơi giờ ai chờ tôi đây. Gọi đứa nào cũng mắc hết. Thân tôi lá ngọc cành vàng thế này mà đi bộ à. Sao giờ.

- Anh đi nha bé.

Bé con mẹ, tôi giờ không đến trường thì làm sao đủ thời gian chuẩn bị đây.

Có ai đó bấm chuông, anh 2 sao hôm nay lịch sự vậy trời, chắc là quên cái gì đây.

- Quên cái...

Tôi đang vừa mở cổng vừa nói thì ngậm miệng luôn khi thấy người trước mặt.

- Có đi không?

Hả, thằng điên này, mày dở chứng à? Sao lại đến đây?

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mây Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Mày Thích Ngồi Xe Ai?

- Mày đến đây làm gì?

- Hỏi ngu. Bây giờ mày có muốn đi lên trường không?

- Lên thì liên quan gì đến...á...à...mày định cho tao đi ké hả?
- Không nhanh thì đi bộ luôn nhá.
- Không không phải, làm gì mà nóng thế? Chờ tí tao lấy đồ.
- Đi thôi Anh ơi.

Ngày nào tôi cũng năn nỉ hấn nên quen miệng mất rồi, kêu Anh ơi chẳng thấy ngượng miệng nữa rồi.

Hấn cũng vậy chắc cũng nghe quen rồi nên chẳng thêm ngạc nhiên. Và thế là mặt tôi càng ngày càng dày hơn. Hix.

- Mày làm gì mà đi sớm thế? Đừng có nói là qua chờ tao nên đi sớm nha?

Tôi phá vỡ sự yên tĩnh bằng một câu hỏi rất chi là tương bờ. Nhưng đúng rồi, hấn không không lên sớm làm gì.

- Mày có muốn tao ném mày xuống đường không? Mày nhiều sức mạnh để ảo tưởng nhé?

Xin lỗi chứ sức mạnh chị đây có thừa. Ảo tưởng chị đây không bao giờ thiếu đâu nhá.

- Vậy mày đi sớm làm gì?
- Tao làm MC cho chương trình văn nghệ tối nay.

Mc con khi mốc xì, khoe à. Giọng như vịt đực mà Mc khi gì. Thôi kệ hấn.

- Mà sao mày biết tao không có ai chờ mà qua vậy? _tôi lại thắc mắc.
- Con Hương nói. Nếu mày mà không hát cho lớp đừng hòng tao chờ nghe con.

Con với cha gì trời.

- Biết roài, biết roài. Lớp trưởng rất lo cho lớp, tao biết, tao biết.

Vậy sao đi học về mày cũng chờ tao đó, mầu mè quá. Tao biết mày đã bị mức độ cute của tao thu hút rồi, khỏi nói. Hehe.

Trời hôm nay trong lành lắm, buổi chiều nên gió nhẹ mát mát quanh tai. Ôi, ngồi sau xe hấn cũng thích nha. Ít nhất là thích hơn so với khi đấu khẩu với hấn nhiều, còn đỡ tốn sức công lưng đạp xe nữa chứ. Nhìn vậy mà lợi lộc đầy mình ý ha.

Vừa đến trường đã thấy tràn ngập không khí. Trên sân khấu chữ “Tri Ân Thầy Cô” bự chạp. Đèn sáng y như vũ trường, nhộn nhịp quá đi. 20/11 thôi mà.

Phải đi qua nhóm nhảy lớp tôi mà thay đồ thôi, không là trễ giờ mất.

- Cảm ơn mày, tao đi đây.

Nói cũng không nói lại một lời, đồ khinh người.

- Ê Hấn, đến đây coi.

Tôi chạy đến theo tiếng gọi (hét) của con tim, à nhầm của con Thương-lớp phó văn thể thân yêu. Hét to dữ.

- Mày đề luôn ở nhà à? Chờ muốn dài cổ.

Tôi chỉ biết cười trừ.

Thế là nó lôi tôi vào để mách xì kúp, còn nó làm gì đó trên tóc tôi, chắc tết tóc. Tôi cảm thấy như mình đang “bị” phục vụ vậy, chẳng dám nhúc nhích. Xong còn ra lệnh thay đồ. Ôi sợ quá, chậm có chút xíu thôi mà.

Thêm một dịp là tôi lại biết thêm tính cách của một người. Đúng là không phải dạng vừa. Tôi có nên tìm hiểu tính cách tất cả các thành viên trong lớp để thêm “thấu hiểu” về nhau không nhỉ?

Tôi bước ra từ phòng thay đồ thì thấy nhóm bạn của tôi. Đồng đủ nhỉ?

Lớp trưởng đúng là Mc mặt đồ cool quá. Nhìn là đã thấy ngứa con mắt, chỉ ước có thể cào cho vài phát.

- Wou, Hấn đây sao? Xinh ghê nha. _2 con vẫn ương lại được dịp khoe giọng.

- Khác quá nha _Tiến, Huy nhìn nhận.

-Hehe _tôi không còn biết làm gì hơn, khi người ta khen thì tôi ít nói hẳn đi, kiểu im lặng là đồng ý ấy nhỉ.

Tôi là phải cố gắng theo phương châm tự sướng cho đỡ tủi thân.

- Ủ cũng rất khác. Nhìn cũng đầy đủ quá ha? _hắn nhìn tôi từ trên xuống dưới rồi cười cười phán.

- Đầy đủ gì? _lần này tôi thực sự không hiểu hắn có ý gì hết.

- Nhìn điện nước hôm nay đầy đủ.

- Điện nước gì....há..há...thằng điên _không quên đập hắn một cái.

- Mang giày cao nữa chứ, có mang cũng không cao bằng tao được đâu, đừng cố.

- Khùng, thằng khùng, mày biến đi _tôi đánh vào người hắn. Nhưng hắn chỉ đứng cười ha ha.

Tôi mang đôi giày đế cao thêm có mấy cm mà cũng đề ý. Mà có ai so chiều cao với hắn đâu mà nói, tưởng cao rồi chảnh, đồ dờ hơi.

Sợ tôi đánh quá nên bày đặc phải đi xem cái gì đó 1 lần nữa gì gì đó.

- Sợ thì cứ nói _tôi liếc xéo.

Hắn chẳng nói gì mà chỉ nháy mắt. Thằng bình hoạn.

Văn nghệ bắt đầu, không khí nhộn nhịp hẳn. Mà học sinh trường này lạ nha, ca sĩ diễn viên lên biểu diễn thì không phản ứng mà chỉ cần Mc ra giới thiệu là lại gào to. Nhức cả nách. Có gì đâu mà phấn khích thế không biết. Chỉ là hoa khôi tên Hoàng Hảo khối 12 và thằng ngồi cạnh tôi tên Nguyễn Anh thôi mà.

Rất nhiều tiết mục đặc sắc. Bài nhảy lớp tôi cũng rất ấn tượng nha. Trai gái mặt vui vẻ phối hợp nhịp nhàng, nhìn cũng rất hay.

Chỉ còn một tiết mục múa là đến tiết mục của tôi rồi, hơi hồi hộp xú. Thằng cha Mc trước khi lên giới thiệu còn cười đều nháy mắt với tôi, muốn tôi mất tinh thần đây mà.

Tiết mục của tôi nhạc rất buồn, tôi nghĩ chẳng có gì đặc biệt, nên cô bình tĩnh tháo kính đưa con Phuong cầm rồi bước lên. Mau kết thúc phần của mình...

- Hát hay nha.

- Khỏi khen. Hehe.

Hôm nay đúng là ngày tụ tập học sinh cũ của trường, có rất nhiều anh chị lạ hoắc mà tôi chưa gặp qua. Đúng là người chuyên nghiệp có khác, những tiết mục của họ rất mới mẻ và độc đáo. Đã vậy có một anh cực kì đẹp trai lên làm ảo thuật, phải nói con gái hét rầm rầm. Có nhóm nhảy rất sôi động, rất vui mắt. Còn có nhóm mấy anh hát bài đường...vinh quang gì đó, trong đó tôi thấy anh tôi nhìn chảnh nhất. Thành nhóm Bức tường gì chứ.

Hai đứa đứng cạnh tôi muốn chảy hết nước miếng rồi kìa. Đồ mê trai. Nhưng tôi cũng phải công nhận, mấy anh này đẹp trai thật. Áo thì sơ mi trắng chỉnh tề, hỏi sao con gái không mê. Đúng là rất biết giữ hình tượng nha.

Mấy thằng con trai đứng cạnh đứa nào đứa nấy ganh tị, mặt một đồng...

Văn nghệ tàn cũng đã gần 10h đêm, buồn ngủ thấy sợ.

Coi kìa đúng là đi xem văn nghệ có đôi có cặp quá, Tiến chở Hưng, Huy chở Phuong, lằng mằng thấy ón.

- Thôi khuya rồi về thôi.

Thế là chúng nó đập xe đi.

- Về.

Thằng này nói gì mà trống không, định nhìn tôi mà nói cho mà nghe à. Nhưng cố cười:

- Mày về trước đi, tao có người đón rồi.

- Ai đón mày vậy?

Vâng, tôi vừa nói có người đón là 2 chiếc xe đằng trước đã bay đến chỗ tôi rồi. Nhiều chuyện ghê.

Tôi lóe ra một ý nghĩ, mỉm cười:

- Anh ấy ở đằng kia.

Tôi nói thêm chữ “ấy” để tăng thêm phần mờ ám.

Anh hai tôi quay lưng về phía chúng tôi nên tụi bạn chẳng biết là ai. Kakaka.

- Tao về đây.

Tôi chạy đến chỗ anh tôi và không quên nắn nỉ anh cái nón giùm. Hahaha, chắc là mấy đứa này đang tròn mắt và há hốc mồm rồi đó. Tao cho chúng mày ghen vì xem cảnh lạ luôn. Vì đứng ở chỗ chúng nó thì làm sao nghe được anh tôi vừa cái nón giùm vừa mắng tôi điên dờ hơi. Hehe.

Khi tôi ngồi trên xe còn không quên vẫy tay tạm biệt chúng nó để thêm phần kịch tính.

Có một cục sưng cực bự.

Đừng ăn không ngon ngủ không yên nhé các tình iu.

Oooo-----****-----Oooo

Mỗi ngày đến trường là một niềm vui.

Nhìn dòng chữ nhớ đến tối ngày hôm qua là lại cảm thấy mắc cười rồi.

- Hôm qua ai chở mày về vậy?

Vừa vào chỗ là đã hỏi dồn. Chắc là cục thối mắc to lắm đây. Lần này thì xin lỗi tụi mày...

- Ai gì đâu.

Tôi cố gắng trả lời tránh để cho chúng nó tha hồ mà mài dũa trí tưởng tượng. Cũng vui.

- Bạn trai à.

- Không...không phải.

Tôi cố ý nói tò về ngưng ngưng.

- Vậy ai-ai-ai_ mỗi đứa nói là một chữ ai.

Bài đó của La thắng, đúng là nhiều chiến.

Thế là tụi nó hỏi, tôi chối, tôi chối, chúng nó khẳng định. Cứ hỏi qua hỏi lại đến khi vào lớp mới thôi. Dai thật.

Hôm nay cũng như mọi ngày, tôi ngồi xe hán.

Hôm nay hán chưa cãi nhau với tôi thì phải, thấy không quen tí nào. Chắc hôm nay hán uống nhầm thuốc nên im lặng. Khi này tụi nó tra tấn tôi hán cũng không đóng góp. Ừ có khi nào hán chọc ghẹo vặn hỏi tôi về vấn đề này đâu. Hán toàn nói những câu mà tôi muốn sôi máu không hà. Thôi hôm nay im lặng đến nhà càng tốt.

- Mày thích ngồi xe ai?

- Hà?

Lại gì nữa đây, đang yên đang lành mà.

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mây Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Ngày Xui Xẻo

- Hỏi gì?

- Không có gì đâu.

- Cái gì thế? Nói lại tao nghe xem nào. Nói đi.

- Ngồi xe tao thế nào?

Gì? Ngồi xe thôi cũng muốn tao comment nữa à. Thôi đã vậy chị đây nói cho mà nghe.

- Ừm, xe máy ngồi rất ê mông, trời nắng cháy cả da...

- Mai khỏi ngồi nữa.

Ôi sao giận rồi, tôi...không thể được, xe chưa mua, không thể được. Anh tôi chỉ chờ đi, làm gì rảnh đâu mà chờ về.

- Không Anh ơi, tao chưa nói xong mà.

- Còn cái gì nữa? _giọng tức giận.

- Dù vậy nhưng tao rất thích ngồi xe máy. Máy xem nha, ngồi xe đạp của máy rất là vui rồi, đã vậy ngắm cảnh cũng rất tuyệt, với lại ngồi buổi chiều gió cũng rất mát nữa. Ngồi xe máy thích lắm.

Nói xạo đau miệng quá.

- Thật không?

Chu cha thằng này ưa ngọt, đã vậy thì tao cho máy tiểu đường luôn nghe con.

- Thật. Tao chưa ngồi xe ai thích như ngồi xe máy đâu. Máy thì rất tốt với tao nha, tao không phải đạp xe mà chỉ ngồi cho máy chở đi thôi. Máy cũng biết máy nổi tiếng vậy, tao ngồi sau xe máy cũng rất hạnh diện nha. Có ai được như tao không? Có ai được lớp trưởng đẹp trai cho về kè không?

Hạnh diện, đẹp trai...ôi tôi thật là ngọt miệng, tôi phục tôi quá.

-...

Sao không có phản ứng gì trời, nói đến thế rồi mà.

- Thật mà, Anh ơi tao nói thật đó _ vừa nói tôi vừa nắm áo hất cổ rướn người ra phía trước để nhòm phản ứng trên mặt hắn.

- Thả tay ra, định sàm sờ tao à?

Thèm vào, máy có gì hay đâu mà sàm sờ. Nhưng đang trong tình thế nguy cấp chỉ được nói lời hay.

- Nhưng mà Anh ơi, mai chờ tao về tí nha. Khi nào có xe tao sẽ không nhờ nữa đâu.

Hắn im lặng một lúc cũng nói:

- Được rồi.

Mặt ngọt chết mẹ con ruồi Nguyên Anh rồi. Và anh ấy đã bại dưới tay ta. Hahaha.

- Anh về cẩn thận _ vừa nói vừa vẫy tay, miệng cười toe, thành ý thế mà.

Vẫn là thái độ khinh người chạy mất. Điên.

- Ai chở máy vậy.

- Giật cả mình, anh là ma hả? _tôi ôm tím_ Hôm nay anh không học buổi chiều à? _tôi vừa vào anh đã bay ra hù rồi hỏi sao không giật mình.

- Ừ. Mà thằng khi này là bạn trai máy à? Xưng anh xưng em ghê vậy.

Anh tôi láo thật, có nói từ “Anh” thôi mà anh tôi lòi từ “em” vào luôn.

- Hồi thừa, bạn trai chứ không lẽ bạn gái _tôi vừa mở tủ lạnh vừa nói chọc tức.

- Máy nói với tao vậy đó hả? Máy muốn gì? _anh tôi đi đến chuẩn bị hành hung tôi.

- Không, em nào dám. Hi hi. Em đi ké xe thôi. Anh mới là bạn trai em đó.

- Té sông à?

Tôi cười hi hi kể anh vụ tôi lừa để chúng nó suy nghĩ theo một chuyện không thể xảy ra, nâng quan hệ anh em theo tầm cao mới.

Anh tôi khi nghe xong chẳng phản ứng gì mà chỉ phán: “nhảm nhí, vớ vẩn”.

Vậy mà lúc đầu còn chăm chú nghe. Dở hơi.

1:00 pm

”Và tí số là 1 điều, đội nhà có một cú sút rất mạnh mẽ đã sang bằng tỉ số...”

- A ha vào rồi.

- Anh mở nhỏ tí đi, trưa rồi, cho nội ngủ nữa kìa.

- Im đi. Mở vậy xem mới đã, bà ở tầng trên không nghe đâu. Xuống đây làm gì lên trên đó đi _anh tôi nói xong còn nhìn tivi cười như thằng bệnh.

Hết nói nổi. Tôi cũng tăng trên, bà cũng ở tầng trên, không nghe mới lạ. Tivi ở dưới mà tôi cứ tưởng đang ở phòng tôi. Zời...

Anh tôi hôm nay tác oai tác quái đó. Vì sao ư? Vì mẹ tôi ở lại shop rồi, không về trưa, không có ai nhắc nhở nên vậy đó.

Cũng may ba tôi đi dạy ở lại trường, không là hai người đó sẽ làm thùng nhà luôn đó.

.....

- Ê lớp mình có giải trong buổi văn nghệ hôm trước đó.

Chị Thương lớp phó thông báo sau khi đi họp về.

Chủ đề nóng hay sao á mà lớp xôn xao hẳn lên.

- Giải gì? Máy giải?

- 2 giải hẳn hoi. Ta nói~ dưới sự “lãnh đạo” của tao thì cái gì cũng tốt _chữ “nói” được chị ấy kéo dài mới ghê chứ.

- Bớt tự sướng giùm cái. Giải gì nói lẹ lên coi.

Lớp bực mình, tôi cũng bực mình. Ừ thì tại tôi cũng đóng góp mà.

- Giải nhì cho nhóm nhảy và giải ba cho bài hát đơn ca của con Hân. Ghê chưa. Hé hé.

Lớp hét rất to chắc vì sung sướng. Điếc tai mất thôi.

Lớp phấn khích cũng đúng thôi, vì văn nghệ lần này không chọn lựa, tiết mục rất nhiều, các lớp khác toàn 4 tiết mục, lớp tôi như vậy là rất tốt rồi.

- Sau giờ học đi cà phê đi. Đi chúc mừng.

- Một đề nghị hay, sau giờ học quán trà sữa thẳng tiến. Thủ quỹ chuẩn bị tiền, khi nào có tiền thưởng trả lại _Nguyễn Anh chốt ý kiến.

Cà phê với trà sữa liên quan hả? Ừ chắc liên quan do 2 cái đều có nước. Ừ chắc vậy.

- Hai đứa mày đi chung hả? Thân mật quá nha.

Có đứa thấy tôi đi xe hẳn nên lên tiếng.

- Mày không biết Nguyễn Anh rất hay giúp đỡ người khác à? Phải không Nguyễn Anh? _một đứa khác lại lên tiếng thay.

Hắn không nói gì mà chỉ mỉm cười đưa ngón cái lên.

Rồi lớp tôi kéo nhau đi.

Đúng là lớp trưởng chẳng ai muốn bắt bẻ quá lâu.

Còn tôi thấy lớp thiên vị hẳn quá mức rồi đó.

.....

Tôi chính thức có xe đạp mới ời, hí hí Haha. Ba tôi vừa mua hôm qua, ba nói: “ sắp thi rồi, có xe để đi ôn tập, học nhóm với bạn bè, con không cần phải đi nhờ bạn nữa” .

Nhà tôi chỉ cách trường có 2km nên ba tôi mua xe đạp cho tôi. Ba còn nói sáng sớm chạy xe đạp như tập thể dục cho khỏe.

Với tôi thì xe gì cũng thích vì bây giờ tôi không phải phiền hà ai, không cần tốn nước miếng nịnh ai.

Ta sẽ sống trong hạnh phúc, đừng hòng xem thường ta.

Trời hôm nay đã trở lạnh rồi, cũng tháng 12 rồi. Tôi sinh vào mùa hè nhưng tôi rất thích mùa đông, nó lạnh nhưng tôi thấy ấm. Tôi rất thích đi giữa trời lạnh len lỏi những tia nắng buổi sớm, cảm giác đó tuyệt lắm.

Hôm nay chắc niềm vui nhân đôi với tôi, hehe vì tôi mới tuyền xe hôm qua đó mừ. Tôi thấy mình vẫn còn là con nít lắm, vẫn háo hức khi dùng đồ mới. Mà tôi có phải là người lớn đâu.

Chỉ còn vài vòng đạp nữa là đến trường rồi.

Vui toá, nhưng...nhưng không...một chiếc xe chạy xẹt ngang qua tôi và tôi theo phản xạ mất bình tĩnh, tay lái rung rung và....

Rầm....

Tôi cùng với chiếc xe của tôi về với đất mẹ trong hiến ngang.

Huhu đau quá, hôm nay vừa chạy xe là đã thương tích rồi. Có phải gần đây tôi ít chạy nên tay nghề yếu không. Đau quá. Ngày xui xẻo của tôi đây mà.

Chắc nghĩ có tai nạn nên có vài người dân và mấy bạn học sinh chạy đến.

- Xin lỗi chị nha, em gấp quá, không nhìn thấy chị, chị có sao không?

Người làm tôi té là một em gái rất dễ thương, tôi không đành lòng mắng. Mà người ta đã biết lỗi thế rồi, thôi thì bỏ qua.

Người đau đón nhưng phải gắng gượng:

- Không... không sao đâu._nói vậy cho em nó đỡ áy náy, chứ tôi đau thấy mẹ luôn rồi nè.

- Tay chân chị có sao không? Em...em xin lỗi.

- Em có việc bận thì đi trước đi, không nhanh thì vào lớp là không kịp đó. Chị không bị gì đâu. Ui da _tôi vừa đứng lên thì ngã ngay xuống đất.

- Đề em đưa chị vào phòng y tế.

Tôi đứng còn không nổi thì làm sao mà đi, tay thì có vài vết sưng nữa chứ. Ời mẹ ời, con đau quá huhu.

- Em đi trước đi..

- Ê Hân, mày bị sao thế này.

Thì ra là con Vy, bạn thân từ cấp 2 của tôi. Nó đến đỡ tôi..

- Đề mình đưa bạn vào phòng y tế.

Tiếng nói của một tên con trai.

Khi tôi ngược lên thì người xung là “bạn” đã quay lưng lại và...cõng tôi. Tự tiện quá à.

Tôi đau lắm nên cũng chẳng từ chối.

Con Vy cầm balo và dắt xe cho tôi..

Bây giờ chỉ còn tôi và “bạn lạ” ở trước phòng y tế, cô chưa đến. Vào lớp rồi nên con Vy buộc phải vào lớp, nó có kiểm tra.

Cuộc đời tôi đây là lần thứ 2 té xe đạp trên đường thể này đây (không tính khi tập xe đạp nha), lần học lớp 6 và bây giờ...

Nhưng cảm giác thì chẳng khác chút nào, vẫn rất rất đau. Tôi nghĩ là chân phải của tôi có vấn đề rồi, mới này bị xe đè lên. Ời không, đừng nói là gãy xương, rồi cưa chân, rồi què suốt đời...nghĩ đến là thấy gớm rồi.

- Bạn không bị sao đâu, đừng lo.

Bạn trai có gương mặt như thiên sứ đang an ủi tôi.

Bạn ơi bạn thật là tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mây Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Xui Hay Hên

- Á á. Đau quá cô ơi. Mà chân em bị gì vậy cô?

- Chân em bong gân rồi.

Ôi là thế là không phải cưa chân đúng không?

- Để cô..._cô ép nhẹ vào chân tôi mà cứ như cô lấy búa đập vào chân vậy, đau thấy ông nội rồi.

- Cô nhẹ tay thôi cô, á á.

- Chịu đau xịu đi em, lần sau đi đứng cho cẩn thận nghe chưa.

- Dạ. Mà khi nào mới khỏi vậy cô?

- Khỏi nhanh thôi, hơi sưng nhưng không bị nghiêm trọng lắm đâu. Mà em cũng nên đến bệnh viện để kiểm tra chính xác hơn.

- Dạ em biết rồi thưa cô, cảm ơn cô. Chào cô em về lớp.

Tôi đứng dậy trong khó nhọc.

Cà nhắc ra cửa, cũng hên là chỉ bị một chân không là tiêu đời luôn rồi.

- Bạn nam khi nãy đâu rồi, dìu bạn về này._cô đến đỡ tôi.

- Cô ơi bạn đó về...

- Để mình giúp.

Bạn đây rồi.

- Cảm ơn mới nãy giúp mình nha.

Nói thật là tôi cũng thấy hơi phiền bạn ấy tại bạn này đâu phải là người làm tôi bị thương.

- Chuyện nên làm mà, giờ để mình cõng bạn vào lớp.

Bạn tốt quá, nhưng mặt mình không dày đến mức để bạn cõng ngang các lớp đâu, kì cục lắm. Mà còn là một mỹ nam như bạn, thật là mình còn muốn sống.

- Không dám làm phiền bạn đâu, mình tự đi được.

- Mình không phiền đâu.

Mình với bạn, cách xưng hô này thật không quen tí nào. Tao với mày có phải hay hơn không.

- Không sao mà, giúp người phải giúp cho trót.

Cũng nói thật với bạn một lần nữa nè, bạn rất tốt nhưng bạn ơi, bạn cũng rảnh quá, giúp người mới quen tận tình ghê.

- Không...không cần...

- Thôi để mình dìu bạn về lớp.

Phuong án này lại không hay rồi.

Bạn gì đó ời, bạn cao như vậy thì làm sao mà tôi có thể bám đây. Tụi con trai mấy bạn nấu com ăn chung hay sao mà cao giống nhau vậy.

Nhưng thôi cũng được.

Bạn ấy đang diu tôi về lớp đó, và chính xác hơn nữa là bạn ấy gần như đang ôm tôi đấy.

Nói ôm cho ghê gớm vậy thôi chứ chỉ vòng tay qua lưng tôi để đỡ tôi cả thọt cả thên về lớp thôi à.

Nói ra cũng tại vì chiều cao của tôi...hi hi...tôi gửi cho đứa khác rồi, còn hứa hẹn không nhận lại. Nên giờ không thể dùng niềm tin hay hi vọng để cướp về mà quàng vai bá cổ dễ dàng được, thế đành ngấm ngùi quàng qua lưng bạn ấy.

Tôi mới té xong người cũng rất là ê ẩm, có người diu là rất tốt rồi.

Như vậy chắc không phải ôm nhau thăm thiết đâu chứ nhỉ?

- Bạn tên gì, học lớp nào vậy?_ đang đi dọc dãy hành lang thì tôi hỏi đó, dù sao cũng phải biết tên người giúp đỡ mình chứ nhỉ.

- À mình tên Đình Khoa, Ngô Đình Khoa. Lớp 11a5.

Wou, tên cũng được hen, bạn này thuộc họ nhà Bắp nha.

- Mình tên...

- Mình biết tên bạn rồi. Ngọc Hân, Nguyên Ngọc Hân đúng không?_ tự nhiên chặn họng tôi.

- À ừ..._tôi không biết là mặt tôi có dán tên tôi trên đó đấy.

- Mình biết bạn trước rồi...

- Hà? Bạn nói gì?_bạn ấy nói cho một mình bạn đó nghe thì phải, ti hí à.

- Bàng tên của bạn có ghi mà.

À tôi quên mất, thì ra là vậy.

- Cảm ơn bạn lần nữa nha, mình vào lớp trước.

- Hẹn gặp lại.

Nói rồi bạn đó đi về phía ngược lại. Ừ tại lớp 11a5 học cuối dãy B trên lầu. Còn lớp tôi học ở dãy A.

Bị vậy mà cũng quen được bạn họ Bắp đẹp trai, vậy là có hên không?

Tôi vịn vào cửa lớp để giữ thăng bằng thì đã thấy thằng Nguyễn Anh đứng ngay đó, sau đó thằng Tiến đang ở tổ 1 đã bay ra. Chính xác là bay đó, thì từ bàn 2 nhảy đến chỗ tôi, có ngày rụng răng như chơi.

Kéo theo là nhóm bạn của tôi, kéo theo là cả lớp.

Góm, giống đón tổng thống nhể?

Tôi định chào giáo viên mà chẳng thấy ai trên bục giảng hết, hôm nay lại trống tiết đầu nữa hả?

Khi tôi được yên vị ở bàn mình thì thấy đứa nào cũng nhìn chăm chăm vào chân tôi, chắc chúng nó thấy chân phải của tôi bây giờ “đẹp” quá mà.

- Ê mày có sao không?

- Chân bị sao vậy?

- Có bị nặng lắm không?

- Có bị mất ngón chân nào không?

- Đi đứng gì kì cục vậy?

- Mất mày để trang trí hả?

- Mất để dưới mông hả?
- ...
- Thằng mới này lớp nào vậy?
- Máy bắt cóc thằng đó ở đâu vậy?

-.....

Tôi đang là nhân vật quan trọng phải tham gia chương trình 10 vạn câu hỏi vì sao do chị...chị...chị gì đó tôi quên mất tên rồi dẫn chương trình. Nhiệm vụ là phải trả lời những câu hỏi của các em thiếu nhi to đầu 11a3, từ quan tâm đến hỏi đều và đến... hỏi thăm trai lạ.

Dù sao cũng là hỏi thăm, thôi thông cảm cho mấy đứa nửa người nửa thú này. Quan tâm mà cứ như nguyên rửa người ta.

- Tao không sao hết, chỉ bong gân thôi.
- Tưởng mày toi luôn rồi chứ?
- Chúng tao còn định đi viếng.

-....

Ờ hay cái lớp này, trù ẻo tôi....

Dù miệng đứa nào đứa này nói toàn lời không thể chấp nhận được, nhưng hiện tại cũng nhớ tôi là người bị thương, chăm sóc hơi bị “tận tình”.

Chỉ có mấy tiết học mà tôi rất được chiều theo chúng nó là sướng như tiên. Ra chơi là bánh trái nước ngọt đầy bàn, nói chuyện cũng tụ tập ở bàn tôi, hỏi han này nọ. Đến viết bài cũng không cho, tôi có nói không cần thì chúng nó nói:

”mày ngồi im đó đi, tụi tao bảo kê cho, mày có mệnh hệ gì tổn tiền đi viếng lắm”

Cuối cùng là sợ tổn tiền.

Bảo kê cũng được phết nha. Nâng cấp đau chân thành đau tay (tay tôi thì cũng có vài vết thương đó, nhưng không to tát lắm đâu) người bình thường thành người vô tích sự, chỉ ngồi im ngắm chúng nó học, thầy cô hỏi tôi thì chúng nó đã nhảy vào trả lời thay. Tụi nó biến tôi thành người già luôn rồi. Có miệng cũng không được dùng.

Ra về thì đỡ hơn, tụi con gái vĩ đại còn cho tôi nói, biết nói gì không? Chúng nó hỏi tôi về trai lạ. Hỏi thì tôi khai thôi. Tôi “chia sẻ” thông tin xong chúng nó còn vỗ vai tôi cười cười:

- Biết chia sẻ cái đẹp là rất tốt.

Vâng, rất tốt. Mê trai thấy sợ luôn à.

- Ước gì mình được như con Hân.
- Cứ thử đi, cảm giác yô mốt lắm_ tôi nói đùa.

Vậy mà chúng nó còn cười ha ha. Ôi chúng nó trùng tà rồi.

Giờ chỉ còn nhóm bạn của tôi, đúng chỉ có tụi này quan tâm theo cách bình thường nhất thôi. Haiz...

- Bây giờ mày về như thế nào?
- Tao nhờ anh hai đón, chân vậy sao đạp xe.
- Xe mày thì sao?
- Con bạn chạy về rồi. Cũng may hôm nay nó không đi xe. Hehe.
- Chắc mày không có duyên đi xe một mình rồi, đi với thằng Nguyễn Anh đi.

Thằng Tiến đùa.

Thằng này nói kì cục. Tôi đi xe đạp mấy năm nay có sao đâu.

Nhắc đến thằng Nguyễn Anh tôi mới nhớ, hôm nay tôi chỉ nghe đúng một câu từ hắn khi hắn đỡ tôi ở cửa lớp là: “Bị gì vậy” thì phải...

Anh hai tôi sao hôm nay lâu đến vậy trời.

- Máy đưa mày về trước đi, tao về sau cũng được. Không mẹ máy đưa mày lại đăng báo tìm trẻ lạc bây giờ.

- Vậy cũng hay đó._con Phương hưởng ứng.

- Tao cũng định vậy rồi_thằng Huy phụ họa.

Cả lũ cười vang.

Có chiếc xe chạy đến. Dừng ở chỗ chúng tôi.

- Anh...anh mày đây đó hả?

Con Hương lấp bắp.

- Khùng hả?_tôi quay sang...ba tôi_ba...sao ba lại đến...

- Bị vậy mà không nói cho ba. Thằng Đăng mà không nói thì con im luôn hả?

- Dạ...con..._tôi không dám nói vì thấy cũng không nghiêm trọng mà...

- Thôi về trước đã._ba nói.

- Chúng con chào bác.

Cả bọn đồng thanh.

- Chào các con. Cảm ơn tụi con ở lại với Hân nha. Bác có chút việc bận.

- Dạ không sao đâu.

Sau đó chúng tôi về nhà.

Ba tôi thì bận rộn mà sao ông Đăng sao không chịu đến không biết.

Tôi là người đang bị đau chân nha. Nên...

- Anh 2 ơi lấy giùm em chai nước.

- Biết rồi.

...

- Hai ơi, lấy nước lọc á.

- Ủ.

.....

- Em muốn ăn bánh 2 ơi.

- Được rồi.

Khi bánh được đưa lên.

- Không ăn bánh này đâu.

- Mày...mày...

Haha ức chế cà. Cho đáng đời.

Tôi bị đau chân nên mẹ tôi bắt anh Đăng làm theo yêu cầu của tôi để tôi tránh đi lại.

Tôi nói rồi, tôi là người rất biết tận dụng cơ hội. Nghĩ đến thường ngày khi nào cũng bị sai vặt mà hiện bây giờ tự nhiên được đổi vị trí, cảm giác hả hê vô cùng.

Xui túm được hên, không tệ nha, đã vậy trên trường còn quen biết thêm một bạn đẹp trai a5. Đại hên, chắc là đại hên rồi. Khakhaka.

”Nguyên Đẹp Trai đã gửi cho bạn một lời mời kết bạn...”

Thằng nào thế nhở?

Đừng bắt ngờ nha, tôi đang online facebook đó...anh tôi mà biết tôi vừa sai anh vừa online là tôi xong. Hehe...

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mây Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Bạn Tâm Giao

Làm điều lén lút nên tôi on xi lai bằng điện thoại, lên chơi chơi rồi xuống nên không dùng lap...ngại lắm (thật ra là sợ lắm, khoản này không dám chơi liều, anh tôi ác cực)

Mà khoan, đang nói đến thông báo kết bạn của tôi mà...

E hèm, Nguyên Đẹp Trai là thằng tó nào ta. Nhìn tên thôi cũng biết thằng này tâm hồn tự sướng rất cao.

Ấy, thằng này học trường tôi này.

Ấy, không biết sinh năm nào hết chỉ có ngày sinh. Xi nếu bằng tuổi tôi chắc chắn đẻ sau tôi 1 tháng rồi, ai đòi sinh tháng 6, xời.

Vào ảnh thì duy nhất một ảnh đại diện quay lưng. Ý, bóng...bóng lưng này nhìn quen này...

Ảnh của thằng này có mấy đứa lớp...lớp...tôi...ôi, có một ảnh được đánh dấu...cái...cái...mặt...quen quá...

nhìn mấy bình luận gọi tên nhau không khác gì lớp tôi. Thằng này....

- “Xem coi chừng mòn trang cá nhân của tao”

Tin nhắn từ Nguyên Đẹp Trai.

What the lộn! Thằng cướp họ. Nguyên Anh hả?

Sao mà hắn biết tôi đang qua nhà nó dạo chơi ngon mừng toi vậy?

Tôi có thói quen ai kết bạn là đồng ý ngay, không biết là ai, già hay trẻ, đẹp hay xấu, tôi đều đồng ý suốt. Chỉ có là lâu lâu mở danh sách bạn bè ra ai không thích là huỷ chơi à.

Thằng cha này...là lớp trưởng lớp tôi...ừ thì cũng là người cho tôi đi ké, cũng gọi là có ân huệ. Chẳng lẽ vì hắn “trộm” họ tôi mà huỷ^^. làm người ai lại làm thế. Huống hồ là tôi _ người hiền lành có tiếng. ^ _ ^

Hân Nguyên: “Ai thêm vào trang cá nhân của mày” _ tôi chống chế.

Nguyên Đẹp Trai: “Khỏi chối, tao biết tông rồi nha em”

Em em cái ông bán cà rem, tôi mà hắn kêu là em à?

Hân Nguyên: “mày nhìn lại đi nghe con, tao có ghi rõ ngày tháng năm sinh nha, quáng gà vừa thôi”

Nguyên Đẹp Trai: “quáng gà gì con kia? Mày nói cái khi gì vậy? “

Già hươu hả mày.

Hân Nguyên: “Em? Mày nói tao? Đồ Quáng gà.”

Nguyên Đẹp Trai: “À...à....nhưng mà mắt bồ đề còn rất sáng, nên quáng gà là chuyện không thể đâu eeeeeeeeeeeeeeeee”

Thằng trỏ, bé hơn chị đây cả 1 tháng mà còn to mồm.

Hân Nguyên: “Mày...thằng c...h....ó.....sinh sau đẻ muộn mà chảnh ch....”

Nguyên Đẹp Trai: “Ai nói tao sinh sau mày con điên kia”

Hân Nguyên: “tao không bị điên, trang cá nhân của mày có ngày sinh”

Nguyên Đẹp Trai: “Tao vẫn lớn hơn mày”

Hân Nguyên: “tao sinh trước”

Nguyên Đẹp Trai: “Tao đẻ trước, thôi chịu khó làm em đi. Em oiiiiiii!”

Thằng này biết tính wá ha. Em khi mồm, em lem...mày là cái đồ....

- Hân, cho anh mượn cái bút đồ coi.

Hú hồn tổ tiên con tắc kè nhà hàng xóm

Ông anh đúng thật là không có duyên mà. Vào phòng tôi mà cứ như đi vệ sinh. Xem chút ném luôn cái điện thoại. Mém chút là lộ rồi...hên là tôi có nội công thâm hậu..

- Bút nè.

- Mặt mày sao đầy âm mưu vậy con kia._anh tôi vừa cầm vừa nhìn tôi chăm chăm.

- Gì..gì đâu anh, mưu mẹo gì_dạ hơi bị nhột.

- Mày mà sai vặt anh mày nữa là liệu hồn đó_anh gõ bút lên đầu tôi.

- Cũng thấy mệt à? Sao khi sai em thì cười sượng lắm mà?

- Tao lớn hơn tao có quyền_nói xong phui mông đi ra.

Gớm

Tôi lấy điện thoại dưới sách ra, tôi cũng hơi bị siêu đó.

Cũng may tôi đang ngồi chửi rửa chưa nhấn tin vội nên ông Đăng chưa thấy. Chắc do tôi ăn ở tốt. ^-^

Mà nói đến vấn đề ai lớn hơn là thấy tức rồi, bực cái mình. Thằng đó gai tính thật. Già mồm không tả nổi.

Ồi

Hắn off rồi, chưa kịp chửi thêm vài câu cho hả giận, thằng này khôn.

Trong giờ giải lao như bao buổi giải lao khác đều chơi và chơi. Còn tôi lại đang cực nhọc làm bài tập đề cương, tôi còn mấy bài nữa mới xong. Hix.

- Ê, tao mượn vở lí_tôi đánh vào vai thằng ngồi cạnh. Tôi mượn chỉ để tham khảo thôi nha.

- Trong học bàn đó em

Thằng này lại điên rồi.

- Em luôn à?_Huy nhăn mặt cười cười.

Không giải thích hắn còn ngồi sát tôi quàng qua vai tôi trả lời một câu rất tỉnh:

- Tất nhiên rồi_nháy mắt với tôi nữa mới ghê.

Thằng tâm thần.

- Thằng này sinh tháng mấy._Tôi cho hắn 1 cước vào bụng rồi hỏi thằng Huy.

- Tháng 6 đó._thằng Tiến lạnh chanh trả lời giùm.

- 5 với 6 cái nào lớn hơn.

- Hỏi ngu nhở, chắc chắn 6 rồi.

Đúng là tôi hỏi ngu thật. Ai đòi lại đi hỏi kiểu đó,.....

Hắn thấy tôi như vậy còn nhếch miệng trên người.

Hỏi đũa khác. Tôi ngàn phương tỉ kế, dù chưa áp dụng được cái nào nhưng thôi cũng kệ... Chết đây không sợ nhá.

- Hương!

- Ai kiu tui đó, có Hương xinh đẹp tui đây.

Trả lời cũng tự sướng...

- Thằng này sinh sau tháng 5 đúng không?

- Ủ' thằng đó sinh tháng 6.

Quay ngoắt qua hắn và nhìn hắn với ánh mắt khinh bỉ:

- Nghe thấy chưa?

- Không lớn hơn tao được đâu.

Thằng này ngoan cố hê.

- Mày...mày tao sẽ.....

- Sẽ gì?

- kệ mày...._tôi biết là mình chẳng làm gì được hắn mà. +~÷

- Haha

.....

- Tuần tới thi rồi, mấy bọn oi, mấy đứa mình đi “họp” một bữa trước khi thi đi.

- “Mỹ điên” oi, mày muốn đi ăn rồi chứ gì

- Bồi bổ trước khi thi thôi mà _Phương toe toét.

- Được rồi, vì tinh thần thấy đói cho nước, thấy khát cho nước, thấy tội cho nước, thấy buồn cho nước...

- Được rồi nước đây, uống cái rồi cho nước tiếp mày..._thằng Nguyễn Anh chặn ngay điệp khúc “cho nước” của thằng Huy bằng một chai nước luôn, không biết thằng bệnh hoạn đó lấy từ đâu....

Đã vậy thằng Huy không biết xấu hổ ngửa cổ đánh ực xong mới dỏng dặt tuyên bố:

- Đù, nước ngon hầy, Tiến nói tiếp đi mày.

3 đứa con gái chúng tôi chỉ muốn đến tát cho nát cái mồm “cho nước” vừa rồi.

- Anh em cứ bình tĩnh, vì tinh thần thấy....

- Được rồi, Tiến ơi tui tao biết khúc đó rồi, nói khúc sau đi.

- Khúc đó quan trọng mà. Nhưng thôi, đến buồn cho nước rồi chứ gì?

- Ủ'...

- Vì thế chúng ta sẽ....ở nhà,.....nhà nào nhà nấy tự uống nước đi.

- Gì gừ....mày muốn thằng thiên sớm đúng không?

Máu giăng hồ trong người chị Hương đã vượt rào cản mà bay ra ngoài, làm mặt anh Tiến tái mét. ..

- Ồ không, sẽ đi sẽ đi mà, chiều nay, chiều nay ha. Bớt giận, bớt giận.

Không có ai trả lời mà chỉ thấy liếc nhau cháy xém(tất nhiên là pé Phuong và pé Hương liếc rồi)

- Tao cũng muốn đi _tôi giờ tay biểu tình.

Hành động tiếp theo của 5 đứa chúng nó là nhìn thẳng mặt tôi biểu quyết:

- Xin lỗi, người quê không được đi.

- Ồ.....

khốn nạn

Thấy tao thất thế mà lên mặt.

- Đùa à? _Tôi rống lên.

- Ủ ù đùa đấy. Hahaha.

Biểu tượng cảm xúc ức chế

Thôi thông cảm cho mấy ẻm, tôi nghi có 2 ngày mà đã bị điên. Không có tôi thì bệnh tình càng nặng hơn, thật đau lòng.

- Mày chưa tiến hóa hoàn toàn à? Sao cứ nhăn mặt chặc lưỡi một mình thế? _thằng Tiến thấy mặt tôi “cảm xúc” quá nên lên tiếng.

- Thôi kệ nó đi Tiến, chúng ta là người nên phải biết thông cảm cho người vượn cổ...á...ôi đau...

Tôi đã cho thằng chó Anh không biết tốt xấu out bằng nội công rồi. khổ, cứ bắt tôi phải xuất chiêu hoài....ngaiiiii

.....

Tôi đang ngồi ở nhà than thân trách phận, số tôi đúng là số con rệp mà....

Có ai như tôi không, thi xong bàn với mấy đứa bạn đi dung dăng dung dè ngoài đường phố, kế hoạch giáng sinh hoành tráng nhất lịch sử thế mà nhà tôi có chuyện. Bà tôi bệnh nặng phải nằm bệnh viện nên chẳng còn tâm trí đi chơi. *đầy tiếc nuối*

Đến khi tết dương lịch rảnh thì chẳng có con ma nào rủ đi. Bất hạnh hơn là khi đến tết âm lịch tôi lại nằm liệt giường vì sốt.

Ơi tôi hận hận lắm.

Còn anh 2 tôi cứ cười đều trên ngươì, đã vậy mấy đứa bạn cứ đăng cảm nghĩ như điên nào là: “Tết vui quá, tiền lì xì như nước” rồi còn “mùng 2 đi biển chơi đi, ai đi thì comment” Đã vậy đến mùng 3 chúng còn đăng “Chơi vui quá, ai không đi phí cả cuộc đời”

Chúng nó dám chạm vào nỗi đau của tôi, tôi hận, hận, hận. ..

Nguyên Đẹp Trai: “thôi đừng buồn tao thông cảm, tao rất thành kính phân ưu với mày”.

Hân Nguyên: “Mày muốn chọc tức tao hả”

Nguyên Đẹp Trai: “mày được cái hiểu tao.....mày biết đó, tao sống là để đim chết mày”.

Hân Nguyên: “Mày trét đi”

Ủ ù tôi đang inbox với thằng đó. Từ ngày kết bạn chúng tôi hay chém với nhau lắm, thằng này chém dữ lắm, mà phải công nhận câu nào câu nấy rất kinh. Có câu hán chém ghê đến nỗi mà tôi không thể nào trả lời nổi.

Tôi với hân giờ cứ như “bạn tâm giao“. Tôi không biết thật ra 3 từ đó có nghĩa quái gì nhưng theo tình trạng tôi với hân thì “bạn tâm giao” được hiểu là: bạn là kẻ thù cùng lớp, tâm là có chung một quyết tâm, giao là giết nhau bằng lời nói.

Cũng đúng lắm mà, tôi với hân duyệt rồi.

Tôi với hân nói chuyện không có cốt truyện và không có hồi kết, tại cứ chửi xéo nhau, có khi thì bàn vấn đề trên lớp rồi lại nói đùa nhau....

Có hôm nhắn nhiều quá mà mỏi tay, thì tôi với hân dừng lại để.... lên trường nói tiếp 《《

Nhưng phải công nhận hần nói ức chế thật nhưng cũng rất mắc cười, tôi đọc là cứ tùm tùm, tin nhắn từ hần chưa kịp mở là tôi đã cười trước rồi (tôi chẳng biết vì sao). Có hôm tôi cười to quá làm kinh động ma vương phòng cạnh luôn đó...>>>

^^^

Đi học mà mong cho mình mất đi kí ức đau lòng...nhưng chúng nó không tha, mặt cứ nhe nhe nhở nhở xúm này kể về đi chơi, xúm khác lại kể về đi chơi.

Làm tôi lại khóc không ra nước mắt....

Mà không, sau tết đi học cũng có cái đề mắt đó....là mắt mẹ nó luôn kiến thức, chẳng nhớ cái mô tê gì để làm bài tập hết, nên cái nào cũng dựa vào “bạn tâm giao” ngồi cạnh. [^_>]\

Cũng sắp đến 26/3 rồi, nghe thông tin hành lang là nhà trường cho đi cắm trại.

Tưởng được xả xì chét cho sung sướng cuộc đời, xả xì chét cho ngày vui vẻ. Ai dè toàn tin lá cải, toàn xàm.

Đã vậy còn nghe được là nhà trường tổ chức bóng chuyền nam.

Thật là vớ vẩn, thích thì ở nhà mà chơi, tổ chức làm cái quái gì không biết....

- A...

Ai bóp chết tôi đi.

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mây Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Nguyên Anh Dễ Thương

Không biết phải làm thế nào để hết bực đây.....a...

Tôi mà biết đứa nào xúi nhà trường tổ chức cái này là tôi chém, chém chết....

- Ôi...Mày khùng hả? Năm đầu tao kéo xuống là sao? _tôi hần học nhìn thẳng ngồi cạnh. Vừa mới ra chơi là đã có chuyện.

- Tao thấy ngứa mắt.

- Khùng Khùng Khùng. Ôi...thằng điên nào ném phấn vào đầu tao vậy hả?

Tôi đang sắp sửa gây lộn với thằng lớp chường để “thay đổi không khí” thì viên phấn ở đâu bay vào ngay đúng luôn giữa chán,

Tôi đang bực mình mà mấy cái thằng này....

- O so ri, lỡ tay. Tao tưởng mày cúi xuống rồi....

Vậy thằng Anh kéo đầu tôi xuống để khỏi trúng phấn à...

Mà làm gì có, thằng đó mà tốt vậy à, chắc trùng hợp thôi. ..

- Được rồi, trúng thêm lần nữa tao giết_quay sang hần (bây giờ tôi không biết phải nói với ai) _Giời ơi? Bịch cái mừng quá. Chán quá, tại sao lại bóng chuyền chứ, mấy đứa mày quấy rầy nhà trường à??

- Cờ tao thì làm gì cần quấy rầy, tao chỉ nháy mắt là nhà trường cho tổ chức liền.

Coi kìa, khoác lác chưa kìa. Giọng nói bình thản như thật, nhìn mặt là muốn gây sự rồi.

- Mày thì chơi được cái shit gì mà đòi chơi?

- Xin lỗi chứ, tao chơi thì không có bố nào hơn được tao.

- Hình như mày không biết câu nói trước bước không qua à? _tôi bủ môi khinh bỉ.

- Thế mà tao lại nghe câu nói trước bước càng qua thôi đấy.

Nói với hân thà tôi nói với cái bàn hay hơn....

Qt..qt...cái gì vậy. ...

Đói vóa...

- Anh này.

- Gì?

- Mà đói không?

- Liên quan gì đến mày?

- Tao đói....

- Mày chưa ăn sáng à?

- Ừm...um...chưa...

- Đã yếu mà còn ra gió, sao không đi ăn đi.

- Tao không đi nổi đâu, mày có thể vui lòng....

- Còn lâu....

Bạn cái kiểu đó hả, ta đã nói ra đâu mà....

Tại hôm nay mẹ tôi có việc đi sớm, bỏ lại 2 đứa con bự chà bá đói meo,

Lòng không ruột trống đi học chứ bộ, tôi có muốn vậy đâu. Mới nãy có đứa ra căng tin mà tôi khi đó đang đầy “tâm sự” nên không nhớ mình đói.

Tự nhiên cãi với hân lại nhớ mình đang ruột trống, thế mà thằng này lại nỏ dữ quá làm tôi đói càng thêm đói luôn rồi. Haizzz. Chẹp Chẹp....

- Hân, có em gái nào tìm mày kia.

- Tao à? _tôi chỉ mặt tôi nghi hoặc.

- Lớp này có ai tên xấu như thế à?

Gì vậy trời??? Chê cả tên tôi.

Mà sao không có anh hoàng tử xinh trai nào tìm mà có em gái tìm giờ, tôi đẹp trai quá chẳng?

Ể, không lẽ.....

- Anh, có khi nào có người dẫn mặt tao không mày.

Tôi thật không dám nghĩ tới, ôi mẹ ơi sợ quá. Con gái khóa dưới giờ ghê gớm lắm.

- Mày tưởng mày là ai mà đòi người ta đánh _thằng điên đó vừa lật sách vừa phán như thánh.

Mà có ngược đời không bị đánh mà cũng cần “được” nữa hả???

Mà 2 đứa đó đi đâu mà lâu vậy không biết, đi ra một mình nguy hiểm lắm.

Tôi nghe nói con gái giờ thích đánh người làm thú vui, thích rạch mặt người khác làm lẽ sống lắm. Không phòng thủ thì bị tát rớt răng như chơi.

Không, dù mặt hơi dày nhưng cũng rất sợ bị tát lắm nha. Mẹ ơi !!

- Nguyên Anh, ra với tao đi.

- Gì nữa trời, có gì đâu mà sợ không biết.

- Đi mà.

- Không.

- Tao sẽ giúp lại mà, đi...

- Thả cái tay ra coi nào, cứ động một xíu là cầm tay tao là sao?....Thôi thôi...được rồi được rồi...thả ra ...

Tôi nhiều kẻ nhưng tôi chỉ dùng kẻ đó thôi, thông cảm

Tôi kênh kiệu bước ra...cùng hấn

- Em tìm chị?

Nhìn đằng sau chẳng có em nào nữa cũng đỡ sợ.

- Em muốn đến xin lỗi chị vụ té xe lần trước....

- À...

Hú hồn...

Mà mẹ ơi, chuyện thời Napolêông giờ mới đến xin lỗi, em tập cách xin lỗi cả tháng luôn hả em.

- Chị nói không sao rồi mà. Em không cần vậy đâu.

-Không chị, em...

Gì vậy đang nói chuyện với tôi mà ngừng lại đưa ánh mắt qua đứa đứng cạnh là sao?

- Anh...

Ồ đang gọi chị mà chuyển sang anh luôn là thế nào...??

Còn gì đau hơn khi mấy giây trước mình là người cần tìm, mấy giây sau mình trở thành “nền” cho người khác, còn gì đau hơn không? Còn không?

- Nay em! _tôi gọi (hồn) khề em ấy để thông báo là tôi vẫn tồn tại.

Chết với em này quá, biết vậy đừng rủ thằng này ra...còn thằng này nữa, thích lắm hay sao mà cứ để người ta nhìn hoài thế?

- Em! _tôi gọi thêm lần nữa.

- À...dạ em muốn....

- Nay ai vậy này?

Vô duyên, người ở đâu mà vô duyên thúi vậy không biết, người ta đang nói chuyện mà xen vào là sao? Thằng Tiến này.

- Mày im nha Tiến, em nó đang nói mà _Nguyễn Anh nói giùm

Nhìn kia, thấy em xinh xắn là mắt thằng nào thằng này như đèn pha ô tô hết rồi cả.

- Dạ không sao đâu, chuyện là em muốn mời chị Hân và mấy anh chị uống nước thôi, tại em muốn xin lỗi chị Hân vụ té xe lần trước....

Ồi dào, em xui quá, mời chị là phải kéo theo một đoàn...rất rất thông cảm cho em...

- Không cần mời mấy anh đâu, mấy chị em cứ đi cho thoải mái.

Hây, thằng Nguyễn Anh nhìn vậy mà cũng biết điều quá nha, cũng ra dáng “anh đây con giai, không muốn bị bao” hấn hoi ha.

- Ừ không cần đâu, chỉ cần em cho biết em tên gì và học lớp nào là được rồi. Có gì cho thêm số điện thoại cũng được.

Ồi vời Huy ơi là Huy.....

- À dạ, em tên Kiều Anh, lớp 10A3.

Ồ lại tên Anh, sao mà lấm Anh thế không biết....

- Cùng học a3, đàn em rồi.

- Thôi em về lớp ôn bài trước nha, lớp em có kiểm tra. À mấy chị, ngày mai chúng ta đi nha.

- À... Ừ...

..

- Này, bánh nè ăn đi.

- Há? Bánh là sao? _tôi nghi hoặc nhìn hấn và bánh của hấn.

- Không phải mày chưa ăn à? Ăn đi, tao lấy lại bây giờ.

- Không, của tao _xin lỗi mặt tôi không phải dày thường nên không biết ngại đâu. Không biết em bánh từ đâu, chị đây không ngán.

À nhắc mới nhớ bánh ở đâu ra thế nhỉ?

- Đừng nói mày có túi thần kì nha.

- Mới gửi mua đó cô nương.

- Nguyên Anh, mày rất là dễ thương nha.

- Ăn lẹ đi _hấn quay mặt đi.

- À ừm, ảm on _tôi vừa ăn vừa nói, thông cảm.

Khi tôi đang thực hiện nhiệm vụ cao cả thì thấy hấn...liếc nhìn tôi rồi mỉm cười....ây, không phải cười đều, mà cười rất duyên....ôi..nhìn cũng đẹp trai phết....tôi...nhìn lại hấn....

Hình như khi nào hấn cũng giúp tôi, dù là chuyện gì đi nữa, từ những việc rất điên rồ, cái bánh này nữa, hấn thật sự rất tốt với tôi nha. Hấn làm tôi.....

- Hấn này, tao..... _hấn....hấn..... nhìn vào mắt tôi từ từ cúi về phía mặt tôi....ngay một gần ..hấn...hấn....

- Mày....

Tôi...tôi, *thình thịch thình thịch* ....tôi có thể cảm nhận rất rõ hơi thở của hấn, sóng mũi cao và đôi mắt to đang thu vào tâm mắt tôi..... mặt tôi ....ngay càng nóng lên.... thì phải ...tôi.....hấn....

- ...Mượn cái thước, haha, gì mà mặt đỏ gay lên thế hả? biết là tao rất đẹp trai rồi, có cần nhìn đắm đuối thế không? Hay mày... _hấn nói rồi đầu nhìn tôi và cười đều.

- Khùng!

Hình tượng Nguyên Anh tốt tiêu tan.

Tôi bị khủng mới đỏ mặt.

.....

- Cố lên, cố lên.

- Try on, try on.

A....nhức nách quá.

Tôi cũng định không đi xem cái quái quỷ này đâu nhưng 2 đứa vằn “ương” ép tôi quá, dọa nạt đủ điều. Không những thế anh Đăng còn bắt tôi lên trường...đem điện thoại cho ông, ông quên ...ừ ông cũng tham gia chơi như thành phần “quảng cáo” khoe cơ bắp thôi...ừ vậy đó.

Tôi thì rất hiền rồi nên đành ngậm ngùi đi xem chung kết vào buổi chiều ngày hôm nay.

Lớp tôi cũng may mắn lọt vào vòng trong nên thành phần lớp tôi rần rần cả lên, inh nhoi cả vùng

Vừa rồi là phần “quảng cáo” của mấy anh đại học, chả thấy hay ho ở đâu cả.

Oáp... mệt mỏi quá

- Đến lớp mình ra quân rồi, tỉnh táo chút đi mày.

- À...ừm _tôi miễn cưỡng _mà có nước không, tao khát quá.

Quý sứ thiệt chứ, ngồi ngáp không cũng khát nước.

Tôi thấy khâm phục mấy đứa cổ vũ, có thấy cầm chai nước nào đâu. Phi thường thật.

Sau vài chục phút sau thì lớp tôi cũng...

bị bại dưới lớp 12. Buồn thiệt chứ. Tội nghiệp mấy đứa con gái lớp cạnh, lớp bên, lớp đối diện, lớp hàng xóm, ừ chắc cũng có lớp tôi này giờ cứ “Cổ lên, cổ lên” cênh lổ gi đó, hần là mồi miệng lăm.

Qua thêm n phút nữa thì cũng kết thúc trận đấu, lớp a5 gi đó thắng, nói thật tôi hông quan tâm.

Giờ phải đi tìm ông anh mà đi về nà, lúc đi đã đi nhờ bạn rồi.

- Anh Đăng_ tôi đi về phía Đăng già.

- Có ai gọi cho tao không?

- Có một cuộc gọi với 1 tin nhắn của mẹ, gi thì em không biết đâu nha, anh cài mặt khẩu nha. Nước của anh phải không? Em uống nha?

Tôi vừa nói vừa tu ừng ực chai nước....

- Nước có thần lẩn kia....

- Phụt....khụ...khụ..._tôi phun nguyên miệng nước vào.... mặt anh Đăng luôn. Chết chưa.

- áy, con này, dơ vừa thôi nghe chưa, gớm quá_anh tôi vừa nói vừa vuốt mặt đến tội.

- Hahaha, cứ lừa em làm gì không biết, đưa đây lau cho, chặt, con với cái, vụng về quá....á đau_tôi xoa cái đầu vừa bị cốc. Anh tôi ác quá.

- Thôi đi mua đồ cho mẹ, ra xe anh chờ về.

Nói cứ như ra lệnh cho con hầu. Haizzz.

- Hần, anh đó bạn trai mày?

Câu hỏi như câu khẳng định mang theo chút gì đó khác thường từ....Nguyễn Anh. Lạ à nha.

Chưa bao giờ hần hỏi câu này với tôi nha, tôi tạo scandal hơi bị nhiều mà có thấy hần nói gì đâu. Hôm nay lạ à nha.

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mày Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Giận

Để xem...lớp trưởng Nguyễn Anh hỏi anh tôi có phải bạn trai tôi không? Câu này hỏi rất chi là điên rồ...

Bạn trai mà khi nào cũng đánh đầu bạn gái như thế không?

Nghĩ là lại thấy tức sao sao á, thế quái nào nhìn vào lại giống có quan hệ gì gì đó trời. Chưa chém giết nhau là hay lắm rồi đó.

Xét về phương diện khác, lớp trưởng chưa bao giờ hỏi tôi về vấn đề này nhưng hôm nay lại hỏi, có 1 điều nà nùng quanh đây...mà anh tôi lại ở dạng đập trai học giỏi, hần thấy tôi nói chuyện với anh liền hỏi....ế... không lẽ....hần..hần....thích....

- Mày thích anh Đăng hả?

Bình! !!!

Ui! Sao bị đánh đầu hoài vậy chời!!

Nhưng mà đúng lắm mà, tự nhiên không không lại hỏi, không phải thích anh tôi thì là gì?

Bây giờ mấy thằng đẹp trai toàn thích nhau, thế mới có câu trai đẹp đã ít mà chúng lại còn yêu nhau.

Thằng này bị dính chuông không chuông.

Ôi nhưng nếu thật thì cũng hơi tiếc, đẹp trai như thế mà....

- Tao hỏi là có phải không? Trả lời mau.

???? Cái gì vậy?

- Cái gì mà hét vào mặt tao thế hả? _tôi hét lại.

- Tao nói...

- Về Hân!

Anh tôi ở phía xa gọi tôi làm ngắt đoạn câu tiếp theo của hân...

Có gì thì tôi tạo điều kiện cho, gì mà bên này hét bên kia hú là sao.

Haizzz...cái thân bé nhỏ của tôi.

- Thôi tao về đây_tôi nói.

Chẳng dám nói thêm, tại tôi thấy anh tôi trừng mắt nhìn tôi dữ quá. Ừ thì hân cũng đang dịp khoe mắt to với tôi nhưng tôi sợ người đang sống cùng nhà với tôi hơn. ☹☹

Tôi cười trấn an hân ý nói “tao không giành đâu” rồi đi. Tại tôi thấy hân cứ nhìn anh tôi hoài.

Hân thích anh tôi quá chăng?

Mà tôi nói với hân tôi với anh Đăng là anh em chưa hề...mà thôi kệ...thích nghĩ sao cũng được.

.....

Mới sáng sớm mà tôi cảm thấy uể oải hết sức rồi. Ông Đăng ông nói ông là thanh niên nghiêm túc, đi học sớm đỡ ùn tắc giao thông. Còn vì chủ nghĩa “yêu nước không sợ trắng”, muốn trở thành công dân tốt, phải đi học làm việc đúng giờ nên năm đầu tôi đi luôn.

Cũng tại tôi còn ám ảnh vụ té xe nên nhét góc chiếc xe đạp mới mua rồi.

Kể ra cũng do tôi rất hay bị ám ảnh. Tôi nhớ có lần anh tôi đưa phim ma về xem, kéo tôi xem cùng, thế là ám ảnh hết cả tuần. Cứ nhắm mắt lại là cứ tưởng có người kéo chân, ở đâu cũng tưởng tượng có người mặt đầy máu đứng sau lưng. Tôi sống sót qua từng đêm đó được là nhờ ngủ ở phòng ba mẹ đó...

Thật là khổ hết sức....

Giờ mặt tôi không biết như thế nào nhưng giờ chắc lơ lơ lửng lửng “Trẻ em” ngủ không đủ giấc là vậy đó, mắt thì muốn nhắm cái rụp xuống cho nó an lành.

- Thầy Tân coi thi dễ cực luôn tụi mày à....

Tôi nghe mấy đứa nó đang kể về thầy cô nào đó, rồi kéo qua bữa thi, ai canh phòng tụi nó, hiền như thế này, nghiêm như thế nào.

Nghĩ lại thấy mấy lần thi cũng thú vị thật, thi theo tên nên toàn bạn bè xa lạ, chỉ quen được dăm ba đứa. Giờ lớp 11 nên cũng quen được khá khá, đủ đề “hỏi thăm tình hình” rồi. Có một điều là từ trước đến giờ vào phòng thi chúng tôi rất thích ngồi gần mấy bạn học giỏi để hỏi bài, không hỏi được thì...nhòm lên ^ _>

Vì thi theo tên nên phòng tôi toàn là chữ “H”. Tôi có nhìn danh sách có chục đứa tên Huy, có hơn 5 đứa tên Hiền, rồi đứa tên gì không nhớ nữa, nói chung là trùng tên rất nhiều. Trùng tên đến nỗi mà kêu 1 đứa mà chục đứa “ờ”. Tôi nhớ tên của tôi có đúng 4 đứa và tôi bị hó 2 lần rồi.

Cũng tại cái đứa khi kêu không rõ ràng, tôi khi đó thì đang viết say mê, từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ bị trùng tên, thế là vừa nghe được tên mình thì quay xuống còn “há” như thật.

Sau 3s tôi biết mình hồ hởi. Té ra bạn lạ hoặc ngồi phía dưới gọi bạn Thanh Hân ngồi cạnh tôi. Tôi lúc đó chỉ biết khoe nụ cười không thấy tổ quốc một cách vô duyên của tôi ra.

Thế là 3 đứa ngồi cười.

Còn một lần nữa là cũng là do lạnh chanh như vậy, nhưng với mức độ rộng và sức lan tỏa mạnh hơn, cả phòng thi cười luôn. Chuyện là giám thị nhắc bạn Hân gì đó bên dưới về vấn đề tài liệu mà tôi lại đứng dậy giải thích cho tôi mới ghê chứ. Tôi cũng không thể tin được mình có tật tài lạnh xuất chúng như

vậy đó. *#*

Hồi tưởng quá khứ lại cảm thấy quê hết sức. 1 năm có 2 lần thi học kì mà tôi hớ hết 2 lần rồi...

- Chép thời khóa biểu mới vào đề.

Tôi ngẩng đầu lên thì thấy Nhi đại ca đang ghi thời khóa biểu cho lớp. Khó quá, mới đổi giờ lại đổi tiếp....

- Này, chép...Ồ...

Tôi chưa kịp đem vở qua thì bạn ngồi cạnh đã đi ra khỏi chỗ rồi.

Cái gì thế? Tôi muốn tỉnh luôn rồi đây...mới sáng sớm...

Thôi dù sao hán cũng rất hay đỡ chứng nên chẳng thêm quan tâm. Đành ngậm ngùi.....đưa đưa khác chép giùm.

2 tiết đầu là tiết thể dục nên cũng đỡ khổ. Mặc dù tôi rất ghét môn này mỗi khi thi, vì phải chạy theo thầy xin cho thi lại, hay xin thầy cho luôn cái ĐẠT để củng cố tình hình. Nhưng so với các môn khác thì nó vẫn khỏe hơn nhiều, ít nhất được tán dóc nửa tiếng trước khi ra chơi.

Hồi cấp 2 tôi rất tệ môn thể dục, đặc biệt là đá cầu còn giờ thì...vẫn vậy. Nhưng tôi thì lại rất thích đá cầu thành vòng. Tại tự mình tăng cầu sẽ rất ít chẳng đồ lỗi được cho ai. Nhưng đá thành vòng thì khác, có lỡ đá trật hay làm gián đoạn đường truyền đẹp thì cứ đồ lỗi cho đứa đứng cạnh chèn ép quá, làm mất tập trung, không thì nói nó lo đá đi để tôi đá làm gì, còn không được nữa thì...nhe răng híp mắt mà làm hòa thôi.

Lâu lâu nghĩ lại thấy mình hơi bi ối, nhưng thôi cũng kệ ^_+

Thế là vừa thấy có bọn đang chơi trò chơi mình yêu thích thế là há há, nhập bọn luôn. Nhưng tôi vừa đến lại nghe thấy tiếng nói:

- Tao đi trước.

???

Thường thì tôi đến, hán là người mừng ra mặt, và tỏ ra phấn khích quá mức luôn mà. Sau đó nếu đứng gần sẽ giành đá tất cả trái cầu bay đến chỗ tôi để tôi làm nền chơi vậy đó, còn mà đứng đối diện tôi sẽ cho tôi nhặt cầu đến lia chân. Thế mà giờ sao lại vậy? Đi luôn là sao? Là sao?

Đừng nói là thằng Nguyễn Anh tránh mặt tôi nha. Đầu khùng thế chứ.

Thôi dù sao tôi cũng là bạn hán nên...cứ kệ hán cho rồi.

....□□□□□□.....

- Ê Anh bài này biến đổi sao mày.

-.....

Im lặng và im lặng.

Cái thằng này, sao cứ im lặng hoài vậy, dù gì cũng đến tiết bài tập rồi mà, lơ đẹp tôi như thế là không được đâu nha, tôi còn vài bài tập chưa hiểu lắm.

- Này!

-.....

- Này!

Sau khi tôi “Này” muốn gây lông mày thì hán cũng bày cho tôi vài bài nhưng rất qua loa, không tận tình như lúc trước nữa.

Tôi không phải là người sống tình cảm hay có nội tâm sâu sắc nên cũng không hiểu rõ được thái độ người khác như thế này sẽ nghĩ gì, như thế kia thì sẽ nghĩ sao.

Nhưng hiện tại tôi có thể xác định được một điều là Nguyễn Anh đang giận tôi. Con nít 5 tuổi còn đoán được mà, vì bây giờ trên mặt hán cứ như có chữ “tao giận con Hân” chành bành thật to.

Ồ ô chẳng biết vì sao bị giận.

Tôi cũng không phải là gờ rên (girl friend) của hán mà đến hỏi “em đã làm sai điều gì” hay là “sao lại đối xử với em như vậy” được.

Haizzz.

Giờ chẳng biết làm sao.

.....

- Ê, nghe tao nói gì không, im lặng hoài vậy?

Tôi vẫn trong tình trạng độc thoại ngoại tâm. Tức hết sức. Thằng này bị khủng rồi. Tôi nhả nài huyền thuyên với hấn ra đến cả nhà xe luôn rồi nhưng hấn vẫn vậy.

Có gì thì nói thẳng ra luôn đi, dù có chửi nhau đánh nhau gì cũng được đi, xong rồi cho tôi mượn cái nón đội về coi, quên bỏ cái nón ở nhà rồi. Nãy giờ cứ than trời nằng để hấn cho mượn nón như mấy lần trước vậy mà hấn chẳng động tĩnh gì.

Nghĩ xem tôi có làm gì hấn đâu. Bị bơ đẹp không có lí do làm tôi thật sự thật không chịu nổi:

- Mày im mãi luôn đi, tao về.

Dù nói xong câu đó tôi cũng rất hối hận vì lỡ mất người cho mình về ké. Nhưng tôi là ai, người không bao giờ khuất phục số phận, liền ra cổng trường móc điện thoại gọi ngay và luôn cho người khác đề.....đi ké típ.

” Anh Đăng yêu dấu ơi, anh đang ở đâu đó.

- Ế cũng gần trường em mà, chạy ngược lại chờ em về đi.

- Không muốn cũng phải đến, em mách ba đó, từ đó đến chỗ em có mất mấy phút chứ nhiều gì đâu. Lẹ lên đó.”

Tôi cúp ngay và luôn để không thể nghe sự phản hồi không mong muốn. Hề...

- Bây em

Tôi vừa cất điện thoại thì có người vỗ vào vai tôi, tôi quay lại phía người đó.

Giờ trước mặt tôi là 2 chị gái, nhìn xinh nha, nhưng 2 chị này như cứ bắn tia lửa đạn về tôi...làm tôi sợ quá.

- Em quen anh Ngọc Đăng à? _một chị hỏi tôi.

Ồ...thì ra là bạn ông Đăng, mà chắc là bạn mới nên không biết tôi. Ế mà sao ai cũng đặt ra những câu hỏi thừa thãi thế. Có cần tôi đây đưa sổ hộ khẩu ra không? Thật là....

Mà không, có khi nào mấy chị này muốn “làm dâu” nhà tôi không? Ồ ồ....

Thế là tôi lịch sự:

- Dạ em rất quen.

- Em vừa mới gọi điện cho anh ấy à?

- Dạ.

- Bữa bóng chuyền là em lau mặt cho anh ấy sao?

- Dạ.

- Em là bạn gái anh ấy à?

- Dạ...ế, tôi đang nói gì thế, ấy không_ chị ơi kho.....

- Ai thế Hấn.

Tôi bị bất ngờ bởi người tiết kiệm nước bọt từ sáng đến giờ lại lên tiếng và đội nguyên cái nón của hấn lên đầu tôi, nên ngừng luôn từ đang định nói và... “Ơ Anh” theo phản xạ.

Nhưng tôi lại không biết từ “Anh” đã khơi dậy ngọn lửa nơi chị xinh đẹp nãy giờ im lặng đó.

Trước là chị ấy nhìn tôi và Nguyễn Anh sau đó nhìn lên chiếc nón trên đầu tôi rồi thỉnh thoảng nói:

- Vậy em có thích anh ấy không?

Thích không? Xùy xùy, không thích đâu, thế là tôi thành thật:

- Em không thích anh Đăng đâu.

Tôi chỉ nói đúng sự thật nhưng lại không ngờ...

Chát.

Tiếng phản xạ từ má tôi kêu lên làm tôi quá bất ngờ. Cái nón trên đầu tôi rớt xuống đất. Tôi ù cả tai ôm má trái còn in hằn dấu tay vừa được chị im lặng từ đầu đến cuối “chạm” mạnh vào. Sự đau rát làm tôi liều xiêu muốn ngã, nhưng tôi vẫn nghe được Nguyễn Anh hỏi: “chị làm gì vậy” một cách tức giận khi đỡ tôi.

Đúng tôi cũng muốn hỏi lắm đây: chuyện gì đang xảy ra với tôi thế này!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mày Đâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tình Cảm (1)

- Chị...

Tôi á khẩu luôn, chẳng biết cái mô tê gì đang diễn ra.

Cứ như đang xem phim rồi từ trong màn hình nhân vật chính cầm viên gạch ném thẳng mặt tôi.

Cái tát này cũng rất hư cấu như vậy đó...giời oi...

Từ nhỏ đến giờ chưa từng bị tát chứ nói gì ăn cái tát vô duyên như thế này. Tôi khẳng định chưa từng thích ai, không không, cũng có, chỉ là lỡ yêu anh Sinichi Kodo từ khi lớp 6 đến giờ thôi. Cũng chẳng đụng chạm gì đến ai, thậm chí yêu anh ấy thôi. Có gì lại thế?

Thực tế cũng vậy, tôi chưa từng giết chồng hay cướp vợ gì của ai...sao lại bị vậy?

Tự nhiên tôi lại thấy oan ức hết sức, tôi chỉ nói là không thích...a đúng rồi, ông Đăng, chắc chắn là liên quan đến anh tôi. Hai ời là anh.

Mà cũng lạ, tôi nói không thích mà, chị ấy phải mừng chứ, loại bỏ được đối thủ rồi còn gì. Vậy là sao? Tại sao?

Ôi suy nghĩ làm tôi...rất quá, chị ấy dùng kinh công hay sao mà mạnh dữ, ôi đau quá. Cỡ như chị này mà được đi thuê đánh ghen thì thôi rồi lượm oi...

- Có sao không mà? _hắn hỏi

”Cứ thử bị ăn tát đi rồi xem cảm giác thế nào”

Đó là câu tôi định nói nhưng lại thôi. Dù sao hắn cũng là “phe” mình, mà nhìn cái mặt đẹp trai đang quan tâm tôi nên tôi cũng không nỡ. Thế là nói qua loa:

- Không...sao.

Nói xong 2 từ đó mà tôi muốn tự đâm vào mỏ mình...

Quá nhiều sao luôn ấy chứ, khổ hết sức. Không biết là chị ấy tức gì tôi.

Biết trước tôi đã nói mình là con em duy nhất của ông Nguyễn Ngọc Đăng luôn rồi, tự nhiên vòng vo dạ thưa rồi bị ăn tát ngon ơ. Ấu cũng vì...tài lạnh.

Nhưng mà nhìn kia, gương mặt 2 chị ấy hay chưa kia. Người hỏi tôi nhiều đến nỗi làm tôi nói bậy luôn thì tron mắt nhìn chị vừa đánh tôi tỏ vẻ ngạc nhiên lắm, còn chị đánh tôi thì...hoảng hốt, chắc cũng ngạc nhiên. Ôi cái gì thế này???

- Mặt mày đỏ lên hết rồi kia_rồi hắn quay sang chị ấy_chị bị gì vậy, sao lại đánh người ta vậy hả? Hắn có làm gì chị đâu chứ?

- Tôi...

- Có chuyện gì vậy? Hắn bị làm sao?

Tôi quay ra đằng sau...

- Anh Đăng_chị ấy thốt lên.

Cuối cùng thì “nguyên nhân của mọi tội lỗi” cũng đến....

Tôi vẫn còn che phần má sưng đỏ nhìn về phía anh tôi.

- Mặt mày sao mà cứ che che thể Hân_thêm một người sờ má.

Anh tôi sờ lên vết đỏ sắp biến thành bầm lo lắng (chắc là thật) chờ câu trả lời.

Tôi hướng mắt về phía chị ấy thấy chị ấy rất ngạc nhiên (lạ ngạc nhiên). Rồi tôi nhìn anh tôi phẩn rành mạch:

- Chị ấy đánh em. Nhưng 2 oi, em chả làm gì hết đâu.

Tôi không thích kể tội ai hay mách lẻo với ai đâu, nhưng cái này khác, tôi muốn được nghe giải thích cho cái mặt cứ như sắp biến dạng của tôi. Tôi cần điều đó...

Anh tôi sững sờ nhìn chị đó, chắc giống tôi, muốn 1 câu giải thích.

Tôi cá là chị đánh tôi thuộc tốp người ít nói và hành động luôn thận trọng... và chắc chắn chị ấy cùng từ dịu dàng cũng rất hay đi đôi. Nhìn mặt anh tôi biết liền, nhìn thử mà xem, về mặt cứ như là “thật không thể tin nổi” khi nhìn chị ta vậy.

- Em...?_anh tôi hỏi.

Chị ấy vội vàng lên tiếng:

- Em không biết em ấy là Hân, em của anh... em....Hân...chị xin lỗi, hiểu lầm thôi, chị xin lỗi....chị không cố ý, tại...._chị ấy vội thanh minh nhưng nói thì không ra câu từ nào.

Hình như có nhìn tôi và Nguyên Anh khi nói từ “tại“...thì phải.

Là Hân thì sao chứ, đánh cũng lựa tên đẹp tên xấu à, mắc cười quá. Câu xin lỗi nói ra thật là hay, chị gì đó oi, em không hiền (nửa) đâu. Người ta nói “giặc bên Ngô không bằng mấy bà cô bên chồng” nha. Lỡ có làm chị dâu của tôi thì hãy đợi đấy. Tôi sẽ trở lại và lợi hại hơn xưa.

- Đừng bao giờ có lần sau là được.

Anh tôi nói xong câu đó rồi chúng tôi đi về. Tôi chẳng hiểu gì nhưng cũng theo anh về luôn. Nhưng tôi là người có lương tâm nha, trước khi đi, tôi còn tạm biệt hân nữa nha. Hân cũng không nói gì mà chỉ cười, cười đấy. Không biết hân cười cái gì.

Sau đó về nhà thì anh tôi cũng nói chút về chị ấy là: chị (đánh tôi) tên Kim Linh và bạn chị ấy tên Lê Vân, sinh viên năm nhất, kém anh tôi 2 tuổi; anh tôi còn nói thêm một điều rất hay ho nữa là chị Linh đó... có học võ...

Ôi hèn gì...

Vâng, má trái được người xinh đánh nên bây giờ cũng “xinh lắm”, bầm “đẹp lắm” và điều quan trọng là nhìn... “vui lắm”. Tôi ngồi trước gương mà ê hét cả chề.

Còn quan hệ của anh tôi với chị Linh theo như lời anh tôi thì chỉ là quen biết, dạo này cũng có hay nói chuyện nhưng không phải là bạn gái.

Tôi thật thì không tin đâu, tức đến nổi đó thì chắc là không bình thường. Mà anh tôi còn nói một câu: “chắc Linh không cố ý đâu, hiểu lầm gì thôi, mày bỏ qua đi”.

Tôi mà không bỏ qua thì chị ấy cũng bị ăn lại một cái rồi ấy chứ. Gì mà bênh nhau thế!!

Tôi cũng hiểu anh tôi, dù không cung chiều tôi nhưng cũng không phải không bảo vệ tôi khi bị người khác bắt nạt...

Vậy là thật không bình thường...

Thế là theo dấu chân lịch sử, tôi đã tìm cách moi tin từ ông bạn thân “vui vẻ có nhau hoạn nạn cũng kéo nhau chết chùm” của anh tôi. Thông tin sơ bộ là anh tôi khá thân với chị Linh, thường hàn huyên trong cantin (hèn gì đi học sớm) nhưng cả 2 không thừa nhận gì hết. Đó là thông tin sơ bộ không kém phần sơ sài, có từng đó thôi à.

Nhưng theo phán đoán của tôi, có thể chị ấy thích anh tôi, bức xúc khi tưởng tôi là bạn gái anh ấy...nhưng mà không, theo hiện tại thì chị ấy chưa là gì của anh tôi làm gì có quyền đánh, hay là cũng là bạn gái nhưng bí mật, nhưng mà có cái méo gì phải bí với chả mặt...ôi nhức đầu quá. Nãy giờ vò đầu muốn rụng tóc luôn mà vẫn không...

A tóc...

đầu...

cái nón...

Nguyễn Anh....

Ồ ồ!!

Cái gì thế? Chẳng lẽ chỉ ấy nghĩ tôi “có” anh tôi rồi còn có người khác nên tức thay anh tôi, không lẽ vì tôi đội nón trắng Anh.

Có mượn nón thôi mà. Cấp 2 tôi cũng cho người ta mượn nón hay mượn nón bạn bè (có cả con trai) đi về lăm, nên tôi thấy điều này rất bình thường...chị ấy “lỡ” đánh tôi vì điều đó sao? Tôi mà mượn áo khoác chắc tôi luôn.

Mà tự nhiên bị hiểu lầm với thằng Anh...tôi với hắn nhìn thân mật lắm sao???

Chỉ là có nắm tay (tôi hay làm vậy khi xin xỏ), hay vò đầu nhau (nói vậy thôi chứ toàn hắn vò đầu tôi không hà, tại...tôi không vò tới nếu không nhún chân), quàng vai (hắn làm vậy chỉ để chọc tức chiều cao của tôi....tớ thắng chó), cào nhau (chỉ tôi cào thôi, móng tay tôi hơi bị dài), mượn nón, mượn sách mượn vở, về chung, nói năng thoải mái...

Ờ hơi bị thân chưa? Tôi không biết nữa....

Nhưng tôi thấy trong xáng lăm mà.

Hôm nay tôi thức dậy sớm, tôi có việc cần làm đó là... soi lại nhan sắc của mình. Không ngoài dự đoán của tôi, mặt tôi ...vẫn bầm xanh như hôm qua.

Haizz..

- Sao mày giống ma vậy con kia? _tôi vừa bước ra khỏi phòng thì anh tôi đã lên tiếng.

- Tại anh đó.

Vì vết bầm nên tôi thả tóc che bớt. Chuyện cái mặt của tôi thì trong nhà ai cũng biết nhưng tôi chỉ nói là bị chặn cửa cho qua. Dù cũng hơi ức nhưng thôi. Chẳng có hay ho gì đâu mà khoe.

Tôi vào công trường với tình trạng lo sợ, cứ sợ nghe câu: “con nhỏ đó hôm qua bị đánh đó“.

Ôi tôi sợ câu đó lắm.

Nhưng cũng may chuyện của tôi chắc là chuyện ruồi bu chẳng có đứa ma nào nói cả.

Đang đi thì có một cánh tay khoác vào vai tôi, tôi nhìn lên thì bắt gặp nụ cười sáng hơn cả ánh nắng mặt trời. Tôi bị đơ mấy giây khi nhìn thấy.

Ôi sao càng ngày tôi càng thấy Nguyễn Anh cười đẹp là sao ta?

.

.

- Mày bị gì mà cứ cúi mặt thế con kia.

Tôi vừa vào chỗ thì Hương cũng vào ngồi chỗ tôi hỏi.

Tôi thở dài tháo khẩu trang ra, cũng cùng động tác tôi vén hết tóc sang tai cho nó chiêm ngưỡng. Cứ như Colombo tìm ra châu Mỹ, nó hét lên:

- Cái gì thế này?

Tôi phải bịt miệng nó lại nó mới thôi hét lên đó, tôi đã muốn dẩu rồi vậy mà nó cứ bô bô cái miệng.

- Ê sao mặt bầm vậy?

Tôi chỉ nói khẽ chữ “bị đánh” thế mà con Phương đang nói chuyện ở bàn trên liền quay xuống 180 độ hét bự:

- Sao mày lại bị đánh?

- Ờ...

Tôi thật chỉ biết ơ vì tất cả mọi người đều nhìn tôi. Tôi không biết nói gì nên gục đầu xuống bàn im lặng, có giải thích có mà hết ngày.

- Không có gì đâu, tụi mày cứ làm bài tập típ đi...

Con Phuong thấy mình có lỗi với tôi nên nói đỡ.

Tôi sàu nảo liếc nó vài liếc rồi mới kể đại khái nguyên nhân cho chúng nó nghe. Khi nghe xong, tụi nó không mấy may đến vấn đề của tôi nữa mà lại nói một chuyện rất là “liên quan”:

- Mặt mày vậy rồi thì làm sao bạn giấu tên đó mền mày nữa đây.

- Khùng à _tôi không cảm xúc trả lời.

- Đứng không lớp trưởng _thím Hương đang cố vớt vát thêm người đồng tình.

Nhưng bạn Anh bạn chả nói gì cả mà chỉ lờm chúng tôi kiểu: “tụi mày nhiều chuyện quá” và đồng thời bĩu môi kiểu: “không liên quan đến tao”.

Chuyện có người mền tôi là do ngày “va lân thai” tháng trước. Như thường lệ (mỗi năm) tôi bước vào lớp với vẻ mặt “không có người yêu kệ tao” rồi vào chỗ mình, ghé qua học bàn bên cạnh thì vô tình nhìn thấy một tấm thiệp chổng chơ trong học bàn tôi.

Hàng chữ “Gửi Ngọc Hân” làm tôi bất ngờ quá đến nỗi phải hét lên. Tiếng hét của tôi vang vọng thức tỉnh các góc ngách xóm nhà 11A3.

Sau 5s thì cạnh tôi đã xuất hiện những gương mặt quen thuộc.

Tôi hồi hộp mở thiệp và đập vào mắt tôi là: “Ngọc Hân, mình mền bạn”

Một người bạn giấu tên gửi đến tôi.

Và “Mình mền bạn” được gán với tôi từ đó.

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mày Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tình Cảm (2)

Không biết lớp bạn sao chứ lớp tôi khi biết được thông điệp trong “tối hậu thư” thì phải nói cứ rần rần, chọc tôi tứ phía, từ 4 phương 8 hướng cứ ồ ào kéo đến tra hỏi. Thật là khi đó tôi chỉ biết cười trừ vì chẳng biết bạn ấy là ai.

Vấn đề gán ghép cặp đôi gì đó thì tôi quen rồi, cấp 2 bị chọc hoài. Mới đầu ngại nên phân bua nhưng rồi cũng kệ. Tại cứ mỗi lần xếp chỗ ngồi gần thằng con trai nào là lại bị chọc với thằng đó. Lớp 9 lớp tôi không ai là không “có cặp có đôi”.

Nên giờ có chọc tôi cũng trơ à, chắc miễn dịch rồi.

Nhưng vụ này có chút khác, có đề tên tôi rõ ràng, nên hơi tò mò. Có người nói mền tất nhiên là phải quan tâm chút chứ.

Tôi có hỏi đứa thường đi sớm nhất nhưng nó nói không thấy người lạ mặt nào vào lớp. Mà cũng lạ, tôi từ xưa đến giờ thì chắc... cái gì cũng khiếm tốn, mất thì không to tròn mà còn cận mỗi bên 3 độ, người thì không phải dạng lùn nhưng thật...cao chẳng bằng ai, học thì không giỏi cho lắm... thế đứa quái nào...

Không lẽ tôi có vẻ đẹp gì đó rất ghê gớm mà tôi không biết à?

Hay là...mấy đứa bạn cũ rảnh đến độ gửi thư trêu tôi?

Hay tôi có fan cuồng?

Tôi có đưa thư đó cho mọi người xem để hỏi có quen nét chữ này không. Nhưng mà chuyện kiểu gì vẫn đặt lại bàn tôi. Tôi nhớ bạn “cùng họ” bạn nhìn thư kĩ lắm, rồi bạn lại nhìn tôi...đù không kĩ bằng thư của tôi nhưng khi đó tôi thấy bạn lạ lắm, học bàn bạn ấy đa dạng sắc màu hơn cái thiệp của tôi mà.

Ganh tị gì chứ?

Cuối cùng cũng không biết của ai, để tránh mồm mép nhanh hơn người của mấy cụ nhiều chuyện lớp tôi, tôi đã chốt ý kiến là gửi bị nhầm trúng tôi.

Lớp đã phản đối và nói kết luận của tôi là vô căn cứ nhưng tôi kệ, không trực tiếp đưa tôi thì...không phải của tôi.

Tôi cũng có lần suy nghĩ nghiêm túc nhưng rồi thấy mình điên lại thôi, vì cứ mỗi lần tưởng tượng ra khuôn mặt bạn bí ẩn đó thì khuôn mặt thằng Nguyễn

Anh lại xuất hiện...

Đêm còn mơ thấy nữa chứ...

Chuyện đó im hơi lặng tiếng vài tuần rồi lại nổi lên vì 8/3 tôi lại nhận được một bông hoa hồng làm bằng giấy được đặt ngay trong học bàn huyền thoại của tôi.

Lần này tôi hỏi thì có đứa nói thấy một bạn nam đi ra nhưng đi nhanh quá không thấy mặt (tôi hỏi phải đứa cận còn nặng hơn tôi nên thôi rồi). Nhưng chắc đây B vì thấy bạn ấy đi về phía đó.

Thế là đứa nào cũng cầm bông rồi nhìn tôi bằng ánh mắt mờ ám, rồi còn không quên đặt từ “mình mến bạn” trước mặt.

Khi đó tôi thật sự rất tức, không phải tức mấy đứa lớp tôi mà tức bản mặt cái đứa gửi bông, tỏ ra nó để gì mà nhằm hoài, tôi là tôi... rất thích bông hồng đó...ai mà làm từng cánh hồng đẹp lắm.

Suy đi xét lại thì tôi thấy chuyện này thật mơ hồ, có cái gì đó không thật...

Vì là không thật nên tôi quyết định... lấy cái bông giả đó...sợ nhầm thật, người ta biết được người ta đòi lại bông thì khổ.

Á!!

Một cái nhéo má vừa xảy ra...trên mặt tôi, phá tan biết bao nhiêu là hồi tưởng...

Tôi liếc rồi cảm thốt chém vài phát vào thằng ngồi cạnh.

Hắn cười cười né rất nham nhở.

- Mặt mày còn đau không? _ Khi tôi cào lại phần tóc vì đánh nhau thì hắn hỏi.

Tôi khinh-khinh-khinh.

Thằng nào hôm qua còn không nói với tôi lời nào mà.

- Tao nhớ có thằng nào hôm qua bị cầm.

Tôi vừa mang kính vừa nhìn hắn bằng nửa con mắt.

- Tao im lặng chơi vậy thôi, mà không ngờ có đứa lại chịu không được _ nói xong còn hehe như con be, gớm.

- Xì.

- Này hỏi thật đó còn đau không?

Tôi phải nói sao đây nhỉ, vì tôi chỉ muốn tát cho hắn vài cái thôi hà, thế mặt tôi bầm cho vui à. Dù biết hắn hỏi thừa nhưng tôi vẫn đáp:

- Tao bị vậy mày vui lắm chứ gì?

Tôi lại liếc hắn lần nữa cho bỏ ghét.

- Hớ...

Tôi giật mình bởi người tôi đột nhiên nghiêng về một phía. Từng nhịp thở từ bên trái phả vào tai tôi, một luồng nhiệt chạy dọc sống lưng. Tim tôi khẽ rung khi nghe câu nói: “không vui chút nào, đừng để bị đánh nữa”.

Gì thế?

Hắn...như vậy...là sao...

Có phải là lớp trưởng khi tôi vừa vào lớp mới đã gây chuyện với tôi, bắt tôi làm bài tập mỗi khi 15' đầu giờ (giờ thì thỉnh thoảng thôi), so chiều cao với tôi rồi lại cười khoái chí, nói móc tôi đủ điều dù nói tào lao...

Có phải thằng cha cướp họ đó đây không?

Sao hôm nay nói năng dịu dàng nhẹ nhàng tình cảm rứa?

Tôi tự nhiên thấy người trước mặt sao khác quá, đẹp trai quá!

Không! Tôi không có mê trai đâu, không có.

Ách! Không được nghĩ lung tung hấn nói xạo thôi, chắc đang cười thầm trong bụng cũng nên...

dù nói vậy nhưng...tim tôi đập hơi nhanh...

Quái gì thế!

Chắc là do thanh âm nhỏ quá sát vào tai nên tim tôi đập nhanh phải không?

Hay là do ảnh hưởng cuộc tình của anh 2, vài cuốn truyện ngôn tình nên cảm giác bậy bạ?

Chắc vậy rồi, nhưng sao mãi chưa hết. Vào lớp tôi vẫn ngơ ngơ, chốc lại quay qua lớp trưởng, xin lỗi chứ tôi cũng không biết tôi quay qua đó làm gì...

- Nhìn gì? _ hấn thỉnh thoảng quay qua nhìn mặt cười cười với tôi.

Tôi vì bị bắt quả tang soi mặt người ta nên rất lúng túng-một hành động tôi chưa bao giờ gặp phải...trước hấn.

- Tao...tao...tao nóng.

Một câu nói thật chẳng liên quan. Nhưng nóng thật mà, tôi thả tóc đó.

Hấn cười toe rồi xoa đầu tôi, rồi lại thì thầm “Hân hân”.

Hấn hình như biết tim tôi bị “phản ứng mạnh” khi hấn ghé sát tai hay sao mà, đó nó lại đập nhanh rồi...

Tôi đâu có bị dò bài...

Chuyện bình thường, không sao...không sao...

- Hân. Lên bảng em.

Đừng!

Đừng!

Đừng!

Tiếng kêu nghe thật vui tai...vừa nghĩ đến dò bài thì bị dò liền. Tôi thật là rất có tiềm năng nói trước được tương lai.

Tôi vừa bước vừa xem lại vở ghi văn...

- Đọc sao rung vậy em?

- Dạ?...dạ.

Tôi do bị ảnh hưởng của“cảnh tượng xưa nay chưa từng có” mới nảy, cùng tâm lí dò bài muốn thuở nên giọng nói hơi rung, chắc cô nghe được.

- Hát trước bao nhiêu người thì không sao nhưng sao giờ lúng túng vậy em? _ cô lại trêu tôi.

Cả lớp cười rộ.

Tôi cười trừ.

Nhưng cô không tha lại tấn công, đến giờ của cô rồi:

- Hay không tự tin về mình.

Lại nữa, cô đang nói đi đâu vậy cô.

Tôi sợ hãi để tóc che che mặt.

- Cô nói cho nghe này, tự tin lên. gương mặt thì trắng hồng này,mũi thì cao, tóc thì đen mượt chấm ngang lưng, tóc mái ngang trán cùng kính gọng đen này, rất hợp với khuôn mặt. Xinh thế mà.

Cám ơn cô không bêu những cái xấu của em. Nhưng được cô moi mấy cái đẹp thầm lặng ra làm tôi rất chi là...sướng.

Thế là tôi toe toét.

- Đó, lúm đồng tiền sâu thê mà, mặt xinh thê mà, phải không... Nguyên Anh.

Hả????? Sao lại hỏi hần chứ.

- Đúng đó cô, rất xinh.

- Ô ồ....

Lớp ồ lên rồi lại cười rộ.

Không phải là lần đầu tiên cô trêu (cô rất hay lấy hần ra làm trò tiêu khiển lắm) nhưng hôm nay lại có tôi. Mà khi nào bị cô trêu “phải không Nguyên Anh” thì hần sẽ nói một câu muốn thuở: “cần phải xem lại”.

Lần này tự dưng nói vậy làm tôi...

- Hần đỏ mặt kia cô.

Không, không phải.

Cuối cùng thì tôi cũng hoàn thành nhiệm vụ trong gian nan vất vả.

Không biết kiểm tra bài hay kiểm tra ngoại hình tôi nữa.

Anh lớp trưởng ánh lại nhe răng với tôi.

Tôi không thích mê trai đâu nên đừng cười nữa.

- Chối quá! _tôi vừa nói vừa lấy tay đẩy mặt hần ra.

3 tiếng trống định mệnh vào 11h15' đã vang lên.

Tôi cũng lúi thủi đi về, chẳng dám đứng gần hần, hiện tượng hồi sáng còn làm tôi sợ.

Từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ vậy. Tìm hiểu chuyện tình yêu của anh 2 nhiều quá nên cứ tèm lem tèm la.

- Này Hần, đi nhanh vậy?

- Hà? À ừ...Tụi thằng Tiến đâu? _tôi giật mình hỏi bừa.

- Tụi nó dạo này đi xe máy nên đi lấy xe rồi.

Tất nhiên là xe 50 (lớp 11 chưa đủ tuổi nên đi được loại xe đó thôi)

Ồ sao tôi thấy thằng này lạc hậu quá.

- Sao mày không đi xe máy như tụi nó?

- Xe máy phải dắt xe qua dây B, về lại dắt từ từ dây B ra cổng, mệt...

Trường tôi xe máy để ở bên dây B lớp tôi lại học ở dây A, ra ngoài cổng phải có phiếu xe không giám thị bắt, coi bộ cũng khổ.

- Mà nhà tao cũng gần trường với lại..._hần lại nói tiếp.

- Với lại sao?

- Hè này tao thi lấy bằng rồi chạy xe 100 luôn, lớn đầu rồi ai đòi chạy xe 50.

Èo, phét, phét, phét, thật là láo phét, hè này mới 17, ai cho thi.

Tôi bủi môi khinh bỉ.

Hần không nói gì nữa mà cúi thấp xuống...

Tôi theo phản xạ có điều kiện lùi người ra xa đồng thời nói: “gi thế?”

Hần nghiêm túc giữ vai tôi:

- Tao muốn nói cho mày một chuyện...

- Chuyện... Chuyện...gi? _tôi lắp bắp.

- Chuyện là...

Tôi lại bắt đầu nghĩ đến tình tiết trong tiểu thuyết...tôi...

- Chờ tao họp các lớp trưởng một tí rồi ra. Haha gì nhìn căng thế?

Tôi có thể kết luận... tôi bị điên...

Kèm ảo tưởng...

Không đọc ngôn tình nữa đâu. Ảo tưởng sức mạnh quá rồi.

Ày, hấn làm căng quá làm tôi quên mất nói với hấn là tôi phải đi xe con Vy rồi.

Chẳng qua là tự nhiên không muốn đi xe hấn nữa, đi xe con Vy phải đi bộ một đoạn...nhưng không sao.

Thế là gọi điện kêu nó về trước, tự nhiên tôi lại muốn hoãn con Vy thay vì lớp trưởng..

Chờ khoảng 15' thì thấy hấn cùng đi với một cô gái lạ. Tôi không mang kính nên chỉ nhận ra hấn...tôi cũng không biết vì sao chỉ nhận ra mỗi hấn..

Hình như vừa cười vừa nói rất vui vẻ, bạn gái hay sao mà cười tươi thế.

Khi đến gần tôi thì 2 người đó vẫn đang nói chuyện...

Tôi tự nhiên giật mình.

Hấn với tôi về chung có bị người ta hiểu lầm không?

- Hôm bữa hứa cho em về ké mà.

Giọng nói của Kiều Anh, lâu rồi không gặp, nụ cười vẫn rất xinh.

- Anh phải chờ bạn.

Tự nhiên mặt dày cả năm hôm nay tự nhiên nhận ra biết bao nhiêu là điều...

Tôi-kì đà làm người ta không đèo người đẹp được...

Tôi thấy mình thừa thãi...

Sao tôi phải chờ hấn về làm gì chứ...

Tôi cứ như một cục nợ phải chờ về...

Tự nhiên tự ái tràn trề...

Chúng tôi chào hỏi qua loa rồi ra nhà xe.

Tôi với hấn ra cổng, tôi theo thói quen theo sau xe hấn...

Tôi đang định ngồi lên xe...

- Hấn! Nói chuyện với chị chút đi.

Ách!!! Gì thế!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mây Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Thay Đổi...mọi Thứ

Theo phong cách nhiều chuyện thường ngày, tôi quay lại xem thử có phải gọi tôi không...

Tôi thấy ngay gương mặt vừa biết hôm qua...

Trong đầu tôi bắt đầu hoạt động hết công suất, mấy chữ cứ chạy qua chạy lại: chị Kim Linh - có vợ - người bạn gái chưa xác định của anh 2 tôi...

Kim Linh - Người vừa gặp tôi lần đầu đã đánh yêu - người được tôi cho rất nhiều dự định trong tương lai - người 2 ngày liên tiếp đều đến trường tôi, có khác một tí là hôm nay đi một mình...

Nguyễn Anh chống tó xe có ý như bảo tôi nói chuyện đi.

Tôi trước sự khích lệ nhiệt tình của bạn bè đứng cảm...lùi thêm vài bước, ôi tôi còn sợ lắm...

Tôi sờ lên mặt biết khẩu trang đã mang (dù biết nói chuyện chỉ lời hai con mắt hơi thiếu lịch sự nhưng kệ, khi nào thấy an toàn, đảm bảo không bị đánh yêu thì mới mở).

11 giờ 30 trưa nắng...

Không biết là do áp lực tâm lý không mà tự nhiên tôi hồi hộp quá.

Tôi ngó quanh trường giờ đã không còn học sinh, bóng cây to đã che khỏi nắng cho những con người đang đứng. Khoảng cách được, không gần quá, đồng nghĩa lực sát thương sẽ nhẹ hơn (không chắc lắm), gió thoáng thoáng thôi. Tôi tháo khẩu trang dè chừng:

- Có chuyện gì không chị?

Cứ như vớ được vàng chị ấy liền dồn dập:

- Chị xin lỗi, hôm qua chị hơi nóng, thật là chị không có cố ý đâu...

Tôi nhìn qua Nguyễn Anh đứng ở gốc cây bên kia, hẳn cũng không nói gì (có ai cho nói đâu mà nói), nhìn qua chị ấy, chị ấy hình như mong tôi trả lời, tôi...thấy...

Không biết sao nữa, hôm qua tôi còn thề non hẹn biển, tôi nói nếu thấy chị ấy tôi sẽ tát lại một cái, chứ một trận để bù lại cái mặt đau của tôi. Không những thế, tôi còn thề với con Vy sẽ là một đứa em chồng khó tính nếu chị ấy lấy anh tôi. Vân vân và mây mây kế hoạch trong tương lai sắp tới.

Vậy mà hiện tại suy nghĩ hôm qua tròn không còn một cái gì.

Bây giờ tôi mới thấm được câu "nói được mà chẳng làm được".

Sợ chi là một phần, tôi thấy chị ấy rất hối lỗi, mà chị ấy lại là bạn anh tôi, tôi thì rất "nể" anh Đăng nhà tôi lắm. Nhìn vậy nhưng anh cũng hay giúp tôi, để xem mấy chục lần chép phạt (hôm đầu năm á, 100 lần á, tối trước ngày nộp tôi đã nước mắt đầm đìa qua phòng anh ăn vạ), mấy bảng vẽ kỹ thuật của lớp 11 (sở trường của ông), có hôm đi học trễ do phải chờ tôi, đi học tôi gọi điện nhờ mua này nọ đều mua...

Còn nữa mà tôi quên rồi.

Tôi là tôi nể-nể-nể lắm đó nên...thôi thì...

- Không sao đâu, em quên rồi.

Lòng vị tha dạt dào. Tôi xạo đó, quên méo gì được...

- Em thật tốt, chị cảm ơn em nhiều nha. Hân tót bụng dễ thương như vậy hèn gì anh Đăng rất thương em.

- Dạ???

- Anh Đăng rất hay kể về em, khi nào anh ấy cũng nói về em gái anh ấy không à.

- Dạ? ??

Cái gì vậy? Ông anh nhà tôi mà kể về tôi à? Chắc dì em nó đến hồ sâu rồi cũng nên. Chắc những sự kiện oanh liệt của tôi anh ấy cũng khai quật hết rồi.

- Chị đừng tin lời anh hai nói xấu em.

- Không đâu anh ấy không nói xấu gì đâu, "lắm lời nhưng rất đáng yêu", toàn nói em như thể không đó.

Tôi choáng, cho tôi thuốc trợ tim. Thấy chưa, trong lời khen đẹp đẽ vậy mà còn cộng thêm 2 chữ: "lắm lời". Vãi cả anh em.

Chị ấy thấy vẻ mặt ngờ nghệch của tôi nên tiếp lời:

- Chị nói thật đó, nhờ vậy chị mới biết em tên Hân. Hôm qua chị...

Chị ấy ngừng một lúc lại nói tiếp:

- Thật xin lỗi, tại không biết mặt em, chị lại coi anh Đăng như bạn mình, hôm qua do... lại tưởng em với...mà lại...

Chị Linh ơi, chị đang nói chị rửa chị?

Thôi dù sao cũng tại tôi, cơ bản là mặt dễ bị đánh.

- Không sao đâu mà.

Chị ấy cảm ơn thêm mấy lần nữa rồi nhìn phía sau tôi.

Tôi thấy vậy cũng quay theo...

Nguyễn Anh...

Đúng là nói chuyện nhiều quá quên mất thằng bạn.

- Nó là bạn cùng lớp với em.

Tôi vẩy hân lại.

Nguyễn Anh tiến đến gần chúng tôi.

- Em là..._Chị ấy nghi vấn nhìn hân.

- À, em là bạn Hân, em là con ba mẹ em, cháu ông bà em._giới thiệu quá kĩ càng và chẳng biết được cái quái gì.

Hân nói xong thì toe toét, chắc lại lên cơn.

Chị ấy sau khi phì cười thì tiếp tục hỏi:

- Chị tên Linh, thế nên gọi em như thế nào đây?

Hỏi tên thôi mà có cần trịnh trọng vậy không?

- À chị cứ gọi em là Anh.

- Hả? ??

Biết ngay mà, có cái tên thôi mà gặp ai cũng dụ người ta gọi anh, một gọi là anh, hai gọi là anh...

Đó, người ta vừa nghe cái thì hiểu lầm liền, chị ấy bối rối rồi cả.

- Chị cứ gọi thằng này là Anh chó hay chó Anh cũng được chị à._tôi được dịp chửi xéo hếch mặt với hân.

Hân không vừa bóp lại gáy tôi.

- Em tên Nguyễn Anh rất vui được làm quen với chị_ rồi quay sang tôi_mày cầm ngay nha Hân.

Chị ấy sau mấy giây trấn tĩnh thì cũng nhoẻn miệng cười, sau đó còn phán:

- Hai em thật vui tính nha.

- Tất nhiên rồi.

- O thằng này, nói theo tao làm gì?

- Chưa biết đứa nào nói theo.

Tôi với hân chỉ choé vài câu, chị ấy phụ họa vài câu giữa trưa.

- Không còn sớm nữa, chắc em phải về_không phải vì hết chuyện để nói nhưng là vì bụng tôi biểu tình dữ quá.

- Hân có gì cần giúp cứ nói cho chị, chị sẵn sàng.

Câu này quen...hình như tôi nhớ không lầm thì...

”- Anh ơi, cho tao về cùng đi nha, có gì sau này có gì tao sẵn sàng giúp mày.”

”- Tao biết điều đó rồi. Lần này mày giúp tao đi, lần sau tao giúp lại, hen? Nha?”

”- Giúp tao...”

Ôi chào, thì ra mình hay nói những lời (có lẽ không thực hiện được) như vậy.

Ấy, đang nói về chị Kim Linh kia mà...

E hèm dù sao cũng phải công nhận chị này nói chuyện rất dễ nghe, rất dịu dàng, lịch sự. Còn cái nữa tôi cũng hơi có cảm tình với chị ấy rồi. Tôi đây ghi nhận tấm lòng sẵn sàng giúp của chị ấy.

- Dạ.

- Vậy chị về đây.

- Vâng, chào chị.

- Chào chị.

..

- Hôm nay tao mới đề ý, chị ấy xinh thiệt nha. Mày biết không, chị ấy còn học võ nữa đó.

- Ủ.

- Mày biết không, chị đó còn là thủ khoa năm nay ngành anh tao học nha.

- Ủ.

- Hai tao nói..

- Hân, sao này giờ mày cứ léo nhéo vấn đề này mãi vậy. Có ai đã từng nói mày rất lảm lời chưa?

-...

Không phải là chưa từng bị hân chê, nhưng hôm nay hân nói vậy lại cho tôi biết thêm một điều là: hân không thích cho tôi về chung.

Tự nhiên lại tự ái. Im luôn.

- Này, con kia, sao không nói nữa. Đừng nói với tao là mày đang tự ái dòn dập nha? _nói xong còn cười cợt tôi.

Tự nhiên bị nói trúng, tôi nhột.

- Không, làm gì có. Mà này, chắc ngày mai không cần chở tao về nữa đâu.

Kít.

Xe thắng đột ngột làm mặt tôi bay ngay vào lưng đứa đang trước. Cái thằng này, có biết trên mặt tôi cái mũi là có giá nhất không hả. Hic.

- Này, tự ái thật đó hả? Tao chỉ giỡn thôi mà _hân chống một chân quay ra sau.

Tôi biết hân đùa, nhưng chẳng lẽ giờ tôi nói “ừ đúng rồi, tao đang tự ái dòn dập đó “. Sao đây, hồi đó tới giờ bị hân nói tới á khẩu cũng không phản ứng như thế này...

- Không đâu, anh tao không chở nữa nên sáng tao tự đi, làm gì có chuyện tự ái.

Tôi nói bừa...

- Ủ, tao lại tưởng...thôi về.

Sao không kêu tao về chung nữa...

Tôi cũng rất muốn về chung với hân, thứ nhất là quen rồi, thứ 2 có người chờ thích hơn. Giờ không về chung nữa tôi tự nhiên thấy buồn buồn sao á.

Có 1 cảm giác không tên trong tôi. Phải không? Tôi không chắc lắm.

***

Người ta nói cuộc sống muốn nhiều màu sắc thì phải luôn năng động sáng tạo, tích cực đổi mới.

Để thêm phong phú cho cuộc sống nên tôi ... vừa mới đổi ảnh đại diện trên facebook. Tại mấy con quỷ trên lớp cứ nói ảnh cũ của tôi như băng đóng ngàn năm. Cũng tại chúng nó, ảnh của tôi thì luôn cười tươi vui vẻ. Mà mấy đứa nó rảnh hơi không có việc gì làm, không vào thả tim cho tôi thì thôi đi, bạn cũ bạn mới cùng nhau đim tôi.

Nào là:

”Xin hỏi bạn ở môn phái nào? “

”Con cái nhà ai nhìn vào đã mất cảm tình thế”

”Trời ơi, ở trên mới xuống hả”

” làm sao vậy mày, có gì cứ nói tao, đừng đưa ra vẻ mặt muốn tát như vậy”

“...”

Con bạn thân của tôi cũng nhảy vào:

”mày có thể cắt cái hàm răng đi được ko?”

Tất nhiên không thể thiếu bạn Nguyên Đẹp trai:

”mặt trời đã lên cao, cửa nhà ai cũng mở rồi, có sao...mắt mày không mở”

Bọn sĩ nhục, lũ ức hiếp bạn bè. Bọn khốn.

Vậy nên tôi gấp tốc chụp thêm một bức ảnh, tất nhiên không thêm cười.

Tôi đăng ngay và luôn tấm ảnh không cảm xúc đó đồng thời còn nhấn thêm một câu:

”Đừng chọc giận tôi, nếu không tôi sẽ nhìn bạn như thế này“.

Tôi không biết sao nữa, nhưng con Vy bạn tôi nói chỉ cần tôi với nét mặt không cười này nhìn nó thì nó tưởng tôi giận nó.

Thế nên bây giờ tôi đưa lên đũa nào cũng nín thin không dám xiên xỏ.

Đang sung sướng nên tôi để ảnh đó 2 tuần, hôm nay đổi thành 1 tấm mà tôi chụp mấy hôm trước. Không biết sao dạo này tôi thích tự sướng như vậy không biết.

Ảnh thì chẳng có gì đặc biệt nếu như tôi không cố ý chỉ nhếch miệng qua một bên và nhếch ngay bên phải.

Lần này có vẻ chán động hơn, vừa đăng lên thì lớp tôi đã nhảy vào bàn tán:

”Hình rất mang tính chất nhạo bán người xem”

”Anh em ơi sang bằng cái mặt đều của nó ngay”

” trên đời này tó ghét nhất là nụ cười này.

P/s: cắt ngay cái lúm đồng tiền cho chế.”

” duyệt nha, mặt đúng đều”

“...”

Ôi cuộc đời, đúng là bạn bè, chẳng thêm khen nhau được một câu.

”Tĩnh”

Có một bình luận mới:

” Xem hình mày làm tao nhớ đến... Sáoooo à tao nhớ đến con cờ h... nhà tao quá. kkkkk”

Ách, bạn càng thân thì mức độ sỉ nhục cao hơn. “Sáo”. Con Vy chết tiệt. Cứ nhắc lại chuyện đau lòng.

Lúc nhỏ tôi có cái tên ở nhà là Sáo, lí do là vì mới 1 tuổi thôi mà tôi nói tùm lum loạn xạ cả lên. Sáo, tôi thấy cái tên rất hay.

Cũng chẳng có gì để nói nếu như vào cấp 2 tôi không quen con Vy và rất thân với nó. Mà cũng chẳng có chuyện gì để bàn nếu như con quỷ đó không đặt tên cho con chó nhà nó là...Sáo. Số nhọ thế nào bữa qua nhà nó chơi, nó kêu con chó của nó tôi “oi”...

Rằng từ đó về sau tôi không cho ai trong nhà gọi tôi là Sáo nữa. Nhà tôi chỉ có anh Đăng hay trêu chọc tôi thôi nhưng cũng không nhắc nhiều, thời gian đầu thì hay gọi Sáo nhưng lâu rồi cũng quen, giờ thì gọi tên thật của tôi rồi. Nhưng chuyện làm gì kết thúc ở đó, vì cứ lần qua nhà tôi chơi, không có việc gì để nói là con Vy lại kéo anh Đăng ra cùng nhau “kê chuyện vui”.

Nhỏ hơn cái đầu sọ.

”Tĩnh”

Bình luận đó vừa đăng thì đã có đứa vào hưởng ứng, mà còn ai nữa ngoài anh bạn Nguyên Đẹp Trai.

”Hân à, mày đừng nên gây sự chú ý nữa. Sác đẹp có hạn nhé! Hahaha mặt giống ch...Hahaha”

Ai nói gì tôi cũng không có hứng cãi lại, mà chỉ cần thằng Nguyên Anh nói gì là tôi tức, nên cãi mãi vẫn chưa có hồi kết.

- Hân, mày cắt cái lap của anh ngay và luôn, tài liệu để đầy trong đó, chơi cho lắm rồi mù, xóa mất tài liệu thì chết với tao nghe chưa.

Gớm, nói gì dài lắm thế.

- Cho em 10 phút thôi. Nha?

10 phút sau.

- Lẹ mà xuống dọn cơm, tối rồi.

- Vânggggg.

Nguyên Anh mày hãy đợi đó.

.....

Ôi xe đạp, sao lại nản như thế này chứ. Hôm nay thứ bảy máu chảy về tim, không biết máu của tôi có chảy ra ngoài không biết.

- Chạy xe thì nhìn đường nghe chưa, mang kính vào mà chạy.

Anh tôi trước khi đi học đã dặn dò như trên.

Tâm trạng tôi càng thêm thấp thỏm lo âu, nên tốc độ của tôi còn chậm hơn bà già đi bộ.

Thật là khổ, đừng có em nào chạy vượt qua tôi như hồi trước nha.

Đến nơi rồi, 6 giờ 40, thần linh ban phước, xem trẻ.

-Tiết 5-

- Này Hân!

- Hử??

- Vừa nãy bà có nghe loa thầy giám thị nói gì không?

Tôi sồn gai óc khi nghe đến từ “bà” phát ra từ miệng đứa đứng trước mặt.

Không phải luật lệ gì, nhưng sống trong tập thể này lâu nên có vài điều không ai nói nhưng luôn tự hiểu. Chuyện là cứ mỗi khi đứa nào lè la dẫu dăng hỏi nhỏ hay xưng bà-tui, ông-tui là cứ tương đương với nhờ vả.

Tôi vẫn cứ giả vờ nghi vấn nhìn chăm chăm như không biết gì.

- Vậy bà có nhớ lời dặn dò gì phát ra từ cái loa bé bé xinh xinh gắn trên tường lớp mình không?

Oẹ, giọng ngọt như đường. Thật tôi chỉ muốn hôn.

Nhưng vẫn ngây thơ nhắc lại:

- Chiều nay 2 giờ tất cả các lớp phó văn thể của các lớp lên trường họp một vài việc. Rồi sao?
- Ừ thì đó, bà họp giùm tui đi?
- Ờ hay sao được, tao đi bị người ta đuổi về mà quê à?
- Bà quen lắm rồi mà, người ta không nói gì đâu.
- Ờ, nói đến quen, tao hoạt động nào cũng có mặt. Nào là 22-12 tao hát, ngày học sinh sinh viên tao song ca với thằng lớp 12, mừng đảng mừng xuân tao cũng hát, 8 tháng 3 lại góp tiết mục, chào cờ có văn nghệ là bị xông vào. Bây giờ mày còn bắt tẩm thân tao đi họp thay nữa là sao?

Nhớ lần đầu hát dưới cờ chỉ là do lớp tôi được phân công kể chuyện bác hồ đầu tuần, tôi bị bắt cóc hát một bài cho đỡ nhàm chán. Cứ như tìm được người đỡ đạn lần nào có hoạt động ngoại khóa dưới cờ nào cũng có tôi. Phải nói bây giờ thầy cô nào dạy còn dư giờ hay đến dạy thay muốn nghe giọng hát của lớp tôi đều trừ tôi ra. Có cô còn nói: "Hân hả? Thôi mấy đứa nói bạn khác hát đi. Hân để thứ 2 tuần tới cô nghe được rồi, nghe nói sắp tới có ngoại khóa dưới cờ..."

Vậy đó, thứ 2 chưa đến mà người khác biết tôi sẽ tham gia rồi. Nói thì chả nói gì, nhưng cái bản mặt tôi nhăm với người khác như thế nào chắc mọi người biết rồi đó.

- Thôi lờ khờ rồi mà, giúp giùm đi, thật là chiều nay bạn Thương bạn lắm. Hic Hic. Bạn Hân xinh đẹp rộng lượng mà. Mà bạn Hân còn nhớ vị của cái bánh lần trước chúng mình ăn không, có nhớ vị bạch me với vị cóc xoài lần trước mình ăn ngoài quán bà Hoa không? Có còn nhớ...

- Được rồi được rồi, khôn hồn thì mua cho tao.

- Hehe, nhớ nhá, tao về chỗ đây.

Tôi thật khổ, cứ bị dụ hoài. Chiều nay phải... ôi đến là khổ.

- Các bạn chú ý...

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mây Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Xung Hô Lịch Sự

- Các bạn chú ý. Ổn định nhà cửa hết đi, ai về nhà nấy hay ở nhà người khác cũng được, miễn là im lặng.

Lớp tôi ngoan lắm, nên im lặng ngay.

- Hôm nay thầy chủ nhiệm trịnh trọng tham gia buổi sinh hoạt lớp của chúng ta. Nên tớ, đại diện ban cán sự thông báo cho mấy bạn vài việc.

Con Nhi nhắc mới để ý, hôm nay hình như thầy rảnh. Còn ngồi cười tươi trên bục giảng nhìn chúng tôi kìa. Mà nghe nói hình như thầy sắp lấy vợ rồi. Ôi cái định mệnh.

- Chuyện là sắp đến cuối năm học mộng mơ của lớp 11 lơ lơ...tớ cũng biết các bạn rất buồn khi sắp phải xa bạn bè xa lớp học...

Chỉ còn kì nghỉ rồi đến kì thi...

- Nhi!

- Hà? _con Nhi như thật ngược lên từ cái tờ giấy thông báo. Tôi đảm bảo tờ giấy đó trống trơn.

Thằng Huy cũng chẳng nói gì mà chỉ chấp tay-trịnh trọng lạy con đứng giữa lớp 3 lạy, sau đó tỉnh ruồi búng tay.

Lập tức bàn cuối đứng dậy lạy thêm 1 lạy, sau đó còn đồng thanh:

- Nói lẹ giùm má!

Nhìn cứ như được huấn luyện, đẹp mắt vãi.

- Hi hi, các bạn cứ bình tĩnh. Từ từ rồi tớ sẽ nói cho nghe. Chỉ là tớ với ban cán sự lớp họp lại, muốn đề nghị các bạn một chuyện...

- Ê khoan!

Lại là giọng thằng Huy. Thằng quái này sao học tính vô duyên từ thằng Tiến làm chi không biết.

- Mày bình à? Ăn gì hôm nay nói chuyện lịch sự vậy?

- Đúng rồi, vấn đề chính là chỗ đó. Đúng là chỉ có bạn Huy hiểu tớ...hi hi sắp tới chúng ta sẽ thực hiện 1 chiến dịch góp quỹ về chuyện xưng hô trong lớp.

- Hả? Là sao?

- Xưng hô gì?

- Góp quỹ gì?

Lớp tôi lại nhao nhao, lớp phó học tập nhẹ giọng bảo chúng im mà chẳng đứa nào im hết. Xin lỗi chứ tôi cũng đang nhao nhao nhao góp vui đó.

Con Nhi hình như hết kiên nhẫn, quay lên phía Thầy nói xin phép gì đó, cho nói to gì đó.

Sau khi thầy gật đầu bạn ấy liền quay ngoắt qua chúng tôi với gương mặt giận dữ hết bực:

- CHÚNG MÀY CÓ IM HẾT KHÔNG HẢ?

Lời nói đó cũng chẳng làm đứa nào giật mình, có đứa còn thờ phào nhẹ nhõm, hình như có đứa còn chấp tay cảm tạ: “on giời, may quá, chị Nhi đã trở lại rồi” có đứa còn phụ họa: “con ma nào nhập có lương tâm, thời khắc thiêng liêng đã trả chị ấy về cho chúng ta”

”Ồi thần linh ơi, cảm ơn thần đã ban phước”

Hết nói nôi. Tôi nói rồi, lớp tôi chỉ giỏi mấy vụ như này thôi.

- Tao nói thẳng luôn, từ thứ 2 tuần sau chúng ta sẽ thực hiện chiến dịch xưng hô lịch sự, không được xưng tao mày nữa. Không, nói chung là không được bất lịch sự trong mọi trường hợp ví dụ như chửi nhau thẳng thóc, con điên, đồ khùng, mày thế này, tao thế kia và những từ thường dùng không tốt khác. Đứa nào vi phạm đóng 5k trên 1 lần cho thù quỹ.

Vừa nói xong thì lớp trưởng vào, cầm kết quả thi đua tuần cho thầy chủ nhiệm rồi lại vây quanh chúng tôi góp vui.

Tôi dám cá thằng đó chưa biết cái quái gì đâu, cái mặt đang ngó con Nhi nói là biết liền.

- Từ thứ 2 chúng ta thực hiện luôn, nhớ là dù nói 1 chữ “tao” cũng là vi phạm, cứ 5k mỗi lần nhé_lớp trưởng sau khi thắm được lời vàng ngọc của chị Nhi mới lên tiếng.

Nhưng sao cái mặt lớp trưởng nhìn cứ gian gian sao đó.

- Nhưng mà Nhi, nói thế nào mới là lịch sự.

Phát biểu hay lắm.

- Ừ nếu không muốn mất bịch bánh oshi mỗi lần thì cứ bạn bạn tớ tớ là được. Ví dụ như: Nhi ơi, bạn hôm nay xinh quá, tớ cảm thấy lòng rạo rục lạ thường. Đó, như vậy cũng được.

Nói như nó thì cứ như đang biểu đạt tình cảm, tỏ tình với nhau.

Không biết đầu mẹ Nhi còn câu nào sến hơn nữa không?

Quyết định của lớp phó với lớp trưởng ai dám cãi, mà thầy cũng hay, nhưng không biết lớp tôi có bị cháy túi không.

- Thầy ơi, cho em gặp em Hân và em Nguyễn Anh một chút nha thầy.

Cuộc họp hội đồng của lớp tôi bị ngưng lại bởi một giọng nói.

Tôi nhìn hần, hần nhìn tôi. Hai mắt đăm đăm nhìn nhau. Đừng hiểu lầm, nhìn cho vui thôi.

Tôi nhìn cô giáo trước mặt là tôi biết sắp có chuyện gì xảy ra rồi.

- Hân về nhà mở mail lên lấy bài hát xuống rồi nghe nha, cô có gửi cho em bài hát rồi đó.

Mới gặp tôi một cái là nói việc chính rồi, sao không có công đoạn hỏi ý kiến tôi xem có hát hay không vậy.

Vậy nên tôi giả bộ ngây thơ:

- Dạ là sao cô?

- À là thứ 2 tuần tới có buổi nói chuyện về giáo dục sinh sản ở tuổi vị thành niên, như năm trước đó. Năm nay theo kế hoạch là em hát một bài hát để mở đầu sau đó sẽ có 1 tiểu phẩm nhỏ, rồi mới đến phần hỏi đáp với Bác Sĩ khách mời.

Ôi năm nào bà bác sĩ đó cũng đến, lớp 10 mới nghe phải nói đùa nào đùa nấy mặt đỏ như gấc. Năm nay lại nói những vấn đề đó.

- Nhưng em..

- Hay em muốn hát với anh Minh 12.

- Không không, em không hát với anh đó nữa đâu. Hát 1 mình cũng được.

Ôi tôi lại đồng ý rồi.

Mà anh Minh 12 quái gì, cái thằng cha Minh thì nói dễ nghe hơn. Người đâu khó tính như gì á, lầy hết sức. Không được hát thế này, em hát đoạn này như vậy là không được...

Tôi sợ không nhớ hết lời nói: có gì anh hát cùng luôn, tại em sợ quên lời, mà “anh 12” đó vẫn không chịu, bắt mỗi đứa hát một đoạn mới hay.

Tại thằng đó mà mèm chút tôi nổi khùng luôn.

- Chiều 3 giờ lên trường, sai chỗ nào cô sẽ sửa.

Hay vãi, quyết định quá nhanh quá nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mây Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Gặp Lại Bạn Khoa

- Hahaha, đừng buồn Hân à, đừng buồn nhé, đã có Huy ở bên. Có muốn chi thêm tiền Huy sẽ giúp.

Cái miệng thật là thối tha, tôi muốn đến tát cho vài cái, đánh cho nhừ xương ra, băm thành từng khúc ném xuống sông. Gừ, gừ.

Muốn mở miệng nói lại lắm nhưng sợ, sợ nói sai một từ thôi, tội nó sẽ cười vào mặt rồi chán lệt cho xem..

Nhìn qua một lượt lớp tôi, đứa nào cũng rất là há hê nào là “Hân ơi, Hân của lòng em” “Tội bạn Hân ghê”, “Hân ơi, Hân đại lăm”. Có đứa còn đệm nhạc “Tội cho cô gái đó lại một lần như em, tội cho cô gái đó sắp hạnh phúc biết bao...” .Cái thế loại gì thế! Đồ thứ những đứa mất hết nhân tính, cười trên nỗi đau của người khác. Tôi hận, tôi hận, hận, hận.

Đã vậy kể bên tôi, người ngồi cạnh người cứ “rung” lên từng hồi, một tay (giả vờ) lật vở, một tay còn đưa lên xoa xoa cái mũi, tôi dám cá là hắn đang che đi “niềm vui” của hắn.

Có cần “công khai” cười tôi thế không.

- Hân đừng âm ức, cứ bình tĩnh tự tin, bạn Tiến sẽ không lừa tiền bạn Hân nữa đâu. Cũng tại bạn Hân không biết đẩy thôi, hôm nay 1/4_ thắng tiến chen vào. Tôi ghét ghét ghét.

- Rồi sao?

Tôi liếc xéo hắn, bộ liên quan đến tôi à?

- Nên lớp lừa nhau...

- Rồi sao?

- Bị lừa nên mất kiểm soát và...thế đó, chi cũng kha khá rồi. Cùng lúc đó được tin Hân chưa bị lừa, cũng không biết lừa gì, nên Tiến và bạn Huy đây nói

mấy câu để Hân tự đưa tiền chơi vậy thôi. Bạn Hân thông cảm nhé! Nói vậy thôi chứ tất cả mọi người trong lớp, cả Tiến nữa đều rất thương Hân.

Thương thương lỗ đích. Mà làm như hay lắm không bằng, tôi thấy ngày nào tụi này chẳng lừa nhau, phải nói là lừa như một cái máy, không phải nói là “thánh lừa” thì dễ nghe hơn.

Tôi không phục.

Mà xem kìa đưa ngồi cạnh tôi vẫn đang rung người kia, chắc chưa mất đồng nào đâu, vẫn đang sung sướng thế mà.

Hân cũng giống tôi, 15 phút đầu giờ không có mặt ở lớp, tôi chuẩn bị bài hát của tôi, hân thì chuẩn bị vai “dụ dỗ” của hân. Vậy mà hân thì chưa bị đưa nào lần la đến “hỏi chuyện”, tôi thì khỏi nói rồi. Chắc vậy nên thấy tôi bị mất tiền thì “rung” người vậy đó. Công bằng ở đâu? Ở đâu?

Tôi phải nói là tức, tức không chịu nổi.

- Này, nín cười giùm cái...

- Hahaha...

Đúng là tôi châm ngòi cho ngọn lửa cười trong hân, hân cười ra tiếng luôn rồi. Mày chết với tao.

Tôi định dùng tay cào cho hân vài cào nhưng tay vừa đưa qua thì bị hân bắt lại. Tay còn lại đưa qua thì bị túm luôn. O...

- Không dễ vậy đâu emmm à.

Còn cười cười nữa chứ. Tôi và hân nói chuyện hân cũng hay kêu tôi là “em” lắm nên giờ tôi cũng không thèm chấp chi cho nhọc người. Nhưng mà sao nắm tay chặt quá...

- Thả ra coi, cái th...(thằng)...bạn này.

Xém chút dính típ ời.

Tôi nói đúng rồi vậy mà thằng ngồi cạnh vẫn “Hahaha” và “Hahaha, bạn luôn à.”

Thằng điên.

...

- Trật tự nha. Chờ cô Liên 20 phút, cô bận chút việc, các bạn nói chuyện bé bé thôi_lớp phó học tập đồng ý, tôi ngáp dài.

Tôi ngó lên đồng hồ, Miss Liên đã trễ 10 phút rồi. 2 tiết cuối thôi mà, cho nghỉ luôn cho rồi. Dù sao cũng là tiếng nói của người ta, có phải tiếng ba đẻ nhầm mẹ đẻ của mình đâu mà học chi cho lắm tằm cũng ở chuồng, học xuống xuống thì cũng ở chuồng đi tằm thôi mà.

- Bạn Hân ơi bạn Hân, tiền bạn rút kìa.

Thằng này, thằng cướp họ này, nhắc lại hoài à.

- Im đi.

Tôi lườm hân, đứng dậy, bước ra khỏi chỗ...

- Này, đi đâu đó? Đang nói chuyện mà bỏ đi đâu_tôi vừa bước ra thì bị kéo lại.

Cái gì mà nắm tay nắm chân vậy. Giọng điệu cứ như là “chồng đang nói chuyện mà vợ bỏ đi đâu”

Ách, mà tôi đang nghĩ gì thế.

Tôi cũng định qua chỗ con Phuong nói chuyện thôi, tự nhiên kéo tôi lại.

Đã vậy thì:

- Đi đi...ái, đi hông?

Tôi chò gương mặt quê độ của hân. Vậy mà thằng này vẫn tỉnh bơ, đứng dậy, cắt sách vở, sửa áo quần thẳng thớm...rồi nhìn tôi...

Gì thế?

- Này, định...định đi thật đó hả?

Tôi sắp toát hết mồ hôi hột rồi, thằng này có cần biến thái thế không? Bản tính thật sự trời dậy ư?

Trước sự ngỡ ngàng của tôi hấn nhàn nhật mỉm cười rồi vỗ vai tôi, sau đó còn tắc lưỡi:

- Bạn Hân à, Anh (tôi cũng không biết hấn xưng tên hay hấn đang xưng “anh” nữa) đã nói rồi, sống trên đời này đừng nên ảo tưởng quá, sức mạnh cũng không có nhiều đâu. Anh đi qua chỗ bạn Đức, không đi đ...ái với đảng ấy đâu.

Coi kìa, cuối cùng là tôi quê quá, quay lưng đi ra nhà vệ sinh thật luôn. Khổ thế chứ!

Cũng may nhà giải quyết đó cũng gần, cũng chẳng có gì để giải quyết thôi vào rửa mặt... nhưng không biết có ma không nữa. Tôi chưa vào đã nghe tiếng tám của 2 bạn nữ (trốn học sao?):

- Kịch hồi sáng hay quá mà ư?

- Ừ cái anh Nguyễn Anh ấy, ôi đẹp trai quá mà ư.

- Ừ cái chị 12 đó cũng xinh nữa. Chị đó học 12a1 nha mà, học giỏi kinh luôn.

- Còn cái bạn hát cũng hay mà.

- À con đó à, lần nào cũng hát, mà hình như con đó bồ anh Nguyễn Anh đó, khi nào cũng thấy đi với nhau.

Chân tôi vừa bước vào nhà vệ sinh liền khựng lại. Cái gì thế, tại sao lại nói tôi là “con đó” còn thằng cướp họ là “anh”. Sao chứ? Phân biệt đối xử đến thế là sao?

Còn vụ “bồ” hai đứa này nói là sao chứ?

Mà thế nào tự nhiên oai vãi, có người chú ý. Nên vui hay buồn đây?

- Tao nhớ cấp 2 anh Nguyễn Anh học trên tụi mình một lớp mà, sao giờ lại học 11 với mình?

Tôi khựng lại thêm lần nữa, nhưng có lẽ lần này dừng lỗ quá, dừng đúng chỗ cái gương rồi.

2 đứa đó thấy tôi thì không nói nữa, chậm rãi lấy giấy lau tay, bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Ồ. Đến khúc quan trọng thì tôi phá đám mất rồi. Tôi không có ý đâu.

Mà khoan, Thằng lớp trưởng học trên tôi một lớp là sao? Sao?

Đừng nói hấn học ngu quá có 1 năm lưu ban nha. Có thể lắm chứ, vì tình yêu tan vỡ học hành sa sút rồi...hay đang đi đường trúng mệ nó tiếng sét ái tình với em lớp dưới nên ở lại chờ em...có thể lắm chứ.

Mà cũng không ngờ thằng đó lớn hơn tôi, giờ mới để ý mặt hấn già chát à. Giờ mình phải gọi hấn là anh ư? Ồ mà khi nào tôi chẳng gọi hấn là anh.

Nhưng mà thật không thể tin được, sao lại như vậy chứ? Tôi sinh trước hấn một tháng và hấn sinh trước tôi tới một năm. Tôi không chịu.

Đi nhà vệ sinh thôi cũng làm cho người ta sốc nữa. Mà sao hấn lại bỏ một năm?

Tôi đang suy nghĩ thì đi vào lớp luôn, lớp hôm nay cũng yên ắng hấn.

Ôi, cô...cô giáo vào lớp rồi, tôi không biết đâu, tôi đi có mấy phút thôi mà...

Miss Liên ấy à, hiền lắm chỉ là thẳng tay cho vài điểm trừ thôi à, cũng không quá đáng lắm.

- Hân ha, lo hát không ha, một điểm trừ nha em.

Cô nói thật có vắn có điệu, tôi chỉ biết le lưỡi rồi về chỗ. Tại ai? Tại tôi.

Tùng tùng tùng

Tôi bước ra khỏi lớp trong sự hoang mang, phải hoang mang chứ, điểm mất thì không nói rồi, tại nghe con Hương qua đèo nói: “Nguyễn Anh thi tuyển sinh với khóa mình, không ở lại lớp gì đâu”, “hình như một năm hấn nghỉ ở nhà, tụi này cũng không muốn hỏi chuyện riêng tư nên không rõ lắm”. Cái đó tôi hỏi nhỏ con Hương đó.

Mà thôi kệ hấn.

Đang đi thì cảm nhận có người đi cùng mình, nhìn qua, thấy cánh tay, ngược lên, chưa nhận định là ai thì bạn Nguyễn Anh đã khoác tay lên vai tôi. Tôi cơ bản là rất khó chịu nhưng lại không hất tay hấn ra...chắc quen rồi...

- Ế, tao quên mất kính trong lớp rồi (ra về rồi được nói thoải mái không sợ mất tiền)_ Tôi sờ soạt túi áo mà chẳng thấy “bảo bối” ở đâu. Do tôi lái xe nên phải trang bị kĩ, sợ gặp ổ gà thì chết.

- Lấy lệ đi, tao ra xe trước.

Hay quá, tôi đi xe tôi, hần đi xe hần thế chờ tôi làm gì? Đòi bạn “cùng tiến” ư?

- Này đừng nói hôm trước không được về với tao làm mày nhớ tao nha.

Tôi tỉnh ngịch đùa hần cho hần ngưng chơi, vậy mà hần (lại) tỉnh bơ cúi đầu nói:

- Ủ, nhớ lắm. Anh nhớ Hân lắm.

- Nhớ...gì...mày..._âm thanh phát ra càng lúc càng nhỏ và ngưng luôn.

Và tôi lại là người đỏ mặt mím môi quay lưng chạy thẳng. Tôi không biết mình bị sao nữa, chắc tôi có vấn đề về tim mạch. Thằng này lạ, ra về rồi còn Anh với chả Hân.

May quá, cửa vẫn còn mở, kính vẫn ở đây_hộc bàn huyền thoại. Trách tôi sao đại quá, hồi đầu năm chọn chi cái bàn cuối để rồi phải ngồi cùng anh lớp trưởng này, quên đồ cũng phải chạy tuốt xuống cuối lớp mới lấy được. Ta nói đại trai thì chỉ có chết.

- Hân! Hân! Đến đây.

- Dạ? Cô... có...có gì không cô?_ vì bị gọi giật lại làm tôi “hoi” mất hồn.

- Đây là tài liệu tiếng anh, sẵn đây em đưa về cho mấy bạn tham khảo làm trước, hồi này cô quên. Thứ năm có tiết cô sẽ sửa nhé.

- Ủ...dạ_tôi ôm một xấp tài liệu mà ngán luôn, sao nhiều vậy giờ? Tự nhiên tôi nhớ ra một điều_Cô! Cô ơi!

- Hử?

- Điểm trừ của em thì sao cô, cô xem em cảm nặng như vậy mà...cô ơi cô.

- Được rồi xí xóa, thôi giúp tôi đưa cho lớp cô đi, tôi sợ cô rồi._cô nói rồi mỉm cười, đoạn vào phòng giáo viên.

Tôi thấy mình thật tài năng. Nhưng mà cái này nhiều thật, chắc phải đem cho anh bạn lớp trưởng đưa về thôi, balo tôi bé lắm, mà lớp ở xa quá, tôi đã đi xa quá, tôi lười đi lại vào lớp lắm.

Rung... rung.....rung...

Sau lưng tôi điện thoại cứ rung lên bần bật, tôi một tay ôm chồng tài liệu một tay mò lấy điện thoại trong balo. Quái, móc mãi mà không ra, tay kia sắp mỏi rồi. Cuối cùng thì điện thoại cũng móc được ra... vừa lúc điện thoại tắt và tài liệu cũng bay đường tài liệu luôn rồi. Nhọ thế chứ.

Tôi cột áo dài cúi xuống nhặt không quên rửa thầm. Đột nhiên một bàn tay khác đã lao vào nhặt giúp. Không biết là ai nhưng tôi vẫn: “dạ cảm ơn” cho phải phép. Nhưng khi nhặt hết thì tôi mới nhận ra người nhặt giúp bằng tuổi. Đứng hỏi vì sao tôi biết, vì bảng tên trên túi áo của bạn đó màu đỏ_khối 11 (nếu màu xanh khối 10, màu vàng khối 12. Trường tôi thích “làm màu” lắm), thanh niên Việt Nam nay cũng tốt quá nha, thấy có người cần giúp là lao vào liền...

- Cảm ơn bạn nhiều nhé, do tài liệu nhiều quá mình cảm không hết.

- Không có gì. Việc nên làm mà.

Tôi thấy có cái gì quen quen ở đây, tôi thấy bạn này nhìn quen lắm, tôi hình như có gặp đâu đó rồi. Tính tôi lạ lắm, cái chuyện không đáng nhớ thì nhớ lâu lắm, còn gương mặt xinh xắn trước mặt thì không nhớ gì hết. Thôi kệ nó đi giờ về với bà cái đã, nhớ bà quá.

- Bạn ơi, đưa xấp tài liệu đó cho mình để mình...

- Hân về với bạn hả?_Tôi chưa nói xong thì bị chặn lại bằng câu nói này đây.

- Ủ...hà? A không, mình về một mình thôi._tôi quẽ rụt tay lại. Tôi không ngờ ai cũng biết tên tôi.

Mà bạn ơi là bạn, tôi vừa đưa tay ra đó, bạn có thấy không? Tài liệu của lớp tôi đó, không phải lớp bạn đâu. Tôi phải đưa tất cả cho lớp trưởng giữ gìn đó bạn ơi. Mà không biết lớp trưởng có chờ tôi không nữa.

- Đưa mấy tờ kia cho mình để mình cảm ra xe luôn cho_nói rồi bạn ấy cảm hết luôn. Ôi thánh galang của năm.

- Hình như mình có từng gặp nhau phải không?_dọc đường đi tôi thắc mắc quá nên lờ miệng hỏi luôn.

Đột nhiên bạn đó khựng lại, quay qua tôi, không cảm xúc. Tôi sợ, sợ quá. Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt ấy mà, có lẽ hơi quá đó. Tôi tâm hồn non nớt lắm, chưa qua đến cái sinh nhật 17 đâu bạn ơi.

- À, gần đây có gặp_ Bạn nam galang đã khôi phục lại trạng thái bình thường.

Khi nào? Mà nói cứ như là hồi bé gặp rồi ấy.

- Té xe, bong gân, công vào phòng y tế_ không thấy tôi nói gì bạn ấy nhìn tôi tuôn lời vàng ngọc ra luôn.

Ấn tượng mạnh nha, tôi có bong gân, té xe thì đây, nhưng công vào phòng y tế thì..

- A...bạn là Bắp, không Ngô...Ngô..._thứ lỗi cho tôi, tôi chỉ nhớ cái họ thôi hà, tại tôi thích nghiên cứu họ người ta lắm.

- Minh tên Khoa.

Tôi thấy được gương mặt thất vọng của bạn ấy. Khoa nào? Mà thôi kệ.

- Cám ơn Khoa lần trước với lần này nha, phiền Khoa quá. A đem tài liệu cho mình đi, đến nhà xe rồi..

Tôi lại đưa tay lên không trung và một lần nữa không ai thêm đáp lại.

Tôi nên buồn hay nên vỗ tay hoan hô đây, bạn lớp trưởng với bạn Bắp đang nhìn nhau đắm đuối, tại khung cảnh nhà xe ít người. Sát khí tưởng nghìn người. Này! Tôi vẫn còn sống, tôi cũng biết 2 bạn có gương mặt điển trai, bê đê thì hơi uổng nha.

- Sao lâu thế em?

- Hà??

Cái thằng này, gọi tôi là em trước mặt người khác luôn là sao? Tôi nhìn bạn Khoa ái ngại..

Thằng quý Nguyên Anh này...

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mây Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Hân Là Thương Anh Nhất

Tôi nhìn qua bạn Khoa, bạn ấy có vẻ sững sờ lắm. Mà nói thật tôi cũng muốn sững sờ lên rồi này, nhưng không phải sững sờ mà tôi muốn SỪNG CỒ lên đây. Em em gì chứ, nếu bạn Khoa đây mà là người tôi thích thì tôi đã cắt luôn...cái lưỡi hần rồi. Nhưng dù gì vẫn thấy tung tức, thế là tôi bước đến gần chỗ hần mạnh tay nheo cho hần một phát vào hông, đồng thời nhe răng với bạn đang cầm tài liệu thần thánh của lớp tôi ngọt ngào:

- Đừng để ý, Nguyên Anh đùa thôi_rồi tôi quay sang lớp trưởng_À mà bạn này là người giúp tao hôm trước, tên Khoa, Khoa học lớp...lớp... lớp...

...lớp nào trời!

Nhớ mang máng là a1 phải không ta. Ế không, a1 là chị lúc sáng, chắc là a4 rồi, không, a4 tôi biết mặt hết mọi thằng, không muốn biết cũng phải biết vì con quý Vy cứ lo lo cái miệng giới thiệu thằng này lớp tao thằng kia lớp tao,...

Tôi cố gắng để có thể nhìn rõ cái lớp chỗ bảng tên bạn ấy, nhưng nhưng không tài nào thấy được, biết vậy đứng gần bạn ấy hơn một tí rồi..

Tôi thấy bạn Khoa bạn ấy hình như đang sốc lắm..

Tôi chưa bao giờ thấy mình tệ như lúc này, tên người ta đã không nhớ rồi, người ta học lớp nào cũng quên luôn. Tôi lại thêm lần nữa nhìn bạn Bắp ái ngại...vậy là tôi thắng tay...móc kính cận trong túi áo đeo vào. Mắn ắn như vậy có ngày bị chửi như chơi.

A thấy rồi, Ngô Đình Khoa lớp 11a5...

- À lớp 11a5 đó mày...ui, sao lại đánh tao_tôi xoa xoa đầu tại vừa mới bị thằng điên đánh.

- Chờ này móc kính mang vào rồi nhòm, tao đã biết người ta con nhà ai luôn rồi con hăm 4, màu mè lắm rồi đó.

Đang có một sự chệch bai nặng nề xúc phạm đến đôi mắt xinh đẹp của tôi.

Mà nhìn xem, sau khi thấy hành động hơi điên của tôi thì bạn Khoa bạn ấy chỉ cười nhẹ còn thằng chó Anh ấy đã cho tôi một cú “xoa đầu” ngoạn mục. Tôi thì.

- Hân cận hả?

- Hà? À ừ. Xin lỗi bạn, mình không mang kính thấy không rõ lắm...

- Như vậy đã rõ hơn chưa?

Vừa nói Bắp vừa tiến đến gần chỗ tôi, cúi xuống nhìn tôi cười mỉm.

Tôi phải nói là thấy rất rõ rồi, thấy cả tất tần tật rồi, cúi gì gần thế. Tôi thấy hành động này quen quá, giống...giống...thằng...

Bất giác quay mặt qua nhìn lớp trưởng cùng lúc đó bị kéo xích qua bên đó luôn. Bất ngờ ghê chưa. Cái gì thế thằng này? Sao chơi cái trò...lôi lôi kéo kéo bất ngờ vậy chứ...

- Gì thế hả?

Tôi nói to vậy đó, hùng hồn vậy đó vậy mà thằng Cướp Hộ chẳng thèm đoái hoài thằng miệng:

- Nghe nói lớp bạn bên đây B.

- À tại tôi cất sổ đầu bài nên đi đường này ra xe luôn.

- Cảm ơn đã giúp Hân.

(Mắc mớ gì hân phải cảm ơn)

- À nên làm mà. Bạn đợi Hân à?

- ...

- ...

- À tôi...

Tôi ngơ ngát lắng nghe cuộc trò chuyện của 2 bạn trẻ...

Vâng trò chuyện say và rất súa, tôi ở giữa cứ như người vô hình.

Chẳng biết làm gì thôi đứng ngắm 2 bạn cho đỡ nhien cũng được.

Xét về chiều cao có lẽ bạn Bắp nhìn hơn Cướp Hộ một chút. Công nhận bạn Bắp này cao thật, chắc cao hơn 2 anh nhà tôi luôn quá, ý tôi là anh Đăng với anh Kha á.

Galang thì miễn bàn nhé, Nguyên Anh có mà xách dép.

Học thì tôi cũng không biết ai giỏi hơn nữa...Còn mức độ đẹp giai thì công bằng mà nói tôi thấy thằng chó Anh đẹp giai hơn.

Tự nhiên mặt tôi nóng ran. Khổ ghê, ở nhà cũng có trai đẹp mà không thèm ngắm mà giờ...

Nhưng xét về vấn đề cực khổ thì tôi cảm thấy...tôi là nhân vật khổ cực nhất ở đây. Vì sao ư, vì 2 bạn dù ai cao hơn ai đi chăng nữa thì giữa họ cuối cùng, tôi cũng là lùn nhất. Tôi nói thật là tôi mỏi cổ lắm rồi, cỡ mấy anh soái ca trong ngôn tình mà ra ngoài đời thật chắc tôi chết, chết mỗi đây, mấy anh ấy toàn 1m85 không à.

Ngắm đã vậy rồi mà 2 bạn vẫn chưa nói xong, hợp nhau quá chẳng?

- Thôi lát cầm tài liệu về cho lớp, tao về trước.

Tôi nói rồi bước đi luôn.

- Này, chờ đã _lại kéo tôi, lợi dụng quá nha _chờ chút.

Ờ thì về lẹ lên, gì mà nói hoài thế hờ, không biết thời gian của tôi rất quý báu sao, con cái chồng con đùm đuề...^^>

- Ồ tài liệu của lớp bạn đây. Vậy thôi mình đi trước, chào 2 bạn. Hân, mai gặp lại.

Nụ cười thiệt là lằng tằng nha...

- À à chào Khoa.

- Chào bạn.

Một bước, hai bước,...mười bước...hai mươi bước...

Có một cái không khí ngột ngạt nào đó đang diễn ra. Thăng Nguyên Anh có vẻ nghiêm túc lạ lắm.

- Ê sao thế?

- Cái gì?

Giọng hắn cũng bình thường lắm, chẳng có bất thường gì đâu nhưng mà sao tôi thấy lạ. Đạo này hắn cứ như con gái, nắng mưa mưa thất thường

- Nhìn xa cách quá _ tôi định nói là “nhìn mày lạ quá” nhưng tự nhiên từ ‘xa cách’ ‘phun’ ra luôn à.

Tất nhiên nói nhầm cũng có giá của nói lộn, giây tiếp theo bị khoác vai liền, đã vậy hắn không quên nhấn lại một câu: “Như vậy được chưa, phải ôm tao thì nói một tiếng”

Vâng. Bây giờ tôi thuộc dạng phải ôm trai như thế đó. Mồm bé mà nói toàn thứ tai hại không hà.

...

Sáng sớm mặt trời lên...chưa cao lắm đâu, tôi dắt chiếc xe đạp thân yêu ra. Tôi dậy sớm lắm, hơn nửa tiếng lặn. Mà cũng không có sớm sủa gì đâu, tôi hẹn xong tôi cũng ngủ thêm nửa tiếng ^Ω^. Xin lỗi mọi người, không có chuyện gì kể nên nói vài câu chào buổi sáng rồi sẵn tiện nói lên ước mơ thầm kín của tôi thôi. Chuyện là tôi buồn, có lẽ vì ngày nào cũng được “đưa đi đón về” nên hơi ư ư, giờ tự đi học một mình nó chán gì đâu á. Thôi, tại tôi kể chuyện không có duyên lắm nên tôi nói vấn đề chính luôn là: tôi ước có bạn thân gần nhà để chờ tôi đi học lắm híc, híc. Con trai hay con gái, les hay gay gì tôi cũng chịu hết. Con Vy mà ở gần nhà tôi thì hay biết mấy...

Nhưng dù sao cũng đi đến cửa lớp rồi, nén đau thương thôi.

Lớp tôi thì cũng giống như mọi ngày, đứa ngủ, đứa học bài, đứa chép bài...hôm nay thì có đứa cắt tóc mái cho đứa kia, tôi thấy con Hương đang im lặng nhưng gương mặt bặm lên kiểu: “cắt lố là chết với tao”. Thăng Tiên thì sợ sệt cầm kéo cố cắt cho xong. Tôi có cho vàng cũng không cho tụi ba trời này cắt tóc tôi...

- Cái nốt ruồi này là ham ăn. Ở đây ham uống...ở đây là...

Nghe xong tự nhiên bức xúc: ăn với uống không vào chung từ đường miệng à?

Nhóm đó là nhóm đang tán phét với nhau, nhưng người nói to nhất đội là chị Nhi, chị ấy nhìn rất là sành về nốt ruồi, chỗ nào chị cũng “ham” được hết. Con Phuong chị ấy nói ham nhìn giai vì nốt ruồi ở mắt (nốt bé tí á), thăng Lâm có nốt ở chân thì chị ấy bảo ham chạy. Có đứa ở mũi thì bị phán là ham ngửi, mũi rất nhạy...

Thấy hay hay nên tôi cũng chạy đến góp vui. Sau khi xem xét mặt mũi chân tay của tôi thì nó cũng tìm ra một nốt ở tay...nhưng vừa xem xong nó đã hét lên:

- Ừ, tránh xa bạn Hân ra nha mấy bạn, bạn ấy thánh sờ nè.

Tôi phải nói méo cả mặt, dê chứ phải, mặt tôi vậy mà dê ư? Tôi méo máo nhìn lớp trưởng, không phải nhìn kiểu cần sự thương xót đâu mà sẵn tiện nhìn xem lớp trưởng có ‘nốt’ nào không, sẵn dim luôn. Con người là phải biết chớp thời cơ.

- Ê Nhi, thế chỗ gần môn thì sao?

Không, không phải tôi nói câu đó đâu, lớp trưởng nói đó.

Đúng thật càng ngày càng biến thái...

- Chỗ gần môn thì ham...ách, điên hả?

Các bạn có vừa nghe từ gì phát ra từ miệng lớp phó không? “Điên” đấy. Haha...

- A ha, con Nhi chi tiền đi mày.

- Không ngờ mày cũng có ngày này Nhi ạ.

Tôi chưa kịp mở miệng thì bạn Tiến và bạn Huy đã giúp rồi. Nhưng có lẽ 2 bạn phần khích quá chẳng?

- Thủ quỹ ơi, thu tiền 3 bạn kia, 3 bạn 15k chẵn bạn ơi.

Tôi vừa nói vừa nhìn cái mặt chủ ụ của 3 đứa nó. Tức cười nhất là thím Nhi, thím cứ liên tục vò đầu cứ như đang hối hận. Còn đáng (cần) cười thứ 2 là 2 thằng điên kia, nụ cười cứng lại như thằng bệnh hết rồi, cứng kiểu như “mình đã nói ư” ấy.

Ác quá mà. Hân ơi, không ngờ mày cũng đợi đến ngày này. Người ta nói ở hiền thì gặp tiền, không, gặp lành, tôi dù ở hơi ác nhưng thấy mấy đứa ác gặp điều xấu thì cũng hả hê lắm, một của tôi hiện nay là vậy đó.

- Vào lớp rồi, về chỗ giữ cái.

Tôi bị đuổi không thương tiếc. Chỉ vì tiền thôi, ời tiền là gì? Tại sao?

- Chỉ vì đồng tiền mà Nhi đối xử với Hân vậy sao Nhi?

- Ủ. Kệ Nhi.

- Thấy ớn.

Tôi biết lớp tôi mà, chỉ là hơi tiếc tiền thôi, còn thật ra...cái gì cũng tiếc hết á. Tôi phải mong nhếch xác về chỗ, bạn bè chỉ được cái chơi khăm là giỏi thôi à, cơ mà tôi thích phong cách chơi đó.

- Ê lớp, hình như hôm nay kiểm tra nề nếp, chuẩn bị hết đi. Thầy đang kiểm tra a1 hay sao á _chắc thằng Khải vừa đi zét tô lô (zô tô lét=WC) vào.

Tôi nói rồi, chỉ cần đi vệ sinh thôi là biết được nhiều điều lắm

Mà kiểm tra có gì cuống lên thế. Bảng tên mang rồi, huy hiệu đoàn mang rồi, tôi mang đôi giày búp bê không mang dép lê, đầu phải con trai đầu mà sợ tóc quá dài chưa cắt, móng tay thì...á, móng tay dài.

Tôi nghe tiếng cắt móng tay bụp bụp của tụi con gái, tôi thì ớn lạnh rồi. Trường tôi kiểm tra khắc khe lắm. Tôi nhìn tứ phía, nhìn móng tay mình, chết lặng, móng dài lắm, có đem cái bấm đầu. Mà mới kiểm hồi đầu năm mà!

Thầy vào...vào rồi.

Tôi đứng dậy, bay ngay lên bảng, híc, chỉ còn cách này thôi.

- Lên đây làm gì?

Tôi cũng có muốn lên đâu, bắt đắc dĩ thôi mà.

- Nguyên Anh, thầy _đồng thời tôi khoe bàn tay cho hấn xem.

Hấn không nói gì, liếc ra đằng sau tôi, rồi quay lại bằng chậm rãi viết bài toán lên, hếch mặt với tôi:

- Làm không được thì kêu.

10 giây sau...

- Cái này không hiểu hả? Thế này, thế này nà...

Xin lỗi chứ tôi có nói không hiểu đâu, từ đầu đến cuối hấn tự biên tự diễn. Mấy cái bài này thì dễ ồm, xin lỗi thêm lần nữa chứ phần bài tập về đạo hàm trừ những câu có tan hơi khó thôi, còn câu nào tôi cũng chiến được hết, chứ bày đặc giảng này giảng nó.

Dù khinh bi hấn thế nào nhưng vẫn phải tiếp tục diễn, vì cứ diễn thật sâu thì chẳng ma nào dám kiểm tra đâu, kiểu không phá đám khi học tập ấy.

- Lớp hôm nay nề nếp tốt, tiếp tục phát huy.

Tôi nghe tiếng giày của thầy càng ngày càng xa, thờ phào nhẹ nhõm. Không có gì nghiêm trọng đâu, chẳng qua là đầu năm bị bắt một lần rồi, tên tôi cũng gọi là đã từng xuất hiện trong sổ sách. Lần này bị thêm lần nữa thì cũng hơi hơi ngại. ^ _ ^

Dù gì cũng phải cảm ơn bạn lớp trưởng, hấn đúng là có tố chất làm diễn viên.

- Cảm ơn nha _tôi toe toét.

- Nói câu nào mát lòng hơn được không?

Tôi cũng không biết nói gì cho lòng hấn mát hết...

- Lớp trưởng là giỏi nhất.
- Hiển nhiên quá rồi, câu khác.
- Nguyên Anh là người tốt bụng nhất.
- Còn câu nào khác không?
- Nguyên Anh là đẹp trai nhất.
- Câu này nghe hoài rồi. Nói câu nào cảm động một tí đi, đặt nhiều tình cảm vào.
- Hân là thương Anh nhất.

Choáng!!! Tôi tự nói, tôi tự choáng...mẹ ơi, con lại nói bậy rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mày Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Cảm Xúc Của Hân

Mím môi...

Hân mím môi...

Cười...

Hân cười...

Cười...

A. Hân có phải đang cười vào mặt tôi???

- Hân hân à, tao cũng thương mày lắm

Giật thót, tôi tròn mắt nhìn lớp trưởng...

Đẹp đẹp hết, không được xúc động xúc hang gì hết. Phải vào vấn đề chính. Chẳng qua là vừa phát hiện: “hâm” là khủng 1 từ 5k, “tao” thêm 5k nữa, “mày” 5k nữa haha. Lớp trưởng thì phải tính từng từ mới oách. A, làm lớp trưởng thì phải gương, quy thêm tiền trách nhiệm 15x2, ôi mới có 30k à, ít quá. Nhưng thôi kệ, phải mách.

- Lớp trưởng bị phạt 30k vi phạm xưng hô nhé_rồi tôi quay xuống lớp_Nhi ơi, Nguyên Anh nó...

- Nói thêm một lời nữa đi...tao sẽ ôm hôn mày ngay lập tức.

- ...a..._tôi phản xạ cắn môi (đọc truyện nhiều quá mà)

- Tao không ngại mất tiền đâu.

-....

Ừ, sợ quá. Không, tôi sợ thật. Con Hương với con Phương từng nói:“ Trong 3 thằng con trai, thì thằng Tiến có mức độ vô duyên không ai giành, nhưng nó lại là người hiền nhất, dễ bắt nạt nhất...thằng Huy ấy à, trình độ xuyên tạc sự việc cứ như bão táp kéo đến, nhưng nó dễ tính lắm ...còn Nguyên Anh nha, cẩn thận, trình độ bốc phét thì không ai bằng nhưng nó là đứa nói chuyện chín chắn nhất nhóm, có lúc nghiêm túc không báo trước, nó nói là làm nha, tao bị búng sung tai vì hỏi “mày dám không” rồi đấy...”

Đó là lời truyền dạy xương máu của 2 đứa, tôi đây nghe theo, ghi sâu vào máu. Mà tôi cũng ngồi gần thằng Anh chó đó gần một năm, cũng biết sơ về hân, hân không nóng tính nhưng chắc có lẽ...nóng lòng, nói cái làm liền thì tôi hơi bị tin đấy.

- ...

- Cứ thử xem, tao thừa tự tin.

Ư ghê quá. Nhưng bây giờ đang đứng trước cả mấy chục con người, mà lại là... hần có dám không?

- Nó nói..._tôi mạnh dạn nhá thêm 2 chữ.

Càng ngày thì cái mặt hần càng dữ tợn hơn, tay hơi giờ ra... Có khi nào hần làm thật không? Tim tôi tự nhiên đập nhanh kinh khủng, mặt hơi hơi nóng thì phải...

Mẹ ơi, hình như con sợ con cũng đỏ mặt mẹ ơi. Mẹ sinh con ra tại sao con có triệu chứng lạ quá, người ta sợ thì mặt họ tái, con sợ thì mặt con đỏ, con có phải bị rối loạn cảm xúc không?

Thật đấy, thường thì mặt nóng khi mắc cỡ hoặc là bị thích ai đó thôi...á...á..Tôi quay lên lớp trưởng, tìm lại bắt đầu đập mạnh hơn...

- Đây 2 đứa kia, làm gì mà cứ tình cảm nhìn nhau vậy? Lớp này biết 2 bạn tình cảm bạn bè trong sáng tình khôi, bên trong thì đen sì. 2 bạn cũng phải biết nhòm trước ngó sau chứ, thần dân lớp này toàn F sờ A, thích thì về chỗ mà thể hiện nhé_giọng “bảo táp” của thằng Huy vang lên dưới lớp làm tôi (lại) giật mình đánh mặt xuống.

- Không phải vậy đâu, thể hiện gì chứ.

Mà sao tôi phải biện minh chứ, cứ như có tật giật mình.

- Không phải gì nữa, nhìn nhau đắm xi đuối vậy mà, định ôm nhau giữa công cộng à.

Mặt tôi lại nóng lên.

Quá bức vì bị nói trúng nên tôi cảm viên phấn trên tay chọi ngay xuống lớp...đúng lúc thằng bên cạnh cũng cảm phấn ném xuống luôn.

Khổ nỗi trình độ ném đạn của tôi không bằng hần, ném thằng Huy trúng ngay thằng Tiến đang ngồi tán phét.

Thế là anh Tiến nổi sùng lên nhặt phấn chọi lại tôi. Tôi không vừa nghiêng người né...

- Lỡ tay thôi, làm gì ném hoài thế?

- Thì tớ cũng lỡ ghi khắc vào tim rồi, ném lại mới hả dạ_thằng Tiến còn vãn chương nói lại tôi.

- Thôi về chỗ ngồi đi, sao đó còn đứng ngoài đó, nó lại ghi lớp ồn giờ.

Khi nghe lớp trưởng nói xong tôi cũng lượn về chỗ luôn...không dám nói lại...thật là không dám nhìn mặt hần.

Theo kinh nghiệm đọc tiểu thuyết bao năm của tôi, tôi có lẽ tôi vô lí nhưng...tôi hình như...hơi th.... Không được, phải có cái đầu lạnh chứ, hần là ai, hãy phân tích xem. Hần tên Anh, tôi thường gọi rất nhiều biệt danh: cướp họ, thằng điên, thằng cùng bàn, lớp trưởng...

Nhiều quá, tôi không nhớ hết nữa, thôi bỏ qua đi.

Tôi có ghét hần không? Có, ghét lắm, ghét oi là ghét...nhưng giờ hình như cũng không ghét nữa. Hần dù hay có những hành động và câu nói lạ làm tôi tức điên nhưng tôi đã không còn thấy khó chịu nữa rồi. Hần thì vừa học giỏi vừa đẹp trai, ôi, cũng tốt với tôi nữa, cho tôi đi nhờ gần học kì luôn chứ đâu..

Oi tôi bị sao thế này? Bức ghê gớm, thế là không bị hần quyến rũ mà, sao giờ tôi toàn thấy điểm tốt nơi hần thế này. Thà là thái độ của hần cứ như đầu năm thì đầu như thế này. Sao cứ càng ngày tôi càng thấy không thể ghét hần nữa chứ, cứ càng ngày tôi càng thấy hần đẹp trai, tốt tính, ăn nói khéo, biết quan tâm giúp đỡ...Tôi thì lại cứ đỏ mặt khi đứng nói chuyện gần với hần. Còn lại cứ tưởng thật khi hần nói mấy câu sến súa, lại còn hay vô thức nói những câu sến súa đáp trả. Đó, vừa nói “thương” hần chứ phải. Mấy tuần nay có lẽ tôi hơi thay đổi về mặt cảm xúc thì phải, chỉ cần hần nói câu nào hơi ngôn tình một tí dù biết là đùa vẫn đỏ mặt tía tai.

Tôi có cần điều chỉnh lại cảm xúc không nhỉ? Tôi sợ tôi chỉ ngộ nhận thôi, thật đấy. Mà như thế nào là ngộ nhận nhỉ? Tôi có phải là kiểu ngộ nhận ngược đời nhất quả đất không?

Sao giờ??

....

- Suyt, suyt, ê Hần.

- Hờ?_tôi đang nom nớp phải ngồi như thế nào để giữ khoảng cách với người ngồi kế bên thì có tiếng kêu tôi.

- Ăn hông?_nói rồi con Đào giơ mấy trái “nhìn một cái là chảy nước miếng” trước mặt tôi.

- Thì ra là chó hề, ăn xoài ngon vậy mà không cho tao.

- Mày nói bé thôi, con Nhi nó nghe thấy nó phạt 5k bây giờ.

Tôi che miệng, ăn trong lớp không sợ chứ mà nói mày tao là chết à. Có nghịch lý quá không?

- Ê sao mày không để ra chơi ăn một thế, ăn gì lên lút thế? _tôi vừa sẫm soi mấy trái xoài vừa thì thào.

- Mày không biết đây thôi, “lén lút” mới “hạnh phúc”. Mày thấy mấy tao hạnh phúc không? _Nói rồi nó chỉ qua mấy bàn kia.

Tôi thấy con Trần cũng đang cúi cúi ăn ngon lành, nhìn thêm chút nữa cũng thấy đứa đang cúi cúi chấm muối...

Loạn, loạn hết rồi. Học sinh bây giờ loạn hết rồi, ăn vụng mà rù cả đoàn, bị bắt là chết cả lũ cho xem.

- Vậy mày có ăn không? Hay sợ...lớp trưởng.

Nhắc đến lớp trưởng là tự nhiên nhột, bệnh tim lại tái phát...

- Lớp trưởng dạy là phải nghiêm túc trong giờ học, mày không sợ nữa à? _con Đào tiếp lời.

Có cần phải là khiêu khích trực tiếp đến tôi vậy không?

- Tại sao phải sợ chứ? Tại sao phải nghe hấn chứ?

Nói mạnh miệng như thế đó, vậy mà lớp trưởng chỉ hơi quay đầu qua là lại “mất hồn”.

Mọi người có thấy tôi nhu nhược quá không? Phải tỏ ra là người có quyền chứ, dù có hơi thích hấn cũng kệ...ừ, tôi nghĩ vậy gì thế này!

Tôi thấy hấn không nói gì nên cũng to giọng ra oai:

- Kệ hấn, đem tao miếng.

Nói rồi một miếng xoài “trong dai ngoài giòn” được tôi cầm lấy, thôi kệ nó ăn cái đã, thèm thấy mẹ, thà đừng ăn trước mặt tôi.

Ừ, ngon ngọt quá, đúng là xoài ngon.

- Đào, cái này cũng là của nhà mày hả?

Chẳng qua, bạn bí thư Lê Hồng Đào, ừ bạn không nghe nhầm đâu, bạn ấy họ Lê, tên Hồng Đào. Tên đã cách điệu đầy trái cây vậy đó mà nghe nói nhà nó trồng đủ loại trái cây ở nơi nào đó xa thành phố. Nhà bạn thuộc dạng “giàu trái cây” lắm nên không biết cái ‘trong dai ngoài giòn’ này có phải của nhà bạn không.

- Mua chợ đó má, nhà tao không trồng xoài này, ừ Kiệt, ngồi thẳng người lên y mà. Hehe _nó vừa cắn một miếng vừa trả lời tôi không quên nhắc cái bia đỡ đạn trước mặt ngồi thẳng dậy.

- Thôi kệ nhà mày, đưa tao miếng nữa.

Tôi cầm cắn thêm một phát, ời.

- Sao chua quá vậy?

Con này đưa miếng gì mà chua lè...

- Ồ hay, dám ăn trong lớp luôn hả? _giọng nói quen thuộc từ trên bảng truyền xuống.

Chết lặng, hình như là: bị thấy rồi!!

Tôi ngẩng đầu, cảm nín, xoài thì đang hiện diện một nửa trong miệng một nửa bên ngoài, chối đặng trời.

- Hân, lên làm bài tập này cho tôi.

Cái...cái gì thế? Tôi...tôi...sao?

Tôi nhìn lên bảng, rồi lại nhìn qua mấy đứa đó. Ôi mấy đứa này diễn sâu quá, không còn một dấu tích nào nữa rồi, chỉ có làm bài tập và làm bài tập thôi, ngoan thấy sợ luôn à.

- Ăn xong miếng xoài đó rồi lên nhé. Chua thì chấm thêm muối vào, ăn lẹ rồi lên đi em.

Cả lớp lại được dịp cười to.

Thầy à!!!

Mày hại tao rồi Đào ơi, tại sao thầy chỉ thấy mỗi tao thế này! Mà không, chỉ trách đứa ngồi trước tôi lại là con gái, chẳng che được gì.

Mà thầy ơi, sao mọi khi thầy dễ tính lắm mà? Có khi nào thầy để ý mấy vụ này đâu.

Thầy ơi xin hãy tha cho em đi thầy. Có gì em hậu tạ thầy vài trái...

Tất nhiên chỉ dám nói trong tâm, tôi mà hậu tạ thầy vài trái chắc thầy cũng cho vài con 0 cảm ơn cho xem.

Sở đầu bài ơi, tao có phải lại ghé thăm mày không?

- Sáng tao cũng giải một bài tương tự rồi, cũng giảng kĩ cho lớp rồi, mày không nhớ à? _giọng nói lớp trưởng vang lên.

Tôi nhớ tôi chết ngay và mãi mãi, tôi khi đó bận suy nghĩ, nghe quái gì.

Tôi lắc lắc đầu đứng dậy...

- Sáng tao cũng giảng riêng với mày một bài hơi giống bài này rồi, bài này cũng như mấy bài cơ bản thôi, có điều phải biến đổi một tí ở đầu thành dạng u đạo hàm chia v đạo hàm...sau đó...

Tôi nhìn hần, hần lại cố gắng giúp tôi khi tôi vào thế bí, tôi lại thấy mình lại có chút xao xuyến nữa rồi...

Sao hần khác đầu năm quá vậy...

Ngừng đi mà...

...Thế là mấy tiết sau của tôi qua đi trong sự hoang mang...

- Hần, tao ra kia chút, nhớ đợi tao cùng về.

Tôi đang cất sách vở thì nghe hần nói...Tôi nhìn ra cửa lớp, một nụ cười tươi đang đợi ai đó...

- Lớp em vừa kiểm tra, anh xem bài này giải sao, em mò mãi vẫn không ra.

- Cũng không khó lắm, cái này giải theo 2 cách cũng được...

- Dạ, vậy anh chỉ em đi. Cho em vào lớp nha.

- ...Em vào lớp anh đi, giải xong cái này rồi về...

Thế là 2 bạn tên Anh ngồi xuống bàn đầu lớp tôi và bắt đầu công việc.

Tôi ghét cảnh này.

Có phải tôi...

- Ra trước đợi tao, chút nữa tao ra ngay_ Tôi ra đến cửa thì hần cũng quay lên ném cho tôi vài chữ.

Thích thì khỏi ra cũng được, tôi không cần. Tôi đây để không gian riêng cho 2 bạn nhé, tôi không thêm chen vào nhé...

- Không cần đâu, tao về một mình cũng được, tao cũng có xe.

- Thì ra đó trước đi, đợi tao.

- Tao không đợi, tao về trước đây.

- Này, sao...

Tôi không thèm nghe nữa quay lưng đi thẳng...

Hần ơi, mày sao thế? Vui lên nào!!!

Tôi với tâm trạng nặng nề đi ra xe, nhìn thấy chiếc xe của hần là lại muốn đạp cho vài phát, có một bài toán thôi mà giải gì mà lâu thế? Có cần đưa com vào vừa ăn vừa giải không?

Bực hết chỗ nói...

- Hân..

Đứa quái nào lại kêu tên tôi nữa thế, bực mình, cứ ra đến cổng trường là bị gọi giật lại, tôi thấy phiền lắm rồi đó. Có cần tôi đeo băng rôn: “ra đến cổng cấm gọi tên Hân” không?

Tôi quay ngoắt qua bên phát ra tiếng nói...

A, bạn Khoa hôm qua...

- À có gì không bạn?

- Ừ đừng nói là lại quên tên mình rồi nha..._bạn ấy hơi hơi nhăn mặt hỏi tôi.

- Không, không, nhớ mà, Khoa gọi Hân gì vậy?_tôi sợ bạn ấy “tổn thương” nên vội vàng dịu giọng đi.

- Hân đi một mình đúng không?

- À ừ.

- Cho mình về chung nhé?

- Ừ. Há????

Cái...cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mây Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Bị Âm Ảnh

- Bạn nói gì?

Hình như là tôi nghe lầm đúng không, cái gì về chung gì đấy. Tôi là dạng hay tưởng bở lắm nha.

- Hôm nay Khoa không đi xe, Hân cho về với nhé!

Tôi đổi kiếp rồi sao, cả năm đi xe ké, buổi sáng đi xe anh, buổi trưa về với thằng đó, khi học buổi chiều thì con bạn phóng xe máy chờ đi. Cuộc sống đi nhờ đã hết rồi ư? Bây giờ trở thành cuộc sống được (bị) nhờ ư? Tự đi một mình được mấy ngày là có người muốn đi ké. Cứ như là:

Gập một khối cẩm hờn trong phòng ốc

Ta nằm dài trông người đón người đưa

Khinh lũ người kia ngạo mạn ngẩn ngơ

Giương xe của mình ra oai làm phước

Nay lên tiên ta có xe tự bước...

Ố tịt mẹ nó rồi, mà thôi kệ...

Hay quá Hân ơi, nhưng cũng xin lỗi bác Lữ, trách thì trách bài của bác hay quá, con học gần 3 năm mà vẫn nhớ như in. Mà bác không biết đấy thôi, fan trung thành của bác là con nhé, con cuồng bài này từ khi con học lớp 4 lận.

Ày, vấn đề chính đâu.

À theo các bạn thì việc về chung với bạn Khoa thì sao? Có nên về với bạn ấy không? Mà chúng tôi không thân lắm, về cùng có kì... mà người ta không ngại xa lạ vẫn cống mình vào phòng y tế đấy thôi. Sống trên đời là phải biết vong ân bội nghĩa, ề không, phải biết...ơ...câu nào hê, biết ơn người giúp, thôi thì cứ cho vậy đi.

Người ta 'mong chờ' như vậy làm sao mình dám nói 'không bao giờ' hay 'no no no' được, thôi thì vì chủ nghĩa Hân tốt, Hân dễ thương nên:

- Được mà, lên đi, chúng mình cùng về.

- Ngồi đây luôn à? _bạn ấy chỉ vào xe tôi.

Ồ thế đi nhờ xe tôi ngồi xe đưa khác à?

- Ừ bạn.

- Cảm ơn Hân nhé!

Tôi thấy bạn ấy hơi có ý cười rồi mang khẩu trang y tế vào, bước 2 bước ngồi lên yên...sau cửa xe tôi.

À, cái gì vậy, tôi...tôi chờ à? Tôi có khả năng đó ư?

Nhìn tôi xem, với cân nặng có số 4 đứng đầu và số 0 đứng sau như thế này mà đèo bạn ấy về được á, tôi không phải là siêu nhân gao biển hình bạn ời.

Nhưng tôi là ai? Tôi là con ba tôi, con mẹ tôi, cháu bà tôi, em anh tôi, cái gì tôi cũng có thể làm được. Nghĩ xong câu này cũng tự động quay mặt vào bên phía nhà xe, hần vẫn chưa thềm ra...đã vậy thì cóc thềm quan tâm mày nữa.

- Hân, đi thôi.

Tôi chụp hồn bay về hiện tại, bạn Khoa với đôi chân dài đang hiện hữu trên yên sau xe tôi. Tôi có phải đại gia đâu mà gắp toàn chân dài không thể này!

Xuất phát...

- Ố ố...

Tôi thật là không muốn thế đâu cơ mà tại tay lái cứ nghẹo qua nghẹo lại...

Có phải là trình độ quá khủng khiếp hay không mà qua mấy tháng mài giũa được sự lười nhát, tôi đã không thể chờ nổi ai rồi. Híc.

Mà sao lạ quá, tay lái nghiêng vẹo vậy mà xe lại không nhích, cứ như đang chơi trò chơi điện tử ấy, chỉ cầm mỗi cái tay lái thôi.

...Ồ tôi ngồi trên xe, xe đứng im mà không cần chống tó này...

Tôi quay ra sau, bạn Khoa với đôi mắt đang híp lại vì...cười, tôi cóc thềm quan tâm mặt bạn ấy mà nhìn xuống...ô chân bạn ấy đang chống dưới đất. Chân dài cũng có lợi gồm.

Nhưng vì để thể hiện tình đoàn kết, tình thương mến thương, cùng xe cùng đạp tôi cũng híp đôi mắt sau lớp kính đáp lại.

- Đùa Hân thôi, Hân xuống đi, để Khoa chở cho.

Tôi thở phào bay xuống xe, tôi mà chờ chắc tôi không sống nổi qua trưa nay quá. Sức cạn sức mòn mất thôi.

- Xin lỗi bạn, mình không chờ nổi..._tôi vớt thêm câu nữa cho có chuyện để nói ấy mà, vì nhìn vào ai chẳng biết tôi chờ không nổi.

- Lỗi gì chứ, mình đùa mà, con trai thì phải chờ chứ.

Bạn Khoa cùng đôi chân dài ngồi lên đằng trước, không quên quay ra đằng sau nhìn tôi triu mến. Nhưng tôi lại cứ tưởng tượng kiểu bạn ấy đang muốn nói: "lên lẹ lên cời".

Xùy xùy, làm như ai cũng hách dịch như thằng ngồi cạnh không bằng.

Tôi dù cười cười với bạn Khoa nhưng vẫn cố nhìn ra đằng sau thêm lần nữa để xem hần đã ra...

Thấy rồi, tôi thấy Nguyên Anh đang nhìn về phía chúng tôi, ừ tôi thấy hần đứng đó, trước lớp nào đó của khối 10. Dù mang kính nhưng có lẽ xa quá nên tôi không thể phân tích được gương mặt của hần như thế nào, buồn hay vui, chắc là không cảm xúc rồi.

Nhưng sao tôi giống như mình bị bắt quả tang thế này?

Tự nhiên á này khủng khiếp.

Dù gì tôi cũng phải nói với hần một tiếng là tôi về với bạn Khoa một hôm phải không, dù gì tôi cũng phải chờ...

Tôi thấy hần lại đang cười nói gì đó với Kiều Anh, hần đã gạt tôi ra khỏi tầm mắt rồi...

Tôi...

- Hân..._bạn Khoa gọi khề.

Tôi không nói lại mà ngồi lên xe luôn...

Chặn đường về ngày hôm nay của tôi chắc là khác nhất từ trước đến giờ. Thứ nhất, trước mặt tôi không phải là cái áo khoác đen của thằng cùng họ mà là cái balo to tướng của bạn Khoa. Thứ 2 tôi đang ngồi trên xe của chính tôi chứ không phải của lớp trưởng. Thứ 3, người ngồi trước tôi không phải là lớp trưởng nên tôi không biết nói gì hết. Thứ 4, là...

Mà tại sao thứ nào cũng có hấn hết vậy? Tôi bị hấn ám ảnh le vờ bự rồi sao?

- Nhà Hân vào đường nào?

- Hà? À nhà Hân ở...à ủa, vậy nhà bạn ở đâu có tiện đường không?

- Tiện mà.

- Rẽ phải, đi đến đường kia rồi rẽ phải...

Đọc đường vào nhà tôi thì bạn Khoa có hỏi tôi vài câu, tôi (uể oải) đáp lại vài câu. Lâu lâu bạn ấy cười kể chuyện gì đó, tôi cũng theo đà phụ họa hì hì cho không khí bớt ngưng đọng và bạn ấy đỡ tui thân. Thật là tôi không thích nói chuyện gì lúc này đâu...

- Chào Hân nhé, cảm ơn đã cho mình về cùng.

- Không không có gì.

Tôi thấy bạn Khoa là người sành điệu nhất hiện nay. Máy bạn không biết đẩy thôi, bạn Khoa đó đèo tôi đến nhà xong bạn ấy lại đi ngược lại đường mới này chúng tôi đi đấy. Mà nói cách khác là bạn ấy thích hưởng thụ cái nắng chói chang của tháng 4 đây mà, có cần đèo tôi đến tận nhà rồi đi bộ về vậy không? Cỡ mà thằng Nguyễn Anh mà thế á, tôi có mà cười vào mặt cái tội rảnh rỗi.

Nguyễn Anh, cái thằng đó sao cứ xuất hiện trong đầu tôi thế này!

Đã 2 ngày rồi kể từ hôm tôi về với bạn Khoa. Cuộc sống của tôi cũng không có gì khác thường ngày nhưng tự nhiên tôi buồn quá. Cũng không biết vì sao buồn nữa. Cơ mà nhìn mặt thằng kế bên là muốn buồn rồi.

Nguyễn Anh vẫn nói cười như vậy, tôi hỏi gì cũng trả lời, lớp có cái gì mới mẻ cũng hồ hồ cười theo. Cơ mà khi tôi cười toe toét với hấn thì hấn chỉ cười nhạt đáp lại, tôi tự nhiên hết hứng đùa giỡn. Thật đấy. Thường thì vì là ngồi bàn cuối nên tôi và hấn có thể nắm được mọi thứ diễn ra trong lớp, có lúc nhìn một cái gì đó rồi tự nhiên tôi và hấn ngồi cười với nhau.

Cũng không phải thái độ không muốn nói chuyện như đợt trước, mà là có gì đó không thân thiết nữa, cứ như là những người vừa quen nhau ấy. Sao chứ, tôi ghét cái cảm giác người khác cho ra rìa mà không nói một lời nào lắm, thả cứ nói thẳng tôi như thế nào, không vừa ý tôi ở điểm nào mà tôi còn biết đường chê lại chứ đằng này...

Tôi là tôi dễ thương xinh xắn đáng yêu thế này mà...

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mây Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Ước Mơ

Ngó trước, ngó sau

Nhà xe thẳng tiến, phải đi lẹ hơn một chút nữa, tránh kẹt xe.

Thằng lớp trưởng được Kiều Anh đến rủ đi họp rồi. Hấn chẳng hứa hẹn gì nên tôi cũng không muốn chờ.

Tại vụ bạn Khoa với “tâm trạng” của thằng lớp trưởng nên tôi quên kể về con bé Kiều Anh. Tôi không rõ thái độ nó như thế nào với tôi mà thật, lần trước với lần này khác xa một trời một vực. Mấy hôm nay nó hay lên lớp tôi lắm, hôm nay đến những 3 lần. Mà hay, tôi thì đứng thờ ra đó mà nó lo, cười như không. Nếu trong truyện thì bị quy là nhân vật phản diện nhé.

Tôi cũng thấy nó kì lắm, rảnh quá hay sao mà cứ chạy lên lớp tôi. Nó biết biến hình hay sao á, vừa trông đánh là thấy nó ở lớp tôi. Chắc tôi cũng phải đi dò la thử cái lớp 10a3 ở cái ngõ ngách nào mà lại có một con bé rồi hơi như vậy. Cả một dãy phòng học toàn khối 10, có 4 lớp 11, nhưng mà nó có nhất thiết là khi nào cũng tìm một người không. Tôi thấy càng không thiện cảm tí nào khi mà nó khi nào lên đây cũng nói “cho em gặp anh Nguyễn Anh”

Tôi nhìn ra cửa lớp là lại thấy nó gọi anh Nguyên Anh. Đạo này 2 đứa nó thân nhau góm, không để ý chứ để ý là thấy lạ à. Tôi tự nhiên khó chịu lắm, thấy ghét con bé lắm. Mà cái thái độ của hần nữa...

Buồn ghê gớm

Người ta thường nói thích một người là:

- Bạn ghét ai, tôi cũng ghét người đó.
- Ai ghét bạn, tôi cũng ghét người đó.
- Bạn thích ai, tôi cũng ghét người đó.

Thích sao? Thích hần sao? Nhưng tôi lại không muốn thích hần đâu...tôi sợ lắm...

...tôi không biết...

Sợ điều gì đó tôi không biết nữa..

Thôi, về lẹ không lại gặp bạn Khoa. Đi với Khoa buồn khủng khiếp, bạn ấy nói chuyện gì tôi chỉ dám nói theo chiều khách quan thôi, không dám trả lời theo cách nghĩ của tôi.

Còn những vấn đề khác cũng vậy, bạn nói năng nhẹ nhàng làm tôi cũng không thể nói to, hét bự được. Khi nào cũng nói: “mình cũng thấy vậy”, hoặc là “mình cũng nghĩ vậy”.

Chán ghê gớm

Tôi đi với Nguyên Anh thì lại khác, cãi nhau kịch và muốn liệt luôn. Thằng đó nhìn vậy mà nói vài câu sốc ruột sốc gan lắm, nên khi nói không lại là tôi sẽ thẳng tay nhéo cho hần vài cái. Tôi nhéo lúc nào cũng “nhẹ hều” và hần lúc nào cũng la: “Em đánh anh đau quá rồi nha”, lúc thì “mày bót máu lửa trên người tao nhé, tao nhét xuống cống bây giờ”, có lúc còn nói “bây giờ mày muốn sao? Muốn vừa ngồi vừa khóc hả?”.

Không thể thấy được cái bản mặt của hần như thế nào nhưng cái giọng nhe nhe nhòn nhòn tạo trò vui của hần là tôi không thể nào không cười.

Tụi con gái tuổi chúng tôi thường thích những đứa con trai đủ đẹp trai, đủ lạnh lùng, đủ galang, những đứa coldboy gì đó. Góm, lạnh ngắt thì có. Tôi thì chắc phải nói, không, tôi khẳng định luôn, tôi không thích. Tôi thích người hoạt bát hơn là người ít nói. Thử hỏi bạn ngồi với mấy đứa im quá thì làm sao mà chém gió được, ngồi nhìn nhau chém bằng ánh mắt sao? Vậy nên tôi nghĩ là tôi hợp với cách nói chuyện với thằng ngồi cạnh tôi.

Nguyên Anh...

Hay một khi đã không thích nói chuyện với một người thì... dù cho họ có nói như thế nào thì cũng không thấy thoải mái được. Tôi không thể nói chuyện thoải mái với bạn Khoa được. Hay tại mới quen? Không, tôi với Nguyên Anh vừa quen đến ngày thứ 2 lớp là “mày tao” bốp chát rồi.

Nguyên Anh...

Sao tôi luôn phải so sánh chứ...

So làm gì chứ...

.....

Cảm giác ở nhà một mình lạ ghê nha, một mình một ti vi, còn ăn bánh nữa chứ, dù hơi buồn nhưng sướng phải biết. Tại mẹ với bà qua nhà anh Kha chiều mới về, ba thì dạy cả chiều không về trưa, còn ông anh thì tôi không rõ lắm, hình như bạn gì đó ở trường. Mà ở nhà một mình cũng sợ, có khi nào...mà đang ần nấp....

- Không có ai ở nhà hả?

- Ááá.

- Hết hết cái gì_anh tôi vừa vào vừa ném balo lên sofa.

Mất hồn thật mà, trời ơi tim của tôi, muốn rớt ra ngoài rồi. Biết tôi yếu ớt vậy mà về không tạo hiệu ứng gì hết, thỉnh thoảng bay vào hồi có mà dọa chết tôi.

- Sao anh về trễ vậy? Ừ mà sao anh vào được vậy?_cũng lạ, tôi đâu có ra mở cổng.

- Mày không chốt cổng.

Ôi mẹ ơi ghê quá, không biết này giờ có thằng cha kẻ trộm nào núp không. Trí nhớ dạo này thật, sắp già rồi.

- Này.

Tôi đang bỏ bánh vào miệng thì một cái móc khóa được tòn ten trước mặt tôi. Tôi giật ngay vật lạ ngấm ngấm.

- Đưa nào khéo tay thế, móc len luôn. Mà sao đưa em?

- Có người tặng mày.

- Ai vậy?

- Bạn anh tặng.

- Ai thế? Đưa nào thương thầm nhớ trộm em à? Nói em biết đi?

- Khùng hả, bạn gái tao tặng...á không, bạn...bạn con gái, người tặng mày là con gái.

Cái gì mà nói rồi cả lên vậy?

Nhưng mà eo oi, đưa nào thế, tôi cũng con gái mà, tôi chưa có suy nghĩ thích con gái đâu, dù đồng tính đang hot nhưng tôi lạc hậu lắm, chưa muốn theo trào lưu đâu nha.

- Trả, trả em sợ...tôi vừa nói vừa đưa trả lại anh tôi.

Nhưng anh tội lại dúm lại vào tay tôi:

- Cầm đi, Linh tặng mày đó. Hời nhiều quá.

Tên ta ren...

Coi cái mặt anh tôi kìa, đỏ gay lên rồi kìa, nói tên người ta thôi mà vậy đó, cứ vòng vo.

- Xời, có gì đâu mà không dám nói tên, em với chị ấy thì xa lạ gì, đánh chém gì cũng làm rồi, thân muốn hận rồi ấy, chứ bây.

Tôi nói không quên phẩy tay. Anh tôi cứ như con gái mắc cỡ không dám nói gì.

- Cho em số chị Linh đi, em cảm ơn.

Anh tôi vẫn “thẹn thùng” ném điện thoại cho tôi.

Tôi bắt đầu hỏi thăm sắc đẹp chị ấy, nhằm hỏi thăm sức khỏe. Chị ấy dịu dàng trả lời còn mời mọc tôi thích làm thêm cái gì không chị ấy sẽ làm cho, chị nói chị có biết sơ về đan lát, móc len, làm hoa hồng giấy...

Tôi thầm nghĩ, đây có phải là dạng lấy lòng trong truyền thuyết không?

Nhưng mà nhìn cái móc khóa cũng thấy ngưỡng mộ, đẹp thật! Chị này nhiều tài ghê nha, môn phái nào cũng tham gia. Từ võ đến cả thủ công.

Hồi bé tôi cũng thích làm mấy thứ này lắm. Vào lớp 2 ấy, tôi đã có mơ ước là đan, móc, may làm đủ loại tặng mỗi đứa bạn mỗi cái làm kỉ niệm. Còn tưởng tượng đến một ngày tôi trở thành người giới nhất thế giới về lĩnh vực này, cũng chuẩn bị chữ kí sẵn rồi chứ phải. Anh tôi thường nói tôi coi chừng mắc phải dây điện, nhưng tôi kệ, kệ hết.

Đến khi lên cấp 2, ước mơ kia chưa được thực hiện thì đã chấm dứt. Không phải là bị hư tay hư chân gì đâu tại có ước mơ khác rồi, ước được làm đầu bếp thật giỏi. Thật đấy, vừa lên lớp 6 sau mấy bài công nghệ học chế biến món ăn tôi đã thích điên dại. Đợi đến ngày mình thích món gì có thể nấu món đó, ôi cảm giác phơn phớt biết. Con Vy cũng “vỗ về” tôi, biểu tôi nên biết chừng mực, nhưng tôi cũng kệ, kệ hết.

Sau đó vì làm cháy đen nồi thịt nên tôi...không thèm làm đầu bếp nữa.

Lớn thêm chút nữa thì cực thích... thổi sáo (nhắc đến từ sáo tôi hơi nhột nhưng tôi bỏ qua hết), tại anh Kha dạo đó đi học sáo, thổi hay cực, tôi khoái lắm lắm, muốn được cầm sáo thổi bài...Cây đàn sinh viên của chị Mỹ Tâm ấy, dù dị nhưng thích. Không thì ra phố thổi dạo kiếm tiền như trong phim người ta đánh đàn kiếm tiền ấy, ngồi không mà cũng có tiền ấy. Khi tôi nói lên ước mơ của mình thì anh Kha không nói gì, nhưng về mặt rất là “nén đau thương”, tôi cũng kệ, kệ hết.

Nhưng qua thêm mấy năm học nữa thì tôi cũng biết nghĩ cho tương lai...con em chúng ta rồi, nên tôi tạm để sáo qua một bên, dành chỗ ấp ủ ước mơ trở thành một giáo viên. Nhưng chẳng phải là thích truyền đạt kiến thức gì đâu, cơ bản là muốn một ngày cầm cái sổ điểm thần thánh lên...dò bài từng đứa, con của thầy cô từng dạy tôi thì càng tốt, dễ chi, dễ trả thù bỏ hận. Vì cứ mỗi lần cầm sổ điểm là cô thầy nào cũng thích làm hời hợt tụi học sinh, không dò họ rồi lại dò sổ thứ tự. Tôi là nhân vật điển hình nà. Tôi khi học số thứ tự là 10, và khi nào cũng dính. Cơ bản là như này:

“Hôm nay ngày 10, Ngọc Hân lên bảng em...”

”Hôm nay ngày 20 tháng 2, 20 chia 2 là 10...”

”Hôm nay thứ năm ngày 5, số 10 đi...”

”Hôm nay ngày 13 tháng 10, thôi số 10 lên bảng...”

Vân vân và mây mây số lần nhân chia cộng trừ vẫn là số 10. Tôi muốn tự cười nhạo vào mặt mình. Nhưng không cần đợi tôi cười thì lũ bạn đã cười trước rồi. Vậy nên tôi có một ước mơ nhỏ bé như con voi đó là cầm sổ điểm lên, đề...”dẫn mặt” thế hệ sau...

Ôi tội lỗi quá!

Cái này tôi chỉ dám nói với con bạn, không dám nói cho nhà tôi biết đặc biệt là ba tôi, ba tôi mà nghe được thì cuộc đời tôi tiêu tan ngay.

Bây giờ thì “lớn rồi”, sửu nhi quá cũng kì, nên không ước mơ bấy nữa, không muốn làm giáo viên đâu, nhìn khổ ghê gớm, nhìn ba tôi là tôi bỏ ngay ý nghĩ đó. Ba tôi ngày nào cũng phải soạn giáo án, đến đợt kiểm tra là bài kiểm tra của học sinh chất như núi. Một tuần 2 buổi tối là phải đến trung tâm dạy thêm. Giáo viên mà, bận lắm cơ, với lại ba tôi yêu nghề lắm.

Mà khổ nổi tôi học tẹt quá, thi chắc rớt từ vòng giữ xe quá. Đại học sư phạm ời, xa vời quá.

Có ai hỏi tôi thích làm nghề gì tôi sẽ mạnh miệng nói tôi muốn trở thành ca sĩ Hàn Quốc quốc-quốc-quốc. Nghề là phải lạ như vậy, người Việt Nam là phải làm ca sĩ Hàn Quốc mới oách xì doách.

Đùa thôi, tôi chưa định hướng nghề nghiệp nữa, tắc trách quá.

- Ngơ ngẩn gì thế? Rảnh quá thì đi qua chị Thảo mua giùm anh 2 cây bút lông viết bảng. Lẹ đi, anh phải đi gấp.

Lại nữa, mặt tôi khắc chữ rảnh sao? 1 giờ 30 rồi chứ phải, nửa tiếng nữa Hân tôi đây phải học nhóm, tháng nữa thi học kì rồi.

Tôi định phản đối thì anh tôi chỉ chỉ vào cái vật tôi đang cầm...

A thì ra đưa cái này về để dụ tôi.

Tôi thật “chẳng biết nói gì hơn” lèm bèm một tí rồi cũng đi.

- Hân, mở cửa cho tụi tao_ Tôi chỉ vừa ra khỏi cửa chính là lại nghe thấy đứa gọi tên tôi.

Đứa nào giọng giống con Phương thế. Ô cả chục con Phương luôn nè. Hơn chục đứa ngoài cổng nhà tôi. Nhà tôi chính đúng giờ thủ đô mà...

- Còn sớm mà, tụi mày đi học ấy hà.

Tôi vừa nói vừa mở rộng cổng cho tụi bạn, tôi phải mở cổng thật rộng, tụi này đi toàn xe máy không à.

- Tụi này định qua nhà mày chơi chút rồi đi học luôn, rảnh đang là xu hướng mày à.

Nói thấy kinh chưa.

- Thôi nhào đồ nhà tao, uống nước giải rảnh.

Tôi nói xong thì Con Nhi cũng đập vai tôi ra điều “chỉ mày hiểu tao” rồi kéo cả đoàn vào nhà tôi.

- Tao qua kia mua chút đồ, vào nhà chơi trước đi.

Tôi nói rồi phóng đi, đi lẹ mà về chứ.

Vừa về đến sân đã cảm thấy một không khí cực kì im lặng, ánh nắng ngoài trời không thể làm ngạt tỏa tất cả người trong nhà được. Cùng lúc đó, qua ô cửa sổ tôi thấy những anh chị em trong nhà có vẻ đang chết lâm sàng... Đùa đấy, mấy đứa đang trò chuyện vui vẻ với nhau, chặc, mấy đứa này thích nghi nhanh gớm. Có anh tôi trong nhà mà ta...

Mà coi kìa, anh tôi cũng rôm rả chưa kìa.

- Vui vẻ quá ta?_Tôi vừa đưa đồ cho anh tôi vừa hỏi.

Không nói không rằng con Hương kéo tay áo tôi hỏi nhỏ:

- Anh đó sao ở nhà mày vậy?

A, vấn đề cũ...

Tôi đợi anh tôi lên phòng xong liền tỏ thái độ thẹn thùng nói nhỏ với con Hương:

- Mày không biết đó thôi, anh đó là con bạn mẹ tao...

Sau đó thì mối tình của 2 đứa bé được diễn ra dưới lời kể súc tích chứa chan day dứt của tôi. Anh kia vì nghe lời cha mẹ, đồng thời nhìn thấy tôi là thích ngay cái nhìn đầu tiên nên kiên trì bám riết, mấy hôm nay ăn chực nhà tôi...bla...blà...

Tôi kể mà tôi thấy sợ hãi gì đâu á...

Đang đến khúc gay cấn thì anh tôi ở đâu xông vào phá tan tất cả:

- Nói với mẹ tôi anh về trễ. Máy tính anh để ở nhà, nếu có dùng thì rút sạc giùm anh.

Rồi quay qua nhóm bạn tôi:

- Mấy đứa ở lại chơi anh đi trước.

- Dạ.

Cả bọn dạ ran lăm.

- Anh của mày thật là tuyệt Hân à.

- Ủ, anh nó, chẹp chẹp, một mĩ nam nha.

- Tao từng thấy anh này ở trường mấy lần rồi vậy mà không biết là anh của mày.

- Có anh trai đẹp trai vậy mà giấu nhé.

Những lời khen... Tôi dùng luôn câu đang nói dở.

Không, tôi nín thì đúng hơn.

Tôi...tôi...tụi này biết hết rồi hả?

Nhìn qua con Hương, mặt nó rất chi là dữ tợn.

- Còn khúc cuối, phết thêm tí nữa đi.

Vừa nói xong thì con Hương giơ tay ra định bóp cổ tôi, tôi nhanh nhẹn đứng dậy né sau lưng thằng Lâm phân bua:

- Tại tụi mày không hỏi, tao đâu có cố tình đâu.

- Tao đã cho cơ hội nói thật rồi mà còn láo, đáng đánh. Anh mày mà mày không giới thiệu, còn để tao khoa tay múa chân, đáng bị trừng phạt.

- Tại hồi đó mấy mày...

- Im ngay, dám cãi hả, thằng Lâm tránh ra. Tụi mày cản tao đi, không tao sẽ xông lên đánh chết con này.

Có kiểu đánh mà nhắm tôi, tay thì bám vào mấy đứa bạn xin can chưa, ô cái này hay. Đây cũng là xu hướng à.

Nhưng dù là cái gì hướng thì tôi cũng bị hành hạ toi tã, cười cả buổi.

Anh ơi là anh, khai gì nhanh vậy. Có khai thì cũng nháy mắt với em trước chứ đằng này...

.

.

- Nguyên Anh ơi, mở cửa cho tụi em_Giọng vang dội của mấy mẹ lớp tôi hú vang cả khu phố. Cũng hên hơn 2 giờ rồi, không là bị chửi vì tội phá rối cho xem

- Chờ chút_Lớp trưởng cũng nói vọng ra, rồi nhanh nhẹn chạy ra mở cho chúng tôi.

Tôi là lần đầu tiên qua nhà hấn đó, có khi nào học tại gia đâu, học trong quán kem không hà.

Nhà hấn có kiến trúc rất đẹp, phòng khách thoáng mát, phòng... phòng bếp đầy đủ tiện nghi. Đừng hỏi tại sao đi học mà vào bếp nhà người ta, đừng hỏi

tôi nhé, có đánh chết tôi cũng không nói vào bếp lấy trái cây, bánh và...đủ thứ.

Nhà thì có 2 tầng, gam màu trắng đẹp mắt. Tôi thấy thật xứng phí, sao không xây thêm cái hồ bơi là thành biệt thự rồi.

Phòng khách đặc biệt có một bức ảnh lớn 5 người và một bức ảnh bé hơn 3 người. Wou, hẳn có chị và em gái nha. Bức 3 người thì có một cô gái trẻ (chắc chị hẳn), một người trung niên và hẳn. Ừ mà sao lại 2 tấm khác nhau, ảnh gia đình thì phải đầy đủ người mới chụp chứ. Dù nhà tôi không chụp ảnh gia đình nhưng tôi biết hơi bị rõ nha.

Mà tôi rảnh quá, tự nhiên soi ảnh người ta. Người ta thích như nào thì kệ họ chứ.

Một cảnh tượng hỗn loạn nhất từ trước đến giờ, hơn mấy chục đứa nghiêm túc làm bài tập toán, lí hóa, anh, văn tùy thích, điều quan trọng là một tay cầm bút một tay cầm táo, hỏi nhau nháo nhào. Đang nghe thấu kính hội tụ rồi lại nghe who, whom, which, that, rồi lâu lâu lại Ankin, Ankan, Anken, Benzen đủ loại. Tôi nghe mà muốn...rối loạn tiêu hóa...

- Nguyên Anh, mày biết đánh ghita hả _ Tôi nhòm quanh thì thấy cái đàn nên buộc miệng hỏi...cho có với người ta.

- Không giỏi lắm, chỉ biết thôi _ Hẳn trả lời tôi bằng giọng rất chi là khiêm tốn.

Nói thật nếu trước đây hẳn sẽ hếch mặt và nói với tôi là: ghita đã là gì, Nguyên Anh này nhạc cụ nào cũng biết chơi.

Tôi chắc đó.

- Cái vấn đề đó thì phải hỏi Tiến, Tiến chơi hơi bị đỉnh nha.

Ừ tôi cũng nghe nói lớp tôi biết chơi nhiều loại lắm, tài lẻ đầy rẫy, nhưng tôi có khi nào cuồng ghita đâu, từ xưa đến giờ chỉ thích nghe thổi sáo thôi.

- Thế mày biết thổi sáo không? Tao cuồng nghe sáo nhé.

Sáo thì đứa nào biết thổi, đứa nào cũng lo học ghita tán gái không mà.

- Ồ hề hề, cái đó, cái đó...A, Nguyên Anh biết đấy. Mày, học mấy năm rồi, thổi vài bài cho con Hân điếc tai chơi mày _thằng Tiến nói không quên huých tay hẳn.

- Thôi cái gì, làm bài tập đi.

Miệng thì nói vậy mà có người đã đứng lên đi vào phòng, lấy sáo ra hí hửng.

Hắn biết thổi thiệt hả?

Hình như là hẳn thích thổi sáo, không thì làm sao hẳn có thể tùm tùm như thế chứ. Tôi nghĩ là hẳn sắp trở lại rồi...độ tự sướng không biên giới có lẽ sắp bao trùm cả căn phòng rồi.

Mà tự nhiên tôi lại thấy nhẹ lòng ghê gớm, cứ như vừa được mẹ tha thứ vậy. Mà tự nhiên cũng sở thích á, vui lên ngay.

Tiếng sáo vang lên nhẹ nhàng nhưng cuốn hút, thổi ngay bài đang hot hiện nay nên đứa nào đứa nấy cũng xuyết xoa. Tôi cũng thấy dịu tai nữa...

Thì ra hẳn giấu nghề, và thì ra tôi là người tìm kiếm tài năng trẻ...

- Hân, thấy sao mày?

Đang mơ màng tự nhiên bị đánh vai. Chẳng biết cơ sự gì, nhìn lên thấy cái mặt hẳn kiểu đang chờ tôi ngưỡng mộ...

Thôi hẳn đã trở lại thì phải thích nghi với cái vẻ mặt này. Nhưng tôi cần gì phải ngưỡng mộ, tôi dù không thổi được nhưng tôi hát được mà...

- Gôm, thổi không thì có là gì, vừa thổi vừa hát mới giỏi. Mày làm được hông?

Sau 3 giây...

Tôi thấy mặt hẳn đen kịt lại, còn cả bọn thì té xỉu hết rồi.

Tôi nói sai gì sao?

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mày Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Chuyện Cũ

- Có một cái miệng thôi má Hân à, má tạo thêm cái miệng nữa rồi nói nhé.

Ồ ha, tôi quên mất...

- Có cái miệng thôi mẹ nó rồi hát bằng niềm tin à? _con Thương cứ như fan cuồng của hân nói như hét vào mặt tôi.

- Tao đề cao sự hư cấu của mày Hân à.

Tôi cười cười cho qua chuyện...

Tôi thì hồi hận vậy rồi, cười cầu hòa thì cũng cười rồi vậy mà mấy đứa này còn tỏ thái độ thương tiếc cho tôi lắm, đứa đến vỗ vai, đứa thì đến vỗ đầu, đứa còn nói “Bệnh viện kia cũng gần mày à”, còn đứa cứ đến nắm tay tôi bảo: “chữa đi nha mày”.

Tôi hận.

Tôi chỉ mong thằng chủ nhà đẹp loạn đi...sang bằng đi, đập vỡ mồm tụi này đi, tôi vậy mà tụi nó bảo điên à.

Tôi nhìn hân.

Hân nhìn tôi, miệng hân nhếch lên, nhìn sáo rồi nhìn tôi. Tôi nhìn cây sáo rồi lại nhìn hân. Quá trình lặp đi lặp lại n lần. Cứ đưa tình ghê gớm vậy mà tôi méo hiểu hân có ý gì. Có gì nói mẹ ra đi. Khổ gớm...mắt tôi mà lé thì phải chịu trách nhiệm nhé. Thằng chó này cũng kì, thời đại này đàn guitar được ưa chuộng vậy mà lại bỏ qua, theo mấy cái nhiều lỗ đó. Mà loại khó vậy cũng chơi được, tôi cuồng lâu vậy mà bài cơ bản còn chưa biết thổi, hân thì thổi hay như vậy...a...đúng rồi...

- Mày thổi hay lắm _không quên toanh cái miệng thật rộng để tỏ thành ý.

Nãy giờ quên khen. Phải để hân mát lòng trước đã. Lòng hân mát xong thì...cả thế giới cứ để Nguyên Anh lo.

Thấy chưa, hân mát đến tận xương tủy rồi kia, vừa nghe xong thì hân cười toe toét ra như...dở rồi kia. Đúng là thuộc dạng không được tặng bốc thì không chịu được.

- Thôi làm bài tập tiếp đi, không hiểu vấn đề nào về toán với anh thì cứ hú tao. Còn muốn ăn thêm cái gì thì tự lượn mà lấy.

Đó, tôi biết mà, biết mà. Hân cứ việc ngồi nhìn, việc đẹp loạn (12 sứ quân) đã có Nguyên Anh lo.

Tôi nhìn vậy cũng có tài ghê nhỉ? Hehe.

Nhưng mà chưa dừng lại ở đó, nói xong hân lại quay qua tôi nói với ngữ điệu bình thản nhất (thật đó, nói tình lắm):

- Hân à, ca này khó quá, vấn đề vừa thổi vừa hát mày nói tao sẽ cân nhắc, cố luyện thêm kinh công đó, nên bạn Hân cứ đợi đi.

Ồ ồ...

Tôi xin trao giải câu nói hư cấu nhất cho tôi và giải người giỏi tiếp nhận hư cấu cho thằng này, mức độ lầy hơi bị cao.

Có phải là những đứa ngồi gần nhau thường điên giống nhau không vậy?

.....

- Lẹ lên mày, tao còn phải đón cháu, chị dâu tao bận rồi.

- Tao còn phải về nấu ăn nữa nà.

- Mấy mẹ lẹ lên, tụi này còn phải đi đánh banh, hôm nay đánh chung kết.

- Trễ giờ xem phim của tao rồi đây này, hẹn với tụi kia rồi.

Lúc đến cũng như lúc đi, ồn vẫn hoàn ồn. Sao đủ thể loại bận thế? Mới nãy thì cứ ha ha ha ha, bàn tám chuyện tương lai sau này mày lấy chồng tao không thêm đi, tao lấy vợ cho mày đi gấp đá thôi, tao mà làm đám cưới đứa nào mà không đi tao đến tận nhà vật lỏng từng đứa. Dữ dội lắm, hùng hồn lắm. Thường thì mấy đứa bị ế hay tính chuyện tương lai sau này lắm, bỏ thì chưa có mà khi nào cũng luôn miệng đám cưới của tao, đám cưới của mày, con tao đặt tên này tên nọ, chồng tao nhất định đẹp trai hơn mày, vợ tao sẽ xinh hơn mày...

Kiểu không có rồi sinh hoang tưởng viễn vông ấy.

Giờ cũng chiều rồi, buồn thật, cuộc vui cũng đến lúc tàn. Sắp hết năm rồi, sang 12 thì ăn chơi gì được, học sáng học tối học chiều loạn xạ, thời gian ngủ

còn không có, đứa nào đứa nấy chắc bơ phờ lắm, mặt chắc cũng không còn sáng sủa chiều sủa như giờ nữa đâu. Tự nhiên tôi thấy không muốn lớn nữa, con nít sẽ vô lo hơn, dễ ăn chơi hơn.

Tôi không muốn lo lắng nhiều...nhưng con Phương đang loay hoay dắt xe, nó rò ga lên, nó đang chạy ra cổng, nó về...

Có gì sai sai ở đây thì phải, tôi đang đứng đây, nó đang về...

À....

- Ê con kia, chờ tao đã_tôi lật đật chạy ra cửa.

Lúc trưa do sợ mình bị lạc hậu nên đòi ngồi xe máy, vậy mà giờ nó về trước không thèm báo tôi, biểu có tức không chứ.

- Thôi mày kêu đứa khác chở zê đi, tao bận phải đi gấp, không đi qua phía nhà mày được. Mà nhà mày cũng gần đây, đợi đứa khác chở...a Hương, chở nó về đi.

Ờ...

Nói rồi nó đi mất.

- Hương..

Tôi nín thêm đứa nữa nhưng nó với con Nhi cũng rò ga đi mất, không quên để lại cho tôi một nụ hôn gió.

Và sau tất cả, tôi không được về với ai hết.

Đúng là trong cái rui có cái xui, vừa nhận được sự cho ké tổng ba của một anh zai lớp tôi thì một giọng nói vang lên:

- Lát tao phải ra ngoài nên đèo con hư cấu đó về cũng được. Tụi mày về trước đi.

Gì...gì chứ?

Tôi muốn...

...đạp ngay vào mặt hần. Đồ điên, gọi ý gì vô duyên chánh thể.

- Sao được, cho tao về với.

Tôi đã cố nín kéo tụi này nhưng tụi nó lại phũ:

- Gì mặt nhăn thế? Lát nó chở về.

- Làm như hai đứa mày lần đầu tiên về với nhau lắm không bằng.

- Làm gì mà méo máo thế mày. Hãy bình tĩnh đối diện với nhau.

Gớm, đối đối con mồi, làm như sắp li thân lắm không bằng.

Tự nhiên thấy kì gì đâu á, còn có mình tôi ở đây chứ phải.

Mà hần làm gì trong đó mà lâu quá vậy.

- Đi xe đạp ha?

- Há?

Tôi quay ra đằng sau thì thấy hần đang đứng chống hông hếch mặt với tôi, miệng còn động lại ý cười nhưng kiểu gì đó rất thách thức.

- Ủ, cho mày đạp chết luôn_tôi nói không quên lờm hần cháy xém.

Thế là lớp trưởng đã dắt chiếc xe đạp của bạn ra. Không biết đâu nhưng tôi thấy cảnh này hài khủng khiếp. Bạn ơi, mày rảnh quá không chịu nổi rồi phải không?

- Lên đi.

Sau khi bạn khóa cổng bạn nhả hai từ cho tôi, thấy chưa, giọng điệu hách dịch chưa.

Hần đạp xe, hần đang đèo tôi như trước đây, nhưng...khác ở chỗ, không phải về hướng nhà tôi...mà...

- Ê, đi qua kia chứ, kia gần hơn mà? _ Tôi đánh lên người hấn chỉ trỏ.
- Thích đi qua đây đó, làm gì được nhau _ hấn nói không thể nào vô trách nhiệm hơn.
- Khùng hả, tao trăm công nghìn việc, đi đến kia thì mày mất cọng lông nào à?
- Kệ, tao thích.

Chỉ ước có thể đạp phăng đũa đang trước ngay lập, thích quái gì chứ, thích thích cái cục...đường.

Đi đường này thì đi một vòng mới đến nhà tôi.

Tôi thấy virus rãnh đang lan truyền mạnh mẽ hay sao mà, đã đi đường vòng rồi, mà...

Tôi và hấn vừa lướt qua...nhà tôi. Nhà tôi đó.

- Ê này mày ăn táo chưa rửa hả? Hay ăn nhầm táo hư? Rãnh quá không có gì làm phải không?

Hấn không nói gì mà còn huyết sáo. Quý nó chứ. Tôi dù rãnh rồi nhưng giờ không thích sinh nông nổi nhá.

- Mày định đi đâu? Báo cáo tiếng đê, để tao còn chuẩn bị tâm lý, còn báo cảnh sát kịp thời.
- À, vừa hay, tao chỉ là định đi bán mày.

Để đám vỡ mồm không?

- Vậy là mày ngu rồi, tao thì không ai mua nổi đâu _ tôi héch mặt cao lên.
- Đừng lo, sẽ có người lấy.
- Tao đã nói không ai mua nổi đâu mà, tao xinh gái ngồi ngồi thể này mà.
- Thôi cho không luôn đi, cho không nhá _ nói xong còn quay mặt nhìn tôi nháy mắt.

Tôi biu môi khinh bỉ:

- Bớt đùa, mày là mẹ tao à, mày sinh ra tao à...
- Xin lỗi, tao không phải mẹ mày nhưng giữa tao với mày tao có quyền _ hấn lại quay lên tỏ giọng hống hách ra.
- Mày lấy quyền bằng hi vọng à. Hả hả _ tôi vừa nói vừa nhéo cho hấn hai phát.
- Ui, im đi để tao nói cho nghe. Nghe nhé, tao với mày cùng họ, có họ hàng. Tiếp, tao thì trẻ như vậy, tao thì cao thể này, ai cao hơn thứ bậc cao hơn. Nên sẽ làm anh mày, em ơi! Em thì tất nhiên nghe lời anh, vậy nên tao có quyền, nhé.

Hấn nói tôi chỉ biết phì cười.

Nhưng mà Trời ơi, lí lẽ kiểu gì vậy, em quái gì, cao quái gì chứ?

Đi vòng hóng gió, đứng rồi tôi đang hóng gió đây, gió ơi, con không biết thằng đang trước có trúng gió không nữa...nói tào lao không à. Nhưng con lại thấy mắc cười mới sợ chứ...

Mặt trời sắp lặn rồi, tôi im lặng để hấn vượt qua nhà tôi thêm lần nữa rồi, nếu là trước đây tôi sẽ cho thằng này vài chưởng vì tội rãnh nợ chứ chẳng chơi, còn giờ tự nhiên không muốn, tôi đang lợi dụng sự cố ý của hấn...

- Hôm nay mày về một mình à? _ tôi...hỏi cho vui.
- Ừ. Mà...thằng a5 đó...có về với mày nữa không?

Sao giống...ô...hấn cũng để tâm đúng không, để tâm đến tôi ấy.

Nhưng chúng tôi đang nói chuyện vui về...

- Thằng nào? Chị đây công việc bề bộn không biết thằng nào tên a5.
- Con này, dám láo à, tao chở mày ra biển ném luôn.

- A, phải chờ tao về để tao thay đồ đẹp nữa, chết phải đẹp tao mới chịu.

...

- Tao quyết rồi, tao không để như vậy nữa đâu, mày nhớ đó.

Khi giao 'trả' tôi trước cổng cho ba mẹ tôi thì hấn phán như thế đó. Tôi cần nhớ gì, hấn quyết gì?

Thần kinh hấn dạo này có phải là phát triển quá mức rồi không, nói những câu người cỗi trên mới hiểu không vậy?

- Mày định đổi sang nghề bắt cóc trẻ em à, tao cần nhớ số điện thoại nhà tao à? Đừng lo, tao nhớ số ba tao mà, đừng lo_tôi đùa vài câu không quên vỗ vai hấn.

- Cái mỏ nhọn quá đi_hấn vừa nói vừa kéo cái miệng tôi ra, không quên cười cợt.

Tôi tiếc thương cho cái mỏ mình mà không khỏi bất ngờ, hấn...dám dám kéo cả miệng tôi, nhọn hết cả miệng xinh đẹp của tôi. Chả tâm lý tí nào, người ta họ ngất mũi thôi, hấn ngược đời kéo nhọn miệng tôi. Hấn muốn bị tán cho vỡ mồm phải không, mà...

- Mày đi vệ sinh rửa tay chưa vậy?_ tôi lấy tay chùi qua chùi lại miệng mình để tỏ độ "sạch" của tay hấn.

- Xin lỗi mày nhé, tao vừa rửa hôm qua thôi, hôm nay chưa.

- Đồ ờ dơ, biến về nhà đi.

- Vậy anh về nhé. Em gái vào vui về nhé!

- Biến đi.

Là bạn, đôi khi để nói chuyện hơn là gì đó của nhau, thì phải.

- Rồi ăn đi, lẹ lên.

Tôi phán khích chầm chầm ăn ăn, đi học ngày nào cũng như vậy thì tao nguyện đi mãi. Em cóc, xoài, mận, ời chị xin mạo phạm mấy em.

- Sao mặt giống đưa đám vậy Phuong.

Tôi vừa nói vừa nhét miếng ời vào miệng nó.

Nó sau khi ngấu nghiến xong thì cũng nói:

- Tao đang bức, không muốn ăn chút nào.

Tao muốn phang thẳng vỏ xoài vào mặt con đó, không muốn ăn mà nhai ngon lành thì khi muốn ăn thì sao không biết. Chị xin lỗi em ời, tội cho em rồi.

- Bức gì?

- Hôm qua khi về tao gặp một thằng điên_con Phuong cắn thêm một phát rồi hằm hằm nói tiếp.

- Wow, gặp soái ca hả?_cả bọn con gái phán khởi.

Mấy anh soái ời, lớp em nó nói mấy anh soái đều bị điên kìa.

- Gớm, soái nổi gì, sói thì hay hơn. Tụi mày biết không, tao chỉ lỡ xém tông vào lão thôi mà lão cứ chất vấn tao hoài...nói gì cao siêu lắm tao không cãi nổi.

Ời cả lỡ xém tông.

Báo ứng mà, ai biểu bỏ tôi ở lại.

- Anh đó đẹp trai không mày?_con Hương hỏi, mắt lấp lánh long lanh lắm.

Tôi bủi môi khinh bỉ. Đồ mê trai.

- Tao nói roài thằng đó xấu hoắc à, mắt to, mũi thẳng, miệng vừa, lông mày rậm, da ừ thì cũng trắng. Đồ sói.

Tôi muốn đập đầu vào gối chết đi, trai như thế mà xấu à? Mắt nhìn trai đẹp của nó hết hạn sử dụng rồi sao?

- Ê, tụi mày đã từng tình cờ gặp một anh trai nào ngoài đường chưa? _ có đưa chen vào hỏi cả bọn.
- Tao lạy, hỏi ngu thế, thế giới này chỉ có con gái với con trai, mù hay sao mà không gặp được. _ tôi cắn miếng xoài chêm thêm một câu.
- Không, ý tao là từng gặp nói chuyện, giúp đỡ nhau chẳng hạn, chưa?
- Chưa _ Cả bọn đồng thanh. Tụi này khi nói về vấn đề này hình như vui lắm, cười suốt.
- Mày gặp chưa Hân, sao không nói gì?

Tôi há? Tôi sao? Tôi có gặp một người, không biết có phải dạng tụi này nói không, nhưng gặp thì phải khoe chứ.

- Có đấy, một anh trai cao to đẹp trai hết sảy.
- Kể đi mày, hìhì, sao sao mày. _ tụi con gái nháo nhào bay đến chỗ tôi, chống cằm như để nghe sự kiện gì trọng đại lắm.

Tôi háng giọng ngồi với tư thế hoa khôi, cười với nụ cười hoa hậu, dù nhan sắc khiêm tốn nhưng vẫn có quyền kể...

Mấy đứa con trai ngồi gần chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm kiểu như muốn nói “con gái dạo này chặc chặc, loạn rồi”.

Nhưng tụi tôi phớt.

Còn thằng Nguyễn Anh thì cứ nhìn tụi tôi kiểu gì lạ lắm.

Tôi phớt, phớt hết.

- Chuyện là tao khi đó đang trên đường đi học về....

Tôi xin không trích đoạn lời kể chuyện của tôi với lũ bạn, không phải to tác gì mà tại khi tôi kể với tụi nó thì... sự thật chỉ một phần còn bao nhiêu là chém hết, tôi sợ mọi người sốc đổ mừ.

Chuyện này tôi định kể với mọi người lâu rồi nhưng chưa có dịp, giờ kể luôn nhé.

E hèm, chuyện là khi học lớp 9, gần cuối năm ấy, tôi nhớ không lầm là hôm đó lớp tôi thi thể dục, thi xong thầy cho về lớp, tôi trốn về nhà. Sau khi ăn chơi vui về nhà con bạn xong, tôi chạy chiếc xe đạp (cũ) của tôi về. Mẫu chốt chính là chiếc xe đó, vì nó, chính vì nó...sau khi không để ý đường tôi đã chạy bay qua ổ gà, đường bay đẹp lắm nên xe nó tuột xích luôn. Mà khiếp, đường thì đẹp là thế mà lại có một lỗ chà bá lửa. Mà khiếp, tuột ngay chỗ một quán sửa xe cũng không có.

Tôi thì không biết sửa mấy thứ này đâu, hư là dất bộ về, nếu đang ở gần chỗ sửa xe thì đưa vào sửa, quán uy tín sửa miễn phí cho tôi là quán chú Sơn á, chú tốt lắm, tại sửa hoài mà chỉ sửa xích đơn giản nên chú không thèm lấy tiền tôi nữa..

À, tôi kể tiếp nè...

Lúc đó tự nhiên mà xui quýt khiến thế nào lại muốn tự sửa, kiểu muốn xem tay nghề mình đến đâu đó mà. Thế là loay hoay với chiếc xe một lúc lâu...lâu lắm, lâu đến nỗi mồ hôi nhễ nhại, lâu đến nỗi tôi muốn khóc luôn mà xe vẫn ở trạng thái cũ. Lúc đó thật tôi cũng suy nghĩ nhiều lắm, bỏ cuộc dặt về thì tốn hết mấy chục phút mình đứng này giờ, đứng lại sửa tiếp thì cũng không xong..

- Đề anh(?) sửa cho.

Đang sờ sờ mó mó chiếc xe phân vân thì phải ngược lên.

Mọi người biết tôi thấy gì không? Đó là một anh trai đội một cái nón đen và mang khẩu trang đen. Nhìn cứ như Lee Min Ho trong thợ săn thành phố nha. Tôi nghĩ là người đó bị cảm, giọng hơi ồm. Mà quên, tôi đặt dấu chấm hỏi chỗ “anh” là vì lúc đầu tôi không nghe người đó xưng gì..

Tôi khi đó không để ý đến việc mình được ai giúp mặt mũi ra sao, ở đâu, làm gì mà chỉ chú tâm vào chiếc xe. Khi đó chiều rồi nhưng mặt trời thì chưa thêm lặn, tôi thì đứng cả buổi ở đó, áo khoác cũng không mặc, nón không đội, khẩu trang không mang, áo thể dục ướt một mảng lớn. Không biết anh đó biết sửa không nhưng loay hoay mãi cũng hoàn thành cho tôi. Khi vừa sửa xong tôi mừng quá, ừ do mừng ới là mừng, mừng đến nỗi muốn hét lên nên tôi đã nói... “Cám ơn chứ”. Thật đó, tôi cảm ơn chứ, tại tôi cứ nghĩ là chú Sơn cơ, hic. Tôi cũng định rút lại câu nói đó lắm lắm nhưng người ta lỡ nghe rồi, làm sao rút đây.

”Anh gần 16, không phải 36, chưa già đến vậy đâu em.”

Sau khi tôi gọi “chú” thì người đó cũng nói lại một câu, một câu mà tôi chỉ có thể cười khi khi nói lại “dạ em cảm ơn anh”. Tôi quê kinh khủng.

Buổi gặp chẳng có gì lãng mạn (như tôi chém với mấy đứa bạn), tay người nào người nấy dơ hết trơn, em thì cảm ơn, anh thì cứ “không có gì” còn khuyên em đi cắt sên đi, sên dãn rồi, em dạ dạ. Em vì cảm kích anh quá nên em lần nữa nói cảm ơn anh nhiều, còn anh không biết đùa hay thật nói “khi anh đói quá thì sẽ đến nhờ em giúp để em trả ơn”, nói rồi anh phóng xe đi ngay.

Hết. Câu chuyện của tôi đến đây là hết. Tôi nhớ tưởng tượng vậy là tôi có kẻ với con bạn rồi nên nhớ, chỉ có cái mặt người đó là tôi không biết thôi, từ đầu đến cuối anh đó không tháo khẩu trang.

Hồi đó mà, mới lớp 9, nhỏ xíu, cũng không nghĩ nhiều, ứng xử tự nhiên lắm. Nếu có gặp lại không biết người đó còn nhớ tôi không. Mà thôi khỏi nhớ cũng được, hứa hẹn kia tôi sợ không thực hiện được, tôi đây nghèo kiết xác luôn mà.

Khi chém xong với lũ bạn thì cũng đến giờ vào lớp, đưa nào đưa nấy đến đóng tiền phạt hăn hoi, tại nãy giờ cứ nói bậy.

Tôi vào chỗ ngồi thì thấy thằng ngồi cạnh...đang cười như bệnh ấy, lật sách qua trang này rồi cười, lật sang trang kia lại tiếp tục cười.

Tôi chỉ ngồi xuống rồi lắc đầu ngán ngẩm, tại sao mình lại có tí thích với đứa hay lên con như vậy chứ.

- “Anh đó đáng như người mẫu”, “giọng nói êm tai”, “đẹp trai như diễn viên hàn quốc”, “anh đó tốt tính, còn nói chuyện hay lắm.”

Hắn lặp lại mấy câu tôi miêu tả người đó lúc nãy.

- Gì chứ? _tôi quay qua hăn, tại nhột ấy mà.

- “Anh đó với tao nói chuyện vui vẻ lắm, anh đó còn rất dễ thương. Tụi này không biết chứ nếu có duyên gặp thêm lần nữa, tao yêu anh đó chứ chẳng chơi.” Định yêu thật à?

Tôi lại nhột, sao cứ làm tôi nhột như thế hả, tôi chỉ chém chút xíu thôi mà. Phải bình tĩnh đối diện mới được.

- Rồi sao?

- Mà muốn như vậy à?

Đâm lao thì phải theo lao thôi, hăn cũng đâu biết gì đâu.

- Ủ. Phải yêu, yêu mãi.

Hăn không nói gì thêm, chỉ cười không ngậm được miệng thôi. Nhưng khi tôi vừa mở sách ra lại nghe hăn nói:

- Nói nhớ giữ lời.

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mây Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chuyện Hiện Tại

Giữ gì chời.

Ôi gòi, tôi đây gặp anh đó chứ có gặp hăn đâu. Nhìn mặt hăn mà xem kìa, phờn chưa kìa, làm như ta đây từng là ân nhân của tôi lắm không bằng, kiểu như muốn nói: mày hứa rồi nè đừng hòng lật lọng với tao nè. Tò ại ừ thì tôi ...mà...á...nhưng mà đừng nói là...

Á..

Tôi quay qua nhìn thẳng mặt hăn.

Chú 16 tuổi, bây giờ thì..

Đừng nói hăn là “chữ”, “chữ” là hăn nha.

Chú ơi, chú sửa xe ơi, chú ơi.

Con không biết đâu, con mới nãy chỉ bóp méo tôi sự thật một chút, nói phóng đại một tí thôi mà. Cũng cảm ơn thần linh là khi nãy con chỉ nói tốt không hạ nhục đáng ấy. Con mà nói “thằng quý sư đó sợ đen hay sao mà bịt mặt kín mít, nón đội sụp không lòi con mắt nào ra” thì giờ con...tôi rồi.

- Hăn có gì muốn nói thì nói đi, Anh nghe hết. Đừng nhìn Anh bằng ánh mắt muốn ăn Anh như thế. Anh ngại Hăn à.

Oẹ. Một câu nói ngạo mạn...không khác trước giờ là mấy. Nhưng Tôi phải cười tươi, phải nháy mắt ngây thơ với hăn ngọt ngào:

- Bạn Anh là người đó à? _Mất long lanh.
- Bạn Hân nói người nào?
- Người mới này bạn Hân kể đó. _vẫn đang long lanh.
- Bạn Hân nghĩ vậy sao?

Cái thằng này.

- Không. Một quá, có phải không? Há? _hết long lanh nổi nữa rồi.

Bị tôi gất lên như vậy rồi mà mặt hân rất tỉnh bơ, chỉ hơi nhăn lại, mắt còn hơi nheo. Kế tiếp thì đưa tay vuốt cằm (có râu đầu mà vuốt không biết). Xong bạn nhìn tôi cười cười, rồi bạn nhìn tôi từ trên xuống dưới.

Gi chứ?

Tôi nhìn lại tôi, cổ áo tôi bẻ rồi mà. Thân hình tôi từ trước giờ vẫn vậy...trước sau vẫn giống nhau mà... Đôi giày tôi mang đâu có bị gì đâu, chắc, giờ mới thấy đôi giày mới của tôi đẹp dữ thần...

Tôi ngược lên lại nhìn hân...

Gương mặt bạn biểu cảm quá. Bạn ôi, bạn thật là giống động vật tạp nham

- Xin lỗi nhé, bạn Hân cũng biết là bạn Anh không rảnh làm việc đó mà, nhất là những bạn có sắc đẹp như bạn Hân, không gây sự chú ý được.

Gừ, cuối cùng vẫn chê tôi, lại bêu xấu tôi, đe dọa sắc đẹp tôi. Tôi biết mà, biết vậy tôi đi hỏi “em đầu gối ời, em gắn ở chân chị phải không?” còn hay hơn.

- Bạn Hân thấy bạn Anh nói đúng không?
- Thôi đi. Mà khen tao một câu thì mày chết à?
- Không. Anh chỉ lo cho Hân thôi.
- Ủ bạn Anh à, bạn nói chuyện có liên quan quá.
- Hân không biết à, Anh mà khen Hân thì lỡ Hân sưng quá, điên lên mà nhảy xuống sông mà chết thì Anh biết tính sao.
- Tao chết thì liên quan gì đến mày?
- Chờ ời hỏi nhiều quá, Hân có biết là khi Hân hỏi miệng Hân cứ chu chu ra rất dễ...tán mấy cái cho toe ra không? Vậy nên có tức, có giận thì đừng có chu chu cái mỏ ra _vừa nói vừa kéo má tôi ra.

Tìm tôi không an phận nhảy lên một nhịp...

Nhưng vì...quá đau nên tôi không thêm quan tâm đến hành động “dễ mền” của thằng ngồi cạnh, không quan tâm đến tim đang đập ngày càng mạnh, tôi không quan tâm gì hết hết lên:

- Thả cái tay dơ bẩn của mày ra ngay.
- Hahaha.
- Im đi đồ điên.
- Hahaha.

Người thương của tôi là cái thể loại người gì vậy. Không, phải nói là tôi để tâm đến loại người gì vậy?

- Vì đây là khai báo tệp nên khi mở tệp xong đến cuối bài thì các em phải đóng tệp lại để dữ liệu trong tệp không bị mất, câu lệnh là...

Tôi nhìn lên mấy bài tập tin mà ngáp dài, dù biết tuần sau là kiểm tra tin rồi nhưng, hình như tôi bị ngộ độc với Pascal hay sao mà...tôi thấy nó rất không cùng đẳng cấp với tôi. Cái gì mà xâu xâu, tệp tệp như con rệp á. Tôi nhìn thầy chủ nhiệm, nhìn cũng thấy đẹp trai gọn mà sao lại dạy cái môn kinh điển như thế này. Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, thầy nhìn vậy mà được nhà trường tin nhiệm lắm, nói chung về máy tính thì trường tôi không ai bằng thầy. Thầy đạo này bận rộn tạo chương trình gì đó, nghe nói ghê gọn lắm. Sang năm nghe “gian hồ đồn” thầy không chủ nhiệm nữa, tại việc nhiều quá. Mà nghe lóp tôi đồn là sẽ kiến nghị lên thầy hiệu trưởng giữ thầy ở lại “đội” của chúng tôi. Tụi nó kêu gắn bó gần 2 năm rồi, tình cảm cũng khăng khít. Dù sao

cũng “là của nhau” ngần ấy năm rồi nên hiểu nhau, lớp tôi biết điều thầy không thích và thầy cũng biết điều chúng tôi ghét nên rất dễ làm ăn, gặp thầy cô khác mà mình thô tục quá thì họ lại nói cho.

Với lại gặp thầy cô khác thế hệ mới quá lại lỗi với độ lầy của lớp tôi thì khôn.

Đó là nguyên lời lớp tôi nói nhé.

Còn tôi thấy thầy năm nay gần 3 chục. Thầy hiền, phải nói là rất hiền, thầy dạy thì tương đối dễ hiểu nhưng...coi kiểm tra cứ như sát thủ nhé, nhúc nhích một cái là...thôi bỏ đi. Thầy là mẫu đàn ông không thích kinh doanh mà thích làm gỗ đầu tre. Hơi bị khoe chứ thầy lớp tôi mà đi dạy có bị học sinh uỳnh sung mỗ thì cũng có nghề khác làm à, tại nhìn mặt thầy có sức công phá lắm.

Mà tôi đang nói cái gì với mọi người vậy, xin lỗi nhé, tôi hơi sáng.

Tại tôi đang cảm thấy đau đầu chóng mặt...không mắc ói đâu. Theo tôi chẩn đoán thì triệu chứng trên làm nền cho bệnh buồn ngủ.

Tôi buồn ngủ quá, không, tôi thấy mệt. Học thể dục xong là tự nhiên vậy. Trách thì trách tôi, ngày thường không chịu tập, đến giờ gần thi rồi mới cuống như vậy. Mà bức lắm, thầy chia 4 hàng, mỗi hàng có một người cầm bóng để tập cho các bạn, tôi thì thích tập với hàng lớp trưởng thể dục, nói chung là với bạn Lâm, bạn ấy nhẹ nhàng dịu dàng lắm. Vậy mà mấy đứa kia đùn đẩy thế nào tôi lại bay qua hàng bạn Anh, lớp tôi thì chỉ có một bạn tên Anh, chắc mọi người biết Anh nào. Nghĩ sao mà trái bóng to bự như vậy mà thằng đó cứ chuyền qua chuyền lại trên cánh tay nhỏ bé của tôi, tay hấn thì không biết sao nhưng tay tôi thì đau không thể tả nổi, giờ tay tôi bầm luôn rồi. Vậy nên tôi ghét bóng chuyền lắm.

Xong bóng chuyền rồi qua nhảy xa, nhảy đã không được rồi vậy mà mấy thằng con trai đứng bao vây cứ thích tạo áp lực: “Anh em ơi, con gái lớp mình chạy cứ như vịt chạy, bạch bạch bạch”

Khi tôi vừa chạy đến hố chuẩn bị nhảy thì mấy thằng giống đực lớp tôi cứ thích tạo hiệu ứng kiểu như đan tay chặn, kiểu bắt ngờ hù dọa để tôi không nhảy được. Thế là tôi phải chạy đà thêm chục lần nữa.

Mà nghe nói sang năm học bóng rổ, ôi trời ơi, toàn những môn tôi không thể chơi, toàn những môn hành xác.

Do áp lực tâm lý và thể xác nên tôi đang trong tình trạng dờ dờ như con...thôi bỏ đi.

Tôi chóng được đến tiết này là tôi giỏi rồi đó... Cố gắng, xong tiết này là được xoa rồi. Tiết nữa thôi là đến tiết sinh hoạt rồi.

- Ê ngồi thẳng lên mày, tao an giấc tí.

Tôi vừa cào mấy cào dừa đằng trước thì nó ngồi thẳng lên ngay.

Nói thật chứ trước tôi mà là một giống đực thì tôi khỏi cần...a, còn thằng bên cạnh.

- Đừng có tạo hiệu ứng động với thầy nhen _ Tôi vừa nằm vừa lèm bèm luôn.

Nhưng không có ai đáp lại.

Tôi mở mắt, liếc qua trái.

- Nha mày.

- Ủ.

Nói câu nhỏ nhẹ ghê chưa, nói mà muốn giật mình. Nhưng xin lỗi, tôi không còn đủ sức để giật nữa.

Tôi an giấc...

Đừng nói gì hết...

Tôi ngủ...

Ra về rồi.

Tôi đang đi dọc hành lang...

Ôi ca sĩ thần tượng của tôi đang hát ở ngay trường tôi. Cả trường ào ào chạy ra xem ca sĩ hát, tôi cũng ra cho có với người ta.

Nhạc cất lên...ôì giọng hát thật hay, ôi nhảy đẹp quá. Tôi được mời lên song ca với thần tượng, haha tôi thật là tỏa sáng. Khán giả tặng quà tôi quá chùng lún, thần tượng tôi làm nền cho tôi kìa. Chắc sau vụ này tôi nổi tiếng cả nước mất thôi.

Wou, người đó đến nắm tay tôi đi vào cánh đồng hoa, hoa đẹp quá, tím rím như phim thế này. Mà lạ quá, người đó sao không tháo nón ra chời. Đáng người nhìn đẹp vậy chắc là... mặt cũng đẹp lắm hen... A, đang tháo, cái miệng xinh quá, cái mũi cao quá, mắt...

”Call me baby I georineun wanjeon nalliya

call me baby Saramdeul saineun namiya

call me baby Hamkkehaneun mae sungani

call me baby Like boom boom boom boom boom...”

- Thầy xin lỗi.

Tôi giật mình mở mắt, ngẩng đầu lên, nhạc hàn hà, EXO hả?

Nhưng mà thầy ơi là thầy, sao thầy không để chế độ rung như em đi, lớp trưởng còn để em ngủ tại sao thầy lại phá đám. Đang cố nhìn anh đó mà...

Mà hay thật, tôi nhớ là tôi đang thấy ca sĩ mà, chú đó sao lại ở đó...

Ồ mà hay thiệt, ngủ có tí mà cũng mơ được.

- Có thắc mắc gì nữa không mấy em? _Sau khi thầy nghe điện thoại xong thầy lại vào lớp và...nói một câu thật là muôn thuở.

- Có thầy ơi. Thầy khi nào đám cưới vậy?

- Đúng đó thầy ơi, khi nào thầy cưới vậy?

- Khi nào thầy sẽ theo vợ bỏ cuộc chơi vậy thầy?

Tôi thấy mấy câu hỏi này đúng trọng tâm quá. Mà lớp tôi xạo đó, tụi nó biết thừa khi nào thầy cưới rồi...

- Bài này đã hiểu chưa?

Thầy lo, thầy đã bỏ câu hỏi của mấy đứa con trai. Thầy đang mắc cỡ, tôi chắc đấy.

- Thầy ơi, tụi em đói quá thầy à, học không vô.

- Thôi, chờ chút nữa rồi về ăn cơm.

- Không thầy ơi, tụi em chỉ muốn ăn đám cưới.

Mấy thằng con trai lớp tôi thì vậy đó, đã nói điều gì thì nói cho bằng được, khoảng cách của sự liên quan không phải là vấn đề đối với tụi nó.

- Chẳng lẽ thầy không mời tụi em à?

- Đúng rồi, lẽ nào tụi mình không được mời.

Tôi rất thích phong cách rào trước của tụi này. Lớp tôi hơn 40 người, kiểu này mời hơi bị mệt.

- Về nhà nhớ học bài, tuần sau kiểm tra.

Thầy then quá hóa giận rồi kìa.

Ồ ờ, nhưng mà sao tôi ngủ lâu vậy, còn mơ nữa mà chưa hết giờ, có phải là tôi nên ngủ thêm giấc nữa không...tôi là tôi...

Tùng tùng tùng...

Ôi, hết rồi.

Tiếng trống quả là liều thuốc mạnh nhất mà tôi từng thấy, nó có thể đưa một tâm trạng đang vui tươi trở nên u sầu, một người phút trước uể oải phút sau như được tăng lực. Trống vừa đánh tôi thấy giờ mình như tỉnh táo hẳn ra. Kiểu này singum cole cole gì đó có mà ế hàng nhé.

Thầy giám thị là người có bàn tay đẹp nhất, đánh trống hay nhất. Em cảm thấy mến thầy nhất.

Ra chơi rồi xõa thôi. Cuối tuần rồi, đưa nào đến chửi bà xem, bà chửi lại cho nhé.

- Tụi mày ơi, thằng Lâm đang còi áo, bịt mũi lại, bịt tai lại.

Vừa ra chơi một cái là như rằng, mà cái cần nhất để bịt nhất: mắt, không chịu bịt mà bịt cái gì vậy.

- Eo, làm gì được sáu mới mà đòi người ta nhòm, về tập gym đi nha cung.

Giọng éo éo của mấy đứa con gái thân thiện khi nhìn thấy mấy đứa có ý định (giả vờ) còi áo. Cũng không thể nói tại này điên... Vì cơ sở đào tạo tài năng (điên từ) trẻ là đây, là thần dân đang sống ở đây.

Lớp tôi á hả, có sức tưởng tượng cực kì phong phú. Kiểm tra mà làm xong còn dư giờ là gây tự sướng ở đâu cũng lòi ra hết. Xong thì đưa cái gây xuống dưới chân, gắn cái... máy tính casino vào, sau đó mấy đứa gần đó chụm lại “sướng” hết mấy phút còn lại. Gớm lắm, còn kêu gọi tạo dáng đi tại mày nữa kìa, hoành tráng lắm.

Mà các bạn không biết đâu chứ mấy đứa lớp tôi còn không biết 2 chữ “khiêm tốn” viết như nào đâu. Bằng chứng là chỉ cần thầy cô nào mở miệng ra khen dù một từ thôi, dưới lớp sẽ “Dạ” rồi còn gật đầu công nhận ngay.

Hoặc là học thể dục, chỉ cần Thầy khen lớp này con trai đẹp trai cao to, con gái xinh gái hầy thì sau đó sẽ là câu “Thầy còn phải nói” và sau đó nữa sẽ là màn luyện tập như một cái máy của bọn trẻ trâu trong lớp.

Học không thích đâu nhưng hờ một tí là cho nghỉ đi thầy, cho nghỉ đi cô, còn 15 phút làm gì được. Tôi cũng thắc mắc vì sao lại có cột điểm kiểm tra 15 phút khi lớp tôi nói còn 15 phút thì làm được gì.

Còn vụ ăn trong lớp thì đẳng cấp khỏi nói, kiểu mà ta đây giờ sách đọc bài nghiêm túc, sau cuốn sách là cái miệng đang phồng lên nhai nhồm nhoàm.

Tôi nói thật là thầy cô thấy hết đó, nhưng không muốn nói thôi.

Học sinh là cái thời hay chơi đại cũng là cái thời lợi hại nhất hệ mặt trời.

Hôm nào mà quên học bài cũ thì thôi rồi “cô ơi cô, hình như hôm nay bị đẹp cô à”. Khen thưởng thì sẽ nhầm nên khen kiểu độc “bị đẹp” ai mà không giật mình phì cười. Vậy nên mấy cô thương tại tôi lắm, không nỡ cho giờ C đâu, giờ D thẳng tiến thôi.-))))

Còn nữa, lớp tôi không chỉ nịnh giỏi mà giả ngây thơ cũng giỏi.

Cô nói: “hôm nay kiểm tra đúng không”, lớp đáp: “Cô cứ thích nói đùa”. Cô nói: “cô nhớ hôm nay kiểm tra mà”. Lớp trưởng trả lời: “Cô nhớ nhầm rồi cô ơi, lớp em nào giờ có khi nào nó dối cô đâu”

Không có khi nào đâu, ờ chắc vậy...

Mà lớp tôi thì diễn sâu lắm, nên nói gương mặt cực biểu cảm, cực thành thật, đến độ mấy cô phải... mua luôn xấp giấy ghi nhớ, khi nào có kiểm tra đến lớp tôi là ghi vào giấy ngay, không là bị lừa trắng trợn.

Nói vậy chớ vắng mấy phần từ “điên từ trẻ” đó một ngày thì sợ cuộc sống trở nên buồn tẻ mất thôi.

- Anh ơi, cho mượn vở về nhà chép y_ Tôi vừa nói vừa đưa tay qua lấy.

Hìhi dù thế nào cũng phải lấy đại cuộc lên hàng đầu chứ. Kể gì cũng phải nhớ mới nãy mình chưa chép bài chứ.

- Mượn không không vậy à?_ hần vừa nói vừa cầm vở tin của hần đưa lên cao.

Gì chứ? Đùa nhau à?

- Chứ bạn Anh muốn sao đây?

- *Vầy vầy*

Hần biểu tôi xích lại gần hần mới nói, tôi theo yêu cầu ghé tai gần mới sợ chứ.

Ghé tai mãi mà không chịu nói, bực quá, tại tìm cứ đập mạnh hoài tôi khó chịu...

Tim ơi, em đập từ thôi, hần có làm gì em đâu.

- Nói đi cái thằng na...

Tôi đang nói thì đột ngột thấy hơi...hơi ấm ở tai...

Tôi nhìn hần, hần không nói gì chỉ cười cười...hần dám...có phải là...

- Mày...làm...gì vậy?_ Tôi lắp bắp.

Hần không nói gì chỉ lại cười...

Hần vừa hôn tai tôi phải không?

Tự nhiên sao hần...

Có phải là hần...là hần...cũng thích tôi...phải không?

- Hần ơi Hần.

- Hà? _tôi đã cố gắng bình thường nhất có thể rồi nhưng...

- Làm gì hà gồm vậy mày, tao đâu có định làm gì mày. Cho tao mượn cái đầu tết tóc tí, tao đang học một kiểu mới...

Chưa nói xong thì con Phương chạy đến, song nó tháo tóc tôi ra xử luôn.

- Lớp trưởng, có người gặp kìa.

Tiếng nói từ cửa lớp.

Hần vừa nghe vậy thì cất vờ hần vào...cặp tôi.

Từ khi nào mà cặp tôi cứ như cặp hần vậy?

Nhưng mà tôi lại vui, tự nhiên tôi vui mới sợ chứ.

Hần cũng cười rồi đi ra ngoài...

Tôi...hần...

Nhưng khi hần đi ra đến cửa lớp thì nụ cười của tôi cũng cứng lại...

Ngoài cửa lớp, tôi thấy Kiều Anh, tiếp theo là thấy thấy hần đang tươi cười nói chuyện. Con bé đó khoác tay hần... Hần nói một vài câu rồi cùng với nó đi mất.

Hần không thích tôi thì...vậy hần như thế với tôi là sao? Vậy này là hần vô tình sao? Vậy là tôi tưởng bỏ đúng không?

Ừ thì người ta xinh hơn tôi mà. Phải thích nói chuyện với người ta hơn tôi chứ. Ừ thì thích người ta rồi chứ.

Hụt hẫng.

Tự nhiên tôi thấy hụt hẫng.

Lần đầu tiên tôi thấy mình nực cười như vậy. Cứ tưởng người ta thích mình cơ.

Tôi ghét cách hần cười tươi với con bé đó.

Tôi ghét cách hần đối xử với tôi rất thân rồi với con bé đó hần cũng vậy...

Tôi ghét cảm giác này lắm.

Thà rằng cứ bình thường đi...ờ thì tôi nói không muốn thích hần đâu...nhưng...

Đừng có nói với ai là tôi đang cảm thấy ghét con bé đó nhé, tại hần tôi mới ghét thôi.

Một con người luôn vui vẻ với mọi người như tôi mà vì hần tôi lại có suy nghĩ ghét ai khác vì những chuyện vớ vẩn vu vơ này sao.

Tại hần hết, biết vậy đừng ngồi gần hần.

Tôi đang cảm thấy chán, vì con bé đó...vì hần nữa...

- Kiểu gì vậy? _ Tôi chán nản, nên giọng nói cứ như tâm trạng.

- Song sinh. Nhiều sợi lắm, đẹp lắm.

- Ừ.

- Sao vậy? Lớp trưởng lại ức hiếp mày à?

- Hà? Nào nào có. Kiểu này mày học ở đâu?

Tôi không biết nhưng chỉ cần nhắc đến hắn là tôi lại vậy đó.

- Học ở mạng. Thôi có gì vui lên đi, tao làm cho mày đẹp như cô dâu nhé.

- Ủ_ tôi ừ đại.

- Ủ luôn hả mày, dạo này ghê nhỉ? Ê mà mày, ai tốt đẹp quá mày ơi, hí hí. Có khi tao nên làm nhà tạo mẫu tóc. Mày đã lấy chữ kí của tao chưa? Hí hí. Mai sau tao nổi tiếng khó xin lắm đó nha.

Con này ảo tưởng...cứ như tôi vậy.

- Có thun không? Cho sợi đi.

Thun à.

Tôi đưa tay qua con Đào vậy:

- Có thun không... ớ.

Tôi chưa kịp nói xong thì chạm phải...

- Hân ơi là Hân, sao Hân làm vậy với Huy, sao Hân có thể...có thể...

Nhìn mặt thằng Huy cứ như kiểu con gái vừa bị sàm sờ á.

Mà gớm chưa, méo như thật rồi.

- Tao có làm gì mày đâu.

- Hân sàm sờ Huy, Hân dám sờ mông Huy.

Sặc, gì chứ, tôi mà dê vậy à, oan cho tôi quá...

- Hân làm vậy thì làm sao Huy có bạn gái đây, đây hả.

Gớm không, tôi chỉ vừa đưa tay qua phía con Đào, ai biểu hắn đứng đó. Mà tôi chỉ lỡ thôi mà, nào cố ý, mà tôi có đụng trúng gì đâu.

- Mày vừa phải nha Huy, tao chỉ vừa chạm vào lưng quần mày mà.

- Lưng quần gì mà lưng quần, không biết đâu, còn gì là đời trai của Huy nữa, từ nay Huy sẽ đi về đâu khi bị Hân sàm sờ khi vừa tròn 17, về đâu đây. Hân phải chịu trách nhiệm với Huy.

Mẹ kíp. Mặt nói cứ như thật.

Cái thể loại người gì vậy. Còn lác đầu như thiếu nữ thể này.

Tôi quay sang lớp, ai cũng nhìn tôi với ánh mắt...gì vậy chứ.

Đó cái lớp vậy đó, biết tôi bị vu oan mà vậy đó.

Tôi nhắm mắt lại, ép cho... con tức giận không thể bay ra ngoài, phải cố kiềm chế, kiềm chế...

- Không biết đâu tui mày ơi, con Hân nó cướp đời trai tao rồi.

Cái mỏ thối này.

- Vậy sao Huy, mày tội quá_ phản ứng nhiệt tình của đám đông.

Đúng là quá sức chịu đựng.

- Ló quá rồi nghe con. Mày đứng lại cho tao thẳng chó.

Tôi không biết con Phương nó cột lại tóc cho tôi chưa, không biết khi này tôi vừa buồn chuyện gì, nhưng vì phải xử đũa lồng lộn đang trước tôi bay ra khỏi chỗ, rượt theo địch quanh lớp.

A, dám chạy ra ngoài hả, ý mày chạy nhanh nên bày đặc chạy chậm nhón tao hả. Chết với tao nha con.

- Á á...

Tron quá...không xong rồi...

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mây Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Cự Li Gần Quyết Định

Trước khi công chúa ngã sẽ có một hoàng tử đẹp trai đến đỡ từ đằng sau. Sau đó là màn nhìn nhau đắm đuối, nàng nhìn chàng chàng nhìn nàng..và rồi...

Còn tôi éo là công chúa nên chẳng có hoàng tử nào đến đỡ cả...

Vậy nên...vậy nên...

Tôi an tọa ngay dưới nền hành lang. Trên một tư thế cứ như diễn viên múa. Đau bome.

Đứa nào đổ nước ra sàn thế này?

Uớt hết mộng tôi rồi.

Đã bị té đau ê ẩm rồi mà thằng Huy đứng đó còn vỗ đùi mấy cái khẳng khặc cười tôi. Đó bạn bè kiểu vậy đó. Tôi mà đứng dậy được thì đứa đang trước sẽ như xương ngay. Hãy đợi đấy.

Ôi cái mộng của tôi. Cái tay nữa...

Tôi muốn ăn vạ ở đây luôn nhưng mà đứa được gọi là bạn tôi lại đang cười như bệnh khiêu khích tôi kìa...

- Có sao không Hân?

Tôi ngước lên mếu máo.

- Giúp...

Tôi im bất, tại quê quá.

Khoa ơi là Khoa, xuất hiện đúng lúc quá à, sao bạn lại ở đây vậy. Sáng bạn với mình vừa cùng nhau đi học mà, mình vẫn đang tư thế sang chảnh mà, giờ bạn lại xuất hiện thấy mình với tư thế tập zoga thế này. Mất hình tượng quá Khoa ơi.

Không biết có bị rách quần không nữa, chắc giống như tè dầm thôi chứ nhỉ. Ôi nản hết sức.

Bạn Khoa đỡ tôi dậy. Tôi bám vào bạn đứng lên không quên lườm thằng Huy chấy xém. Thằng Huy giờ thì hết cười rồi mà nhìn 2 đứa tôi chăm chăm. Nói thật là nếu là không có bạn Khoa ở đây là tôi đã hét vào mặt thằng Huy từ lâu rồi.

- Cảm ơn Khoa nhé, mình bất cẩn quá.

- Gì đâu. Hân có sao không, có cần Khoa dìu vào lớp không?

- Không không đâu.

- Vậy Khoa đi nhé, Khoa đang gấp.

Tôi tặng bạn một nụ cười như ánh mặt trời dù mặt tôi muốn méo lên vì tức...

Bạn ấy vừa đi một cái là thằng Huy đỡ tôi ngay. Không đỡ tôi là tôi thiên cho đấy, lớn rồi mà không biết giúp đỡ bạn học gì hết. Coi kìa, đồ tôi dơ hết rồi...

- Đừng giận tao nha Hân, tao định đến đỡ mày trước rồi nhưng thằng đó lạnh quá. Thôi huê nhé, mày sờ mộng tao giờ mộng mày ướt. Nhé.

- Tao đập chết bây giờ. Huê huê con khi khô. Thời gian mày cười sao không đến đỡ tao, làm tao quê chưa. Thôi tránh ra đi_ tôi đẩy đứa lòng người dạ thú ra, cà nhắc vào lớp.

Cũng may không rách gì hết, chỉ hơi ướt một tí.

Bạn bè đẩy thân lấm đậy, tôi cho không ai lấy thì lấy đi đó, nhìn mặt là muốn sôi máu.

Tôi bám vào cửa lớp nhòm người thêm chút nữa...

- Mà y về trễ quá Anh à, con Hân vừa té đấy. Mà mày không biết đâu, bạn gái mày còn vừa bị thằng khác ôm đấy.

Tôi chỉ vừa nghe đến tên tôi nên giật mình quay ngoắt ra sau, ừ mà bạn gái gì đó. Nhưng khi tôi vừa quay ra sau thì cùng lúc thằng Huy cũng nói lại:

- Không không, con gái lớp mình bị thằng lớp khác ôm, ừ con gái lớp mình.

Tôi chẳng quan tâm lắm đến điều thằng xuyên tạc đó nói, hân nói có khi nào là sự thật nên tôi đi luôn. Nhưng thật khi vào lớp tôi cũng thoang thoáng nghe mấy câu: “thằng nào”, “Sao mày lại để vậy...”

Tôi khóc ròng vào chỗ, đứa nào đứa nấy lộn xà lộn xộn nên chẳng ai để tâm đến nhân vật bé nhỏ như tôi đây...con Phuong cứ tí ta tí tòn tét tóc hết đầu này đến đầu kia, ai tóc dài là chị ấy nhào dồ hết. Còn chị Hương thì cứ để tay dưới ngăn bàn nhấm tin với trái. À chưa thông báo chị Hương hình như có người thương...

Thôi nói chuyện người khác chi cho xa xôi, chuyện tôi gần hơn này, tay chân tôi tại sao phải chịu nhiều tổn thương đây này. Khổ, đã bầm rồi giờ còn...

Cái định mệnh nào đưa những đứa như thằng Huy vào trái đất này vậy? Tôi tình nguyện dâng trả lại đấy.

Lau hết khăn giấy luôn mà vẫn tức...

- Này, cho mày.

Tôi ngược lên, hân đưa cho tôi mấy cây kẹo. Ôi tưởng tôi là con nít mà chia kẹo...cứ để chỗ bàn thì từng nào tôi cũng chén hết, giấu ở đâu tôi cũng tìm ra ngay chứ bày đặt.

Nhưng giờ nhìn mặt hân lại thấy ghét...

- Ê, tao cho mày đẩy_hắn gỗ khê bàn để gây sự chú ý của tôi.

Tôi bực hân lắm nhưng cũng không muốn bực ra mặt nên nói một câu:

- Ờ, để đó đi.

- Ê_hắn ngồi vào chỗ lại gọi tôi_hình như nãy mày té à, có sao không?

Gớm, quan tâm tôi làm gì không biết, người đẹp của mày đâu, quan tâm cho nó đi, tôi đây không cần.

- Không sao đâu, chưa gãy khúc xương nào đâu.

- Ê, sao thế?

- Mấy bạn vào chỗ ngồi đi.

Giọng lớp phó Nhi xen giữa đoạn đối thoại.

Nhưng lớp tôi không mán tới vẫn cứ nói chuyện vẫn đang gây rối.

Vẫn đang xôn xao...

Tôi thì không xôn xao đâu, tại tự nhiên thằng ngồi cạnh cứ đưa kẹo cho tôi rồi chọt chọt tay tôi. Hôm nay hân bị khủng hay sao mà. Biết tôi đang buồn hay sao mà dụ tôi. Thật là nhìn hân cũng thấy ghét lắm, buồn lắm nhưng mà...

- Kẹo đâu đó?_tôi buột miệng.

- Bé Kiều Anh cho.

- Gì chứ?

Tôi tự nhiên hét lên. Thật là tôi không biết sao mình hét lên như vậy đó. Nhưng mà có cần nói thật thà vậy không? Tôi ghét đấy.

Nhưng vì sợ mình lố quá nên...

- Vậy hả? Thôi không ăn đâu_tôi nhìn lên bảng rồi nói.

- Sao vậy, thường thì mày thích ăn đồ chùa lắm mà.

Ể ề, tời mà vậy à, ai nói, đũa nào nói...mà đúng vậy.

- Kệ tao, người ta cho mày thì mày ăn đi chứ, cho tao làm gì?_ tôi vẫn không nhìn hấn nói.

- Thôi thôi, chị ăn đi, người ta lấy nhưng anh trả tiền. Cái này là em ấy chia anh nửa nhét túi anh đấy chị à.

- Cái gì? A ha lớp trưởng có kẹo mà chớ hề nhé, hai anh chị định ăn một mình nhé, tội đáng muôn chết nhé_ tôi chưa kịp phản ứng thì thần dân xung quanh, nhân vật quần chúng kẻ bên đã lên tiếng và...

...kẹo trên bàn đã sạch trơn.

Lần đầu tiên tôi với hấn cùng trạng thái trên khuôn mặt...đơ. Tôi đơ và hấn thì không khác tôi là mấy. Cái lớp quái quỷ gì vậy?

- Im lặng để tao thống kê coi. Mấy cái đũa này, tao cho mấy đũa mấy giây bây giờ_ lớp phó lại cao giọng.

Lớp từ từ cũng im lặng nhìn lên lớp phó. Tại lớp tôi có (thêm) một luật ngầm không ai nói nhưng cũng tự hiểu là: chị ấy hết lần 2 thì phải tự giác im lặng, nếu không...chị ấy mà giận lên chẳng có ai hết...cũng buồn.

Tôi thấy cũng kì, đáng lẽ mấy cái thông báo hay chiến dịch gì phải do lớp trưởng nói chứ. Nhưng lạ ở chỗ, việc ngoài lớp ảnh đi họp, nhận bảng thi đua ảnh đi lấy, lớp bị chửi ảnh nghe, lớp không hoàn thành tốt các phong trào ảnh nhận tội. Nói chung là ảnh đứng đầu, ảnh đại diện. Cơ mà vào lớp, lớp phó Nhi to tiếng nhất, đề xuất gì lớp phó Nhi cũng triển khai, xử phạt ai lớp phó Nhi cũng nắm gia pháp. Hài quá, riết lớp tôi thành lớp nữ quyền vô bọc nam quyền mất thôi. Con trai làm bù nhìn mất thôi.

Không nhưng tôi thích nữ quyền.

- E hèm. Với chiến dịch nói chuyện lịch sự tuần qua, lớp chúng ta có một sự hợp tác và đóng góp đáng khen. Cho tràng pháo tay.

Chị Nhi cứ như đang công bố giải thưởng vậy. Không không, giống lời những thầy cô nhận xét lớp học. Ủ, giống vậy đó.

Nhưng mà cứ như sự kiện trọng đại...ờ chắc mấy bạn biết lớp tôi vỗ tay như nào rồi đấy. Thầy không có nên lớp tôi tự lập kiểu đó đấy.

- Theo thống kê thì người có sự đóng góp nhiều nhất trong tuần qua là bạn Huy, Lâm, Phúc Tiến, Khải, Hoàng, Tâm...nói chung đa số là những bạn được xem là giới tính nam của lớp. Những bạn này rất nhiệt tình đóng tiền, trình độ nói bậy đáng nể, nói bậy cứ như một cái máy.

Lớp nhiệt liệt vỗ tay, thấy ghê chưa.

- Thứ hai là người có công mạch lẻo có thể kể tên là Tiến, Huy, Hùng...nói chung là những bạn đã được nêu tên vừa rồi. À bạn...Hần nữa_rồi liếc tôi một cái_Mấy bạn có trình độ mạch lại rất lợi hại.

Gớm, tôi chỉ mạch có 1 lần mà được yết tên luôn trời. Con Nhi chắc là đang cay cú tôi vụ lần trước rồi.

Nhưng lần này vỗ tay mạnh hơn lần trước, còn đập bàn nữa mới ghê chứ. Tôi chỉ biết vỗ theo thôi chứ biết làm sao.

- Cuối cùng là phần tử không chịu vi phạm, nói chuyện nghiêm túc muốn đấm cho vài cái để nát cái mồm ra, mà cũng không biết là có nói bậy không nhưng thống kê không có tên. Bạn kẻ vai sát cánh với bạn ấy nhất cũng không có báo cáo gì_lại liếc tôi_ Người đó không ai khác chính là... lớp trưởng Nguyễn Anh. Với số K đóng góp là 0. Cần "tuyên dương" bạn này thật nhiều.

Đã bị chửi xéo vậy rồi mà thẳng ngời cạnh tôi vẫn thản nhiên đứng lên cười cười, cúi người rồi lại ngước lên:

- Không cần ngưỡng mộ.

Sau đó là một màn giấy vụn bay đến chỗ hấn. Cũng hèn là không trúng tôi...mới lạ đấy.

Lớp ném không chứa tôi ra âu. Xui thấy gớm luôn à.

Đoạn lớp phó nói tiếp:

- Vì bạn lớp trưởng vô trách nhiệm như vậy nên bạn sẽ chịu trách nhiệm mua quà tặng thầy nhân ngày thầy bị gả cưới. Lớp có số tiền đóng góp tuần qua không biết đủ không nữa nên có thiếu thì lớp trưởng tự bỏ ra, cái tội nghiêm túc.

Luật mới, nghiêm túc tội nặng.

- À, thầy dặn là sau ngày cưới của thầy thầy sẽ tổ chức buổi bạc ti (party) nho nhỏ với lớp chúng ta tại nhà Thầy, nên mọi người nhớ đi đầy đủ cho thầy vui. A Nguyễn Anh, mày thấy thầy với chị mày thích gì thì mua cái đó nha, mua cái ông không thích thì hơi kì.

- Ok.

Mấy đứa này nói cái chuyện gì vậy, chị hân thì có liên quan gì đến thầy, thầy thì có liên quan gì đến chị hân.

- Thầy bị gả cho chị lớp trưởng à _ tôi chỉ hỏi đùa vậy mà...

- Ủ chị nó sắp lấy thầy lớp mình đó.

Tôi nghe như sấm chớp đùng đùng ngoài trời, cái chuyện động trời gì vậy. Cái gì mà lấy nhau hài vậy, chị hân, hân, thầy...

Tôi quay qua hân, hân cười toe với tôi. Bây giờ thì tôi ghét cái bản mặt này thật rồi.

- A thì ra là vậy, hèn gì mặt lúc nào cũng kên kieu, thầy nể mày quá mà, em vợ nể quá mà._ tôi nguyền dài.

- Không cần phải ganh tị.

- Xứk _tôi không thèm nhìn hân.

- Đừng liếc anh, anh bối rối đó em à.

Tôi cầm nín luôn, lại em.

.....

- Chờ Anh với Hân oi.

Tôi biết hân gọi nên vội không biết mà đi nhanh hơn. Phải nhanh hơn nữa, kể từ bây giờ phải giữ khoảng cách với hân, càng xa càng tốt. Người ta nói khoảng cách là kẻ thù của người đang...

Vậy nên...ở mà đi học làm sao ngồi xa được, đổi chỗ à. Mà không còn bao lâu nữa là hết học rồi, sang năm đổi. Mà đổi sợ không quen thì sao, các thứ dụng cụ phải mua hết sao. Tôi dùng đồ chùa quen rồi mấy bạn ơi, trong cặp tôi chỉ có cái máy tính, cái bút xanh là của tôi, còn thước, gôm, bút xóa, bút đỏ, compa...nói chung mấy cái nhỏ nhỏ ấy tôi chôn của thằng bên cạnh đó. Làm sao đây, cuộc đời tôi sẽ đi về đâu.

_ Có một sự quan trọng hóa vấn đề hơi bị nặng _

Thôi kệ đi, tính sau.

Tôi thấy nặng ở vai, ngược lên y như rằng lại là chiều cũ, hân lại đặt cánh tay lên vai tôi. Tự nhiên tôi lại nhớ cảnh hồi nãy hân được người đẹp khoác tay, thân thân mật mật. Vì bức quá nên là tôi đẩy cánh tay hân xuống, bước đi nhanh hơn.

- Này, sao vậy?

Hân bước lên chặn trước tôi.

- Không có gì, chỉ là sợ làm vậy bạn gái mày lại hiểu lầm..

Mặt hân bặm lại rồi lại ha hả lên:

- A vậy hả, không sao đâu, bạn gái tao hiền lắm, không ghen vớ vẩn vậy đâu.

Trời ơi, không thể nói tao chưa có bạn gái được à...

- Ủ _tôi nói xong đẩy hân ra.

Tôi vừa đẩy thì hân cũng kéo tôi lại, hai tay hân đưa lên áp vào hai má tôi:

- Sao thế, buồn khi tao có bạn gái à?

Tôi mím môi tự nhiên muốn nói rồi lại không? Mặt tôi bắt đầu đỏ lên rồi đó.

Hân cười...

Tôi càng không biết nói gì bây giờ luôn...

Mà tôi là gì của hân mà buồn, tôi chỉ là đứa bạn ngồi chung bàn thôi mà, ừ, chẳng có tư cách đâu, thà rằng tôi là...thôi chẳng được đâu.

Tôi gạt tay hân xuống...

- Hân...

Tôi đang gạt tay hần thì nghe giọng nam gọi. Tôi với hần đang trong tư thế dễ hiểu lắm quá, vậy nên tôi lật đật lách qua nhìn qua sau hần. Ó, Khoa, tôi đẩy hần ra cười cười với bạn.

- A, Khoa. Bạn qua đây cất sổ hả?

- Ủ, với lại muốn về chung với Hần nên...

Bạn Khoa vừa nói vừa nhìn hần với ánh mắt nghi ngờ...

Này, về chung với tôi cơ mà, nhìn hần làm gì.

Sao mỗi khi hai bạn nhìn nhau là tôi lại nghi ngờ giới tính của 2 bạn là thao ta...

- Xin lỗi bạn nhé, vậy về với tôi nữa chắc không sao đâu nhĩ?

Nguyễn Anh vừa nói vừa đưa tay khoác vai tôi, còn quay qua nhìn tôi kiểu cười cười đều nửa chứ.

...

Thường thì những người có lợi thế thì luôn chen ép người thất thế, không cho họ một cơ hội nào cả.

Tôi đang đi giữa và cơ hội lên nói thì không. Thứ nhất, không biết nói gì hết, thứ 2 chẳng ai hỏi tôi hết, thứ 3 hai bạn cứ lo nói với nhau không hà.

Thật là câu chuyện của hai bạn vớ vẩn thật đấy. Nói cái gì mà:

Bạn Anh: “cái gì tôi thích thì tôi sẽ lấy bằng được”

Bạn Khoa: “tôi nghĩ bạn phải có duyên với nó chứ, vô duyên làm sao hợp”

Bạn Anh: “Không, tôi nghĩ cự li gần quyết định bạn ạ, không quen biến thành quen, không hợp cũng trở thành hợp thôi”

Bạn Khoa: “Vậy sao, tôi cũng có thể từ xa chạy đến và lấy cũng được nếu như nó chưa hoàn toàn thuộc về ai...”

Bạn Anh: “Xin lỗi nhưng tôi sợ bạn đến không kịp đó”

Bạn Khoa: “Tôi có thể làm được...”

Bạn Anh: “Bạn nghĩ bạn làm được khi có tôi ở đây sao?”

Bạn Khoa: “Tôi cũng như bạn thôi, bạn có thể tôi cũng có thể...”

Vớ vẩn đúng không? Không liên quan chút gì đến tôi đúng không?

Đó chỉ là phần trích đoạn thôi mà...nhưng tôi nghe mà muốn xỉu luôn mấy bạn à, dọc đường về chỉ nói một vấn đề đó, thật là vớ va vớ vẩn.

Còn đoạn sau nữa mà tại tôi mệt quá nên không nhớ. Không thèm nghe luôn chứ nhớ gì.

Đó, buổi đi về thật nhạt nhẽo, đi với 2 bạn nam đẹp trai vậy mà vẫn không thấy vui. Có lúc tôi cũng muốn hét lên lắm, muốn hỏi vì sao 2 bạn lại đối xử với tôi như vậy lắm nhưng ngại bạn Khoa. Nên tôi chỉ cười phụ họa khi 2 bạn nói chuyện. Ô mai gót.

Tôi bị hiên.

.....

”Oh every time I see you

Geudae nuneul bol ttaemyeon jakku

Gaseumi tto seolleyeowa

Nae unmyeonggiyo sesang kkeutirado

Jikyeojugo sipeun dan han saram

Baby ohohohoh

Ohohohoh

Baby ohohohoh

Ohohohoh

Oh every time I see you

Geudae nuneul bol ttaemyeon jakku

Gaseumi tto seolleyeowa

Nae unmyeonggiyo sesang kkeutirado

Jikyeojugo sipeun dan han saram..”

Chời ơi, đứa quái nào phá đám trắng trợn vậy. Tôi bật tai tức tối. Vừa mơ có xe hơi, chưa kịp lái nữa.

Nhạc chuông quỷ quái, chủ nhật cũng không yên, thời khắc thiêng liêng như vậy mà tại sao. Mẹ tôi cho tôi ngủ nướng mà, bà tôi còn động viên cả tuần học mệt thì ngủ đi tí nữa dậy cho khỏe. Ba tôi đọc báo dưới nhà cũng không nói gì hết. Nói chung là chủ nhật tôi thích lắm vậy mà...

- Hân ơi, nghe điện thoại đi.

Anh tôi phòng bên hét lên.

Tôi mơ màng...

- Cái con Sáo này, có dậy không hả?

Vừa nghe thấy cái tên căm thù từ lâu tự nhiên giật mình...

Tôi bật dậy, không thèm nhìn tên bắt máy:

- Dạ alo, ai vậy ạ?

Chắc là thói quen, tôi lịch sự ghé gớm lắm.

- Là anh đây, hôm nay rảnh không em?

Thằng cha nào giọng quen mà mắt dầy thế, anh em quái gì ở đây. Anh hai tôi phòng cạnh mà, còn anh họ cũng không gọi tôi mà mở đầu chót quớt vậy đầu. Sáng sớm mà thằng nào điên rồi à. Trại tâm thần dạo này kém chất lượng vậy sao?

Tôi đưa điện thoại ra nhìn vào màn hình.

Mắt nhắm nhưng tôi cũng có thể thấy được cái mặt chảnh bành kết hợp với cái miệng há hốc của thằng ngồi cạnh.

Nhìn xong cái ảnh danh bạ tôi bật cười, ảnh này là ảnh dim lớp trưởng. Há há, hôm bữa thằng Tiến gửi qua mỗi đứa 1 tấm như vậy để khi nào đăng tập thể, định là sinh nhật ảnh pos lên chơi, cho cả trường biết khoảng khắc “đẹp nhất” của mỹ nam diễn kịch của trường. Khi đưa gửi tấm ảnh này cho tụi tôi, thằng Tiến đã căn dặn rất kĩ là không được cho người khác biết, không cho thằng nhân vật chính biết, phải giấu thật kĩ. Nhưng khi nhận được tấm ảnh, vì ngứa tay quá nên tôi bấm làm ảnh danh bạ luôn, lâu lâu ảnh gọi đến có cái để cười. Giờ thì đúng là mắc cười thật. Hahaha.

- Mới sáng sớm mà, đăng ấy ám đăng này sớm vậy? _tôi vừa nói vừa cười

- Sáng gì nữa, 7 rưỡi rồi.

- Ồ, có việc gì không?

- Rảnh không đi mua quà với tao.

Chời ơi ngày nghỉ của tôi. Tôi còn bao giấc mơ còn chưa mơ...

Còn định hôm nay qua quán nhà con Vy pha chế cà phê mà, tôi còn học hết bài rồi, định chơi luôn ngày chủ nhật vậy mà...

- Sao không rủ đứa khác đi.

- Thằng Tiến á hả, thôi ai đòi 2 đứa con trai cặp kè đi với nhau, thằng Huy thì cũng cùng một thể loại. 2 đứa con gái kia thì khỏi nói làm gì, một đứa ngày nào cũng tức tui, đứa thì hi hi tao mắc đi với anh. Quanh đi quanh lại còn mày thôi...

- Tao thì sao?

- Mày rảnh nhất.

- Này_Tôi sùng lên.

- Thôi đi đi, xong việc thích ăn gì tao dẫn đi ăn chỗ đó.

Tôi im lặng. Làm như tôi là heo lấm không bằng.

- Tao trả tiền. Ăn đồ miễn phí nhé.

Tôi bối rối.

- Hình như có nhiều quán đồ ăn ngon lắm, sẵn tiền... cho mày ăn miễn phí.

Tôi lưỡng lự.

- Lâu lâu mới có một lần nhé.

Tôi bứt rứt.

- Thôi tao nhờ đưa khác cũng được.

Tôi dứt khoát:

- Áy, tao đi tao đi.

Hồi đồng bào anh em, tôi không biết đâu nhưng được khao là tôi rất khoái, nên ai xém làm fan của tôi thì thông cảm nhé, thật đấy, thông cảm đi. Tôi còn phải tự thông cảm mình nữa là...vậy nên hihi...

- Vậy nhé, lát tao qua nhà mày gọi mày đi, chúng ta đi xe bus nhé.

Ừ xe bus thì bus thôi, cũng không...

- Há? Cái gì? Bus gì chứ?

Tôi nghĩ đến tình trạng chen chen chúc chúc, đứng nghiêng ngả vào người này người nọ. Ôi không thể, không thể được...

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mày Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Bạn Gái Tôi.

- Mày có thể có loại xe nào giám sát thương hơn không?

- Xe máy, thôi tao chưa có bằng lái. Xe đạp, thôi cho mày đi mình đó, nắng thấy nội. Chỉ có xe bus đi được xa không sợ gì thôi.

- Trời...mày định đưa tao đi trốn à, xa gì chứ.

- Ồ ha vừa hay, mày thấy sao?

- Khùng hả?

- Đùa thôi, khi nào mày đẹp lên rồi tao đưa đi trốn, đừng có nôn nóng quá làm gì.

- Tao đảm cho bây giờ, nói liên thiên gì đó.

- Rồi rồi, lát tao qua. Đừng có mong tao quá, khi nào đi tao gọi. Thế nha.

Nói xong câu đó thì hấn cúp máy.

Hình như có gì đó sai sai, tôi nhớ là mấy phút trước có người năn nỉ tôi đi cùng mà, vậy mà giờ khi kết thúc cuộc gọi sao tôi trở thành người mong đi vậy? Ở hay nhỉ?

Phải gọi cho con bạn nói mình không qua chứ không nó lại chờ, mà chắc phải giấu nó việc mình đại trai với đại đồ miễn phí không nó lại cười cho.

Tự nhiên nhìn vào màn hình điện thoại lại thấy bức, phải đi xe bus là thấy chán, ôi không biết mệt hay sao. Tôi muốn đập đầu vào gối chết quá, trời ơi, tôi ghét nhất xe bus, chen chen chúc chúc.

Thôi cứ nghĩ như mình đang đi chơi với người yêu đi, không buồn, không buồn. Mà nhắc đến “người yêu” mà là hán nữa... tự nhiên vui thế nhỉ?

...

Tôi làm xong những việc cần làm rồi mà người tôi cần thấy nhất không thấy. Sếp mẹ đâu nhỉ?

Mẹ tôi đâu nhỉ, a kia rồi.

Thật là nhìn bà với mẹ tôi nói chuyện ai nghĩ là mẹ chồng con dâu chứ, ngồi mà nắm tay ghê chưa. Mẹ tôi xưa là hàng xóm nhà nội tôi, mà mấy bạn có thể tưởng tượng được khoảnh khắc rước dâu mà một bước là qua nhà chồng chưa, mẹ tôi thực hiện rồi đấy. Nghe bà tôi kể là ba tôi vừa học đại học xong là đòi cưới mẹ tôi ngay. Bà nói bà cũng bất ngờ lắm, có tí tuổi đầu đòi cưới vợ. Bà còn nói hồi xưa thấy tụi nó cứ mày mày tao tao tự nhiên đừng cái: con muốn cưới Lam, mẹ lo cưới nha mẹ.

Còn nghe ba tôi nói là phải đám hỏi lẹ không mẹ tôi đổi ý không chịu lấy thì chết. Tôi có hỏi sao mẹ lại không chịu lấy, thì ba tôi nói là thằng bạn thân của ba với mẹ khi đó vừa chia tay bạn gái, nên ba sợ. Tôi có nói mẹ không yêu ba à sao ba lại sợ. Ba nói yêu nhưng ba sợ, tại xưa mẹ có thời thích chú đó, lỡ may mẹ quay lại với người mẹ từng thích thì khôn. Ba tôi nhìn vậy mà có nhiều nỗi sợ ghê lắm.

Tôi cũng có lần thử thi biểu mẹ kể đi, mẹ nói do chơi chung mà chú đó lại nói chuyện hay hơn ba nên mới thích chú. Mẹ tôi còn nói đó khi thời con nít thôi, mẹ nói giờ thì mẹ thương ba tôi nhất.

Sau cùng thì hoàn thành đúng dự định...nhưng 3 năm sau mẹ tôi mới chịu cưới. Nghe nói ba lúc đó giận lắm nhưng chẳng làm được gì.

Híc, ba mẹ tôi lãng mạn thế mà tôi bạn hàng xóm cũng không có chứ cưới nổi gì. Ba mẹ tôi bằng tuổi, ôi bằng tuổi...

Nhìn mẹ tự nhiên có động lực gớm, chắc phải té le phôn cho mấy thằng bạn biểu chờ mình, khi nào mình ế chẳng lo mà cưới mình chứ.

Lấy người mấy thằng bạn như thế dễ nuôi, dễ bảo, dễ ụynh, biết hết tính nết của nhau nên dễ sống, lâu lâu mày tao cho có thêm không khí chứ nhì. Thôi phải gấp rút từ bây giờ thôi.

- Hân, lấp ló gì đó, vào đây con.

Tôi giật mình bay ra khỏi con mộng viễn vông chạy ngay vào phòng bà. Ôm bà một cái xong mắt nai tơ nói với mẹ:

- Mẹ, hôm nay cho con đi mua đồ với bạn nhà mẹ.

- Đi với bé Vy hả con?

- Dạ? Dạ. Cho con đi nhé.

- Khi nào về, có về trưa không?

- Dạ con không biết nữa. Nhưng cho con đi nhé, con học hết bài rồi.

- Ừ, đi nhớ về sớm không ba con lại đi tìm_mẹ tôi trên.

Hồi đó có lần tôi đi chơi từ sáng đến tối quên cả về, ba tôi đi tìm khắp xóm, xong về bị mẹ la một trận, đau đầu khổ khổ.

Tôi thay đồ ra đến phòng khách thì thấy ba.

Giờ mới để ý, mình cũng có cái giống ba, ừ, bị cận giống nhau. Híc, cái đẹp cái tốt không giống, giống ngay đôi mắt cận. Hết chỗ nói.

- Ba ơi, con đi chơi chiều con về nhé ba_tôi vừa ôm ba vừa nói.

- Ừ, đi gần thôi đừng có đi xa quá, con gái lớn rồi_ba tôi nói xong thì hôn vào trán tôi một cái.

Ba tôi hài lắm, miệng thì kêu tôi lớn rồi nhưng hành động lại cứ xem tôi là con nít, thân mật như khi tôi còn 5-6 tuổi. Đi đâu về cũng bắt tôi hôn một cái, ba tôi hôn thì thôi rồi, râu đâm nhột thấy sợ...

- Yes sờ ba.

Tôi đùa tí rồi chạy ra khỏi cửa.

Vừa ra cửa là thấy hán đứng đó rồi.

Tìm tự dung tìm đập mạnh lên, rồi miệng tự nhiên cong lên nữa chứ. Thấy người thương là vậy sao?

Bằng tuổi, tôi với hấn hợp không? Nếu như tôi với hấn là một cặp thì...

Xùy xùy, nghĩ lung tung rồi.

- Sớm thế? _tôi vừa mở cổng vừa nói.

- Sợ em chờ lâu. Mà em nhìn xem, gần trưa rồi, sớm gì nữa.

Coi cái mặt kia.

Nhìn vào cứ như hấn là bạn trai tôi vậy.

- Ê sao đội nón trắng giống tao thế? Nón hồng của mày đâu.

Tôi nhìn lên cái nón trên đầu hấn xong...muốn đâm cho hấn vài cái. Nón thì nón lớp, đứa nào trong lớp chả có 1 cái. Nón hồng của tôi tôi thích hơn nhưng hôm nay không thể đội, trời nắng đấy, ra đường có mà nóng bết đầu.

- Tao thích nón nào kệ tao.

- Vậy sao mặc đồ giống tao?

Nhìn mới thấy, hôm nay sao tôi với hấn mặt đồ giống nhau thế hầy. Áo thun trắng, giày thể thao, nón trắng. Gì chứ? Tôi thì là tôi không bắt đưa đâu nhé.

- Tao không phải mặc theo đâu, chỉ là trùng hợp thôi. Mày đừng có mà...

- Ủ ừ, đùa tí thôi, gì căng thế? Đi thôi.

Nói xong bước đi trước luôn...

Tôi cũng không biết sao mình phản ứng mạnh vậy nữa...

Thôi kệ đi.

Chúng tôi đến trạm...

Đi xe bus đúng là mệt thật, có khi nào được ngồi đâu, cứ đứng khoe dáng không hà. Mà vừa nóng vừa bị xóc, một tí là dừng lại. Một tí là bác tài ơi dừng lại. Rồi xuống xe phải đi bộ.

Còn khi đi mua quà, đi hết mấy tiếng rồi mà chưa chọn được món nào ưng ý. Qua ba bốn cửa hàng rồi chứ ít gì.

Vào cửa hàng này...

Đồng hồ...

Ôi mắc quá.

Gấu bông...

Hấn nói: Thầy có phải con gái đâu.

Tôi nói: chị mày là con trai à.

Hấn trả lời: không được, không hay lắm.

Mua cho thầy áo...

Hấn nói: Áo thầy quá trời rồi mua làm gì...

Tôi bực quá nói:

Mua nồi niêu soong chảo...

Hấn nói: cái gì toàn ăn không vậy?

Mua cho thầy...

Tôi góp ý đều bị bác bỏ, vậy đưa tôi theo làm cảnh hả?

- Rốt cục là mua cái gì đây, mày biết là mày kéo tao đi mò chân rồi không? _ tôi ngồi xỏm trên lề đường ăn vạ.

Tôi đã liệt rồi, chính thức liệt rồi.

- Thôi uống nước đi.

Tôi tu ừng ực chai nước, hết chai, ném lại cho hắn:

- Thôi đi ăn đi, tao đói.

Tôi mắt long lanh đưa ra bộ mặt cute nhất có thể.

Hắn nhìn đồng hồ xong thì cười cười nói:

- Thôi đi ăn trưa, vào kia đi.

Tôi ngẩng tò te, trưa rồi à, vẫn chưa mua được món nào à, có khi nào hôm nay đi công cốc không vậy. Nhưng kệ, sắp được ăn rồi, công cốc kệ mẹ nó, được ăn đồ...

Nhưng mà...

- Mày mời...tôi dè chừng.

Tôi phải đề phòng trước chứ, mắt công ăn xong không có tiền ở lại rửa chén thì khổ. Tôi thì được ăn đồ miễn phí tôi mới đi thôi, Hắn tôi đây đòi nào đi vô duyên như vậy chứ.

- Ủ.

Nói xong thì đập vành nón tôi một cái, rồi cười cười... kéo tôi đi.

Tôi đi theo hắn, tự nhiên thấy mình hên. Tôi không phải dạng 3 mét bẻ đôi, ít ra tôi cũng cao đến hơn vai hắn...một tẹo. Hôm nay tôi lại thấy mình cao lên một cách ngoạn mục, tôi mới đo, cao hơn vai hắn hơi bị nhiều nha. Hên quá không người ta lại tưởng cha dẫn con đi chợ cũng khổ.

Vậy nên tôi có thể kết luận: giày độn có hiệu quả thấy ón luôn à.

- Ê, ăn xong đi đâu, đi xem phim đi.

Đang ăn tự nhiên thấy bàn bên cạnh cầm vé mà lòng không kiềm được. Tôi thích đi xem rạp lắm, hôm nay tôi có đem kính mà...

Còn hắn đang ăn tự nhiên dừng lại, sau đó vừa ăn vừa cười, cười xong lại ăn. Hành động vẫn đang tiếp diễn, tôi hoang mang, tôi bối rối.

- Này, cười gì chứ? _tôi sùng máu.

Hắn lắc lắc cái đầu, nhàn hạ uống ngụm nước, xong lấy khăn giấy chùi miệng. Đoạn ngẩng đầu lên nhìn tôi cười:

- Tại tao thấy mày hơi bị lạc đề quá thôi, tao đâu có đi hẹn hò với mày.

Àng chú. Mẹ ơi, tôi quên, tại khi sáng đi với tiêu chí đó để an ủi mình tự nhiên...

Tôi quê quá, tôi quá quê, không thể nào quê hơn, quê bán được thì tôi bán cho này. Vậy nên... chẳng dám nhìn mặt hắn...

Tôi cầm chai nước chạy ra khỏi chỗ đó để xả quê. Chờ ơi. Tại sao mình lại ngu muội như vậy chứ, tôi thề là tôi không thèm nói nữa, tôi thề, tôi thề. Vậy nên tháo kính ra lau cho có việc...

- Này, kẹo không? _ Hắn đi ra theo tôi rồi còn đưa kẹo dụ tôi.

Đã dụ rồi thì đừng tỏ thái độ đó chứ, tôi chỉ là lỡ miệng thôi mà, có cần cười hoài vậy không?

Tôi quê quá, không thèm nói với hắn tiếp tục công việc lau kính của mình.

Nhưng khi tôi đang ngắm nghía bảo bối của tôi thì đột nhiên...

Tôi ngước lên, kính tôi đang nắm gọn trong tay lớp trưởng và đang được hươu qua hươu lại trước mặt tôi.

- Này, trả kính đây. Hết trò đùa rồi hay sao hả?

Cái thằng này, dám lấy kính của tôi, cái này không đùa được đâu nhé.

- Ngon thì lấy lại đi.

Ồ, khiêu khích tôi à.

Tôi chạy đến, bám lấy hấn nhún chân với tay để lấy. Mà khổ, tôi nhún được thì hấn cũng nhún được, nên tôi cố gắng mãi vẫn không tài nào lấy được, hấn tay dài giờ cao quá.

Đừng thách thức chiều cao của tôi mà, tôi có tội tình chi.

- Bây giờ mày muốn sao? _ tôi không thèm nhún nữa, chống hông nhìn lên cái bản mặt hấn.

- Không muốn gì hết.

Hấn vừa nói vừa nghênh cái mặt thách thức tôi. Cái thằng điên này!!!

Nhìn đôi giày bata của hấn là muốn đập cho mấy cái rồi, nhịp nhịp chân như cục shit ấy.

Sau bao nhiêu giây thì mặt hấn vẫn kênh kiệu thách thức tôi. Còn nhìn lên trời cười đắc thắng nữa chứ. Vì hấn đang sung sướng như vậy tôi chớp thời cơ, bay đến chụp ngay bảo bối...

Không biết là hấn quá lạnh hay là tôi quá chậm mà...tôi vừa đưa tay qua chụp, hấn giật mình đưa lại lên cao và rồi...

Hiện tại kính của tôi không còn trong tay hấn, trong tay tôi cũng không.

Nhưng các bạn có thể tưởng tượng được đường bay của kính tôi rồi chứ nhỉ. Kính tôi đang bay và hạ cánh ngay lòng đường xe chạy.

Một chiếc xe hơi vừa chạy qua...- _ - Chắc mấy bạn cũng tưởng tượng được âm thanh của sự nát tươm rồi đúng không?...- _-....

Kính yêu quý của tôi, bảo bối nhìn được xa của tôi, dụng cụ nhìn bằng của tôi, em kính của tôi đã ra đi vĩnh viễn. 5 giây tưởng niệm bắt đầu...

Song, tôi đưa ánh mắt hình viên đạn qua hung thủ. Hấn đang trưng ra bộ mặt vô tội, đang há hốc miệng ra, xong thì then thùng cắn tay, giờ thì lắc đầu kiểu không cố ý nữa chứ. Tôi điên, phải nói là rất điên!!!

- Giờ mày tính sao với bảo bối của tao đây?

Tôi bặm môi lại, trợn mắt lên với hấn. Hết muốn thích thú gì với hạng người như thằng này rồi.

Mà coi bộ mặt của hấn kìa, có xô nước nào đây không, xối vào mặt hấn cho hấn bớt nai giùm cái.

- Không sao, không sao, anh sẽ đền, em đừng lo. Bây giờ nhé, bây giờ đi cắt kính mới nhé. Thôi để anh cắt kính mới cho em.

- Em em em, khi nào cũng em em. Tao cho mày đập bây giờ.

- Không em thì chị, chị bớt giận, anh sẽ đền cho chị.

Vừa nói vừa đến ôm vai tôi dỗ.

Tôi bực nhưng cũng phải phì cười với thái độ hối lỗi của hấn. Thì ra nắm được thể chủ động là như này, mặt hấn nhìn hài quá. Hài típ đi cung, chị đây bắt em đền kính triệu đồng luôn nhé.

..

Nhìn lên cái băng hiệu mất kính là tôi thấy muốn điên lên rồi. Quái thế không biết, hôm nay đi làm cái quỷ gì vậy trời.

- Chào 2 em, 2 em đo mắt hay mua kính vậy?

Tôi vừa vào đã có người chào hỏi.

- Dạ em cắt kính chị à.

Tôi tạo hiệu ứng. Tại tôi thấy tôi không được chú ý cho lắm...

Giờ thì chị ấy mới quay qua nhìn tôi cười thân thiện, sau đó quay ra đằng sau:

- Anh Vương, ra đo mắt cho em này nè anh ơi.

Chị ấy vừa nói xong tự nhiên thẳng đứng bên kéo tôi ngược lại:

- Đo mắt thì đừng trưng ra bộ mặt toe toét với người ta.

????

Đo mắt chẳng lẽ khóc à.

Vì nghe phải một câu không thể nào điên hơn nên tôi chả thèm nói lại, liếc hần một cái rồi đi đến chỗ anh Vương quốc gì đó...

Tôi đang giận tôi có quyền

Tôi đi cắt kính nhiều rồi, nhiều nơi lắm mà không ngờ nơi này lại có anh đẹp trai mà dễ thương vậy. Toàn nói gì mà: mắt em nhỏ vậy có khi nào bị bụi vào không?

Đúng là si nhục, mắt tôi hơi bé nhưng cũng đâu đến nỗi híp, chỉ mí lót tí thôi mà.

Trời ơi tức hộc máu. Đúng là đẹp mà vô duyên. Dù người ta có vô duyên cỡ nào thì tôi cũng phải tươi cười đáp trả. Gượng thôi, chứ bị chê méo vui nổi.

- Xong chưa em?

Tôi đang chọn độ phù hợp với mắt thì giọng eo éo của thằng lớp trưởng lại vang lên. Hần sợ người ta không biết hần hay kêu tôi là em lắm không bằng.

- Sắp xong rồi, chút nữa thôi_ Tôi trả lời lại.

Thật là không định trả lời đâu nhưng tôi mỗi lần đi đo mắt tôi chọn độ rất lâu, tôi phải xem thật kĩ tôi mới chịu. Vậy nên lâu quá mà không trả lời lại sợ đấng đó hờn bỏ đi không ai rượt theo cũng tội.

- Bạn trai em đó à? _anh nhân viên cười cười hỏi tôi.

Tôi cũng bất ngờ với câu hỏi của anh nhân viên lắm, đang xem chữ o mà nhìn lộn qua chữ n. Anh gì đó ời, anh nhiều chuyện quá à. Mà hỏi hay nhỉ?

- Dạ anh, nhìn đẹp trai vậy chứ không phải bê đê đâu anh, nên có thể gọi là bạn trai anh à _tôi vừa nói vừa cười toe toét ra.

Tôi thấy cái miệng đang há hốc của anh nhân viên, nhưng sợ anh lại tưởng mình ghê gớm thôi thì chỉnh lại:

- Em không có ý gì đâu. Đùa anh tí đó mà, bạn học thôi.

- À.

Anh đó “à” xong rồi gạt đầu, sau đó thì tiếp tục công việc của mình. Và quan trọng là không dám nhiều chuyện nữa.

Tôi có một điều muốn nhắn nhủ với mọi người là nhớ giữ mắt không bị cận nhé, không thấy rõ thì là một chuyện, chuyện thứ 2 là đi cắt kính không may gặp phải mấy thằng cha điên điên khùng khùng đấy.

- Nhiều độ?

Tôi vừa ra là đã vô vấp hỏi độ, đây mà là bệnh viện chắc người ta tưởng hần hỏi con hần nhiều tháng quá.

Ôi mẹ, tôi liên tưởng ghê quá.

- Không mù được đâu.

- Gan nhỉ? Dám nói với tao vậy đó hả?

Tôi không quan tâm lắm thản nhiên đến tìm gong kính.

Tôi đang giận, tôi có quyền.

Và hần bị giận nên chẳng dám ho he gì thêm.

Đến phần gay cấn nhất ngày, trả tiền. Dù gì cũng là kính của tôi, tôi định trả hết nhưng do...không đem đủ tiền nên tôi nói tôi trả nửa hần trả nửa. Tại kính cũng không đắt lắm hai đứa hợp lại cho tình thương mến thương.

Vậy mà hần không chịu, đòi trả hết. Tôi ghét nhất là vấn đề này, hần trả tiền kính cho tôi há phải là kính này là của hần à, há phải là nếu hần buồn buồn là sẽ ném luôn cái kính tôi chơi à. Không được, điều đó là không được, mấy đứa cận như tôi thì thiếu nó một ngày là sẽ chết huống hồ chỉ tôi dạo này cận nặng hơn lần trước.

Còn quan trọng hơn là, tôi là tôi hẳn là hẳn, đồ của tôi thì tôi lo không cần đến hẳn, mắt công nói tôi lợi dụng bạn bè.

Đo độ đã lâu, tìm gọng kính đã mệt, chờ người ta làm kính xong đã muốn xỉu rồi mà giờ 2 đứa còn kéo nhau ra bàn luận vụ này...

Tôi có là gì của hẳn đâu, miệng tôi kêu đền nhưng tôi có nói là hẳn trả hết đâu...

Cuối cùng thì hẳn thắng...

Tôi bực hẳn quá, không đi mua miết gì nữa hết. Hẳn gọi gì cũng không thèm trả lời. Tôi đi vòng vòng khắp nơi, ghé qua chỗ này ghé qua chỗ khác. Tôi biết hẳn leo theo sau nhưng tôi kệ đấy, làm gì được nhau nào, không là gì của nhau cơ mà cần gì như vậy chứ, tôi không thích và rất ghét điều đó.

Tôi biết mình hơi vô lý, nhưng biết sao đây, mối quan hệ không rõ ràng này làm tôi bực.

Tôi ghé qua đây ăn cái này thì hẳn cũng ghé qua chỗ đó ngồi cách xa mấy bàn, tôi đến xem cái gì thì hẳn cũng giả vờ đến xem cái đó. Biết tôi giận nên hẳn chẳng dám đến gần, đứng xa xa thôi.

Nhìn mặt hẳn tội kinh niên, nhưng mà...tôi hà hề lăm dọa.

Tôi hí hửng một lúc thì mệt, chạy đến trạm chờ xe đi về. Cũng chiều rồi, về được rồi. Nhìn ra sau thì thấy hẳn vẫn đi theo tôi. Thắng này hôm nay lạ gớm, biết điều thấy sợ luôn à.

Vì đang giận nên lên xe bus cũng không thèm đứng gần hẳn. Vừa lên là tôi chạy tuốt xuống dưới, hẳn chắc sợ tôi khó chịu nên chẳng đi theo, đứng cách tôi một khoảng.

Mà chắc mọi người cũng biết hẳn khi nào cũng chiếm thế chủ động, luôn làm theo ý mình. Hôm nay thì lại sợ mà không dám đến gần tôi là biết sao rồi đó...

Xe bus đã hết ghế ngồi, “ghế đứng” thì cộng tôi với hẳn thì được trên dưới 4 người nắm, vậy nên tôi có thể dễ dàng thấy được hẳn.

Tôi nhìn qua phía hẳn, thấy ánh mắt hồi lỗi của hẳn nhìn tôi. Sau đó hẳn đưa tay lên gạt mắt giả vờ khóc, sau đó còn giả vờ nấc mấy cái như thật.

Tự nhiên thấy vậy lại mắc cười không chịu nổi.

Hên là chẳng thấy ai chú ý đến tụi tôi không là tôi phải phân bua là: “tôi không quen thằng điên này đâu mọi người ơ”

Hết “khóc” giờ thì lại trưng ra cái bản mặt đó, cái bản mặt thơ ngây với miệng còn chu chu ra...nhìn tôi. Rồi bản mặt đó còn cắn môi lắc đầu mấy cái...

Vì không thể nhịn được, tôi quay ra sau cười, chắc ai nhìn tôi cũng tưởng tôi khủng quá.

Đang đứng tự nhiên thấy tay lạ lạ. Tôi nhìn xuống phía tay mình, đang bị một bàn tay khác nắm, tôi nhìn lên mặt người đó. Và tôi chỉ có một câu hỏi trong đầu lúc đó là: thằng cha nào đây?

Cái thằng nào đó tự nhiên nắm tay tôi, tôi cũng không biết sao nữa, gì đây không biết.

Sao hôm nay gặp nhiều thằng điên vậy?

Tôi nhìn phía Nguyễn Anh, hẳn chắc thấy tôi không nhìn hẳn nữa nên quay qua phía bác tài xế... và quan trọng là không biết tôi đang như thế nào ngay lúc này.

Tôi chẳng biết làm sao chỉ biết lịch sự thụt tay lại, tại tôi nghĩ người ta nắm nhầm, nên cũng không tỏ thái độ gì hết.

Vậy mà khi tôi vừa thụt tay lại thì lại bị nắm tiếp. Gì đây hả?

Tôi thụt tay thêm lần nữa, nhãn mặt khó chịu nhìn người đó. Tôi thể hiện quá rõ rồi là tôi không thích đâu, vậy mà... việc đó vẫn tiếp tục tái diễn.

Tôi bực mình giật mạnh tay khỏi tay tên đó to giọng:

- Anh làm gì vậy hả?

Chỉ một câu nói “nhỏ nhẹ” như vậy của tôi mà mọi người xung quanh đã chú ý đến chúng tôi rồi.

Tôi tưởng tên đó sẽ thôi chứ vậy mà tôi lại nghe thêm một câu:

- Em đừng giận, anh xin lỗi rồi mà.

What???

Cái quái gì đang diễn ra với tôi vậy. Tôi biết mình bị ghẹo, nhưng hình như hơi quá rồi nha.

Chắc thằng này lên cùng lúc với tôi và Nguyên Anh nên mới dám nói xón xác như vậy...

- Anh nhầm người rồi, tôi không quen anh_ tôi vẫn tiếp tục lịch sự nhất có thể.

- Em đừng giận nữa_ rồi quay qua mọi người bên cạnh_ bạn gái tôi giận, mọi người đừng quan tâm.

Xong thì nhìn tôi cười.

Cái gì vậy trời?

Gái gớm gì ở đây, tôi thề là tôi chưa từng gặp qua người này chứ huống hồ gì bạn trai với bạn gái.

Vậy mà khi tôi đang hoang mang thì thằng cha này quàng tay ôm vai tôi...

Tôi đúng là đến giới hạn rồi.

Tôi vừa đẩy tay người lạ xuống vừa nói:

- Anh đừng có mà...

- Anh làm gì vậy?

Tôi chưa kịp nói hết thì Nguyên Anh đã xuống và kéo tôi ra khỏi thằng thần kinh kia rồi.

Ôi may quá, còn thằng bạn ở đây. Tôi như vớ được người bảo hộ, bám lấy tay hắn rồi nhìn tên kia ý bảo: tôi có người thân ở đây nhé.

Tên kia chắc chẳng hiểu ý tôi nên chẳng tỏ thái độ gì là xin lỗi hết, chẳng có thái độ gì là chỉ ghẹo chơi hết. Khi biểu cảm dừng đọng phờ ra xong thì tên đó nhếch môi cười khẩy nói:

- Chú em là thằng nào?_ tên đó vênh mặt lên hỏi hắn.

Nhìn là biết người không đàng hoàng. Sao nói chuyện với người lạ lại nói thẳng này thẳng nọ, bất lịch sự quá.

Mà cũng thấy hài thật, tên này mặt dày hơn cả tôi, còn dám hỏi như ta đây vô tội. Anh gì đó ời, bạn tôi nhé anh gì đó ời.

- Còn tôi hỏi anh, anh vừa làm gì bạn gái tôi vậy?_ giọng hắn to hơn một chút thì phải.

Tôi biết hắn đang hỏi cách nghiêm túc.

Ủ, nghiêm túc nên hỏi... ể... hắn vừa... vừa nói gì vậy?? Bạn... bạn gái? Tôi... tôi á?

Nguyên Anh ời, nói vậy tao sẽ tưởng bỏ là mày nói thật đấy Nguyên Anh ời...

- Nói sao? Bạn gái?_ tên đó vẫn tiếp tục hỏi.

- Đúng, bạn gái tôi.

Hắn nói chắc như bập.

Còn tôi thì chính thức tưởng bỏ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mây Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Hôn Thì Cũng Thường Rồi

Tĩnh lại đi Hân ời, giờ mà còn nghĩ lung tung là sao?

- Chú em đừng có nhận vợ, đừng có ra kiểu anh hùng mà xuống đây. Chuyện anh đây không cần người khác xỏ mớ vào.

Nói xong tên đó định kéo tôi qua thì lớp trưởng đã nhanh tay kéo tôi ra sau hắn.

Tôi muốn chấp tay bái lạy anh “bạn trai hờ” của tôi đó mọi người ạ. Anh đóng rất chuẩn, làm như buông tay một cái là thằng kia bắt tôi về á.

Còn tên kia nữa, không quen không biết giờ đến nói tào lao. Thật là không biết trại nào đào tạo tên này, mức độ láo cũng ghê gớm thật. Tên tôi đã biết chưa mà định lôi kéo tôi về đội nữa chứ.

- Anh có vẻ thích bạn gái tôi nhỉ?

Hả???

- Người yêu anh mà, chú em hỏi hay nhỉ?

Hả???

Hình như 2 người này nói không biết ngượng thì phải, bạn gái rồi người yêu, yêu yêu con mắt.

Mà hài quá, Nguyễn Anh hẳn cũng hài nữa. Ừ thì giúp tôi, thích thì cứ nhận là anh trai cũng được, chứng minh nhân dân có đem mà, họ thì giống nhau, thách đố nào không tin đó. Ừ hay nói là bạn thôi cũng được, vậy mà phải thêm chữ “gái” nữa mới chịu, haizzz..

Thôi dù sao cũng lỡ rồi.

Tôi thấy lớp trưởng hơi nhếch miệng, tay đưa lên đầu sửa sửa lại cái nón...hình như có mùi ám hiệu..

Hình như là có gì đó quen quen...

Tôi vô thức đưa tay lên sờ cái nón mình một cái, sau đó xoay vành nón lại (tại này giờ đội ngược).

Ồ ó có phải là đồ đôi không nhỉ?

Tôi nghiệm ra một điều, đặt nón lớp cũng lợi lắm chứ bộ.

Giờ thì mọi người xung quanh bắt đầu há hốc miệng ra. Tôi cũng không biết vì sao họ như vậy nữa.

Nhưng mà lớp ơi, cho tôi lấy nón lớp làm đồ đôi một hôm nhé!

- Mày đừng có láo, trùng hợp thôi, nón đó đây ngoài kia_ nhân vật phản diện vẫn rất ngoan cố và đã chuyển cách xưng hô.

Nhưng mà tên đó biết trùng hợp cơ à. Ừ cả lớp có cái nón y chang nhau.

Còn hẳn vừa nghe tên kia nói xong tự nhiên quay qua tôi cười cười. Tiếp theo thì... lau mồ hôi cho tôi rồi nói:

- Em đừng sợ gì hết, có anh đây mà.

Đúng là được huấn luyện từ trước, nghe chẳng thấy bất ngờ tẹo nào. Chắc chắc, có ai như tôi không, chẳng giật mình khi hẳn xưng anh em đây này.

Đã vậy còn không có ý kiến gì hết xong còn “dạ anh” tăng độ thân thiết.

Thích là tôi diễn thôi.

Còn tên đó khi thấy màn tình tình cảm cảm của tôi với hẳn xong thì cười khẩy, sau đó thì nhả thêm một câu với tôi:

- Em à, đừng có thấy nó đẹp hơn anh mà hòa theo nó, lừa được mọi người chứ không lừa được anh đâu.

Xón xác ghê không?

- Tôi không quen anh.

- Đừng dối nữa, anh xin lỗi rồi mà.

Đôi đôi tượng, nên chấp tay lạy tên này thì hay hơn, đúng là hư cấu hơn cả con ni-yên nhà chị Liên. Thật là bé cún đó còn biết phân biệt được ai quen ai không quen, còn tên này...thôi bỏ đi.

Mà mọi người có thấy tên này bị rãnh không? Giờ này còn lo soi ai đẹp hơn. Chắc đang ganh tị với vẻ điển trai của Nguyễn Anh lắm đây.

Còn Nguyễn Anh sau khi được người khác khen đẹp, hẳn cười...rất ón, nhìn mặt là biết đang phồn rồi.

- Tôi đã nói là tôi không quen anh mà.

Tôi vừa nói xong câu đó thì tự nhiên một luồng âm thanh xoẹt qua tai tôi và để lại một câu: “Mày im lặng giùm tao”

Chỉ có vậy thôi mà tôi lại tự động bặm miệng lại, không dám nói nữa.

Đó, chưa gì mà tôi đã nghe lời hần như con ròi.

Để xem hần làm được gì..

Sau đó không nói không rằng hần xoay vành nón của hần và tôi ra sau giống tôi lúc trước, kiểu như đại ca sẵn sàng tuyên chiến ấy. Kiểu như cặp đôi đại ca ấy. Mọi người đã hình dung được hình dáng đại ca chưa nhỉ?

Rồi quay qua tên kia:

- Anh đã nói vậy rồi...hay tôi chứng minh nhé? _ hần nói rồi lại quay qua tôi_ được không em?

Chứng...chứng minh gì...tôi biết gì đâu.

Hần lại định làm gì vậy?

Nhưng biết làm sao đây. Thôi gật đầu đại.

Vừa nhận được sự đồng ý của tôi hần mỉm cười rồi ghé má hần cho tôi, đoạn nói:

- Hôn anh cái đi. Chứng minh.

Á..

Nghe xong tự nhiên tim đập mạnh lên, hình như tai tôi bị hư rồi phải không..

Tôi nuốt ực nước miếng một cái để có thể bình tĩnh lại, đoạn mở miệng:

- Sao anh?

- Hôn anh_ nói còn chỉ vào mặt hần_ vào đây, chứng minh.

Tôi tròn tròn mắt lên...cái gì hả, hôn...hôn á?

Tôi nhìn lên cái mặt hần...tim càng đập mạnh hơn...trời ơi, làm sao tôi làm được!!

Tại sao trong cả đồng người thế này tôi lại bị dính chứ hả? Tôi thì có đẹp để gì đâu mà chú mới chú ý. Hay mới này tôi quay xuống cười, tên kia lại tưởng tôi....

Ôi, thôi rồi.

Mà tôi có một thắc mắc là: có cần làm phức tạp mọi chuyện vậy không? Tôi không phải thì nói không phải, mắc gì phải nói qua nói lại, rồi bây giờ phải...muốn nhảy xuống xe quá đi!!

- Lẹ lên em, không người ta lại không tin giờ.

Vừa nói Nguyên Anh vừa hơi cúi người về phía tôi.

Hần chỉ đang giúp tôi..

Thôi cứ xem như hôn anh hai thôi, đúng rồi. Hôn má thôi mà, ừ chỉ là mũi chạm má thôi, không thì miệng chạm má tí thôi, ừ không sao hết..

Tôi lấy hết can đảm, tôi cố hết sức nhún chân lên, ghé mặt sát mặt hần..

Khi tôi vừa sắp chạm vào má hần thì đột nhiên hần...quay mặt qua và...tình tiết trong tiểu thuyết xuất hiện...

Chết...

hôn...hôn...nhằm chỗ rồi.

Sau đó làm cảm giác lạ lẫm khi chạm môi. 3 giây, chỉ có ba giây vậy mà...

Tôi đơ...

Tôi nín...

Tôi chết lâm sàng...

Tìm tôi...tôi khó thờ quá...

Tôi không còn gì để diễn tả nữa...

Tôi trợn ngược mắt lên...nhìn vào gương mặt đang cười của hắn...

Thình thịch...

Đậm chất truyện teen thế này.

Cái...cái gì đang diễn ra vậy, có ai tán tôi một cái để tôi tỉnh ra tí không?...Mẹ ơi...Mẹ ơi, con không biết đâu!!!

Tôi đã nói rồi, nói qua nói lại làm cái quái gì để rồi...

Trong khi tôi đang hoang mang cực độ thì Nguyễn Anh đưa tay qua ôm vai tôi xong lại tiếp tục nói:

- Anh chắc thấy rồi nhỉ? À mà thôi, hôn thì cũng thường quá rồi, anh không tin cũng không sao đâu.

Tôi xin tàn hình ngay tại đây...

Thường sao? Tôi muốn uỳnh nhau rồi đây, hôn hồi nào chứ? Nhưng mà khô, có miệng mà không dám nói...

Còn nhân vật phản diện đằng trước thì lại có thái độ y chang tôi lúc này, anh ta đang trợn tròn mắt lên...

À người đứng cạnh tôi ấy à, sau khi tuông ra những lời làm tôi muốn thổ huyết kia thì không có ý định kết thúc cuộc nói chuyện này là mấy, hắn vẫn tiếp tục khiêu khích:

- À nếu anh đã thích bạn gái tôi đến vậy thôi thì...hết thích đi nhé. Tại tôi không bao giờ hết yêu em ấy đâu_rồi quay qua nhìn tôi cười hiền dịu...nữa chứ.

Mặt tôi cảm giác cứ như...ôi mặt tôi nóng bừng bừng lên đây này...trời ơi, diễn mà nói như thật thế hả? Tôi nhìn hắn, rồi bặm môi ý bảo: đừng nói mấy từ nhạy cảm đó nếu không tìm tôi liệc đây...nhưng hắn có vẻ không thèm hiểu, vẫn tiếp tục:

- Chúng tôi đang ổn lắm, báo cho anh luôn là khi chúng tôi học xong đại học sẽ đính hôn, sau đó kết hôn nữa. Tôi cũng thông cảm cho anh, bạn gái tôi xinh quá nhận bừa là phải. Nhưng anh à, tôi không cho phép anh nhận bừa trước mặt tôi đâu.

Đây là tôi biết hắn đã tỏ thái độ rồi, hắn là đang nói nghiêm túc rồi. Ừ thì đúng trọng tâm rồi, nhưng mà hình như thừa 2 câu đầu thì phải... Cái gì mà đính hôn, rồi đến kết hôn gì vậy? Còn xinh xeo gì nữa hả? Có cần đến mức đó không? Xâm xỉ lố không thể.

À tên đó sau khi nghe hắn nói xong thì vẫn tiếp tục im lặng, nhìn tôi và hắn thù hận, hình như không thể nói lại rồi...

Trong tình thế loạn lạc như vậy thì tự nhiên hắn móc điện thoại trong túi ra, bật lên màn hình nền, sau cái dãy mã khóa tôi thấy cái mặt...ó ó, ảnh tôi...

Hắn vẽ lên màn hình, mở xong khóa lại giờ điện thoại ra trước mặt tên kia:

- Bạn gái tôi chụp hình cũng xinh nhỉ? Chúng tôi cũng hay chụp chung lắm nhưng chắc giờ có đưa anh cũng không xem hết được đâu_xong đưa xuống bấm_A, số điện thoại em ấy thì tôi không cho đâu, lấy số tôi không? À hay anh cho tôi số anh đi, có gì vài năm nữa đám cưới tôi với em ấy tôi mời anh đến dự.

Xong cười tươi mới sợ chứ.

Tôi nghe nhiều người phì cười khi hắn... nổ.

Tôi cũng chính thức phì cười vì độ xuyên tạc, bản bựa, lầy lội, phét ghê gớm của hắn từ nãy đến giờ rồi, nói xạo không vấp một từ, không một chút sợ sệt. Sư phụ Nguyễn Anh, sư phụ, sư phụ lố.

Còn nếu tôi là thằng kia tôi sẽ nhảy xuống xe lâu rồi, bằng chứng đến âm ập thế kia mà, không phải nói là hắn lố lộng lộn thế kia mà.

Nhưng cũng không phải đợi lâu, xe vừa dừng một cái là tên đó bay xuống luôn...

Ôi may quá...

Tôi thờ phào.

Mà hình như tôi vừa bỏ qua cái tình tiết quan trọng gì rồi thì phải.

Tôi cảm thấy mũi mình bị ngất nhẹ...

Tôi ngước lên, hấn đang nhìn tôi với nụ cười tươi rói...

Tôi giật mình, vẫn đang diễn à, chi mà nhìn tôi say đắm thế?

Tôi cúi đầu, nhìn hấn ngại bỏ xù, ôi hôn mẹ nó rồi...ôỉ nghĩ đến là thấy rung.

”Wou, soái ca”

”Bạn trai người ta vậy đó, anh lo học hỏi đi”

”Thích ghê, có bạn trai như vậy thật tốt”

Tôi nghe mà chỉ biết lau mồ hôi hột, diễn sâu tí thôi mà, không cần phản ứng vậy đâu.

Rồi một em chắc là học sinh cấp...mấy cũng không biết nữa lên tiếng:

- Anh chị thật đúng là một đôi, em ngưỡng mộ quá.

Tôi cười trừ. Hấn thì...cười rất tươi, xong thì tiếp tục lau mồ hôi cho tôi...trời ơi tôi muốn hét lên “đừng lau nữa” mà lại không dám.

- Cậu em có người vỗ vai hấn nói rất hay.

Hấn toe toét ra. Tôi thì mặt sắp méo lên rồi. Có ai đó hãy đẩy hấn ra khỏi tôi được không, nắm tay tôi như sợ tôi chạy mất thế này!!!

- Hai đứa làm mọi người cứ tưởng màn cứu mỹ nhân...haha, hóa ra là một đôi thật. Sao hai đứa lại đứng xa nhau vậy?

Hấn khi nghe vậy còn trung ra bộ buồn phiền nói:

- Em ấy giận vì em không dẫn đi xem phim kinh dị. Anh biết đó, em sợ tối em ấy gặp ác mộng.

Tôi nói vậy hồi nào? Đồ nói láo.

Vậy mà anh kia tưởng thật trách tôi:

- Đúng đó, con gái đừng xem mấy thể loại như vậy, ám ảnh đó nha em.

Tôi chỉ biết cười dạ dạ thôi chứ sao giờ.

- À hai đứa học lớp mấy rồi?

Hấn nhanh nhẩu:

- Dạ em đang học đại học, còn em ấy học 12.

Ôi, lão tiếp à. À mà đúng rồi, nhỏ quá làm sao “hôn thì cũng thường rồi” được. Nghĩ đến đây tôi lại thấy mắc cỡ cho khi này quá đi. Trắng trợn ời là trợn trắng.

- Mà định học xong cưới nhau thật hả? Cậu em nhìn vậy mà bạo quá nha.

Người đó vừa nói xong thì cả xe cười vang lên.

Mọi người biết hành động tiếp theo của hấn là gì không? Cười cười gãi đầu mắc cỡ đấy. Đã vậy còn nói thêm một câu lấp lửng:

- Lấy gì đâu anh...

Đó, chói kiểu vậy đó, làm mọi người trên chuyến xe từ đầu xe đến cuối xe chẳng ai coi trọng lời phủ nhận như muốn thừa nhận của hấn, phì cười trừ đến khi chúng tôi xuống xe mới thôi.

Tôi chính thức không còn gì để nói.

Xuống xe cũng không khá khẩm hơn, hấn nắm tay tôi chẳng có chút nào là diễn tiếp hay gì hết. Nắm cứ như một đôi với nhau.

Tôi sắp nổ tung rồi, người tôi thích nói tôi là bạn gái hấn, xong thì... Giờ lại nắm tay tôi không chịu buông. Chỉ là diễn thôi mà, hết diễn thì phải buông ra đi chứ...

Này, tôi đọc ngôn tình đây...

Chúng tôi đang đi bộ vào nhà khu nhà tôi...

Chúng tôi đang đi...

Vẫn trong tình trạng...

Đi song song...

Tay trong tay...

Và im lặng...

Ồ ngại thấy sợ luôn à, mà chẳng dám nói gì đâu, tại nụ hôn trên xe làm tôi không thoải mái.

Mà sao hấn không có một chút gì là sẽ buông tay tôi ra vậy...

Sắp đến nhà tôi rồi, ai thấy sẽ chết mất...

- Ê_ tôi gọi khẽ.

- Hử?_ Hấn vừa bước vừa trả lời nhưng không quay qua tôi.

- Tay...tay...

Hấn giờ mới chịu bỏ tay tôi ra...

Hấn thì cười tươi còn tôi cười khổ, tại tự nhiên nhìn mặt hấn tôi ngại kinh niên.

- Hân này...

- Dạ? Á..cái gì?

Tôi cũng không muốn vậy đâu nhưng lỡ trả lời vậy rồi.

Hấn chỉ cười cười rồi lại hỏi tiếp:

- Mà sợ không? Lúc trên xe ấy?

Lần này thì hấn nhìn thẳng mặt tôi rồi.

Nếu nói sợ thì cũng có, nhưng thật là tôi thấy sợ hấn hơn, tại hấn nói câu nào là tim tôi đập mạnh đến đó.

Khổ ghê chưa.

- Tao thì thấy tức lắm.

Không đợi tôi trả lời hấn lại tiếp tục.

Mà hay, tôi không tức thì hấn tức gì? Tôi quay qua hấn:

- Mà tức chỉ?

- Tại tao giúp người ta vậy mà chẳng được ai cảm ơn cả.

Ồ đúng ha, tôi quên mất. Tôi cắn môi, nói sao với hấn đây, nói sao để bớt ngại đây.

Chỉ có cách là...

Tôi trưng ra bộ mặt tươi nhất, nụ cười toe toét nhất nói to:

- Cảm ơn nhé, Nguyễn Anh đẹp trai.

Vậy mà hấn chẳng phản ứng mà bủi môi, xong thì quay qua tôi cười cười:

- Xưng em đi, tao thích mày nói em cảm ơn anh kìa. Không, phải nói là: dạ em cảm ơn anh. Ừ nói vậy đi.

Eo oi, em gì hầy. Dạ gì nữa, tôi bị ngộ từ dạ bây giờ. Anh tôi mà ít khi tôi dạ hướng gì...

Nhưng thôi người ta vừa giúp mình thôi thì...

- Dạ em cảm ơn anh ạ, anh tốt lắm, em rất là ngưỡng mộ anh. Lần sau có giúp gì em thì anh lỗ ít ít hơn đi, không là người nghe người ta ỏi đấy.

Tôi khích vậy mà hấn lại cong môi lên.

Sau đó thì kéo căng má tôi ra:

- Anh chấp nhận lời cảm ơn của em, câu sau anh bỏ ngoài tai nha em, tại anh lỗ vậy quen rồi.

Thấy ghê gớm kinh khủng khiếp chưa.

Nhưng nghe xong tôi lại phì cười mới điên chứ.

Tôi với hấn chọt nhau mấy câu thì đến nhà tôi. Nói thật là tự nhiên nói xong mấy câu này tôi lại thấy thoải mái lên, ít nhất là tôi bớt ngại hơn tí, nụ hôn trên xe cũng hơi mờ nhạt rồi. Nhưng thật chứ hấn mà nhắc lại chắc tôi đi đào lỗ mà lấp mình sớm quá.

- Tao vẫn thấy thối mắc mày ạ.

Tôi định vào nhà thì lại nghe tiếng hấn nói, tôi vì tình cảm dạt dào quay ra đằng sau thơ ngây hỏi lại:

- Thối mắc gì?

Hấn vuốt cằm rồi nhìn tôi từ trên xuống dưới:

- Thấy mày...xấu như vậy mà sao nhiều thằng thích quá?

Nghe hấn nói xong tự nhiên tức hộc máu, gì cơ? Xấu á?

Thằng này phải dùng hành động thì mới thôi chê tôi được..

Tôi đưa tay định cào cho mấy cái nhưng (lại) bị hấn bắt lại...

Tôi không phục liếc xéo rồi không nhìn hấn nói:

- Chứ trên xe ai kêu tao xinh.

- Tao nói đấy.

Muốn người khác thừa nhận mà khi họ thừa nhận rồi lại chẳng biết nói gì. Vậy nên tôi nín luôn, không nói gì được hết.

- Cảm động quá hả?

Hấn cúi mặt hỏi xong lại ha hả lên.

Tôi định nói lại nhưng...chẳng biết nói cái quái gì lúc này. Tôi bị gì thế này?

- Thôi vào nhà đi, chúc mày lát ăn cơm ngon miệng, tối mơ thấy tao.

Hấn đưa ra bộ mặt nựng thú cưng nói với tôi. Tôi thù quá đớp lại:

- Ủ, mày về đi, chúc mày về không có cơm ăn, tối mơ thấy ác mộng.

Tôi đã nói vậy mà mặt hấn vẫn tỉnh bơ cười lớn lên, sau đó còn nói:

- Cảm ơn mày, tao rất thích lời chúc của mày.

Sau đó thì là la la về, tâm trạng có vẻ vui lắm...tôi cũng thấy vui lây nữa, tự nhiên tôi điên thế đấy...

- Hấn về rồi hả con?

- Á...Dạ?...dạ..

Chỉ vừa quay lại thì nghe tiếng mẹ tôi, mất hết cả hồn vía, mẹ đứng đây từ khi nào không biết. Thật chứ chắc do ăn ỡ, hôm nay tôi thấy mình bị sao á.

- Sao bảo đi với bé Vy mà, bạn nào về với con vậy?

Vừa bỏ giày vào ngăn thì mẹ hỏi. Chột dạ quá, tôi cứng luôn cả lưỡi, cả buổi im lặng không dám nói gì.

Mẹ tôi còn cười cười làm tôi càng có ước mong được đào nguyên cái lỗ bụi thật bụi luôn đây này.

- Ai vậy con?

- Bạn...bạn học mẹ à, Vy nó về trước rồi, không có gì đâu mẹ.

- Gì mà mặt nhìn hồng hồng lên vậy con?

- Con về phòng đây.

Tôi...chạy ngay vào phòng bỏ ngoài tai tiếng cười vang của mẹ.

Nguyên Anh, người làm tôi căng thẳng có, bối rối có, hoang mang có, làm tôi buồn có, tôi muốn đập đầu vào gối chết có, tim đập mạnh có, làm tôi vui cũng có. Hắn thay đổi cảm xúc trong tôi rất nhanh...

Làm sao đây, sau hôm nay tôi cảm thấy thích hắn thêm một chút rồi.

- Cho mượn điện thoại đi Tiến ơi.

Tiến và Hân đang đánh carô với nhau (Tại vừa chào cờ xong nên còn nhiều thời gian rảnh rỗi), nghe tin dữ, Tiến giật mình ngóc đầu ngo ngát. Hân vì thấy lạ quá nên lên tiếng giục:

- Tụi mày làm màu thế, có khi nào mượn điện thoại thằng Tiến mà xin đâu, hôm nay ngộ à?

Con Phuong cười toe toét loét ra, xong lại nháy mắt với tôi:

- Phải đổi phong cách nói chuyện mới bắt kịp được thời đại mày ạ.

Ói.

2 bạn vẫn ương hì hững lấy điện thoại bạn Tiến ra chưa dùng gì thì đột nhiên lại la lên:

- Mẹ mày gọi này Tiến, mới xa mẹ có tí mà...chưa gì mẹ đã hỏi thăm kia.

- Ủ, đừng có ganh tị với hạnh phúc của tao _thằng Tiến giật lại điện thoại còn xàm thêm một câu.

Nghe mà muốn bấu môi.

- Tụi mày im nhen chưa, để tao còn nghe trong yên bình.

Tôi biết vì sao bạn Tiến phải dạn vậy. Cũng chẳng có gì nếu như, ừ mẹ bạn Tiến là một người rất ư là...nói chung là...xem bạn Tiến như...

- Dạ mẹ...dạ này con đề chế độ im lặng, dạ con đang ra chơi...dạ tối qua con...

Anh Tiến đang khai báo trật tự an ninh với mẹ thì tôi nghe giọng xì xầm của hai đứa:

- Tao cá tối qua thằng này qua nhà ngoại, tại hôm qua tao qua nhà nó mà không thấy nó _con Hương phán.

- Ủ chắc vậy, có hay không mình nên...

Tôi chẳng biết 2 đứa kia âm mưu cái gì, chỉ thấy 2 đứa nó chạy đến chỗ thằng Tiến đang nghe điện thoại bắt đầu la lên:

- Anh Tiến ơi, anh dậy sớm vậy?

Tôi một thoáng sững sờ không biết 2 đứa kia đang làm gì thì thấy thằng Tiến rói rít:

- Không có gì đâu mẹ, bạn học trong lớp thôi mẹ ơi.

- Anh ơi nói chuyện với ai mà lâu quá vậy, vào đây tìm cái quần cho em, tối qua anh vứt quần em đâu rồi?

Tôi há hốc mồm khi nghe con Phuong nói, nó nói cái quái gì vậy?

Vậy mà con Hương lại tiếp tục la lên:

- Anh Tiến, áo em nữa, anh để áo em đâu rồi.

Tôi nghe thấy mùi nói bậy thì phải.

Vừa nghe xong tới đây thì thằng ngồi cạnh tôi không còn hình tượng ha ha ha lên.

Mấy đứa còn lại trong lớp cũng ôm bụng.

Thằng Huy được dịp vỗ đùi như bệnh. Đó, bạn thân của nhau là vậy đó.

- Dạ, con Hương nó đùa đó mẹ...dạ... vào lớp rồi con học tiếp nha mẹ....bai mẹ.

Vừa bai mẹ xong thì thằng Tiến trưng ra gương mặt đau khổ hơn bao giờ hết, giọng thảm thiết:

- Máy chị lần sau đừng làm vậy với em nữa mà, vấn đề 18+ mà nói như ăn kem thế, em xin máy chị đấy. Em còn chong xáng lắm nhé. Cũng hên lúc này chị Hương lên tiếng nữa, nếu không mẹ em sẽ xử em. Cảm ơn chị Hương nhé.

Con Hương liếc, xong to giọng:

- Đem điện thoại đây_rồi giật lấy điện thoại từ tay bạn Tiến_biết vậy nói giọng choẹt hơn một tí rồi. Tao thề không thêm thân với mẹ mày nữa, đến giọng nói của tao cũng nhận ra.

- Đó, mày làm hư bột hư đường hết rồi, một mình tao nói là hay rồi, cứ thích chen vào. Ồi, con nào trong điện thoại mày vậy nè Tiến, tao biểu cái hình tao làm ảnh nền sao không cài.

Giọng con Phương không còn gì vô lí hơn.

- Ảnh trên mạng đó, chứ thêm đâu tao đi cài ảnh mày, tao đâu có thích mày. Với lại bữa kia tao đổi ảnh zalo là cái bảng mặt mày, định mệnh làm toàn mấy thằng đực rựa cứ “làm quen nha”, muốn nôn.

- Tao biết tao đẹp nhưng mà mày không biết nói lại à?

- Tao có nói, tao nói tao là con trai vậy mà không ai thêm tin...

Thích ai là cái ảnh người đó à...

Hình nền...

Hôm qua tôi thấy có người để ảnh tôi làm hình nền, ảnh đó...

Tôi quay qua bên cạnh tôi hỏi hộp nhìn hấn...

Hấn...tôi...

Điện thoại.có phải...

Tự nhiên miệng tôi cong lên, tim còn đập thình thịch...

Ó...

Tôi có nên hỏi tí không, lỡ đâu... Nhưng mà hỏi sao đây?

- Ê Anh...

Lớp trưởng quay mặt qua tôi.

Tôi nuốt nước miếng đánh ực:

- Điện...điện thoại mày...hình nền điện thoại mày có phải...

- Đây, bài tập đây, có gì chép đi, tao cho chép đấy.

Nói rồi lớp trưởng đẩy vở bài tập qua cho tôi.

????

Liên quan không? Tôi còn chưa nói xong.

- Không, tao làm rồi, tao chỉ thắc mắc sao điện thoại này...

- Làm rồi thì thôi, tao qua kia nói chuyện đây.

Ồ, hán bị gì thế hả, còn không dám nhìn tôi kia...

Tôi thấy mặt hán hơi đỏ lên thì phải...

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Máy Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Kẻ Xấu Toàn Tập

Mặt hán đỏ á? Vì vừa chứng kiến khoảnh khắc lạ quá nên tôi bất giác nắm tay hán lại để nhìn thêm lần nữa.

Hán quay mặt lại...

Tôi nhìn kĩ mặt hán. Có đồ gì đâu chứ, mặt vẫn tỉnh như vậy mà, còn nheo mắt cười tôi nữa chứ. Nét cười càng đậm hơn. Có gì hay ho đâu mà cười. Cười nhe cả răng ra rồi. Tôi chợt dạ. Tự vuốt mặt mình tìm thử có thứ gì dính vào mặt không.

- Cười gì vậy - tôi nhìn hán với vẻ đề phòng.

Hán vẫn giữ nguyên vẻ mặt mập mạp môi:

- Tại lâu rồi mới thấy này...chủ động nắm tay tao.

Ồ...nhìn lại, buông tay hán ra. Có lẽ mình vô duyên quá.

Tôi đã thả tay ra rồi vậy mà hán vẫn đứng trân trân ở đó. Khùng cũng có giới hạn chứ, còn nhìn tôi không chớp mắt vậy hả.

- Đi đâu thì đi đi, đứng đây vương vãi, người khác không đi qua được bây giờ.

Tôi vừa nói vừa đẩy hán đi chữa ngại. Cứ đứng tò tò đó có mà tôi không dám nhìn lên quá.

Nguyên Anh sau khi búng tai tôi rồi đau thì giờ đã đến chỗ bàn mấy đứa con trai nhập bọn rồi, còn cười rất sáng khoái nữa chứ. Nhìn cái mặt của hán kia, chưa thấy ai thích ứng nhanh như thằng này, chưa gì mà mới ngồi xuống đã biết chuyện chi để cười rồi.

- Hán, qua đây nhờ tí đi. Lẹ lên, lẹ lên, tao với con Hương đang chơi pikachu mà bị bí. Lẹ lên qua đây tìm giúp coi, sắp hết giờ rồi!!

Định mệnh, thì ra mượn điện thoại thằng Tiến để chơi trò đó. Oí trời ả!!!

Tôi nói vậy thôi nhưng cũng đến nhập bọn cho có bè có phái.

Còn vụ hôm nay thì...vụ hán đỏ mặt đó, thật thì tôi cũng không biết nữa, không biết do bất chợt hay cơ bản không có dấu hiệu nào nữa.

Dù dặn mình đừng suy nghĩ đến cái vấn đề chẳng đâu vào đâu đó nữa nhưng cái đầu thật...vẫn cứ tiếp tục vu vơ. Cứ định ninh trong đầu là hán có tí thích với tôi nên mới có thái độ lúng túng khi tôi hỏi về vấn đề điện thoại.

Nhưng thấy cũng hơi đúng, vì người ứng xử rất tốt như hán sao lại đánh trống lảng trắng trợn như vậy được. Có phải chẳng hán không nghĩ là tôi sẽ hỏi nên chưa biết nói sao với tôi?

Đó chính vì có suy nghĩ điên rồ đó mà đến tôi vừa nhắn tin với hán vừa bất giác tưởng tượng về mặt của hán có những biểu cảm nào khi nói chuyện với tôi. Híc. Thường thì nhắn với hán chỉ ngồi chờ cười ha hả rồi rep lại. Vậy mà hôm nay còn dành tận mấy chục giây để ngẫm nghĩ điều vô vẩn kia. Tất nhiên là bị hán nhắc khéo: “mày liệt nửa người hay sao mà nhắn nhanh như rùa vậy hả”

Đó, bị nói đùa vậy mà tôi còn thơ ngây nhắn lại: “không có mà...” nữa chứ.

Không biết sao nữa. Chắc tôi điên quá rồi.

Ồi...đã vậy lúc ngủ còn vẫn suy nghĩ vu vơ, đến nỗi phải tự vỗ má mình để xua đi suy nghĩ điên rồ trong đầu để dễ ngủ. Khiếp lắm, tự nhiên một đứa đặt mình xuống là ngủ như tôi mà cũng có ngày này. Híc, trách thì phải trách đạo này nhiều cái lạ lắm cứ âm ập kéo đến với tôi quá...

Đến nỗi phải trấn an mình là: mình cũng là con người mà, yêu ghét là chuyện thường thôi!!!

Ừ, thường thôi.

Ngày mới bắt đầu lại thấy muốn bật cười, tự nhiên chợt nghĩ: sắp được gặp hán rồi...

Đó, có ai như tôi không? Tôi cần vài cái tát để bớt điên...hic.

- Bài học kết thúc tại đây, cho mấy em nghỉ sớm. Làm gì thì làm đi, nhưng nói chuyện nhỏ thôi để lớp khác còn học.

Câu nói thừa nhát của thầy cô từ xưa đến giờ vẫn không thay đổi.

Nói nhỏ á, cô có lẽ đề cao chúng tôi quá rồi.

Tôi quay ra đằng sau nhìn lên đồng hồ tròn ngập hạnh phúc, còn tận 20 phút nữa mới hết giờ, hôm nay được lộc nghỉ đây mà.

- À lớp, cho cô nhờ tí đi, một bạn thôi. A Nguyễn Anh cũng được. Lên đây.

Đang loay hoay gồm sách vở của môn học vừa rồi cũng phải ngược lên.

Tôi quay qua nhìn hán cười, hán cũng dừng nguyên động tác nhìn tôi như kiểu: "tại sao lại là tên tao chứ". Nhìn hài lắm.

Mà cũng tội cho mấy đứa có chức lắm, khi nào cũng bị nhờ vả.

Tôi đập vai thẳng kẻ bên ý là an ủi, xong héch mặt lên phía cô. Ý bảo lên đi. Hán không nói gì nhưng tôi biết là cũng ức lắm, lớp được nghỉ mà mình lại bị nhờ.

- Em qua bên dãy B vào lớp 11A5 mượn giùm cô cái sổ đầu bài nhé!

Cô này đúng là thánh sai, thế sao không để qua lớp đó rồi làm gì thì làm đi, bắt chạy qua tận bên kia, sân trường rộng chứ có nhỏ gì. Đúng là làm thầy cô, rất thích sai người.

Cờ tôi thì tôi chả đi đâu, xa thế cơ mà, rồi còn không biết cái phòng lớp đó là phòng số mấy nữa là. Nhưng lớp trưởng lớp tôi chân dài như vậy, sức khỏe tốt như vậy mà ông ẻo không muốn đi thì kì lắm.

Nên hán quay qua nhả mặt giả vờ mếu với tôi rồi bước ra khỏi chỗ. Tôi nhìn cái mặt bắt đầu méo của hán mà muốn cười.

Nhưng vừa đi ra đến cửa thì cô lại gọi giật:

- À Nguyễn Anh, sẵn tiện em gọi lớp phó lớp đó qua đây giùm cô luôn nha em.

Cô vừa nhắc đến đó tự nhiên Nguyễn Anh đứng yên tại cửa...nhìn chằm chằm về phía tôi. Ồ. Vẫn đang nhìn...Ồ, lưu luyến tôi đến vậy sao hả? Ờ. Gì mà nhìn như muốn đánh tôi vậy? Ồi nhưng mà cứ thấy hán nhìn tôi không thèm chớp mắt như vậy lại tự nhiên sợ...vậy nên tôi tháo kính để lên bàn. À tại với tiêu chí: mình không thấy người ta chắc là người ta cũng sẽ không thấy mình. Tại tiêu chí này từ xưa đến nay trẻ trâu thường tâm đắc.

Tôi giờ cũng thấy rất đúng, nhìn ra cửa chả thấy mặt mũi hán như nào.

Hán rồi cũng đi...

Cất sách vào học bàn thì tình cờ liếc qua học bàn hán...mắt dừng lại ngay ở đó.

"Bạn gái tôi chụp hình cũng xinh nhì? Chúng tôi cũng hay chụp chung lắm nhưng chắc giờ có đưa anh cũng không xem hết được đâu..."

Có nên không? Nhưng hán làm tôi thất vọng trước mà.

Bây giờ nghĩ xem, nếu tôi mở nó ra, không có thứ tôi cần thấy thì thôi đi, bình thường mà sống, ăn dưa bỏ một hôm thì cũng chẳng sao.

Còn nếu mở ra cả đồng...ảnh tôi, thì sao, có...có phải là...thảm...thảm thương tôi không?

Tôi vỗ má mình, ý là bớt ảo đi.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại. Mấu chốt là ảnh nền tôi thấy hôm đi mua quà, chính mắt tôi thấy ảnh tôi. Trừ trường hợp tôi có chị em sinh đôi thôi chứ ngoài đời chẳng có ai có gương mặt xinh thấy ớn như tôi hết.^_

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mày Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Việc Làm Của Kẻ Xấu

À mà khoan, nếu tôi bay ra ngay bây giờ thì về mặt mấy em ấy sẽ sao nhỉ? Lấp bắp chị...chị... chị hay là dừng dừng tiếp tục, hay là hoạt bát hỏi thăm. Hơ hơ. Với những lời mang tính tự tin vừa rồi tôi nghe được thì coi chừng mấy em có thể là dừng dừng tiếp tục quá.

Không nhưng mà nói gì thì nói, dù mạnh miệng như thế nào cũng phải đảo mắt nhìn nhau vài cái khi thấy tôi chứ. Đúng rồi, kiểu như là:“chết rồi, chị ấy nghe hết rồi!”. Để tôi còn có thể hiên ngang đi ra nhìn mấy em ấy rồi nở một nụ cười thánh thiện, rồi tỏ ý cho mấy em ấy biết là: chị đây sau khi tè xong đã nghe hết com mẹ nấu rồi các em ạ.

Mà hay, từ trước đến giờ có bao giờ dính vào mấy vụ này đâu, không biết do nhan sắc tôi lên hay do tôi gặp xui nữa...

Thôi nghĩ gì thì nghĩ, dù sao tôi cũng có một vị trí đáng nể trong lòng các em ấy rồi, giờ phải bước ra cho mấy em nó nhìn chơi cái đã.

Tôi mở chốt cửa để bước ra...

- Phương này, biết đến đây vui tai vậy rù con Hân đi cùng ha?

Tiếng cạch cửa phòng kế bên vừa mở thì con Hương đã nói...

Tôi vừa ló mặt ra liền giật mình lùi lại vào trong. Tôi đây mà, có rù tôi mà!! 2 đứa này ném tôi vào lớp rồi sao?

Tôi hé cửa nhìn ra ngoài...hai con bạn tôi đang đi đến bồn rửa tay...

- Đúng đó, nhưng mày có rù nó cũng không đi đâu, nó còn bận tò te tú tí với người yêu nó mà.

Gi hả? Con Phương phụ họa mà tôi càng không dám ra.

- Ý mày là tò te với Nguyên Anh đó hả? Trời, không lẽ mình rù mà nó không đi. Con Hân với thằng Anh có thích nhau như nào thì cũng phải mắc tè chứ? Đúng không? Ha ha.

Tôi có thể nghe được dấu nhấn của con Hương khi nói đến tên tôi với lớp trưởng. Tụi này học tiếng anh xong chỗ nào cũng nhấn được hết.

Mà khổ, thích nhau? Nói cái nào thực tế hơn được không?

- Ủ, cũng đúng...ơ Kiều Anh hả em, trùng hợp quá.

- Dạ, chào 2 chị.

Sao bao nhiêu câu giả vờ thì tụi bên ngoài cũng chịu chào nhau rồi. Thật là tôi đứng trong đây khó chịu lắm rồi, chào ẹ mà đi ra để tôi còn về lớp nữa chứ, tôi là tôi chịu hết nổi rồi nhé, cứ đứng mãi trong đây chắc tôi sẽ chết vì chán quá.

- Ê mà Hân lớp mình cũng ghê thật, vừa vào lớp là được lớp trưởng đề nghị làm bạn gái liền. Ôi tao tiếc hùn hựt, học chung lâu hơn mà vẫn không thể lọt vào mắt xanh của lớp trưởng.

Gi nữa hả? Không về lớp đi còn đứng nói thêm là sao? Mà nói còn phóng đại sự thật nữa chứ, bó tay với 2 chị này.

- Thôi rửa tay ẹ mà vào lớp phá hai đứa nó.

- Ủ, được đó...à tụi chị vào trước nhé, tụi em xong rồi thì vào sau nhé.

Đó, giờ mới nói được một câu tử tế, vào ẹ đi, chế nào cũng vào đi. Rửa có cái tay thôi cũng tám lên tám xuống, bàn có một việc mà cứ bàn ra bàn vào. Hazzzz.

- Dạ...2 chị đi trước...

Tôi nghe chữ dạ nó nào nề làm sao. Tôi lại nhìn ra, hai đứa bạn tôi thì vui vẻ khỏi nói rồi, chỉ có là mấy em lớp dưới cười rất chi là gượng thôi. Đã vậy, con Hương trước khi đi ra còn nhìn đến chỗ tôi, không biết có thấy tôi lấp ló ở đây không mà nháy mắt một cái như thật.

Mà phải công nhận 2 bạn tôi càng ngày càng phết y chang Nguyên Anh rồi. Nói giúp mà toàn những câu xàm xí.

- Tao không tin, chắc 2 đứa đó nghe được tụi mình nói nên chọc tức thôi, tao không tin 2 người họ là một đôi.

Lại nữa, vẫn chưa chịu về. Kiều Anh à, em có nói gì thì 2 đứa bạn em cũng mù tịt rồi, tụi nó hả hốc miệng không muốn ngáp rồi, chắc trình độ đi nói xấu sau lưng của bạn em có lẽ thấp hơn em rồi.

Sau đó thì không tin hay có tin thì tại nó cũng kéo nhau về lớp, tôi cũng làm nhiệm vụ xong thì cũng ra. Chưa bao giờ tôi đi tè mà ở lại nhà vệ sinh lâu như vậy.

Đọc đường về lớp thì tâm trạng cũng bình tĩnh lạ thường, cũng không tức nhiều. Mà tôi thấy rất thích cá tính của em Kiều Anh nha, không biết trong lòng có run sợ gì không mà “biết thì sao đâu, tao sợ chắc”. Chắc phải chạy đến phòng giám thị hỏi xem lớp 10a3 phòng mấy để xin chữ kí quá, chị hâm mộ em rồi nha.

Vừa đến cửa lớp là lại thấy em Kiều Anh. Phải nói là khâm phục em ấy, dù hoàn cảnh ra sao, thời gian ít ỏi thế nào thì cũng cố gắng trò chuyện với bạn cùng bàn của tôi mỗi ngày. Nguyên Anh hẳn cũng không khó chịu mà còn cười vui vẻ nữa chứ. Không biết Nguyên Anh với con bé này có là gì của nhau không mà thật...nhìn là hết muốn nhìn rồi, định khoe cho thiên hạ xem à. Vậy nên tôi chả thèm ngó, quay người vào lớp. Vào đi vào lớp thì hai con bạn xông ngay đến chỗ tôi, nhận xét con bé nó thế này con bé nó thế nọ. Còn nói gì mà: “tao nói thay mày rồi đó, cỡ tao tao cho vài đấm chứ đòi ngồi im trong nhà vệ sinh như mày đâu”. Thật là lúc đó tôi cũng định ra nhưng tại tại nó không cho mà.

Sau đó thì tôi phải vỗ về mãi tại nó mới thôi bức xúc thay mà về chỗ của mình.

Buồn quá lại nhìn qua phía bên cạnh, vẫn đang trống. Không biết hai đứa kia nói gì mà nói lảm thế, tự nhiên trong nhà vệ sinh nghe mấy câu con bé đó nói thì chẳng cảm thấy gì, giờ tự nhiên thấy họ vui vẻ nói chuyện lại thấy thảm vậy không biết. Có khi nào con bé đó bám mãi Nguyên Anh rồi 2 đứa nó yêu nhau luôn không? Gia đình họ còn quen biết. Nản hết chỗ nói. Hơ hơ, lẽ đã là người yêu của nhau sao tôi có thể làm người chen vào được, làm vậy xấu lắm. Bối rối quá, làm gì cũng không xong. Không biết là ngoài con bé đó ra thì...

- Thật là không biết Nguyên Anh có bạn gái chưa nhỉ?

- Tao à?

Tôi giật mình ngược lên. Gì đây, tôi chỉ lảm bảm một mình thôi mà, tự nhiên chen vào rồi ngang nhiên nghe rồi.

Nhìn cái mặt lờn lộn của hắn, chả còn cách nào khác, tôi cười cười gật đầu, sau đó còn bỏ sung:

- Ủ mày có bạn gái chưa? Người yêu á.

Nói cũng hồi hộp lảm chứ, có phải thường đâu, vậy mà người kể bên bình tĩnh ngồi xuống, rồi đánh mặt qua tôi bình thản:

- Mày nghĩ sao?

Chỉ một câu hỏi ngược thôi, tôi muốn cam luôn. Hối hận thấy bà nội.

Nhưng bây giờ là tôi không được rụt rè nữa. Đã lỡ rồi, mà...hắn có phải ma đâu, sợ gì chứ! Mà tôi thấy ma còn đỡ hơn, ít ra thì tôi chưa bao giờ gặp, còn thằng này...thôi rồi.

- Sao tao nghĩ ra được, nhưng nếu mày có bạn gái rồi thì...có gì tao ít nói chuyện với mày một tí. À mà chắc tao cũng phải chuyển chỗ quá, chứ lỡ bạn gái mày vào lớp mình, lỡ thấy tao với mày nói chuyện, lỡ ghen thì tội mày.

- Ô, có vẻ lo cho tao nhỉ?

Bình tĩnh quá vậy cha, tôi đã nói qua vấn đề đó rồi mà vẫn vậy...

- Tất nhiên rồi, tao mà. Thôi cũng gần hết năm rồi, không đổi chỗ được, nhưng nếu khi về thì tao về trước nhé...

Tôi dừng lại xem biểu hiện gương mặt, thôi rồi, nhếch mép thôi...

Hỏi có bạn gái chưa cũng không thèm trả lời, đến cả nói nói đổi chỗ, không về cùng cũng chẳng thèm phản ứng. Hức hức, số bạn Hân thâm quá, chẳng ai lưu luyến hết, con bé Kiều Anh nó khinh thường là đúng rồi.

Tự nhiên sụp đổ hết tất cả ý chí. Thôi dù sao cũng chẳng được thương, bây giờ tôi xả lảng luôn. Cũng đã tiếp sức mạnh từ bé Kiều, nói là nói đến cùng, nói thêm về sau cho mình đỡ tủi cho rồi.

Thế là tôi nói thêm câu sau trong giọng vui tươi:

- ...Cũng may là có bạn Khoa dạo này hay đi chung với tao lắm, nên cũng không buồn. À bạn ấy dễ thương lắm nhé, sáng nào cũng đến đợi tao đi học hết, nói chuyện rất là...

- Tao chưa có bạn gái, vẫn chưa.

Hắn nói không to không nhỏ nhưng đủ âm lượng để cắt ngang câu nói của tôi. Ồ ơ...vẫn chưa à? Động lực ở đâu mà khi tôi hỏi thì không trả lời, giờ khi tôi đã không thèm quan tâm nữa thì nói ra vậy? Đừng nói là...

Ngộ nhận cũng là một căn bệnh, ừ một căn bệnh. Thôi cứ cho như là vẫn được xếp thứ nhất về cự li đi, hớ hớ.

Theo chiều hướng khác, nói chung là chỉ tội cho em Kiều Anh. Xin lỗi em nhé, chị có câu trả lời rồi, hoa vẫn chưa có chủ em ạ.

Tôi vuốt mồ hôi để che lấp sự vui sướng, cười cười nói:

- Ừ không có thì thôi, nếu vậy thì tao...

- Tao gì mà tao, quen nhau mấy chục năm, vừa có bạn mới thì bo xì bạn cũ.

Cái giọng thật là chua lè chua lét, quen gì mà mấy chục năm, điều nó vừa thôi.

Nếu mà chúng tôi mà có quan hệ gì đó hơn mức bạn bè thì tôi sẽ tưởng hấn đang ghen đó. Giọng điệu cực kì cực kì...ba chấm..

- Thôi đi ba, tao không phải vậy. Xăm xí. - Tôi phẩy tay ra điều chẳng muốn nói nữa.

- Không phải vậy mà suốt ngày khi nào cũng bạn Khoa bạn Khoa, không chán à?

Gì nữa hả? Vấn đề đang đi quá xa rồi nha. Mà nghĩ xem, nhìn xem, hấn không vậy chắc, hấn nói chuyện với bạn hấn ngay trước mặt tôi được, vậy mà tôi có nhắc đến tên bạn tôi thôi cũng chấp.

Có lẽ do hơi bức xúc quá, tôi đã nói luôn:

- Còn này thì hay lắm, ngày nào cũng có người đẹp gọi ra nói chuyện, tao có khi nào nói gì không?

Hình như tôi hơi nhập vai thì phải...

Hơ hơ, hấn nhìn tôi như kinh ngạc lắm. Tôi biết mình lỡ lời nên im bặt. Cũng hên lúc đó giáo viên cũng vừa vào nên tôi không biết gặp phải nạn gì cũng thoát êm xuôi.

Còn vụ lúc về chúng tôi có nói chuyện lại không? Tôi xin thưa là có nhé. Cứ như chưa có gì, Nguyễn Anh thì tươi không cần tươi rồi, đó, người ta tươi vậy mà mình lại moi móc chuyện trong lớp đó ra nói sao? Vậy nên nói chung là vấn đề hơi gay cần khi vào lớp đã kết thúc rồi.

À còn việc hứa hẹn với em lớp 10 thì tôi cũng có cân nhắc rồi, đêm xuống đã thức thâu đêm suy nghĩ đó (xạo đó). Vì em ấy không đến trước mặt tôi, trợn mắt lên: “Tôi cảm chị có ý đồ gì với anh ấy”, nói cách dễ hiểu là em ấy chẳng đe dọa gì tôi. Vậy nên tôi đây cũng không có lí do gì làm quá với em ấy cả. Việc làm cũng nhẹ nhàng chưa chan tình cảm lắm.

Thường thì em ấy hay lên lớp tôi rồi gọi hồn à nhầm gọi tên thằng bên cạnh tôi ra tâm sự lắm, nên tôi đây khi hấn vừa ra cũng lót tót đi theo. Ờ tôi không chạy ra rồi chen giữa cuộc nói chuyện nồng thắm của hai bạn trẻ đâu nha, mà tôi chỉ bước ra đến lan can, nơi 2 bạn tâm sự “vô tình” đánh vào vai bạn Nguyễn Anh một cái. Bạn quay lưng lại, sau khi tôi nhận thấy được sự bất ngờ của bạn, thấy luôn cả ánh mắt bạn từ em lớp 10 chuyển qua tôi, tôi hồn nhiên cười phớt lờ với bạn một cái. Và tất nhiên Nguyễn Anh dù ngạc nhiên cũng cười lại với tôi, tôi biết mà. Mà báo với mọi người là cảnh trên chỉ xảy ra rất nhanh, vì tôi vừa lướt qua 2 bạn làm hành động đáng nể đó để đi qua lớp bên cạnh, lớp 11a4, sau đó thì í ới gọi con bạn thân ra tâm sự. Định nói chuyện ở lan can à? Làm như tôi không nói được ấy.

Mà nói là gọi con bạn ra nói chuyện thật ra chỉ là cái cớ, vì con Vy nó đứng bắn cá của nó, tôi đứng kệ tôi. À tôi không hấn là đứng không, chỉ có điều là đứng gây chú ý với nam chính đứng gần đó. Được cái nam chính này không phải dạng lạnh lùng, không phải là dạng bất cần mọi chuyện xung quanh, mà đây là nam chính Nguyễn Anh, đồng thời là lớp trưởng lớp tôi. Tôi với Nguyễn Anh được cái dù không phải là mối quan hệ đặc biệt nhưng cũng xem như thân nhau, mỗi ngày ngồi với nhau gần 5 tiếng lận đó. Thì đó, vì vậy nên tôi quay qua le lưỡi cười cười với hấn, còn xoắn xít giả vờ nói mà không phát ra tiếng để tạo sự khó hiểu. Tất nhiên hấn quay qua đáp trả, còn nhăn mặt tỏ ý muốn tôi nói lại. Mà mấy bạn biết đó, tôi đây là lần đầu tiên làm vậy, lần đầu tiên ra đây nói chuyện nên có phần hơi lạ, nên hấn quay qua tôi hoài, kiểu như muốn hỏi lại lần nữa là lúc này tôi nói gì.

Vui nhất là cái gương mặt nữ chính bên cạnh khi thấy tôi và hấn, phải nói hài lắm.

Khi Nguyễn Anh quay qua đáp trả bằng ánh mắt với tôi đến lần thứ ba thì em nó cũng quay qua tôi. Trong một thoáng tôi thấy ánh mắt giận dữ của nó, ừ một thoáng thôi vì sau đó nó cũng cười với tôi còn giả vờ nói một câu cứ như bất ngờ lắm là: “Chị Hân cũng đang ở đây hả?”. Vừa nghe xong cũng định bước đến tát yêu em ấy vài cái, chứ không phải khi tôi đánh vai Nguyễn Anh thì nó cũng biết và nhìn tôi bằng nửa con mắt à.

Dù sao thì cũng quen biết, nên lúc đó tôi cũng tươi tắn lắm: “Chị ra đây nói chuyện với bạn chị”. Con Vy nó đang bắn cá say mê nhưng được cái nhanh miệng, vừa nghe được thì chào hỏi ngay. Khi trống đánh thì em nó cũng đồng đánh về lớp, tôi với hấn dù không nắm tay nhau vào nhưng đưa nào cũng cười toe toét nhìn nhau rồi vào nha. Tôi thì tôi cười thái độ của con bé đó, còn hấn thì tôi không rõ lắm. Sau đó thì hấn còn rất tình cảm xoa đầu tôi, làm xù hết cả tóc tôi khi vừa đi vào chỗ nữa chứ. Vì thấy hấn điên quá nên tôi không thêm chấp.

Được cái thấy tình trạng bội thu quá, hôm nào cũng ra nhón nhờ chia cắt đôi bạn. Nhưng mà được 3 hôm thì ánh mắt em Kiều Anh khi nhìn tôi cũng sát thủ lên rồi, kiểu như sắp không chịu nổi đến nơi á. Với lại vừa ra chơi thì nhận được tin nhắn cấm cửa của con Vy, à con bạn tôi đe dọa không được kêu nó ra mà im lặng để nó bắn cá như thế nữa. Thế nên tôi vỡ kế hoạch, không dám kêu con bạn ra, cùng lúc được hôm cho hai bạn trẻ thoải mái nói chuyện. Hai bạn tên Anh không biết sao hôm đó lại thấy đôi bạn vị trí và hướng nói chuyện rồi, thay vì đứng quay lưng vào lớp thì lại đứng quay mặt nhìn vào lớp tôi. Mà hai đứa lại đứng đối diện chỗ cửa sổ lớp mới chết chứ. Tôi thì thấy hơi lạ nên mới thông qua phía cửa sổ, nhìn hai bạn chằm chằm thôi. Ừ không biết sao khi em nó đang lạnh lợi kể chuyện thì thằng Nguyễn Anh cực biểu cảm nhìn...tôi. Tôi nghĩ chắc là hấn chưa xông vào kẹp cổ tôi thôi, còn rõ hết lại là thái độ rồi. Xem xét biểu cảm hấn cũng nhiều nên tôi đoán gương mặt đó là đang thắc mắc cái quái gì đó. Chỉ là vô tình nhìn thôi vậy mà mặt con bé Kiều Anh nó khó coi lắm lắm rồi.

Thấy cũng hay, tôi không tác động gì mà Kiều Anh nó đã lờ mờ thấy tôi rõ ràng, nó làm như tôi mù mà không thấy chắc.

À mà xin lỗi 2 bạn, chỉ là một hôm không có sự can thiệp của tôi thôi, chứ tôi không ra ngoài phá được thì tôi phá bên trong. Đạo này thì sắp thi nên bài tập hơi nhiều, cũng vì là sắp thi nên con bé đó chỉ lên lúc ra chơi 15 phút. Tôi thì chẳng làm gì to tát đâu, chỉ là đến khi ra chơi thì lại yếu ớt nói lớp trưởng giảng lại các bài tập giúp, vì khi giáo viên giảng lại không hiểu lắm. Lớp trưởng được cái là nhiệt tình, ngồi lại giảng bài cho tôi rất có tâm, tôi thì cứ “tao không hiểu lắm” mà tấn công đều đều.

Khó cho con bé là thằng ngồi cạnh tôi thì chẳng may may lo lắng em bên ngoài đợi một hay không, bị tôi kéo lại giảng mấy hôm liên tiếp mà vẫn không khó chịu, không sốt ruột đòi ra ngoài. Vậy nên hai đứa chỉ được nói chuyện có mấy phút (ít ỏi) còn lại. Cũng tội là có hôm cũng không nói chuyện được luôn. Không biết con bé đó có tức không nữa.

Có hôm thì tôi cũng không thêm ra phá đám cũng không hỏi bài, chỉ có là ngồi một chỗ cầm điện thoại nhắn tin cho đứa đứng ngoài thôi. Bạn Anh bạn nay hay sợ tôi mò điện thoại bạn nên trong lớp bạn bỏ học bản, còn đi đâu là bạn lại cầm theo. Cũng không biết hai bạn nói chuyện sao mà suốt thời gian ra chơi, bạn Nguyễn Anh vẫn trả lời tin nhắn đều đều thế mới chết chứ. Vậy đó, nên tôi mới hứng lên nhắn tin phá suốt buổi.

Có một hôm khi đi tan học, em ấy có chạy lên ghé lớp tôi, vì hay xem thử em ấy có lên không nên tôi hay nhìn xung quanh lắm, nên khi vừa thấy em từ xa là bắt đầu chột thẳng kể bên nói nhỏ: “Ai sau này lấy mày chính là tai họa của người đó”. Và tất nhiên bạn Anh cúi xuống gần mặt tôi và nói: “Thế à?”. Không quan tâm Nguyễn Anh hẳn nói gì sau đó, chỉ thấy cái mặt khó coi của em Kiều Anh sau đó thì niềm vui lấp đầy rồi. Tôi xin đính chính là chỉ một hôm duy nhất thôi, tại khi học về thì thường hay có... bạn Khoa đến chờ...

Hơn 1 tuần làm nhân tố chương mất thì có lẽ em Kiều Anh em đã ghét tôi đến tận xương tủy rồi. Vì con người sống là phải biết bao dung nhân ái, chứ chọc phá ẻm hoài ẻm tức lên ẻm bùng nổ thì khổ tôi. Vậy nên hôm qua tôi có tha cho hai bạn ấy một hôm. Khi ra chơi tôi chỉ có chủ ý là ra nhà vệ sinh thôi, không định làm gì hai bạn hết. Ấy vậy mà vừa bước ra khỏi cửa lớp là cùng lúc bắt gặp đôi mắt sắc bén của em ấy nhìn tôi. Tôi cũng trầm nghĩ, chưa kịp chạm vào người thương của bé mà bé đã lờ mờ tôi rõ công khai rồi, không biết chạm rồi bé có cần xé tôi không. Được cái tuần nay mặt dày thành thốt rồi, tôi cóc thêm quan tâm vừa đi đến chỗ hai bạn vừa đập vai đứa giống đực đứng cạnh đang mỉm cười nhìn tôi. Cũng lại chẳng thêm quan tâm hẳn cười có ý gì, tôi cố gắng nói vừa đủ 2 đứa nghe: “mặt mày lè hả Anh, tao đi qua mà lờ mờ tao ghê vậy à?”. Được cái nói một đứa xéo qua đứa kia. Chửi xéo xong thì bị bạn Nguyễn Anh véo má rõ đau. Thật là không chuẩn bị mà bị véo hoài, tôi thù quá định dùng móng tay chơi lại cho mấy phát nhưng thấy cái mặt em đứng cạnh... thì bất giác xoa xoa chỗ đau, xong mỉm cười nhìn thẳng mắt Kiều Anh: “Lớp trưởng lớp chị ghê quá em ơi” (Cũng định kêu là “lớp trưởng của chị” kia, nhưng mà thấy hơi ngượng miệng nên thôi).

Tôi lúc đó cũng chẳng cần em đó trả lời hay không quay người đi thẳng, nhưng trước khi đi còn vô tình cho một cước vào hông thẳng véo má tôi.

Làm kẻ xấu cũng khổ lắm chứ bộ, khi nào cũng thấy mình tốt. Hơ hơ, tốt quá đến độ hôm nay một quá không đi phá được đây này. Hôm nay bụng tôi hơi hơi đau, hơi... hôm nay hơi ỉu oải, nhưng tôi hứa hẹn ngày mai sẽ tiếp tục đây. Tôi mệt quá gục xuống bàn mặc ai tâm sự, mặc ai âm ỉ hò hét.

Đang yên bình tự nhiên có đứa thì thầm:

- Hôm nay không ra gây chú ý nữa à?

Tôi nghe tiếng động lạ hoàn hồn ngẩng đầu lên...

Nhà nhem nhìn người bên cạnh, vờ vạt mò điện thoại.

Mới 8 giờ 40. Gì chứ? còn 10 phút nữa mới vào lớp mà. Bà đây cho một hôm tâm sự trọn vẹn cơ mà, vào chi sớm thế?

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mây Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Thích Ai?

Con người lâu lâu cũng có vài cái lạ thật, cảm thì muốn làm, ví dụ như cảm xem là cứ xem, cảm sử dụng tài liệu thì cứ sử dụng. Đến khi cho thả cửa thì chả thèm làm mới chết chứ. Lớp trưởng là điển hình rồi, mà không biết sao hôm nay lại vào đây nữa, em đâu rồi không biết.

- Gọi gì tao hả?

Vừa nói tôi vừa rút khăn giấy ướt lau mặt cho tỉnh lại. Hôm nay tôi rất mệt, cũng chập chờn lắm, nên nghe không nhớ gì hết.

Thật chứ làm con gái, có sung sướng gì đâu.

Còn cái thằng này nữa, hỏi mà không chịu nói gì hết vậy.

- Không nói thì thôi, tao mệt lắm, đừng làm phiền nữa.

- Sao vậy? Mệt à?

- Hờ?

Tôi dù sao cũng là người tốt, không bao giờ phớt lờ bạn bè, bạn bè nói phải nghe mà tiếp lời, mình không nói gì thì người ta lại bảo mình khinh. Nên có người hỏi thì tôi phải trả lời tận tình thôi.

- Ủ, mày thấy đó, đang mệt lắm. Anh à, lát nữa còn 2 môn phải chép bài, có gì...có gì chép...chép bài giùm nha..nha.

Không phản ứng.

- Tao đau bụng...thật đấy...tao còn hơi nhức đầu.

Xong tôi còn đưa tay ôm bụng, tỏ vẻ đau đớn lắm, đưa tay lên đầu xoa thái dương. Mà thật là tôi đau bụng thật, chưa bao giờ tôi thật như hôm nay. Còn môn công nghệ rồi công dân nữa chứ, cơ bản là không thích chép bài, dù sao đến thi thì cũng photo đề cương. Cũng do là gương mẫu quá nên mới kêu chép giùm thôi đó, dù sao cũng không phải tiết sử. Nói đến môn sử tự nhiên rùng mình, 100 lần hôm đầu năm làm tôi còn vương vấn ghê lắm.

- Xuống phòng y tế lấy thuốc đi. Nhìn mày tệ lắm rồi đó.

Gi? Không đời nào tôi đi xuống đó đâu, mệt chết á.

- Thôi không cần xuống đâu, ngồi tí là hết.

Tôi vừa dứt lời là có một bàn tay đặt ngay chỗ trán...

Hắn đang sờ trán tôi, chính xác là bàn tay có thể là đi vệ sinh chưa rửa đang đặt lên trán tôi. Được quan tâm kìa, cũng vui nhưng mặt tôi cứ phùng phộc lên rồi, tìm cứ phải nói là rộn ràng lắm. Không biết hắn có thấy biểu cảm trên mặt tôi không nữa.

Tôi gạt tay hắn ra, xin lỗi chứ bà đây dù mặt dày nhưng cũng biết ngại nha.

- Đầu có sốt, bụng đau lắm à?

Không biết đó có phải Nguyên Anh không? Có phải không mà sao dịu dàng như cô tiên vậy? Tôi thề là trong trí nhớ tôi chưa bao giờ biết sự nhẹ nhàng mang tên Nguyên Anh. Có lẽ nào mắt tôi đã hết hạn, lỗ tai tôi đã hết đất. Có lẽ nào...

- Xuống y tế đi, uống thuốc sẽ đỡ đau hơn.

Còn đứng lên thúc giục tôi đi. Kéo cả người tôi dậy rồi. Hơi bị nghiêm trọng quá vấn đề thì phải, bà đây đau thường thôi, có tiêu chảy, ruột thừa, bao tử gì đâu chứ. Bà đau đến ngày mai sẽ hết thôi, bà quen rồi mà. Khô ghê gớm.

Dù đã được kéo lên khỏi ghế nhưng tôi dùng tất cả sức lực yếu ớt còn sót lại ghì người xuống, ôm luôn cái bàn không chịu đi.

Tao không đi mà.

- Không đi đâu chết là tao ném mày xuống biển nhé.

Hừ con nít à, cóc sợ.

- Thôi mà, hay mày ra ngoài chơi đi, tao không chết được đâu. À em Kiều Anh đâu rồi, ra chơi với em đi.

Tôi chỉ là theo cảm tính thốt ra câu đó rồi ngồi thịch xuống ghế...

Nói xong thì mới biết mình hớ...

- Em ấy...à bận rồi.

À thì ra người đẹp không có nên mới vào đây nhăm à?

- Mà sao hôm nay mày...không như mấy hôm trước vậy?

Mấy hôm trước sao?

Một câu nói mà tôi không biết nên trả lời như nào luôn. Nếu tôi nói tôi mệt không ra được, há phải là phần nào đó thừa nhận tôi thường cố ý ra đó cản trở 2 bạn. Dù đúng thật nhưng không thể nói đâu.

Mà còn kiểu ngây thơ hỏi lại là: “mấy hôm trước tao thì sao?” thì lỡ hỏi qua hỏi lại một hồi lâu, tôi ngu muội khai là đang có kế hoạch phá hấn với em lớp 10 thì ... có mà đập đầu xuống gối chết luôn cho bỏ nhục. Sợ bị cười vào mặt nữa, kiểu như hắn sẽ nói “à ha, thích tao đến độ đi ra phá à”. Hắn mà biết

tôi thích hẳn thì cuộc đời tôi coi như tôi, đào hồ chôn táng thân không được xinh đẹp này sớm cho bớt xấu hổ.

Tôi thấy cũng lạ, người ta đơn phương thì họ chỉ yêu thầm, chỉ nhìn ngắm từ xa, cầu mong người đó hạnh phúc. Tôi đây cao thượng hẳn lên, đẳng cấp hẳn lên, luôn làm những hành động gây chú ý để phá ban hành cuộc nói chuyện của người thương thầm. Ôi tôi thật là xấu tính.

- Thôi ra kia chơi đi, cứ ở đây mà...

- Đừng nói gai mắt khi thấy tao với Kiều Anh nói chuyện nha, mấy hôm trước đó.

Nhột.

Nhưng mà sao tôi nói một đường hẳn nói một nẻo vậy.

Mà hỏi toàn câu dễ nhột không vậy? Tất nhiên là tôi gai mắt rồi nên tôi mới chọc tức Kiều Anh chứ có rảnh đâu mà làm vậy. Nhưng phá đám người khác tôi đây cũng không vui đâu, nghĩ sao khi thấy 2 đứa nó nói chuyện mà vui được?

- Gai gì mà gai, rảnh đâu mà đi quan tâm mày. Biến đi.

Tôi nói rồi lại gục xuống bàn, phần vì sợ hẳn gắt hỏi phần vì cứ tung tức. Hẳn thì hay rồi, có người để ý, còn tôi thì hay rồi, một đứa cũng không có. Tôi thì là tôi rất là không chán mà, nói chuyện không bao giờ...ừ có đôi khi hơi lớn tiếng, ừ thì không dịu dàng lắm, cũng không xinh lắm, cũng chẳng có tài lẻ gì nhiều. Ô sao mà tôi chẳng có điểm tốt nào vậy.

- Cũng muốn biến lắm nhưng tiếc là em ấy bận rồi, không nói chuyện được.

Đang gục mặt xuống bàn mà cũng muốn ngồi dậy gào vào mặt đứa ngồi cạnh. Tiếc, tiếc lắm à, tiếc thì qua đó mà nhòm. Nói càng thêm bực.

Cút đi, cút, cút đi.

Tôi gào thêm mấy lần trong thâm tâm.

- Sao thế, ngẩng mặt lên xem nào?

Hẳn kéo người tôi dậy, xong thì hai tay áp má tôi. Mắt nhắm ngĩa mặt phờ phạt của tôi rồi cười ha hả lên.

Đó, nghiêm túc chưa. Càng làm vậy tôi lại càng thấy ảm ức lắm, cộng với bụng đau đã mệt, nhìn thấy vẻ mặt cười cười nhe nhón đó, ôi nào hết cả nê, ề hết cả chê rồi đây này.

Tôi liếc đứa kẻ bên rồi lại gục mặt xuống bàn.

- Thôi ngồi dậy tao kể chuyện cho mà nghe, hết mệt.

Lại kéo người tôi dậy. Tôi dù không muốn nhưng cũng phải ngóc đầu dậy để nghe chuyện hẳn kể. Không dậy thì không được đâu, tại hẳn nói...sẽ chép bài giùm tôi. Hẳn đúng là áp bức tôi mà.

Tôi chống cằm chọt chọt vào cuốn nháp...nghiêm chỉnh lắng nghe.

- Kiều Anh nói là...

Bắt đầu là con bé đó...tôi thật là hết muốn nghe luôn rồi.

Gi mà khen nó tới tấp, nó đẹp nó giỏi thì kệ nó chứ, có cần khai đâu chứ!

Tôi đã chọt rất mạnh rồi, đã tỏ ý muốn nói là không thích nghe nữa đâu vậy mà... giọng bên cạnh lại cứ nói đều đều. Tôi muốn bịt tai lại lắm nhưng lại sợ hẳn biết là mình không muốn nghe nên cứ im lặng cho hẳn giải bày.

Mà nói ít thôi, vài chi tiết thôi cũng được, nói hoài nói mãi toàn những truyện vui của hẳn, những vấn đề mà đứa đang thương thầm như tôi không muốn nghe. Tôi nói thật là nếu có quyền được lựa chọn thì tôi sẽ không thèm thích thằng đang xàm này đâu.

Hẳn đang say sưa thì điện thoại trong ngăn bàn tôi bất chợt rung lên. Tôi như vớ được phao chụp ngay điện thoại tức tốc mở ra.

"Lát tan học ở lại trường chút được không, Khoa có chuyện muốn nói với Hân"

Tôi nhìn lên mục người gửi: "KhoaA5".

À hôm trước có cho bạn Khoa số để tiện liên lạc. Ừ bạn ấy nói vậy mà, tôi cũng lưỡng lự lắm nhưng thấy bạn cứ im lặng chân thành nên tôi đành phải cho luôn. Bạn cũng không bao giờ làm phiền tôi như kiểu: "đang làm gì đó" hay vô duyên như thằng ngồi cạnh: "Alo, alo, lên face tâm sự em ơi"

Mà sao bạn lại muốn gặp tôi, chẳng phải ngày nào cũng gặp sao. Ừ sáng hôm trước bạn có ngập ngừng gì đó với tôi nhưng do có điều gì khó nói nên

bạn lại thôi rồi về lớp. Đừng nói muốn tâm sự với tôi nha. Ồi vời, chỉ muốn về gặp mẹ thật sớm thôi mà.

Thở dài nhìn qua thằng ngồi cạnh, ể, hần đang nhòm vào điện thoại tôi, tôi giật mình che màn hình lại. Hần chỉ nhìn tôi rõ sắc bén thôi chứ cũng không nói gì. Tôi thấy tình thế có vẻ căng nên định cất điện thoại vào. Nhưng chỉ vừa tắt màn hình thì nó lại sáng lên.

”Một mình Hân thôi nha Hân”

Ý gì đây, một mình tôi thôi, làm như tôi gặp toàn dất theo em gái lắm không...ơ, hình như khi tôi gặp bạn Khoa thì thường có...

Tôi quay qua bên cạnh.

Trời ạ, gì mà hình sự nhìn tôi và điện thoại của tôi dữ vậy. Mà coi kìa, nhìn lên mà vênh vào chưa kìa, đồ không biết trái phải. Muốn nhìn hả con, đừng mơ.

Tôi lấy tay che màn hình lại, rồi đẩy người hần ra. Sau đó thì nhún trả lời...

”À có chuyện gì không Khoa”

Rất nhanh lại có tin nhắn mới: “Khoa có chuyện muốn nói với Hân thôi, ở lại nhé Hân”

Sao mà nài nỉ ghê vậy, thích thì tôi ở lại thôi, có gì đâu. Mà chắc bạn không phải phe con bé Kiều Anh đó ra dẫn mặt tôi nói: “Hân nên tránh xa mọi thứ Kiều Anh thích đi, không thì đừng trách Khoa” hay là: “Hân sao cứ làm phiền đến Kiều Anh của Khoa vậy, Hân ngừng lại hành động đó đi”

Tự nhiên nghĩ xong cứ như mình thích em Kiều Anh á, y như lesbian vậy hả?

- À thì ra hôm nay không ra ngoài là để nhắn với trai, à hèn gì?

Cái giọng vô duyên của đứa kể bên làm tôi giật mình quay về hiện tại. Quái, người ta nhắn tin với bạn cũng nói, hôm nay không có em nên cứ điên điên hần lên.

- Ủ, vậy đó, thì sao?

Hần sau đó cũng không nói gì nhiều, tôi tưởng là hần không dám nói. Hóa ra một lúc sau tôi mới biết cái không nói gì của hần là có ý nghĩa gì. Ủ Nguyễn Anh bỏ luôn lời hứa chép giúp bài cho tôi. Hu hu.

Tan học

Tôi cất sách vở tức tốc đi ra phía sau dãy phòng tôi học, bạn Khoa nói vậy mà. Thằng Nguyễn Anh thì đang phải đứng lại trong lớp với một đống các thứ phải xem. Con cưng của thầy cô lâu lâu thấy cũng tội mà thôi cũng...kệ xác nhà bây.

Vừa ra thì gặp ngay bạn Khoa, bạn đúng là chân dài, không biết bạn có luyện kinh công không, đi cứ phải nói là rất siêu.

- Hân...chào Hân.

- À chào Khoa, có chuyện gì mà Khoa gọi Hân ra đây vậy?

- À dạo này...Khoa muốn hỏi là dạo này...Hân có thấy Khoa làm phiền Hân không?

Nói sao trùng phóc vậy, phiền lắm Khoa ơi. Đang đi muốn ngáp cũng không dám ngáp, gặp các thứ lạ trên đường cũng không dám bình luận ác ý. Hân rất rất là...

- Không đâu, Hân không thấy phiền gì hết, Hân rất vui khi có thêm bạn mới, mà đặc biệt là Khoa nha.

Tôi vẫn đang giữ nguyên nụ cười nhẹ (giả tạo) nhìn Khoa. Thật ra tôi cũng đang gào thét, cậu ơi, cậu nói lẹ đi ạ, cậu không nói là tớ sẽ về ngay tức khắc đấy, tớ mệt lắm rồi.

- Khoa muốn nói là...là...cái móc khóa của Hân đẹp quá, Hân mới mua à?

Tôi vuốt mồ hôi, bạn hỏi rất là duyên, không biết bạn có điều gì khó nói nữa.

Tôi nhìn lại cái móc khóa chị Kim Linh tặng...

- Cái này bạn gái anh Hân tặng. Đẹp nhỉ?

Tôi xoay người để khoe trắng trợn cái đang tồn ten trên dây kéo balo tôi. Hôm tôi vừa đeo có khoe với thằng lớp trưởng nhưng hần chỉ bủi môi kêu thường thôi, bạn Khoa chắc có con mắt nhìn hơn rồi.

Sau đó thì bạn cười nhẹ nhìn nó rồi nói:

- Đẹp lắm. Khoa cũng có một người chị làm mấy cái này rất đẹp.

- Ô, thích thế, Hân rất thích có chị như thế, thích gì là được cái đó.

Cái này là phản ứng thật, tôi cực cực thích luôn á chứ.

Mà từ khi nào tôi luôn phải giải thích khi nào tôi nói thật khi nào tôi không thật vậy?

- Nếu Hân thích, Khoa sẽ nhờ chị làm cho Hân mấy cái. Được không?

- Không cần đâu, vậy phiền chị Khoa lắm.

Thích muốn gào luôn mà vẫn phải nói không đó, Khoa ơi, năn nỉ thêm tí đi, Hân chịu liền đó.

- Hay Khoa học rồi làm cho Hân nhé.

Hớ?

Tưởng tượng đến cảnh bạn ngồi mò mẫm chọt chọt đâm đâm móc móc ra mấy cái hình dáng ngộ nghĩnh...ôi cứ như con gái yếu điệu...ôi ghê quá.

- Cảm ơn Khoa nhưng không cần phải làm vậy đâu.

- Nhưng Khoa...Vậy...Hân có thích...thích bông hồng Khoa tặng hôm 8 tháng 3 không? Bông hồng giấy đó. Bông đó Khoa cắt từng cánh cho chị ghép đó.

A, cái bông mà tôi chưng ngay góc học tập và ngắm nghía mỗi ngày á hả? Thích ời là thích ấy chứ, lần đầu được người khác tặng bông mà. Oầy mà bạn tự cắt luôn à, ghê thế.

- Rất thích luôn ấy, cánh bông cứ như thật, Hân rất rất là...hà á...cái gì?

Người tôi lùi ra sau 2 bước. Choáng. Giờ mới nhớ, gì đây? Khoa, bạn ấy...

Tôi ngược lên nhìn lại gương mặt bạn. Ôi, bạn là người tặng tôi bông hoa đó sao?

Ồ...

Bạn...bạn...có ý gì?

- Khoa...vậy tầm thiệp...có phải là Khoa...

- Đúng vậy, là Khoa. Hôm nay Khoa gọi Hân ra đây cũng là muốn nói chuyện này, Khoa rất mến Hân - Bạn vẫn rất bình tĩnh, thái độ bạn làm tôi càng sợ.

Tôi nuốt ực nước miếng một cái nhưng cũng không dám nói gì. Tôi biết bạn là người rất điềm tĩnh, trầm tính, không bao giờ vội vàng, không bao giờ có một thái độ nào đó hấp tấp. Khoa là người đầu tiên tôi quen mà không đá đếu tôi, không to tiếng xia xối tôi.

Ừ mà bạn mến thôi mà. Có gì đâu, mến nhau tặng quà nhau thôi mà.

Tôi vuốt mồ hôi ngẩng mặt tươi cười:

- Hân cũng rất mến Khoa mà, có gì đâu mà phải nói riêng...

- Không, đó là lúc trước...

Tôi thực sự là không thích nghe đoạn sau đâu nha...

- ...Bây giờ thì Khoa thích Hân.

Cái hoàn cảnh này quen lắm. Tôi hình như sắp bắt đầu là nữ chính rồi thì phải. Nhưng làm sao đây, giờ tôi thích làm nữ phụ hơn rồi.

- Khoa rất muốn có thể thích Hân, được không Hân?

Sau đó, có sau đó nha, tôi sau khi nghe bạn a5 đó nói xong thì chưa thể nói được lời nào nữa.

Bạn nói thích tôi, ôi, nhưng tôi không thích bạn ấy, một chút cũng không.

Có phải con nít đâu mà không thích chơi thì nói thẳng: “Sáo không thích chơi với bạn”. Ừ hồi bé tôi đã từng nói vậy khi có đứa muốn chơi với tôi mà tôi

không thích.

Cũng không phải mạng online nên không thể thẳng thừng phán: “Hân có chồng rồi, để hỏi ý kiến chồng nhé.”, không thể trắng trợn như vậy được.

Mà cũng không thể nói: “Hân không thích Khoa”

Giờ tôi mới biết, làm nữ chính cũng khổ.

Lúc này tôi rất rất muốn lớp trưởng bay ra, dù thật hay không thật thì cũng nói: “Đây là bạn gái của tôi”. Hay thay vì bạn Khoa thì lớp trưởng bay ra nói thích tôi đi...Ồi lớp trưởng ơi, ra ngay và luôn đi ạ. Thật sự tôi chưa bao giờ mong lớp trưởng như hôm nay.

Nhưng thật thì chẳng có ma nào, vì tôi đâu nói tôi sẽ ra đây cho hân biết.

Ồi biết phải nói sao cho bạn ấy hiểu đây.

Sau đó thì tôi chỉ im lặng, nửa ngày không nói gì.

Khoa trước khi đi về thì...ừ sau một lúc tôi im lặng thì bạn cũng đi về. Khi về thì bạn không ép buộc kiểu như: “Hân cho Khoa cơ hội nhé, Khoa sẽ cố gắng làm Hân thích Khoa”. Mà bạn chỉ cười rồi nói với tôi đúng một câu sau đó là: “Khoa không đùa đâu, nhưng Hân đừng ghét Khoa nhé.”

Bạn không thể hiện bản thân gì cả mà bạn ấy chỉ sợ tôi ghét thôi. Đó, nói kiểu đó có cho vàng cũng chẳng dám ho he.

Sau đó thì bạn nói bạn đi trước nhưng tôi nghĩ bạn buồn tôi nên không muốn nhìn mặt tôi.

Tôi đi ra nhà xe, thấy khổ, không ai thích cũng khổ mà bị người ta thích cũng khổ. Vừa đi qua đến đầu nhà xe thì bị ai đó kéo lại.

Tôi ngược lên...

Nguyễn Anh.

Hân nhìn tôi, ánh mắt này, tôi chưa thấy lần nào.

Hân muốn nói gì đó rồi lại thôi.

Hân im lặng và nhìn tôi, rất lâu.

- Về thôi, trễ rồi.

Tôi phá tan không khí ngột ngạt như thế đó.

Nguyễn Anh cũng không hỏi, không tỏ thái độ, không có hành động nào lạ hết, chỉ là kéo tay tôi đi.

Thà rằng hân nói thích tôi đi, để tôi không phải thắc mắc về những hành động lạ hân làm với tôi. Thà rằng hân nói thích tôi đi, để tôi có thể tìm một cái cớ để gần hân. Thà rằng hân nói thích tôi đi...

Tôi thật là điên rồi.

Nhưng tôi thật sự không biết phải làm sao nữa, người thích tôi tôi lại không thích, người tôi thích thì không thích tôi. Nhưng mà từ đầu tôi đã nói tôi không được thích Nguyễn Anh mà, không muốn có một chút tình cảm gì với hân mà. Nhưng từ đâu chứ? Tôi không biết nữa.

Sau hôm đó thì cuộc sống tôi vẫn rất bình thường, cơm vẫn ăn ngày 3 bữa, lên mạng đều đặn khi ngủ trưa và trước khi ngủ tối. Học thì vẫn đi bình thường, tuần này đã chính thức hoàn tất công đoạn đề cương và đang thi các môn phụ. Tuần sau là bước vào kì thi cuối kì.

Nguyễn Anh vẫn vậy, dù như nào cũng ra khi con bé đó gọi. Mỗi lần con bé đó gọi thì còn hay bắt gặp nụ cười, rồi cứ giữ nụ cười đó quay qua tôi. Y như hân muốn xem gì đó ở vẻ mặt tôi vậy. Có lúc thì thấy tôi chẳng phản ứng gì thì tắt hân nụ cười, giật luôn cái bút tôi đang ghi ném vào cặp, sau thì đi ra với em. Lâu lâu có lúc lại nhìn tôi nghiêm túc lắm. Có lúc thì gọi chuyện bạn Khoa rồi vu vơ hỏi tôi, tôi chỉ nói là dạo này ít gặp Khoa.

À bạn Khoa thì có nhắn tin cho tôi, có hôm gặp mặt nhưng thấy ánh mắt bạn buồn quá nên tôi càng thấy áy náy hơn, tôi không dám gặp Khoa nhiều, nói chung tôi cố ý tránh mặt bạn. Bạn cũng hiểu được ý tứ, không đi học với tôi, về cũng ít khi rủ tôi về hơn. Bạn nói để xong thi thì bạn sẽ nói với tôi một vài điều.

Còn con bé Kiều Anh ấy hả? Nó vẫn thường xuyên lên lớp tôi dù tôi vẫn thân thiện xen giữa. À chuyện gì thì chuyện nhưng cứ mỗi lần nhìn thấy con bé đó là tôi muốn xông máu. Tôi thì không biết vì sao lại cứ thấy hai đứa đó nói chuyện thì lại càng tức, rấp tâm không để cho hai bạn yên.

Chiều nào chơi cũng thấy nhàm, con bé này hình như nó quen rồi hay sao á, chẳng tỏ thái độ nữa, mấy hôm nay nó lôi Nguyễn Anh ra căng-tin trường

tâm sự luôn rồi. Tôi chẳng thèm so đo đâu, chỉ có là khi Nguyễn Anh vào lấy bốp tiền thì xun xoe bảo mua cho tao bịch kẹo, mua cho bịch bánh. Hắn thì mua cũng nhanh lắm, nhaoáng cái thì chạy vào lớp đưa tôi, xong thì ngồi xuống kì kèo tôi mấy cái kẹo. Tôi đây biết em đang chờ ngoài đó nên cố ý mở kẹo thật chậm, lấy được ra thì tình nguyện lột vỏ bỏ ngay vào miệng hắn. Nguyễn Anh thì cũng chậm chậm rãi rãi lắm, đi thì nhon nhon không vội vàng gì hết.

Đôi lúc tôi cũng thấy khó hiểu lắm, hắn không vội sao? Một chút cũng không sao? Nếu hắn không thích nói chuyện với Kiều Anh nhưng sao vẫn cứ ra nói mỗi ngày?

Anh tôi thì đang hồ hồ ở phòng bên xem đá banh, tôi thì phải mệt mỏi giải đề cương ôn tập. Không biết ông nào cho đề nữa, câu nào dễ thì nó dễ tàn sát, câu nào khó thì nó khó tàn khốc. Cuộc đời tôi ghét nhất là mỗi lần đến kì thi. Nhưng mà hết năm học này tôi còn phải đi học tin lấy bằng nghề để có thêm điểm cộng điểm tốt nghiệp nữa, ôi thấy mà nản.

À tôi đang làm bài tập lí, dù sao cũng phải chuẩn bị một chút cho kì thi chứ. Tôi thì mệt mỏi vậy mà anh tôi khi nào cũng nói tôi rảnh thấy có tức không. À thì xong còn phải nói gì đó với bạn Khoa nữa, lúc sáng bạn có nhắn tin cho tôi, bạn nói: “Hân suy nghĩ một chút về việc Khoa thích Hân nhé...”, chắc bạn sợ tôi quên. Còn một điều nữa là Nguyễn Anh cũng thấy tin nhắn đó...

Ôi tập trung, tập trung, làm bài tập thôi, cái đó tính sau.

Điện thoại tôi sáng lên, rung liên hồi.

A có người gọi.

”Cướp họ đang gọi”

Vừa nhấc đến thôi mà, linh thế!

- Có gì không mày? - Tôi vừa cầm điện thoại vừa xem bài tập tiếp theo.

Ở đầu dây bên kia ngập ngừng một chút rồi mới nói:

- Làm bài tập xong hết chưa?

Hình như có gì đó khác khác trong giọng nói thì phải.

- Chưa xong nữa, sao vậy? Mà sao lại không để lát tao online rồi nói luôn.

Tôi nhìn đồng hồ, mới 8 giờ thôi.

- Mày ra ngoài chút được không? Tao đang ở trước nhà mày.

Hả, tôi chạy vội ra ban công nhìn xuống. Gì chứ, đứng thật đó hả?

- Chi mà kêu tao ra giờ này?

Hắn chưa bao giờ đến nhà tôi vào giờ này, không biết đang nói con gì nữa. Nhưng không thể phủ nhận là: tôi đang vui.

- Ra đi, tao có chuyện muốn nói.

Tôi phải nói là choáng váng thật sự, tôi thề nếu không phải tôi thấy “cướp họ đang gọi” không là tôi tưởng mình đang nói với bạn Khoa á. Cách nói chuyện...

Tôi đi ra cổng..

Hắn đứng đó, đá đá mấy hòn sỏi.

Không biết Nguyễn Anh đang tâm trạng gì mà lại gọi tôi ra giờ này không biết. Lên con rồi, chắc vậy.

- Nhớ tao hơ? - Tôi vừa đi đến vừa hào hứng.

Hắn quay lại, nở nụ cười với tôi. Á. Tôi nhắm mắt, mở mắt ra. Vẫn vậy, vẫn là hắn mà.

- Đi với tao chút đi.

Tôi không biết có cái gì đang diễn ra nữa, tôi thề là chưa thấy hắn như này khi nào hết. Tôi thề đấy. Đừng nói là ai đang nhập vào Nguyễn Anh nha.

Đang đi thì hắn gọi:

- Hân.

Tâm lý hân có vẻ buồn quá nên tôi chẳng dám giỡn gì, chỉ “ơ” một cái trả lời thôi.

- Mà có khó chịu khi nói chuyện với tao không?

Ờ...

Nói gì thế nhỉ? Hỏi gì lạ vậy.

- ...

- Nói đi, đừng im lặng, tao hỏi thật.

Tôi lại một lần nữa nín thin.

Khó chịu? Tôi khó chịu chỉ khi Nguyễn Anh nói chuyện thân mật với Kiều Anh, tôi khó chịu khi cử chỉ Nguyễn Anh dành cho tôi rất thân nhưng chỉ xem tôi là bạn, tôi khó chịu khi phải vào lớp này rồi phải thích người không nên thích.

Nhưng nói chuyện với hân thì chắc là không, tôi không biết vì sao nữa, chắc có lẽ Nguyễn Anh rất vui tính. Chắc có lẽ chúng tôi rất hợp khi nói chuyện.

- Tao không nghe rõ lắm, mày hỏi mày giống yêu quái không á...

- Tao đang nghiêm túc, đừng đùa.

Tôi dừng ngay câu định trêu hân. Bị sao thế, Nguyễn Anh chắc chắn là bị gì rồi.

Tôi bước lên phía trước, đứng đối diện rồi nhìn thẳng hân hỏi:

- Sao vậy? Có chuyện gì sao? Tao bình thường mà, khó chịu thì tao đã không chạy ra đây cho mày nhầm rồi. Hay mày buồn chuyện gì à?

Hân không nói gì mà chỉ nhìn tôi.

Tôi thấy không khí trở nên ngột ngạt quá, không biết làm sao nên tôi xoay người bước tiếp luôn. Tôi thua rồi đó.

- Vậy chắc mày cũng thích tao phải không?

Tất cả mọi hành động của tôi dường như dừng lại. Chân tay tôi cứng đờ. Tim tôi như càng ngày càng đập mạnh hơn. Tôi vừa nghe phải cái gì vậy?

Chắc không đâu. Sao Nguyễn Anh lại hỏi tôi câu đó chứ, không lẽ hân biết tôi thích hân. Không phải chứ!

Tôi nhìn mặt hân cười cười rồi nói:

- Nguyễn Anh à...

- Tao cũng không tồi mà, học cũng được, chơi thể thao cũng được, thân hình tao cũng không phải quá tệ, tật xấu không nhiều đâu. Mày thích hát tao cũng có thể đàn cho mày hát, tao còn biết thổi sáo...Tao có thể đưa mày đi học mỗi ngày nếu mày muốn. Dù rất hay ghẹo mày nhưng...Hay là mày thích tao đi nhé.

Bị Xịt keo!!

Đơ!!!

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mày Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Quyền Của Hân

Tôi...tôi vừa nghe phải lời nói gì vậy? Ai...ai nói với ai vậy?

Nhắm mắt. Mờ mắt.

Nguyễn Anh, tôi đang nói chuyện với Nguyễn Anh. Đúng rồi, không phải bạn Khoa phiên bản nói nhiều.

Nguyễn Anh nói... “Tao cũng không tồi mà, học cũng được, chơi thể thao cũng được, thân hình tao cũng không phải quá tệ, tật xấu không nhiều đâu. Mà thích hát tao cũng có thể đàn cho mày hát, tao còn biết thổi sáo...Tao có thể đưa mày đi học mỗi ngày nếu mày muốn...”.

Có phải Nguyễn Anh đang tỏ tình với tôi... Đúng rồi, sau bao nhiêu ngày thì tôi đã nghe hắn nói...

Hay mày thích tao đi nhé

Hay mày thích tao đi nhé

Tìm tôi tự nhiên hụt lại một cái. Hay mày thích tao đi..., sao tôi lại bỏ qua chi tiết này chứ. Nguyễn Anh nói như vậy có phải chẳng...cũng có thể là chỉ đề nghị thôi, ừ như một lời đề nghị.

Chẳng có ai như tôi cả, tự nhiên vừa định hét lên vì sung sướng vậy mà giờ lại không thấy một tí nào vui.

- Đùa vậy không vui đâu...

Tôi gần như cúi mặt khi thốt ra câu đó.

- Tao không đùa.

- ...

- Chứ mày tưởng tao chở mày về chỉ là giúp đỡ thôi à, mày tưởng tao chỉ là trêu mày cho vui thôi à. Tao nắm tay mày, ôm vai mày, ngất mũi mày, bẹo má mày... tao như vậy mà mày cũng không chút để tâm sao?

- Nguyễn...Nguyễn Anh à...

Tôi thật sự không ngờ hắn lại nói ra câu đó, tôi cứ nghĩ khi đó...ừ tôi chỉ đơn giản nghĩ chỉ là với ai hắn cũng vậy, ai hắn cũng có thể thân...

- Thằng a5 đó dù gì cũng không thân với mày bằng tao. Thằng đó chỉ biết nói thích mày, có bao giờ nó giúp mày tận tình như tao không? Xem như là hắn giúp mày hôm mày té xe đạp nhưng nếu là tao, tao còn có thể làm hơn thế nữa...

Hơ...nói gì vậy?

- Mày cũng thích tao mà, nếu không sao mày lại làm những hành động rất lạ khi tao với Kiều Anh nói chuyện.

- Há?

Tôi há hốc miệng, ơ hắn nói gì vậy? Tôi lơ lửng khi phá vậy sao? Cha mẹ ơi, con đã làm lỗi điều gì sao?

- Mày không thích khi tao ra nói chuyện với Kiều Anh mà, đúng không? Nên khi đó mày cũng chạy ra mà. Tao cũng định là bảo em ấy đừng đến nữa nhưng...chính mày đã làm tao không thể nói.

- ....

Sao...sao lại tại tôi?

Nhưng có lẽ tôi không nên nói gì ngay lúc này.

- Cũng chỉ định xem phản ứng của mày thôi... Hơi bất công cho Kiều Anh là tao không thích em ấy nhưng có hơi lợi dụng cuộc nói chuyện lúc ra chơi...cũng tại mày đó.

Không thích...

Sao tôi không nhận ra chứ, có ai đang nói chuyện với người mình thích lại cười khi tôi xen vào. Có ai mà đang tâm sự với người mình thích mà tay thì liên hồi nhắn tin trả lời tôi?

Đúng rồi, hắn không thích Kiều Anh, Nguyễn Anh không thích con bé đó.

Có phải là Nguyễn Anh thích tôi...

Nguyễn Anh thích tôi nên mới bực khi tôi nhắn tin với Khoa, luôn về cùng với tôi, luôn có một cái gì đó khó chịu khi có Khoa cùng đi với tôi và hắn. Hắn thích tôi nên mới bình thản nói tôi là bạn gái, bình thản ôm tôi, bình thản hôn tôi trên xe bus. Hắn thích tôi nên khi đối tượng bị lớp gán ghép là tôi thì đều bình thản tiếp nhận còn khi với người khác thì chẳng quan tâm. Nguyễn Anh thích tôi nên mới giận khi tưởng lầm về mối quan hệ giữa anh Đăng và tôi. Nguyễn Anh thích tôi nên mới nhắn tin với tôi mỗi ngày, luôn chọc ghẹo một mình tôi, luôn ức hiếp một mình tôi. Hắn thích tôi nên suốt gần hết năm học đã chờ tôi về...

Đúng rồi, Nguyên Anh thích tôi...

A...a...a. Nguyên Anh thích tôi kìa.

Nhưng...

Tôi lại một lần nữa có một cảm giác gì đó hẫng..

- Nhưng...

- Nhưng sao?

Hắn gần như mất bình tĩnh, hai tay lay mạnh vai tôi.

- Nguyên Anh à, Khoa nói thích tao...

Tôi sợ mình vừa ngộ nhận một điều gì đó, tôi sợ tất cả những gì tôi nghe được vừa rồi không dành cho tôi. Một con bé luôn bị một đứa mình thích chê từ đầu này đến đầu kia, trên người lại chẳng có gì nổi bật, không xinh đẹp, không dịu dàng...ai có thể chắc chắn đây. Ừ thì hắn đang khẳng định những việc làm của hắn, nhưng một đứa thích ngôn tình như tôi cũng thích làm nhân vật chính mà, tôi thích một lần được người mình thích nói thích mình...

- Mà đừng nói là đã nhận lời thằng đó rồi...

- Không, không có.

Tôi dù như thế nào cũng không bao giờ lấy người khác làm vật thể thân. Hiện tại thì tôi chưa thay đổi suy nghĩ nên việc nhận lời Khoa là việc không thể nào.

Nguyên Anh giờ đã cắt đi đôi mắt giận dữ, thay vào đó là một lời nói nhỏ nhẹ như sợ tôi nghe vậy:

- Tao đợi khi chúng ta đều học xong cấp 3... Nhưng thằng đó nhân lúc tao không ở đó...Nên tao mới nói mày thích tao đi, ngay từ bây giờ.

Tôi muốn cười mà lại cười không nổi, từ khi nào nguyên Anh trở nên nói năng nhẹ nhàng từ tốn như vậy chứ. Thái độ hách dịch đối với tôi bay đi đâu rồi?

Nhưng điều tôi muốn nghe lúc này không phải những điều này, không phải là đề nghị tôi thích hắn đi. Tôi rất phân rõ yêu, thích, mến, thương, và không thích không thương, không yêu và...đề nghị thích...

- Khoa nói thích tao...

- Thì giờ mày...

- Bạn Khoa nói Khoa thích Hân, bạn Khoa nói muốn tao để Khoa thích tao. Bạn Khoa không đề nghị tao thích bạn ấy, không đề nghị như mày...

Đúng rồi, tôi vui, tôi biết tôi rất vui, tôi biết hắn thích tôi rồi phải vui chứ. Nhưng nói thích tôi khó lắm sao.

- Mày không thể nào nói như...

Ngoài ý muốn....

Nguyên Anh cúi người, môi chạm má tôi. Tôi chưa hoàn hồn thì...

- Tao thích mày, Nguyên Anh thích Hân.

Lại một câu nhói nhẹ nhàng từ phía đối diện.

Tôi tròn tròn mắt...

Tìm tôi gần như đập càng nhanh như chưa từng được đập...

Nguyên Anh vừa hôn tôi, rồi còn nói thích tôi...

Có phải tôi đã từng cầu mong hắn nói thích tôi đi, thay vì bạn Khoa thì Nguyên Anh nói thích tôi đi. Nhưng giờ thì...chính miệng lớp trưởng nói thích tôi...

A...

- ....

- Không thích thì thôi, đi về nhà đi. Tao về đây.

Có người hình như đang bực, sau khi nói thích tôi xong thì quay đi phui trách nhiệm.

A ha, thì ra Nguyên Anh cũng có lúc như này.

Tôi ngáp không được mồm rồi đây này.

Tôi chạy đến khoác tay hấn cười cười...gi chữ định chạy à, không dễ nhé.

Nguyên Anh nhìn lại tay tôi, rồi lại nhìn đôi mắt đang híp lại của tôi.

Sau đó hấn gần như phô hết cả hàm răng ra, cười gì mà lớ quá.

- Vậy là thích tao đúng không?

Tôi bĩu môi, nói hoài câu đó thế, à thì ra cũng sĩ diện hão lắm.

Tôi chỉ có là đưa tay véo cho hấn một cái, ôi véo má đã thật, hèn gì lúc nào cũng chực véo tôi.

Hấn có nhũm mày hỏi lại tôi có thích hấn không, nhưng tôi đây vừa được tỏ tình, không biết như nào nhưng tôi đang kiêu lắm, chỉ nói “Để xem đã” rồi cười cười thôi. Phải làm giả chứ, ai biểu nói thích tôi chứ.

- Thôi kệ đi, đừng thích thằng kia là được.

Vì câu nói đó, tối tôi mất ngủ. À không phải mất ngủ mà tại tôi vui quá ngủ không được. Sáng đồng hồ chưa báo thức là tự động bật dậy như lò xo. Khổ quá, tôi cũng không biết sao nữa.

Tôi đang ở trong lớp, còn mấy phút nữa là ra chơi. Thật ra tiết địa ôn tập về biểu đồ vừa rồi tôi chẳng tập trung gì hết, cứ nhìn qua bên cạnh lại nhớ đến tôi qua, tim cứ run lên vì vui... Ôi tôi có đại trai quá không nhỉ, mà thôi kệ đi, trai không thích mà thích gái à.

À mấy bạn không biết đâu chứ sáng sớm người thích tôi vừa rước tôi đi học đó. Thái độ thì dễ thương khỏi nói rồi, thật chứ muốn nhảy đến hôn chực phát mà sợ người ta bị dọa thôi. He he.

Mà cũng kì, tôi với lớp trưởng cũng như nhau nhưng sao tôi ngồi cứ nhe răng suốt buổi mà hấn vẫn bình tĩnh nghe giảng là sao...hay tôi vui quá hóa rồ?

- Khép cái miệng lại đi.

Nguyên Anh vừa nói vừa cốc đầu tôi mới chết chứ, bản tính này nên bỏ đi là vừa rồi. Tôi mà hờn lên là hết thích theo gì nhé.

Trống vừa đánh...

- Hân, xóa bảng đi mày, hết tiết rồi.

Tôi ngẩng đầu. À hôm nay tôi trực.

- Có cần lau giùm không?

Hả? Tiếng nói hình như phát ra từ bên cạnh.

Tôi nhìn qua...

Ai? Ai đã làm Nguyên Anh thay đổi chóng mặt như vậy? Tôi nhớ có một thằng nào đó khi tôi nhờ lau bảng giùm là: tay tao đang sạch.

- À không cần đâu, sợ tay mày dơ.

Tôi nói móc vậy mà Nguyên Anh chẳng phản bác lại mà chỉ cười cười nhìn tôi. Đồ điên, tôi không quan tâm bước lên bảng.

Cái bảng bực thật, thằng Hải với thằng Sơn vẽ vĩ đại quá, nhận xét gì mà dài ngoằn, lau cái này xong chắc tôi hết hơi quá...

- Chị Hân.

Tôi quay ra cửa lớp...

Em Kiều Anh đang gọi. À quên, còn bé này nữa, à chắc lên tâm tình với "bông" vừa có chữ. Đây bé ơi, người bé thương thích chị rồi.

Mà thôi, nói qua nói lại với nó cũng không hay đâu... nên tôi quay xuống phía cuối lớp nháy mắt với thằng lớp trưởng ý bảo là ra nói chuyện với em đi. Tôi là một người siêu siêu tốt lắm rồi đó.

Ấy vậy mà thằng ngồi dưới chẳng quan tâm tôi có ý gì, lật lật cuốn sách giáo khoa như thường.

- Nguyên...

- Chị Hân.

Tôi dừng ngay chữ “Anh” định nói. Quay ra cửa lớp...

- Em gọi chị à?

Em đối đối tượng rồi sao? Có lẽ nào? Nhưng mà sao mặt con bé đó lạnh tanh vậy, giọng nói với cái mặt ti lệ nghịch thế. Nhìn cái mặt nó chắc ai cũng tưởng nó vừa hét lên: “Con Hân, mày ra đây cho tao”.

Nhưng tôi thân là chị, không biết em gọi gì nhưng cũng phải cười đáp lại chứ.

- Em tìm chị à?

- Vâng, chị ra đây nói chuyện với em một chút được không?

Đúng là con bé nó đối đối tượng rồi. Không biết con bé này muốn tôi ra làm gì, nhìn nó nghi quá đi, ra mà tán tôi vài cái là không được đâu nhé. Tôi cũng bị tát yêu rồi, đau lắm đó.

À, đúng rồi.

- Ê Anh, lau giùm đi.

Kêu người thích tôi lên lau bảng giùm chứ. Thật ra là để cho con bé nó xem thôi.

Bạn Anh tức tốc lên ngay.

Tự nhiên thấy mình có quyền thấy ớn luôn à.

Nhìn vẻ mặt con bé khi thấy lớp trưởng lấy cái khăn lau từ tay tôi mà hải kinh niên. Bé ơi, cảnh này thật ra chị cũng mới thấy lần đầu bé à!

Chúng tôi đang đi đến gốc cây trường. Trường tôi thì nhiều gốc lắm, bé đưa tôi đến một gốc hơi to thì phải...mà bé quái gì chứ, cao hơn cả tôi.

- Em định nói gì với chị à?

- Chị hãy ngừng ngay những hành động điên rồ đó lại đi.

Hơ...

Ồ...

Ồ...

Tôi thoáng ngạc nhiên.

Câu mở đầu rất có tâm.

Miệng tôi bất giác nhếch lên một cái. À thì ra em nó cũng chịu đựng ghê quá nhỉ? Tức quá rồi đúng không?

À vừa hay hôm qua chị vừa được người ta tỏ tình, nên giờ chị cũng hơi phẫn em à. Mà sao mấy cái màn này tôi thấy nó quen quen sao á? Không biết đã đọc ở truyện nào rồi.

Mà thôi, quay lại vấn đề chính.

- Chị thì làm sao em?

Em nó cũng sốc với sự ngây thơ hiển nhiên của tôi lắm. Mà mọi người chắc cũng trả lời như tôi mà, thế quái gì tự nhận mình có hành động điên rồ. Xin lỗi, tôi không bị vấn đề về thần kinh.

- Chị đừng giả ngu, suốt mấy tuần nay không phải chị luôn chen vào cuộc nói chuyện của tôi và anh Nguyễn Anh sao? Chị đừng có mà qua mắt tôi.

Hô hô, thế tôi đóng vai phản diện cũng được phết nhỉ, em ấy chuyển sang tôi - chị rồi kìa. Nhưng mà em nói đúng lắm, chị đây chứng mất đó, chị đây phá đó, chị đây xen vào đó.

- Em cảm thấy vậy à?

Không biết động lực từ đâu mà tôi lại nói mấy câu ngây thơ vậy không biết, tôi phục tôi quá.

- Không cần cảm thấy, trước mắt tôi cơ mà. Chị cũng không vừa nhỉ?

Em cứ quá khen, phản diện đang mốt mà em. Mà nghĩ lại thấy tôi đây đâu có phá gì ghê gớm đâu, tôi chỉ như là nhân vật gì đó làm cho tình tiết cuộc nói chuyện của em ấy trở nên phong phú thôi mà.

Đã giúp như vậy mà sao em nó cứ sồn sồn lên như cua vào nước sôi vậy hà.

- Vậy em nói chị ra đây để nói mấy cái nhỏ nhặt này sao? Em thấy như thế nào thì đó là việc của em mà.

Tôi vẫn luôn giữ được nụ cười trên môi. Không biết em nó có dùng hành động chơi tôi không nhưng tôi phải nói cho hả giận cái đã. Người ta nói ăn cho thỏa đói nói cho thỏa giận mà. Mà với lại nói chuyện với mấy đứa này phải cứng lên, sợ sệt một tí là bị lên mặt ngay. Nó còn nhỏ tuổi hơn tôi, sao phải nhượng nó.

- Tôi không rảnh đôi co với chị, chị nên dừng ngay hành động đó đi. Không thì chị đừng trách tôi.

Còn có bao lâu nữa là nghỉ học đâu, nó cứ làm quá lên.

Mà nó nói cứ như thể sẽ đánh tôi ngay lúc này hay chờ tôi đi học về kêu bè lũ đánh ghen. Ờ thì tôi có hơi sợ đó, ừ tôi sợ đau, từ xưa đến giờ vẫn vậy nhưng... Xin lỗi bạn bè tôi rất nhiều, không kém nó đâu. Với lại tôi đây bắt đầu từ hôm qua đã tự tin lên rất nhiều rồi.

- Vậy à?

Em ấy không cảm xúc, em ấy rất khinh khỉnh khi tôi hỏi lại. Cái thái độ thật là, dùng tướng em cao hơn chị thì chảnh nhé em.

- Tôi nói chị hãy dừng ngay lại hành động vô duyên đó đi, tôi nói chị không hiểu à?

Tôi tiếp tục mỉm cười.

- À chị hiểu rồi, ít ra chị cũng lớn hơn em, chị biết chị làm gì mà.

Nói vậy không biết em ấy hiểu gì không nữa mà em nhếch mép, rồi còn liếc tôi rõ mạnh. Con bé này ghê gớm quá.

- Chị thông minh thì đừng nói những lời tôi nói hôm nay cho anh Nguyễn Anh biết.

Cũng biết sợ cơ à? Khổ quá, chị không bao giờ nói lại cho Nguyễn Anh đâu, chỉ có là kể lại cho lớp chị nghe cho vui thôi à. Khổ ghê, chị lấy sổ đông lên hàng đầu em à.

- À em..

Gì mà hấp tấp đi sớm vậy không biết, tôi còn chưa nói xong. Định xả cho tôi một tràng rồi bỏ đi à? Hay nhỉ?

Em ấy quay lại vẫn với vẻ mặt khinh thường đó.

Tôi cũng hiền hậu lên tiếng:

- Kiều Anh à, chị hiểu em nói gì nhưng...vâng lời em à? Chị không rảnh đâu. Em nghĩ em là ai?

Nói xong câu đó tôi quay lưng hướng vào lớp bước thẳng. Lo chạy trước chứ, không em nó nắm được tóc giật lại có mà chết không toàn thân. Mấy đứa này được cái mặt xinh thôi, phim hành động rồi kiếm hiệp nào cũng xem hết rồi, nói chuyện thêm là nó đưa kính công ra chường thì chết.

Vừa vào chỗ nhìn cái mặt đó là thấy không ưa rồi, làm quái gì mà người ta đến gần mặt cả tôi. Kết giao bạn bè gì đâu mà ghê ời là ghê, mới có tí tẹo mà đã nói nặng nhẹ với tôi rồi.

- Em ấy gọi mày ra làm gì vậy?

Đó, chưa gì hỏi em rồi. Đã vậy chém luôn.

- Em ấy nói là: chị nghĩ chị là ai?

Ê mà câu này tôi nói mà ta, thôi kệ đi. Tự đổi vai là quyền của tôi mà, tôi đây đang có quyền trên mọi quyền.

- Vậy mày trả lời sao?

Nhìn cái mặt hấn kia, chờ mong thấy ghê chưa. Tôi được đà, tình bơ:

- Tao nói, ba chị có làm giấy khai sinh cho chị rồi, chị đi học tính cả mẫu giáo cũng 12 năm rồi, chị không cần nghĩ chị cũng tự biết chị là ai trong cuộc đời này em à.

Tôi thấy câu nói này cũng hay ha, rất có tinh thần thanh niên nghiêm túc. Nhưng mà tôi vừa nói xong thì thằng kể bên cười ha ha, rồi xoa đầu tôi rồi tự hào, xong còn hào hứng nói:

- Mà có tinh thần troll nhau nhĩ? Màu mè quá.

Troll con mắt. Con bé đó tôi muốn chôn nó luôn chứ troll gì, mới nhỏ mà đã ra về ta đây rồi.

- Vậy thường ngày mà ra đó nói cái quái gì? - tôi hỏi.

Hắn cười cười rồi lắc đầu:

- Cũng không có gì đặc biệt, có hôm thì nói về lớp em ấy, kể xong tao bồi thêm vài câu. Có hôm thì em ấy kể về gia đình em ấy. Cũng hơi chán. Mà gần đây thì tao chả biết em ấy nói gì, tại mà cứ nhấn tin, rồi hỏi bài, rồi ra đó làm tao chẳng tập trung gì được.

Ồ hay quá, có cần phải hoan hô không, tôi có công trạng lớn vậy cơ mà.

Cái mặt hắn kia, nhìn là hết muốn ăn mì tôm rồi.

- Nhưng mà rất thích xem mà “biểu diễn” như vậy. Hắn rất có năng khiếu đó, Anh đây công nhận nha.

Tôi đẩy mặt hắn ra. Chán ghê, muốn chường cho vài cái ghê, cứ nhắc lại hoài à.

- Quay cái mặt ra đây coi, cái mỏ nhọn đầu rồi...

- Bạn Khoa nói thích tao mà ả.

Tôi chả thèm quan tâm, chỉ có nói nhỏ một câu như vậy thôi thì thằng kể bên tự động ngoan hắn lên. Ngồi ngay ngắn như học sinh gương mẫu.

Tôi nói rồi, tôi đang có quyền. Nói câu nào là phải đúng câu đó.

Được thích cũng hơi có lợi lắm, chứng minh là mấy ngày nay nà. Tự nhiên thấy bạn lớp trưởng thay đổi cách đối xử với tôi một cách chóng mặt.

Ví dụ như trong lớp muốn ăn vặt cùng bè bạn thì thay vì phải dè chừng đứa kể bên thì nay ngang nhiên ăn luôn, chẳng ai nhắc nhở hỏi han cả. Vì sao chứ, lớp trưởng thích tôi mà, dám nhắc tôi hết thích đấy.

Ra chơi thì thằng kể bên có hôm được “ai đó” rủ ra ngoài, khi đó tôi chỉ mỉm cười nhìn lớp trưởng, ngay lập tức bạn toe toét với tôi, sau đó đi ra nói gì đó rồi vào liền. Chính xác là vào liền luôn đó.

Có khi trong giờ học buồn buồn là quay qua bắt lấy tay đứa ngồi cạnh vẽ vờ lên đó, cơ mà chẳng ai la hét. Hồi trước thì hắn ghê lắm, chê dơ này dơ nọ, giờ thì khi tôi đặt bút lên thì còn chêm thêm một câu: “vẽ hai trái tim đi”. Cạn lời luôn.

À còn nữa, ngoài dụng cụ học tập thì thường lấy rồi, hôm kia tôi mượn hắn cái điện thoại luôn đó. Nguyên Anh thử dám không cho xem.

Tối khi học bài xong thì có nhắn tin như mọi hôm, tranh luận đề tài tầm bậy lắm, đến lúc gay cấn tôi nói không lại, hắn ha ha lên. Lúc trước trường hợp này xảy ra rồi, khi tôi đây bức mình kêu “im mệ đi” thì hắn sẽ “bỏ đây thích nói đó”. Vậy mà giờ Nguyên Anh ngay lập tức nhắn lại là: “mày đúng hết, được chưa”. Tôi phải đúng, cái gì cũng đúng. Dù tôi thấy mình hơi bi ối nhưng tôi kệ đó, ai nói thích tôi làm gì.

Hôm thi thể dục cũng vậy, thầy cho một tiết dễ tập. Hôm trước thì toàn trêu tôi, tôi mà đánh không qua lưới thì cười ha ha, đập vai mấy thằng trong lớp chỉ trỏ này nọ cười nhạo tôi. Nay khi bị tôi nhìn một cái thì chẳng dám cười nhiều, còn chạy đến chỗ tôi í ới: “Mày đánh như đánh tao vậy thì sang năm mới qua con ạ, đưa tay như này...”.

Đi học về thì tôi ngồi sau đám cho mấy phút cũng chỉ ui da cho có lệ thôi chứ chẳng đe dọa ném xuống đường như lúc trước đâu.

Tôi đang có quyền mà.

Hắn có tức điên với tôi không á? Có, tức lắm, đã muốn bóp cổ tôi cơ, nhưng tôi đây chả sợ, tại hắn chỉ nổi điên một lúc rồi cười lại à.

Nói vậy thôi chứ cũng sợ hắn dùng một cái điện lên bắt tôi ném xuống biển thì chỉ có nước chết.

...

Hôm nay thi rồi, à khối tôi thi buổi chiều, 2 giờ chiều sẽ bắt đầu thi. À hôm qua chủ nhật, ngày nghỉ cuối cùng của chúng tôi để bước vào tuần thi, và cũng là ngày thầy chủ nhiệm lớp tôi rước nàng về làm vợ. Lớp tôi thì chỉ được đại diện một đứa đi đám thầy thôi, Nguyên Anh thì không nói cũng phải đi vì hắn là em của cô dâu, nên con Nhi được đi. Mà về quà thì hình như Nguyên Anh mua luôn 2 bộ đồ ngủ hello kitty hay doremon gì đó và một cái đồng hồ

treo tường, tôi thật sự chẳng biết món quà có ý gì.

Nhưng thật ra ý tôi muốn nói ở đây là... mong cho thầy cô giám thị hôm qua đi đám cưới say xỉn hết đi, không tỉnh táo lắm để chúng tôi còn dễ trao đổi chứ.

Hôm nay thi 2 môn văn và hóa, mai thi lí sinh. Lớp tôi thường đùa là thứ 2 kiểm tra văn hóa, thứ 3 kiểm tra sinh lí đó. Hô hô. Văn thì không thèm học bài rồi, vô thì tự chém, hóa thì phải cố gắng ít nhất phải được 8 hay 7.5 gì đó, điểm để đó, mà cũng đỡ nhọc với ba tôi và mẹ tôi. Ba mẹ tôi thì chùn rồi. Hôm qua ba tôi cũng có giảng một số bài, giờ nó còn bay bổng chực ra rồi. Con với cái.

Mà không biết có quên máy tính không nữa...

- Ê.

Vai tôi lại bắt đầu nặng trĩu.

- Nhớ anh không?

Tôi quay qua nhìn xem đứa nào hỗn xược vậy thì mới biết đó là lớp trưởng. Không biết chui ở ngõ ngách nào nữa.

- Không.

Tôi liếc một cái rồi tiếp tục tìm máy tính. Tôi cóc thêm quan tâm đó, hôm qua chó hề lắm.

- Sao vậy, không nhớ tao à?

- Mà qua đây làm gì, phòng này phòng chữ H nhé.

Tôi vừa nói vừa chỉ lên cái bảng danh sách sau lưng.

- Chưa đến giờ mà, ở đây chơi chút.

Ở đây chơi chút đồ, bày đặt. Mà thằng này không sợ mấy đứa kia nhòm hay sao mà. Còn đứng sát tôi thế này.

- Tránh ra đi, xê ra đi, thằng Huy với con Hương đến thấy là chết đó, nó loan cùng lớp bây giờ.

- Mà lo thừa thế, nói thì được gì? Mà nhìn mày với tao vậy người ta chẳng nghi ngờ gì được đâu, trừ khi...

- Trừ gì?

- Tao hôn mày ngay lúc này...ui á đau.

Tôi thọt cho một cái vào bụng mới chịu đứng xa ra. Nói nhảm nhí, Nói khoác lác, nói điên rồ. Con nít con nôi, hôn hiếc gì.

- Cho mày, mới mua đó nhé.

Nguyễn Anh chìa cho tôi lọ kẹo. Người cho có tâm quá, đi thi còn mua kẹo, đã vậy còn mất một viên rồi. Có tâm, rất có tâm.

- Bà nào bán ăn gian vậy mày, hay trên đường chuột nó gặm một viên rồi.

Bị tôi nói là chuột mà bạn có tâm nào đó còn cười hề hề rồi quay qua tôi:

- Có ăn không? Không ăn tao cũng cho chó ăn à.

Ồ...

- Chó, chó này, dám nói vậy à? - tôi vừa nói vừa đánh vào lưng hắn - Cho mày nói lại đó, nói mau.

- Mày ác quá, được rồi, không chó gì hết.

Lúc trước thì làm gì được như vậy. Nguyễn Anh oi, thời oanh liệt nay còn đâu.

Tôi hài lòng nhận lấy.

- Lát thi xong ở lại chờ tao nha.

Tôi đang bóc kẹo thì hắn nói.

Hôm nay tôi đi với con Vy, đi xe máy hắn hoi nhé, chắc là không chờ được.

- Làm gì vậy? - nói rồi tôi cũng nhét một viên vào miệng hắn.

- Đi chơi. Đi đâu cũng được, mày thích đi đâu?

Ồ, hẹn hò với tôi kìa.

Trời ơi, hắn muốn tôi khỏi thi luôn đây mà.

Mà trong tuần thi cấm yêu đương nhé chế Anh ơi!!!

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mày Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Trai Bao

Nhưng mà hay thật, tự nhiên từ bạn học trở thành bạn trai bạn gái, đi chơi hay đi đâu đó chắc sẽ rất khác. Tôi nghĩ đối với tôi thì việc thích nhau này không thành vấn đề, đúng thật là nó chẳng làm tôi choáng ngợp lắm. Cũng không biết là do tôi hay do thời gian chưa đủ nhiều để tôi biết là đang thích nhau. Vì lúc trước chúng tôi thường đi chơi chung mà, à tất nhiên là có lũ kia nữa, 4 đứa chơi chơi kia. Tôi với hắn theo đúng nghĩa là khi nào đi chơi cũng đi gần nhau, ngồi gần nhau, từ khi thái độ với nhau không thoải mái đến khi đã nhìn nhau là cười cười. Các bạn biết đó, tôi thường đi chơi với lũ 2 đứa con gái chỉ luôn hú hí với nhau về các anh đẹp trai, với 2 thằng con trai luôn bàn về game. Có lúc bị cô lập rõ rệt, về sự thân thiết cũng như đề tài bàn tán. Còn Nguyên Anh, có lẽ hắn không thích game lắm, tôi nghĩ là hắn cũng không cong đầu nên mê trai là điều không thể. Vì vậy nên khi một lũ làm điều mình thích thì Nguyên Anh thường quay sang chọc ghẹo, cãi nhau, đánh nhau với tôi.

Nên giờ mà có đi chơi riêng tôi có lẽ cũng chẳng hồi hộp như những bạn nữ lần đầu hẹn hò hay lần đầu được ai đó yêu. Tại bị thân nhau mà, ngoài việc đã nói là thích nhau thì tất cả mọi thứ đều như bình thường, dù Nguyên Anh có trở nên nghe lời hay dễ hơn với tôi thì chúng tôi vẫn là những đứa học sinh đầy đủ máu điên trong người, vẫn tao thế này, mày thế nọ, chẳng chóng mặt đổi cách xưng hô, chẳng rảnh để vợ vợ chồng chồng hay phải xưng anh anh em em như những cặp đôi khác. Lạ thế chứ.

Thôi nói qua chuyện khác cho rồi.

- Đi đâu gì ở đây. À mà sao hôm qua không rủ tao đi đám cưới chị mày? Dạng chó hèn mà còn to mồm hở?

- Không phải mày nói bạn ôn thi à?

Ừ thì hắn có rủ, tôi bạn nên không đi. Nhưng bây giờ tôi chấp đó.

- Mày bắt ép thêm tí đi chứ, không đi là không rủ nữa à?

Tôi vừa nói xong thì mặt tôi lập tức bị xoay qua đối diện cái mặt đều của hắn. Hắn phô ra một nụ cười đặc trưng rồi chậm rãi nói:

- Đến khi đám cưới tao chắc chắn tao sẽ mời mày ngay đó mà, đến khi đó không muốn đi tao cũng chạy sang nhà mày vác mày đi.

- Vác vác cái búa, xê ra coi, khi đó tao sẽ kêu chồng tao đuổi thẳng cổ mày về, mày tưởng chồng tao hiền à. Xứ!!!

- Tao hiền mà, dữ chỗ nào?

Đang có một sự lạc đề không hề nhẹ. Tôi với hắn đang nói cái gì vậy. Tôi không biết nữa.

- Thôi về phòng mày đi, nhiều chuyện quá.

- Vậy là mày không được nói tao không quan tâm mày nhé. Đừng có tức trong lòng mà đi chơi với thằng khác nghe chưa.

Nghe xong lại thấy mình trở nên quan trọng ời là quan trọng vậy nè. Nhưng mà hắn đánh giá tôi cao quá thì phải, có thằng quái nào rủ tôi đi chơi đâu. Toàn mấy thằng học chung cấp 2 rủ không à, mà mấy thằng đó tôi coi tụi nó như con cái rồi...

- Ừ - tôi bâng quơ.

- Hôm nay phải chờ tao về chung.

Còn cố nói thêm một câu nữa chứ.

- Ừ khổ gớm, lát tao về với bạn Khoa, yên tâm nhé.

Giương mặt Nguyên Anh lập tức trở nên dữ tợn lên. À đó là gương mặt hân muốn thể hiện thôi, chứ thật ra vẻ mặt bây giờ của hân như gà mắc tóc ấy. Kiểu như tức không thể chịu được rồi ấy, giống như chỉ muốn bóp chết tôi ngay giây sau vậy.

- Tao bóp cổ chết bây giờ.

Tôi biết ngay mà.

- Về phòng thi đi, về đi mà.

Nói rồi tôi đẩy hân đi rồi tùm lại chỗ mấy bạn Hân tám chuyện. Lơ hân. Đôi khi nói chuyện mà đùa nào cũng tên Hân vui hơn mấy đùa tên Anh nhiều.

Hân không chịu đi còn đứng đó giờ nắm đấm lên với tôi, tôi chỉ liếc nhìn một cái rồi xua như xua vệt.

...

Giáo viên phát giấy thi, tôi ngồi trong tư thế thoải mái, tại gặp thầy thể dục. Mẹ ơi...con mừng hết lớn luôn ạ, thầy được cái dễ thờ lắm ó, nghe nói thầy còn có tiền sử ngủ khi buồn, ý là dễ ngủ khi coi thi đó ạ. Với lại tôi quen thầy này, à tại tôi thuộc nhóm toàn đi năn nỉ thầy cho kiểm tra lại nên thết quen luôn đó.

Mà úm ba la xì bùa cho đề văn trúng tủ, phần 5 điểm là bài “Từ ấy”, hic, hôm qua tôi xem mỗi bài của ông Tố Hữu thôi.

- Bày phần đọc hiểu với nhớ.

- Ok.

Tôi giờ tay ra hiệu như đúng rồi.

Tôi tặc phần đó lắm nên cũng chỉ ok cho có lệ. Tại giữ tâm lý người thi là quan trọng nhất, không biết nhưng cứ phải nói mình biết để tụi này bình tĩnh mà làm phần còn lại.

Tôi nói như thể tôi là giáo viên hiểu tâm lý học sinh ý nhỉ, he he.

Ra khỏi phòng, ờ vẫn làm cũng tạm, Hân xem bài nào là ra bài đó mà. Môn hóa tôi bỏ câu cuối, nhưng không sao, đủ điểm an toàn. Tôi lấy balô cất bút thước máy tính vào, lấy điện thoại gọi cho chế Anh. Hân khổ lắm cơ, không biết có thầy cô nào bắt lại không nữa. “Cướp Họ”, Chắc phải đổi tên danh bạ quá, cứ lưu “Cướp Họ” cũng kì lắm, chắc phải đổi là “Trộm Họ” thì nghe nó nhẹ nhàng hơn.

- Mà đâu rồi?

Tôi vừa đi ngang qua các lớp vừa nói. Cũng tại vì hân mà tôi mới kêu con bạn về trước đó, vì hân mà phải nhịn nhục lời miệt thị của con bạn đó, con Vy nó nói tôi đại trai. Ừ thì cũng đại thật.

Nhưng mà đó, giờ còn phải tốn tiền gọi nữa chứ.

”Thấy mày rồi, quay ra đằng sau đi”

Âm thanh trong điện thoại vừa phát ra thì...có ai đó đập vai tôi. Nguyên Anh đi lẹ vậy.

Tôi quay người...

Nụ cười tôi cứng lại rồi tắt ngấm...

Tôi ước mấy giây trước tôi đi nhanh hơn một tí.

Sau đó tôi lại nặn ra một nụ cười tươi rói (tôi nghĩ là chẳng tươi đâu) nhìn người trước mặt sau đó lên tiếng:

- À chào Khoa.

Tôi thật là bất ngờ với sự xuất hiện của Khoa, không biết sao tôi đi ngang đi dọc mà chẳng thấy, để rồi để bạn đập vai mới biết...ôi...

- Hân thi được không?

- Cũng tạm à, chẳng làm hết nữa. Khoa chắc thi tốt phải không?

- Không tốt đâu, cũng bình thường à.

Hên là bạn chẳng quan tâm vụ tôi lơ bạn.

Nhưng tôi đang cười thì lại như mếu nhìn cái vẻ mặt người đứng cách đó không xa. Tôi lại ước mấy giây trước mình cắt “ve chai” vào balô đi để không thể nhìn được cái vẻ mặt đó. Nguyên Anh à, tao chỉ nói có mấy câu thôi, tao thể là tao nhắc đến bạn Khoa cho vui thôi, không biết bạn ấy sẽ xuất hiện mà.

- Hân phải chờ ai à?

- Hà? - Tôi giật mình nhìn lại bạn.

- Hân chờ ai à?

Tôi chưa kịp trả lời thì đã thấy Nguyên Anh đang đứng sau lưng Khoa nhìn tôi chòng chọc. Tôi thể là tôi không làm gì sai, Khoa chỉ hỏi tôi có chút thôi mà. Phải bao dung chứ, đừng bụng dao băng mắt như vậy mà.

Sau khi nhìn như liếc tôi thì Nguyên Anh bước đến chỗ tôi xoay người đối diện Khoa. Tôi thấy điệu cười lạ hoắc từ gương mặt đó mà rợn hết cả da gà.

- Chúng tôi giờ phải về.

Vừa nói Nguyên Anh vừa...đan tay vào tay tôi. Tôi lại giật mình nhìn Khoa rồi lại quay qua đưa mắt bên...rồi lại nhìn Khoa

Tôi thấy ánh mắt bạn Khoa dừng lại ở tay tôi và hân...

Tôi đã cố nhấn mặt ý bảo thả cái tay ra đi, không cần lộ liễu như vậy đâu nhưng Nguyên Anh không quan tâm.

Tôi tự nhiên thấy mình tồi, không biết bạn Khoa còn thích tôi nữa không nhưng tôi chưa trả lời điều bạn ấy muốn thì giờ bạn lại thấy tôi nắm tay một người khác. Ôi tôi giống như một nhân vật xấu xa trong một bộ phim nào đó luôn muốn ai cũng để tâm đến mình. Nói sâu vào một tí là một con người đang có xu hướng bắt cả hai tay, đang lừa dối người khác vậy.

Tôi thật sự không biết phải làm gì ngay lúc này nữa, giật khỏi tay Nguyên Anh hay vẫn cứ tiếp tục để bạn Khoa khó hiểu. À hay là nói chúng tôi thích nhau? Không được, không thể phủ như vậy khi có Nguyên Anh ở đây được, bạn Khoa chắc không thích điều đó đâu. Hay tôi nói tôi và Nguyên Anh không có gì như những lần trước? Thôi quên đi, nói xong thì chắc chắn thằng cha đó sẽ cho tôi chết không toàn thây khi đi về mất.

Nguyên Anh lạ lắm, nói với ai thì chẳng sao nhưng chỉ cần nhắc đến Khoa thì cứ làm quá lên, tôi nói là tôi không có thích Khoa mà.

Tôi chỉ biết quay qua bên cạnh, dùng bộ móng vuốt mới tía, nhắm mắt bấu pháp một cái. Nguyên Anh ư khờ rồi quay qua tôi, tôi tiếp tục nghiêng răng bấu thêm mấy phút.

Sau đó thì Nguyên Anh cũng thả tay tôi ra, không biết đau không nhưng lại đưa cánh tay đó...đặt lên vai tôi.

Thôi ít ra cái này đỡ hơn, ít ra cái này thấy thương rồi.

- Thôi chúng tôi đi trước, bạn về sau nhé.

Nói rồi Nguyên Anh xoay người tôi ra hướng nhà xe, kéo đi.

Nhưng hình như bạn Khoa... vẫn chưa nói lời nào. Ôi tự nhiên thấy áy náy quá, sợ nữa. Tự nhiên sợ bạn Khoa sẽ có một cách nhìn xấu về tôi, sợ sau giây phút này mình trở thành một cái tên với cái mác luôn muốn được mọi người chú ý, hoặc là có thái độ khinh thường người khác hay đại loại như không dứt khoát với một việc gì. Tôi sợ người như bạn Khoa sẽ nghĩ như vậy về tôi, một người ít nói tôi sợ họ sẽ thù dai. Tôi cũng không rõ về điều đó, về tính cách như nào sẽ có suy nghĩ ra sao. Thật ra tôi không muốn bạn bè trở thành không quen, sợ là một ngày nào đó đi trên đường tôi tươi cười hỏi thăm thì bạn lơ rồi bước qua tôi như chưa hề quen biết, ôi cảm giác đó tệ lắm. Tôi rất sợ bị ghét.

Nhưng giờ tôi mà chạy lại đó thì Nguyên Anh...

Nhìn gương mặt hân...

Chỉ là đến nói thẳng thôi, chắc cái người này sẽ không tức điên lắm đâu nhỉ.

- Đợi tao được không? Tao quay lại đó một chút nhé!

Nguyên Anh dừng bước rồi quay qua nhìn tôi rồi lại nhìn Khoa đang đứng ở phía kia:

- Làm gì, đến đó làm gì?

Tôi như một con vật nuôi hay một đứa con của hân vậy, đi đâu cũng phải xin phép chủ.

- Đến kia nói chuyện với bạn a5 một chút. Đứng kia chờ tao đi.

Sợ hân gặng hỏi thêm nên tôi vừa nói xong thì gấp tốc quay lưng ngay. Nhưng chưa kịp bước thì đã bị kéo lại.

- Không được. Đến đó nói gì?

Cái thằng này. Nói mày là cái thằng nhỏ mọn nhất mà tao từng thấy.

Dù vậy nhưng tôi cũng nhẹ nhàng tình cảm cười tươi với hắn:

- Nói Hân bị bạn Nguyên Anh thích rồi, không thích Khoa được, được chưa?

- Cũng không cho.

Tôi muốn đâm vài cái vào mặt người đối diện, thế hắn muốn tôi nói cái quái gì ở đây, vô duyên đến thế là cùng.

- Bây giờ mày muốn sao đây? Nhịn mày này giờ rồi nhé.

Tôi sùng máu giật tay ra...nhưng lại không được.

Tôi thấy mặt hắn giãn ra một chút rồi cười hề hề, rồi lại cúi đầu:

- Hôn tao phát đề rồi tao thả tay.

Tại tôi thoáng đỏ...nhưng khi nhìn lại cái mặt đỏ thì tôi lại cố gắng dùng tất cả lực, đẩy mặt hắn ra xa.

- Cho rụng hết răng bây giờ chứ hôn. Thả cái tay thần thánh ra ngay.

Nguyên Anh cười cười rồi để tôi đi, mà trước khi tôi đi còn lấy balô đằng sau lưng tôi mang vào vai đi ra nhà xe. Nói gì mà sợ tôi nặng. Ồi, thế lúc trước tôi vác năm môn học có thằng cha nào nói cầm giùm đâu, giờ có cuốn vở với mấy cái bút thì kêu nặng.

Không thể hiểu nổi con người này luôn.

Tôi chạy lẹ vào dãy phòng học. Ồi giờ không biết phải nói gì với bạn đây này...

Nhưng khi tôi đến đó thì chẳng thấy bạn đâu...

Khoa đi đâu rồi, về rồi hả, nhanh vậy, chưa gì về mất tiêu rồi, tôi công cốc rồi. Chưa nói được tự nhiên thấy khó chịu kinh khủng, đã không nghĩ đến thì thôi chứ đã bận tâm rồi thì mệt lắm.

Tôi lại lững thững đi dọc hành lang về.

- Hân chưa về à?

Tôi giật mình lùi lại mấy bước, tay ôm tim nhìn qua người vừa phát ra tiếng nói.

Bạn Khoa từ phòng nào đó bước ra, tôi chỉ biết tròn mắt nhìn bạn ngỡ ngàng. Suýt nữa là tôi đã thốt lên: Khoa ăn gì Hân cúng rồi đó, người gì đâu mà cứ ẩn hiện như ma ấy, ghê quá, bạn ấy chắc là siêu bất ngờ của năm rồi.

- Hân tìm ai hả?

Tôi sau giây phút lâm lỗi vừa rồi của mình thì cố bình tĩnh cười gật đầu với bạn, sau đó nhìn lên số phòng, nhìn qua bảng danh sách tên, à thì ra bạn thi phòng này, tay bạn đang cầm cái máy tính, à chắc bạn quên.

Khoa đang nhìn tôi mỉm cười.

Tôi lấy hết can đảm mở miệng:

- Hân có chuyện muốn nói với Khoa...

- Đừng có đâm lưng tao nữa, mày nhiều năng lượng nhĩ?

Tôi bủi môi ngưng hành động đâm bốp. Thi xong rồi mà, phải sung sức chứ. Tôi rướn người ra phía trước:

- Anh ời?

- Sao em?

Lại nữa, mất hết cả hứng.

- Tao nói tên mày, không phải gọi anh.

- Vậy thì...sao Hân?

Hân dạo này thích tương bở lắm, kêu Anh ơi là hân sẽ liên hồi “Sao em?” liên. Mà hình như dạo này hân vui lắm, từ khi tôi nói chuyện thẳng thắn với Khoa xong thì hân hay lên con hơn thường ngày, có khi nhìn tôi rồi sau đó quay mặt cười một mình nữa kia. Chắc tôi phải xác định lại giới tính cho hân, kiểu then thùng đầy men lỳ như vậy tôi không chắc giới tính nào phù hợp nữa. Mà biết vậy tôi chẳng kể chuyện bạn Khoa cho hân nghe, uống công ba mẹ hân đẻ ra được gương mặt đẹp như vậy mà lại bị điên.

À về chuyện của Khoa thì hôm đó tôi cũng nói rõ với bạn ấy rồi, Khoa thì cũng không bắt ngờ gì lắm đâu, tôi nói xong thì bạn cười buồn thôi, tôi nhớ là bạn chỉ nói với tôi một câu là: “Chúng ta còn nhỏ mà, thích hay không thích là chuyện thường tình thôi, còn chuyện tương lai thì không ai có thể đoán trước được, nên Hân không cần phải áy náy đâu”. Tôi thì khi đó cũng không hiểu lắm nhưng cũng gật đầu với bạn. Nhưng mà cũng với câu nói đó, Nguyễn Anh sau khi nghe tôi kể lại thì chả nói gì ngoài câu: “Bạn Khoa gì đó của mày... nhầm quá”.

Chúng tôi đang đi thi về. Mấy ngày qua tôi đã kí hợp đồng tạm thời với tài xế Nguyễn Anh rồi. Nói chung là tôi bao trọn Nguyễn Anh rồi.

”Bác tài” này thì có một trình độ rất đáng khâm phục, “bác” chưa bao giờ đến trễ, luôn nhường nhịn khách hàng mọi lúc mọi nơi, tôi có yêu cầu gì thì cũng vui vẻ tiếp nhận.

”Bác” của tôi thì tính tình hoạt bát vui vẻ khỏi nói rồi, dù là thích tôi nhưng có lẽ tính đá đều nó ngấm vào máu nên lâu lâu cũng phán nhiều câu muốn sôi máu lắm.

- Tao muốn ăn kem cây.

Tôi véo vào hông hân đề nghị.

- Được rồi, hôn Anh phát đi Anh sẽ cho Hân ăn kem ngay và luôn.

Lại bắt đầu rồi đó...

- Ê, có phải Kiều Anh đó không nhỉ?

Để tăng tính chân thực tôi đập vai hân rồi chỉ trỏ phía bên kia đường.

Thật ra chả có con Kiều nào cả nhưng tôi thấy hân hình như chẳng dám nhìn mà dùng toàn bộ lực đập nhanh hơn...

Quên nói, tuần nay Nguyễn Anh có thêm chứng này nữa.

Chuyện là dạo này mỗi lần đi thi về là tôi với hân thường la cà khắp phố, khi ăn kem, khi ăn nem nướng, khi ăn cá viên chiên. Nhưng bữa thứ 3 không may gặp phải nhân tố phá đám tiềm năng (thật ra là...không bằng tôi).

À hôm trước đang ăn tráng trộn thì gặp con bé đó, con bé Kiều Anh đó mà. Hôm đó nó hình như đang đi mua gì đó, mà quán nó mua sát chỗ chúng tôi ăn.

Con bé đó thấy hân thì ôi thôi em rạng rỡ như đón ngày mới, nào là “anh vừa đi thi về hả”, “trùng hợp quá”, nói chung là tươi rói lắm. Khi em đưa tầm mắt qua tôi thì...ừ thì em nó vẫn cười chào chị. Tôi thì mùa thi chẳng chấp điều em nhỏ nói hôm trước, kéo nó ngồi xuống ghế kêu cho nó một bịch tráng trộn.

Khi tôi làm vậy thì “bác tài” của tôi bấu tay tôi rồi mặt nhăn mày nhí như đúng rồi nhưng khi nhìn qua em nó thì vẫn cười tươi: “em ngồi xuống nói chuyện cho vui”.

Chẳng qua là được mấy khi được “đi ăn lớn” mà không có lũ kia, giờ Kiều Anh ở đâu chui ra... bạn Anh chắc chẳng vui vẻ lắm đâu. Thật ra tôi cũng vậy nữa.

Em nó thì chắc không biết hai chúng tôi đều không thích sự hiện diện của em nên cứ hồn nhiên như cô tiên ngồi lại cùng chúng tôi. Tôi khi đó chẳng ra dáng ta đây là bạn gái ai đâu nhưng đề tài nói chuyện của tôi với thằng lớp trưởng làm em nó rất khó chịu, ừ hình như là vậy. Thái độ muốn về rồi lại thôi của nó là tôi biết ngay. Tôi khi đó thật ra cũng không có ý định chọc tức em đâu, nhưng thằng đó vừa ăn vừa nói chuyện chọc ghẹo tôi, trêu tôi này nọ rồi lại quay qua Kiều Anh: “Em thấy đúng không?”

Em nó thì chưa kịp “vâng” thì Nguyễn Anh đã quay qua cười phớ lớ với tôi rồi. Cứ như hân thâm lặng dần mặt Kiều Anh vậy, không biết em nó đắc tội gì với “bác tài” nữa.

Gay cấn ở đây là lúc trả tiền, do là hôm trước đi ăn bánh cuốn “bác tài” bao nên giờ ăn tráng trộn tôi bao. Vấn đề này thật ra ban đầu hân không chịu, nói con trai ai lại để con gái trả tiền, nhưng sau đó khi bị tôi khinh bỉ liếc một cái đồng thời nói: “Thằng cha nào từng nói “có tiền mới trả tiền giùm”” thì đã không dám nói gì thêm. Cũng một phần nữa là do thân trước rồi nên vấn đề tiền nong không làm những đứa đang là học sinh như chúng tôi bận tâm lắm.

Nhưng Kiều Anh khi đó thấy tôi có ý định trả tiền thì ngỡ ngàng lắm, cảm lạnh nhìn Nguyễn Anh thôi. Nên tôi đây vì giữ thanh danh trong sạch cho “bác

tài” đã phán một câu xanh rờn: “Hôm nay chị bao trọn gói Nguyên Anh em ạ, phải không mày?”. Nguyên Anh khi đó chỉ biết cười cười ngậm ngùi làm trai bao thôi chứ chẳng dám nói gì thêm đâu. Còn em Kiều Anh khi thấy hấn như vậy thì chưa hết sốc, nhìn tôi rồi lại nhìn Nguyên Anh, hèn là có cuộc gọi đến của ai đó nên được cứ chuồn lẹ. Hà hê oi là hà hê luôn đó ạ.

À hà hê chỉ là lúc đầu còn lúc sau thì bị thằng trai bao nào đó rút giấy lau miệng nhấn mấy cái vào đầu tôi rồi: “Bao trọn gói này, bao trọn gói này!”

Dù hấn có bạo lực thế nào thì vẫn bị tôi “bao” rồi, còn bị nói trước mặt em lớp dưới, chắc bạn nhục lắm.

Vì vậy nên tôi nghĩ là vì vụ bị nói là trai bao nên hấn mới sợ khi thấy em Kiều Anh, còn hấn có lí do nào khác nữa không thì tôi không biết.

- Đưa tao cắn miếng kem coi.

Giọng nói của thằng đang trước.

Ờ thì hôm nay chúng tôi không đi ăn ở đâu cả, do lúc nãy tôi nói muốn ăn kem cây nên hấn mua. Nhưng khổ là thằng đang trước bắt tôi cầm cả 2 cây, 1 cây là cầm cho hấn ăn đó mà, hấn nói hấn bận đạp xe. Vì tôi nể đây là kem hấn mua nên mới lâu lâu lại đưa lên đằng trước cho hấn ăn đó, cỡ mà tôi mua coi, còn khuya nhé!

- Đưa cắn miếng nữa coi.

Đó, lại kêu, này giờ tôi mệt lắm rồi đó, đúng là trên đời chẳng ai cho không ai cái gì cả.

Nhưng bây giờ chị bức rồi nhé, éo đưa lên đưa xuống nữa nhé.

- Cầm và ăn hết cho tao, ngay và luôn.

Tôi đưa cây kem lên phía trước, hằm hồ hét một câu. Có lẽ hấn biết tôi bức nên cầm ngay, xong còn cười hề hề với tôi nữa chứ.

Thằng mắc dịch.

Tuần chờ điểm thi là tuần tất cả học sinh thích nhất. Đúng thôi, không cần phải học bài cũ, không cần phải chép bài mới, không cần phải ngồi đúng vị trí sơ đồ lớp, không cần phải lên lút để những miếng xoài dưới ngăn bàn, không cần phải biện hộ khi mùi đồ ăn bay tỏa vào mũi giáo viên. Không cần chống lại những con buồn ngủ đang bùa vầy, không cần phải lo sợ khi gọi lên bảng trong tình trạng vừa tỉnh giấc.

Bây giờ lớp tôi năng lượng phải nói là tràn trề, nói chuyện rất là hăng say. Lớp tôi hiện tại là tiết công dân, cô không có ở lớp. Nên chúng nó quyết định đưa những vụ đi chơi ra bàn. Gần nhất đây là sắp được qua nhà thầy chơi như thầy đã hứa trước đó.

Đề tài đi chơi luôn là đề tài rôm rả nhất từ trước đến nay, đùa kia nói một câu, đùa nọ lại chu mỏ cãi một câu, rất là ồn ào.

- Ôi ra biển thì nên mặc gì, bikini à?

Con Nhi hớ hớ đề xuất vấn đề ngoài lề.

Gớm không, có mà áo phông quần đùi nhảy ào xuống biển, lặn nào chẳng vậy. Trai gái gì đều y như nhau.

- Thôi bớt bớt giùm đi mấy má, đừng có mà xúc phạm người nhìn.

Thằng Huy còn xua xua tay rồi còn bĩu môi ra điều kinh khủng lắm. Tôi đang đánh carô nên không tiện tham gia, thằng bên cạnh thấy tôi lơ đãng là ăn gian ngay.

- Gì mà xúc phạm người nhìn mày?

Có đùa lại hùng hổ nói to lên.

- Mấy đứa con gái chúng mày thì toàn chủ nghĩa lép hàng đầu, không phải xúc phạm thì là gì...á, đau mày, đánh nhẹ thôi.

À không có gì lạ đâu, chỉ là đang nói mà bị đánh thôi à, cái này thấy cũng nhiều rồi, chỉ có điều là thằng bị đánh hôm nay là thằng Huy thôi. Thằng ngồi cạnh tôi toàn bị phang chửi vào người không chứ đâu.

Còn đề tài ai lép thì tôi cũng nghe bàn tán nhiều rồi, trong thân phận cũng là người chủ nghĩa 4 L (lép, lùn, lầy, lười) tôi thông cảm, rất thông cảm, cực kì thông cảm.

- Tụi tao nòi bố nên lép, con trai tụi mày nòi mẹ sao cũng không to lên chút nào. Hớ!

Lại một bạn gái có số phận hẩm hiu chống chế. Vâng, nòi bố.

- Tụi tao ngày nào cũng đi tập đó, sắp sáu múi rồi nghe mấy con kia, lép cái con mắt tụi mày.

Thằng Lâm vừa nói xong thì ưỡn ngực ra để tỏ ý không lép. Sau đó còn mở phanh một cúc áo đồng phục khoe ngực. Nhưng khổ, vừa ưỡn thì bị dân tình ném đá (giấy) dữ dội lắm. Chỉ có chưa phang dép vào mặt thôi. Vì dân ta có câu: “Dép không chỉ để mang mà còn để phang những đứa ngang tàng và chảnh chòe”.

- Tao cũng không lép này.

Đột nhiên Nguyên Anh ngẩng đầu lên nói một câu với lớp. Tòì chưa hoàn hồn thì hấn lại quay qua nói nhỏ với tòi:

- Hấn sờ thử không?

Đang quánh ca rô mà nói đi đâu thế.

Coi cái mặt Nguyên Anh kìa, nhìn y chang dê cụ, dạo này để ý thấy thằng này luôn luôn trưng ra bộ mặt đều thì phải. Nhưng mà gì cơ? Tòì sờ thử á? Còn khuya! Tòì lá ngọc cành vàng như vậy mà, mê trai như thế nào cũng không thể làm lộ liễu như vậy được, thanh danh tòi còn đâu.

Vậy nên tòi bừa môi...phốt.

- Mày được bốn múi chưa mà nói. Tụi mày lép thì cứ ngậm miệng hết lại đi.

Dân tình nữ giới hình như không tin lắm, soi lại hấn rồi lơ luôn lớp trưởng đang phớn với thân hình ngày nào cũng đi tập gym của mình.

- Lớp không tin tao, mày phải tin tao chứ.

Thông cảm cho lớp trưởng quá à, lớp trưởng quái gì mà lớp bàn chuyện riêng (không liên quan đến học tập) là không còn tiếng nói gì hết, kiểu như hết học rồi thì lớp trưởng chỉ còn là bù nhìn thôi vậy.

Tòì dù sao cũng là thành viên trong lớp này, lớp phốt nên tòi...cũng phốt. Ngẩng đầu tiếp tục nghe cuộc trò chuyện, dù hấn giờ có đang vò nát đầu tòi thì tòi cũng không quan tâm.

- Hay bữa đi qua nhà thầy chúng ta trai chờ gái cho nó tình cảm đi.

Lại một lời đề nghị của một bạn nữ có máu ưa sẵn. Nhưng có vẻ ý kiến này mấy bạn trai hình như không thích lắm, đứa nào đứa nấy nguyền dài mấy cây số, còn mặt nhăn mày nhí lườm liếc con gái ghê lắm, rồi còn phẩy tay ra điều không bao giờ nữa rồi nói:

- Sao gái không chờ trai đi cho thấm đượm tình huynh đệ.

Vâng, huynh đệ, tụi này đã rối loạn giới tính rồi.

- Đệ đệ con khi mốc xì, bây giờ tụi mày có chịu chờ không?

Tòì nói thật là đề tài này tòi không muốn tham gia rồi đó, dù biết cuối cùng những bạn gái xinh xắn hiền lành với trình độ thét ra lửa sẽ thắng nhưng tòi xin lui đó, tòi chỉ thích hòa bình, lơ đi cho nó yên bình con nhà mình.

- Hôm đó anh sẽ qua chờ em nhé!

Lại tiếng nói của đứa bên cạnh.

Mà chưa gì đã có tài xế riêng đề nghị rồi kìa, dù hấn có kêu tòi là gì thì tòi cũng chẳng quan tâm, có người đèo là mừng rồi, quên hết mọi chuyện ngay.

- Ủa, vậy Hấn lại bao trọn Anh nguyên ngày đó nhé!

Hấn đã không nổi giận tòi thì chờ lại còn nựng má tòi, sửa lại tóc mái cho tòi rồi còn cười hê hê như bệnh.

Không biết đâu chứ về mặt Nguyên Anh vừa rồi dễ thương kinh khủng khiếp.

Ôi trai bao của tòi.

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mây Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Bạn Trai? Tòi Cóc Cần Nữa

Lại nói về lớp tôi, mấy anh chị lớp tôi được giang hồ đồn là lũ chín lạng bọ nửa cân, hiện giờ đang cãi nhau rất máu lửa, gì mà ăn món này đi, ăn món kia đi, tụi mày nấu hay tụi tao nấu, vợ thầy nấu chính chứ có phải tụi mày nấu đâu, bây giờ sao, muốn sao...

Kiểu mà nóng hết cả máu lên rồi nên tụi nó đồn lên mấy bàn đầu tùm tùm lại hết. Con trai thì rất hay nhường nên con gái lấn nước là chuyện thường thôi mà.

Tôi biết tụi này cãi nhau cho vui thôi chứ chẳng đùa nào để bụng mấy chuyện này đâu, vui nhà vui cửa là điều tụi nó muốn thực hiện ở đây mà.

Nhưng nhứt đầu thật đó, tụi này bàn chuyện to như nhà trường mở loa vậy. Thường mà lớp ồn quá là lớp phó Nhi dẹp loạn cơ, mấy bạn biết bà Nhi bà ấy như nào rồi đó. Nhưng mà khô lắm, hôm nay nó hết còn to hơn cả chục đứa, chỉ ấy đứng hẳn lên ghế rồi kia. Tôi nhìn qua lớp trưởng, sao không dẹp loạn đi chứ, phải ra dáng lớp trưởng trọn mắt đập bàn bảo im chứ. Mà hình như hẳn rất ít khi nổi nóng với lớp, nếu có nóng cũng chỉ đùa đùa dọa lớp thôi chứ chẳng khi nào thật cả. À không, cũng có, nhưng hình như chỉ một lần hôm kì 1. Hôm đó lớp tôi nghe phong phanh là lớp đứng cuối bảng thi đua, do vi phạm mà bị giám thị ghi. Cuối tuần rồi nên rất ồn ào, đùa này đùa kia kể tội vi phạm của nhau, soi coi tại ai mà lớp mới như vậy. Nguyên Anh khi vừa đi họp về là tôi thấy tâm trạng đã không tốt, chắc bị thầy khiển trách nhiều quá nên hẳn có vẻ rất mệt. Một thì sao có thể vui được khi thấy tình hình như thế. Vậy nên không nói một lời, hẳn lên bực giảng...ừ đập bàn một cái thật to. Thật là tôi chưa bao giờ nghe tiếng to như vậy, nói chung là lúc đó lớp tôi lập tức im thin thít. Ừ chỉ duy nhất lần đó hẳn nóng máu mà không có một tia đùa nào trên gương mặt, suốt tiết sinh hoạt im lặng không nói lời nào.

Sau này mà có con tôi sẽ không bao giờ cho nó làm chức lớp trưởng hay bí thư, nhất quyết luôn ấy. À không phải sợ nó không làm được mà sợ nó bị điên...đó, nhìn cái mặt hẳn đi mà xem..

- Nhìn tao cười ghê thế? Mà mày bảo tụi kia nói bé thôi đi, giám thị vào bây giờ.

Tại tôi vừa quay qua thì đã thấy gương mặt Nguyên Anh cười nhìn tôi rồi, cười như là mần nguyện lắm ấy. Hay thật đấy, tôi ngồi cạnh một đứa có tính cách lạ thật, ở hiện giờ nhìn cứ như mấy đứa vừa trốn trại ấy.

Tôi lấy tay đẩy cái mặt hẳn qua bên kia. Về mặt hẳn đã đến mức độ mạn rợ rồi, nhìn thêm là ời lúc nào không hay đó.

Tôi chỉ vừa đẩy mặt hẳn ra xong thì hẳn lập tức đưa tay qua khoác vai tôi kéo qua kéo lại...

Lại nữa, tôi thấy hơi bị động chạm rồi nhé, khi nào cũng vậy, làm vậy vui không mà hờ một cái là đưa tay khoác vai tôi. Mà khoác vai thôi thì chẳng nói làm gì, khoác mà y như đè cả tấn thịt lên vai ấy, moi không chịu được.

- Thả tay ra đi, lỡ đùa nào chộp hình lại đăng face bây giờ...

- Sợ à? Mày sợ mấy đứa này biết à?

Hắn làm như hẳn là vua không sợ trời không sợ đất ấy. Mà tôi đây chỉ lo tụi nó đùa nhằm khoảnh khắc tôi bị xấu thôi...

Tôi tình queo:

- Không, tao chỉ sợ tụi này chụp được, sau này lỡ chồng tao lục lại, thấy ảnh mày ôm tao như vậy thì anh ấy lại buồn, tộii...á...này... nghệt thờ...ôm á..mà như bóp cổ vậy...thả ra...

Tôi đang trong tình trạng bị ức hiếp, cha mẹ sinh con ra để con bị ức hiếp vậy hả. Bạn trai quái gì mà hiền dịu được mấy bữa, nghe lời được mấy bữa, bạo lực như vậy, kẹp cổ tôi đau như vậy có mà chết á. Tôi đã yếu ớt rồi, hẳn chỉ có kẹp cổ thôi mà tôi cảm thấy như cả thế giới sắp sụp rồi ấy.

Tôi cắn phập một cái vào cánh tay của ai đó. Giải pháp tốt nhất rồi.

Hắn vẫn chưa đưa tay xuống nhưng đã biết điều nói lỏng tay ra một chút.

Tôi nghiêng răng:

- Bây giờ mày muốn sao đây?

- Nói câu nào anh thấy dễ nghe thì anh tha.

Cũng hơi sợ đùa nào quay sang thấy được lại không hay, nên tôi sau giây phút ngẫm nghĩ thì quyết định xuống nước:

- Anh ơi, anh tha cho em, em chỉ là con gái thôi, buồn là khóc hay vui là cười thôi anh ơi!

Hắn nghe tôi hát xong không những không tha mà đưa tay còn lại véo má tôi rõ đau. Thằng điên.

Sau đó thì nhìn quanh lớp...

Tôi theo ánh mắt hẳn nhìn...có mấy đứa đang chơi điện thoại, mấy đứa thì tám chuyện riêng, còn mấy đứa còn lại thì mọi người biết rồi đó...

Có quái gì hay ho đâu nhỉ, đúng là thằng điên.

- Này...ừ...

Tôi đang mở miệng ra để nói thì phải dừng lại...

Có một cái gì đó vừa xẹt qua mặt làm tim đột nhiên đập mạnh lên không kiểm soát. Tôi quay qua bên cạnh, mắt tôi tròn tròn mở ra hết cỡ, tay tôi vô thức đưa lên sờ má...có ai đó vừa hôn...hôn một cái vào má tôi...

Tôi chưa kịp hoàn hồn lại, mặt chưa bớt đỏ thì lại thấy điệu cười hơi đều của hắn.

- Thường cho em hắn một nụ hôn nha.

Hả? Tôi trong giây phút hân sơ hờ...

- Điền này, khùng này, mày dám hả, điền này, thường thường cái quần mày.

Tôi đánh vào lưng hắn, sau đó đưa tay bóp cổ hắn, giật qua giật lại... Nguyên Anh chẳng làm gì mà chỉ đưa tay lên đỡ, còn cười ha ha nữa chứ.

Thật ra tôi chỉ làm vậy để bớt ngượng thôi, có đứa nào thấy không nữa, mặt dày như nào cũng biết ngại chứ.

- Đánh thêm phát nữa là tao hôn cả môi đấy!

Hắn còn ghé tai tôi khi nói ra câu đấy.

Tôi nghe mà rợn hết cả da gà da vịt, mặt lại thêm đỏ đỏ lên như cà chua...tự động ngừng tay.

Hắn cười nhếch môi một cái...sau đó vuốt tóc, sau đó lại quay qua nháy mắt với tôi một cái...Rồi lại đứng lên đi đến chỗ mấy đứa kia...

- Bây giờ tụi mày thống nhất chưa, tao chốt ý kiến luôn nhé...

Thằng chó, mặt rồ hăm thì có, bày đặc tở về ta đây quyền rồ.

Chị cóc thêm đồ mặt nhé!

Sân trường đang rất nhộn nhịp, người qua người lại giặt khăn bàn rèm cửa, xung quanh đang dọn dẹp sân trường. Mỗi lớp thì đang lâu chùi bàn ghế để hoàn tất nhiệm vụ. Á trường tôi đang lao động.

À chưa nói, tôi đang đứng chơi, tôi được miễn, à mà cũng chưa nói, Nguyên Anh cũng vậy. Tôi thì đang chuẩn bị dọn lại tiết mục của mình cho buổi tổng kết ngày mai. Nguyên Anh thì không có hát hò gì đâu, vì là tổng kết, không diễn một tiểu phẩm nào nên hắn cũng chẳng tham gia đâu. Mà chưa nói, bạn lớp trưởng nào đó nghe đâu hát dở lắm, giọng nói thì hay vậy nhưng đi karaoke tôi chưa bao giờ thấy hắn (dám) cầm micro.

À hắn nói với tôi là hôm nay hắn hoạt động gì đó bên đoàn, nhưng được nghỉ, thấy tôi đứng đây nên chạy lại nói chuyện thôi. Hắn còn nói đợi xem xem tôi tập như nào.

Về tiết mục của tôi thì cô có giao cho một bài hát, lần này thì tôi sẽ hát dưới nền nhạc của guitar, ý cô là chơi nhạc sống luôn mới trời. Tôi thì sao cũng được, ba tôi rất thường hay đàn cho tôi hát nên cũng quen rồi, hát như vậy tôi thấy lại càng dễ hơn, không cần phải đứng mỗi chân trên sân khấu mà chỉ ngồi hát thôi, kiểu như ngồi cover ấy.

Vấn đề cũng là ở đây, không biết ai đàn cho tôi hát hết, tôi thề là nếu là tên Minh lớp 12 là tôi sẽ không chịu đâu nhé, tên khó tính đó, chắc là tôi sẽ xiu mất. Dù vậy nhưng trong thâm tâm tôi biết là tên đó rồi, nếu không phải tên đó thì cô chẳng ậm ừ khi tôi hỏi. Ôi, tôi không muốn những lịch sử được lặp lại đâu.

Đời thì lắm điều có thể đoán trước được ghê, Nguyên Anh vừa vỗ vai trấn an tôi là không phải tên đó đâu thì đằng xa, bóng dáng cao to đó xuất hiện. Tên được gọi là Minh đang ung dung đi về phía chúng tôi, sau lưng còn có chiếc guitar thần thánh. Không biết người đó có biết là tôi rất muốn chạy về nhà ngay lúc này không nữa, có biết không nhưng mà tên Minh đó khi thấy tôi còn vẫy tay rồi chỉ vào kia tập. Ôi anh Minh huyền thoại, hình như có mình tôi chịu hợp tác với ông này hay sao mà. Ôi cuộc đời bé tấc, tôi sẽ ra sao với những phút tiếp theo đây.

Tôi quay qua Nguyên Anh mếu máo, lòng thầm nghĩ: “sao mày không đàn đi, là mày ít ra tao còn cho vài chỗ được, tên đó tao ngáp cũng không dám đâu”. Hắn như hiểu lòng tôi đang gào thét, lại cho tôi thêm một câu: “Minh hồi cấp 2 tao cũng tiếp xúc rồi, cũng không hẳn là khó tính đâu”.

Không không cái đầu hắn, tên Minh đó còn khó hơn cả hình học không gian, công thức lượng giác coi bộ còn dễ tính hơn hắn.

Hiện giờ thì tôi với tên Minh đang trầm ngâm theo nhạc, còn thằng Nguyên Anh thì ngồi hóng hót. Thằng Anh ngồi cứ như nhân vật thừa thái ấy, ngồi nhìn à, vậy mà chẳng biết nhục cứ ngồi đực mặt mãi ở đó. Giỏi thì đàn đi, tôi hát, nhìn cứ nhìn như chưa từng được nhìn á.

Còn tên Minh nữa, tên đó lại không vừa ý với tôi rồi, mới ngồi được có mấy phút mà tôi nghe “em ơi không được” hết chục lần rồi. Đã vậy còn vừa chặn họng tôi...

Khi tôi đang phiêu linh: Ước gì tôi có một ngày để quay ngược thời gian, ước gì tôi có...

- Minh: từ đã em, anh muốn đến khúc này em nên...sau đó nên...

Các bạn thấy không, tôi còn chưa kịp hát xong đoạn đó nữa, chữ “có” còn chưa phát âm ra mà tên đó đã chen vào miệng rồi. Còn gì tức hơn khi miệng đang há ra mà không thể ngáp lại được. A...Làm như đang là buổi thử giọng của vietnam idol không bằng. Tôi chỉ góp tiết mục thôi mà, đang hát bắt dừng là sao, tôi rất ghét như vậy, tôi cực ghét.

Tôi ức mà không dám nói sao luôn.

Tôi quay qua nhìn hấn, người còn lại ở đây, người thừa ở đây, bạn trai tôi đó, mở miệng bênh phát coi.

Hấn không biết có hiểu được ý tứ trong ánh mắt của tôi không, sau khi che miệng cười cái gì đó thì nhìn tôi, rồi quay qua nhìn tên Minh kia, mở miệng:

- Tôi thấy cái này tập nhanh mà Minh, người ta đang hát mà chen ngang vào thì hơi không hay lắm đâu.

Đúng là trai bao của tôi, nói một câu mà người ôm guitar ngơ ngác. Không biết sao nhưng hấn dám chửi tên Minh đó là tôi hả dạ rồi, bạn trai tôi phải vậy chứ.

Tôi nháy mắt cảm ơn hấn...vậy mà hấn cũng nháy mắt đáp trả tôi mới ghê chứ.

Sau đó...dù cũng phải làm theo ý tên đó nhưng tôi cũng không bị nhảy vào miệng thêm lần nào nữa. Đúng là câu nói của Nguyễn Anh hữu nghiệm thật, nói một cái là đầu lại vào đó. Hô hô. Tự nhiên thương hấn quá đi.

Tôi bước đi trong phần khởi, hôm nay đã xuất hiện màu hường rồi. Ahii, đang tung tăng thì hấn kéo lại, tôi quay qua:

- Hử?

- Gì mà mày vui vậy?

Tôi không trả lời mà chỉ chỉ tên Minh đó đang đi phía xa, che miệng cười một cái rồi nhìn qua hấn đưa ngón cái lên. À tôi đang khen hấn đó mà.

- Hấn này, thật ra cái bộ dạng đang hát mà bị ngừng lại của mày... làm tao mắc cười chịu không nổi, tao kiềm chế lắm mới không cười thành tiếng đó.

Cảm xúc của tôi trôi tuột từ 100 về 0, đau đốn thay, nhục nhã thay. Tưởng đầu hấn tức cho mình, hóa ra trong thâm tâm đang cười vào mặt mình. Gừ...

Tôi sau giây phút đau đốn trừng mắt nhìn thẳng đối diện...

Hấn không thấy được ý tứ của tôi tiếp tục:

- Không, tư thế há miệng của mày phải nói cứ như cờ hó chực xương ấy, biết vậy để mày bị vậy thêm mấy lần nữa để ngấm thêm, nói làm gì không biết, hừm, tiếc ghê.

Tôi gân xanh nổi đầy trên trán, nắm chặt tay, duỗi thẳng chân...tôi lập tức đuổi theo thằng đang nhon nhon phía trước để đánh bỏ hấn. Tôi không quan tâm thấy cô còn ở đây hay không, tôi dùng hết âm thanh mình có thể phát ra hét to:

- Thằng chó chết, mày đi chết đi là vừa rồi đó.

Vậy mà hấn chẳng mảy may để tâm, chỉ quay lại nháy mắt rồi vẫy tay gọi tôi cứ như...

Tôi thích phải thằng quái gì vậy?

Hôm nay chủ nhật, hôm nay nắng đẹp lắm, khi tôi choàng tỉnh giữa cơn mơ thì đã thấy nắng chói vào mặt, anh tôi đã mở nhạc ở bên phòng bên rất rùm beng rồi.

Giờ tôi đang ngồi trước tủ giày xỏ giày vào chân. Hôm nay tôi đi chơi với lớp, đi liên hoan cũng như đi mừng thầy có vợ.

Vì là chủ nhật nên tôi ngủ hơi nhiều, nếu không có cuộc gọi từ tài xế riêng chắc tôi cũng đang chần ảm nệm êm rồi.

Vừa mới bước ra cửa chính thì đã thấy ai đó đứng ngoài cổng rồi.

Wow, hôm nay Nguyễn Anh sang chảnh quá, bánh quá, lố quá, lần đầu tiên thấy hấn đi xe máy, ôi giống play boy vậy nè.

Tôi hào hứng chạy ra mở cổng, vừa mở được thì đã lao đến soi chiếc xe trong sự hụt hẫng do bị bơ của hấn. Tôi thấy hấn đang tức nên cười cười hỏi thăm:

- Đi phượt hờ mày?

- Ừ.

Còn ừ nữa chứ.

- Không sợ mấy chú công con bà an bắt hờ?

- Không sợ, giờ tao có bạn gái rồi, không sợ.

Mùi tôi phồng lên hơi bị to, tôi nghĩ cái chén có thể chui lọt á, có tôi thì phải khác rồi, hí hí, tôi đang sưng.

Nhưng dù vậy tôi vẫn cố tỏ ra bình thản:

- Sao lại không sợ?

Hắn kéo tôi lại, nói nhỏ:

- Mày biết đó, hôm trước tao chưa có bạn gái, đi xe máy lỡ gặp chú công, không biết lấy gì đổi cho chú ấy. Giờ có mày rồi, kiểu mà có vật sở hữu rồi, chú ấy mà bắt thì bắt mày ở lại, tao chạy xe về. Đó, như thế đó.

Mặt tôi đổi từ xanh sang tím rồi sau đó lại đổi sang màu đen ngòm. Tôi như từ tòa nhà cao tầng nhảy xuống dưới tầng trệt vậy.

Tôi hét lên:

- Mày đi chết đi thằng chó!!!

Tôi đang muốn bán bạn trai, ai có nhu cầu hay cần gấp cho một việc gì đó thì hốt luôn giùm cái. Giá giảm bất ngờ, mười năm có một, đăng kí dê!!!!

Bạn trai? Tôi cóc cần nữa.

Hắn chờ tôi đến trường để bắt đầu đi với lũ bạn, nhưng vừa đến tôi đã bị chửi xối xả vì tôi đến muộn. Lớp hẹn 8 giờ 30 mà 9 giờ tôi với hắn mới đến. Ai biểu đi hôm nay chứ, tôi có tật là đến chủ nhật thì tôi dậy muộn lắm. Mà ai biểu hắn làm nhảm chứ, làm đánh nhau hết năm phút.

Đi chừng 20 phút thì đến nhà thầy...

Hiện giờ thì tôi đang bắn trứng trên điện thoại...một cú thật lớn, cả đoàn rưng hết rồi...công nhận tôi giỏi thật.

- Ai đi mua giùm chút đồ này, ngồi chơi không vậy hả?

Đang mãi mê thì phải giật mình ngẩng đầu lên.

Chắc chị Nhi vừa dưới bếp lên, còn cảm nguyên đôi đũa chỉ trỏ chúng tôi. À hôm nay chúng tôi liên hoan, các bạn đang tất bật chuẩn bị, còn một nửa các bạn thì ngồi chơi.

Mà cái tên thật chứ chẳng hợp với người tí nào cả. Nhi thường phải yếu điệu thực nữ chứ nhỉ, phải nói chuyện nhỏ nhẹ chứ nhỉ, ừ phải như vậy chứ. Sao lại đứng chông chênh tron mắt hết lông lộn như vậy được. À mà không, Hồng Hải Nhi đâu có hiền, à chắc con này là cháu chắt chút chút chịt chịt của bác Hồng rồi.

()

À tôi cũng ở trong nhóm ngồi không. Thật ra là mấy đứa con gái lớp tôi xuống bếp phụ nấu ăn rồi. Chẳng qua là con trai có xuống phụ...phá banh chành cái bếp nên bị mấy mẹ nữ công gia chánh đuổi lên đây. Tôi do là không biết nấu sao hết nên bị đuổi luôn, thằng Tiến kê vai bá cổ tôi kéo lên nhà hứng wifi. Lớp tôi thì chẳng phân biệt trai gái cho lắm, à nói chung là đàn bà con gái với nhau, đứa thì nằm, đứa thì ngồi tập trung cao độ lắm cơ...

- Tụi mày đứa nào chịu đi đây hờ?

Chị Nhi hét lại lần nữa thì đứa kế bên tôi tự động đứng lên.

Tôi thấy vậy nên mừng rỡ dịch ra chỗ đó ngồi cho rộng.

Như tôi vừa nói ở dòng trên, tôi ngồi bắn trứng ở đây cũng do bạn Tiến kéo vào. À mà các bạn cũng biết là tôi đang...ừ gọi là...ừ...à nói chung là thằng trai bao ấy, thấy tôi ngồi là nhảy vào ngồi chung.

Không biết đâu mà cái ghế có một tí mà cả đồng lứa ngồi, tôi bị chét ở giữa. Thằng Tiến thì ngồi tình queo đánh liên minh, tai thì đeo tai nghe hoành tráng phát sọc. Mà chơi trong im lặng thì không nói làm gì, chơi mà cứ rần rần lên, hết inh nhoi, rồi nhoi cả chỗ ngồi làm tôi càng kệt cứng, lọt thỏm ở giữa. Đã bị tôi chố cho mấy phát rồi mà thằng Tiến vẫn vậy đó. Khổ thân tôi, phải ngồi giữa 2 thằng con trai mà muốn ngộp thở.

Giờ tự nhiên hấn ra, ôi thôi mừng hết lớn. Nguyên Anh ơi, tao hứa sẽ cùng mày tử tế.

- Không ai đi với tao à?

Tôi lại phải ngẩng đầu lên.

- Không biết, Nguyên Anh mày đi lẹ lên cho mấy chị nấu, lát lên mà chị không thấy đồ chị dặn đâu thì lo mà nằm đó chờ chị dạy dỗ nhé. Nghe nói chửi nhà vệ sinh ụnh vui hơn chửi lớp.

Tội quá cơ, nhưng thôi kệ đi.

Đang bắn được cái trứng màu tím thì thấy mình bị ai đó kéo lên.

Tôi nheo mắt nhìn lên...

- Gì vậy?

- Đi với tao.

Hả?

Thế là sau đó là cảnh chàng muốn mà thiếp không nguyện, chàng ép mà thiếp không chịu.

Nói chung là tôi lắc đầu ngoay ngoay, hai tay bám vào bạn Tiến không buông, tôi không muốn đi. Mà tôi kết toàn mấy đứa gì đâu không, kéo tôi lại giúp không kéo còn đẩy tôi qua hấn. Cuối cùng thì tôi cũng bị vác ra chiếc xe máy bắt đi. Oan uổng quá, bắt công quá, còn gì là cảnh vàng lá ngọc, sao tôi giống tấm lụa đào vậy trời.

Đúng là không sáng suốt khi người đi đều gà mờ về vụ mua. Loay hoay mãi vẫn không biết thứ cần mua ở ngõ ngách nào. Bạn biết đó, tôi ít khi nấu ăn, cũng ít khi đi mua đồ này lắm, đi suốt nẻo này đến nẻo kia mà chẳng thấy. Bực mình quay qua sau định kêu hấn tìm giúp đi thì bất giác cảm lạnh...Nguyên Anh đang cười rất chi là trêu chọc.

Mẹ cha nhà nó, những thứ cần mua hấn cầm trên tay hết rồi, vậy mà không nói làm tôi ra dáng nội trợ dẫn đi một vòng siêu thị, còn tặc lưỡi: “sao không thấy ta” nữa chứ!

Biết vậy mua ở tạp hóa là khỏi quê rồi, vào hưởng máy lạnh làm chi cho nhục không biết.

- Ê mà mày có định đi học tin học nghề không?

Đang phiêu với ánh nắng 9 giờ 50 sáng thì hấn hỏi. Có ai ngu như tôi không, có ai dễ dãi như tôi không, sao nãy tôi lại yếu đuối như vậy chứ, bị bắt đi trắng trợn mà không phản kháng được gì.

- Này!

- Hả? Ừ có, khi nào đi đăng kí ợ? - Tôi vừa nói vừa nhìn xung quanh.

- Tháng sau.

- Ừ...oáp. Ê Anh, hình như xe con bé phía trước bị gì phải không? Ê nhìn thử đi.

Tôi vừa nói vừa chỉ về phía một em gái đang loay hoay với chiếc xe đạp. Đang nhìn cảnh trời thì bất gặp thôi. Khi vừa nhìn tôi còn tưởng Hấn phiên bản quá khứ hiện ra cơ. À mà không, tôi những lần đó thăm hơn con bé đó nhiều...

- Ừ, hình như xe hư.

- Đến giúp đi, chắc nó tuột xích rồi.

Hấn quay ra sau nhìn tôi rồi lại háng giọng:

- Sao tao luôn gặp hoàn cảnh này nhỉ?

Sao lại đó, nói mà không biết ngược miệng, cái thể loại da trắng công tử như hấn thì biết quái gì về mấy thứ này. Bày đặc thấy ghê.

- Từ lúc sinh ra đến giờ mới được sửa một lần mà còn nói.

Hấn kiểu như bất công lắm, đang lái mà quay hấn cái mặt nhìn tôi tôi:

- Tao thì sao? Khi đó tao mà không hào tâm sửa giúp cho mày thì mày đã phải dắt bộ về rồi con ạ.

Hả?

Gì cơ?

Cái gì ta?

Chắc bạn đang ảo tưởng gì đó rồi...

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mây Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Ôn Chuyện Hay Kể Tội?

Ảo tượng sức mạnh, tôi không biết ai là người đầu tiên phát hiện ra cái bệnh này...

- Nguyên Hân tao đây, à không, Nguyên Ngọc Hân tao đây xin thề là chưa bao giờ nhờ mày sửa xe giúp, mày tưởng...

Kíttttt...

Tôi chưa kịp nói xong thì đầu tôi bất thành linh va vào cái đầu hân, do có mũ nên kêu lên rồ to. Tôi ngo ngác nhìn xung quanh, nhìn lại tôi...hình như không vắng xuống đường, vẫn ngồi yên trên xe mà...

- Này! Gì vậy hả? - Tôi đánh vào vai hân hét lên.

Nghĩ sao có tôi ngồi đây mà thắng xe kiểu đó hả, trời nóng nực tôi đã bức rồi, giờ mà mất 2 hàng tiền đạo là tôi rạch mặt cho nhé.

Đã vậy không biết lỗi của mình còn quay ra nhìn tôi trừng mắt.

- Trợn cái gì, mà nhập à, ngừng như điên vậy hả?

Hân dờ hơi thiệt, quá là dờ hơi.

Nguyên Anh định nói gì đó rồi lại tặc lưỡi lắc đầu, sau đó xuống xe đi đến chỗ em nhỏ đó gọi ý sửa giúp.

Tôi phẩy tay không thèm chấp, người ta đang mắc bệnh ảo tưởng mà...

Tôi nhìn vào xe em ấy...

Thôi rồi, không biết chạy kiểu gì mà ra nông nổi này, phá xe hay sao á mà. Con gái thời nay oái thiệt đó, có tí mà sửa không được, cỡ tôi coi...tôi sẽ...nhờ người giúp...

Thật là cái này nếu sửa được chắc cũng hơi lâu đó, thằng này thì không biết sửa quái gì được không, con Nhi thì chắc đang bức tức ở nhà, nói thật là điện thoại rung mấy lần rồi đó.

Tự nhiên sốt ruột ghê.

Tôi đánh nhẹ vai hân.

Hay cái là đụng một đũa mà hai đũa quay lại. Tôi lúng túng cười trừ với em nhỏ, kéo Nguyên Anh ra một chút:

- Tụi mình đi cũng lâu rồi, hay tao chạy xe về trước đưa đồ cho tụi nó trước nha, lát lại đến đèo mày về.

Hân nhăn mặt một cái, rồi nhìn đồng hồ đeo tay, rồi lại nhìn chiếc xe, rồi nhìn tôi:

- Mày chạy được không?

- Được, đừng có khinh thường bạn bè.

Tôi liếc hân. Nhìn tôi tầm thường lắm sao, hứ.

- Còn nhớ đường vào nhà thầy không?

- Lại khinh thường, bây giờ mày muốn sao?

Hắn bấu môi với tôi rõ đậm.

Dù tôi học địa không giỏi lắm nhưng trí nhớ thì cũng không phải quá tệ đâu nha.

Tôi không thèm quan tâm, chìa tay biểu đưa chìa khóa. Vậy mà thằng nào đó giờ 2 tay đầy dầu nhớt tỏ ý không lấy được, sau đó cười cười chỉ chỉ trong túi quần hắn. Tôi nhếch môi một cái, tôi chẳng quan tâm lắm, hắn không lấy thì tôi tự lấy. Nói chung lúc đó tôi đã...thò tay...vào túi...áo trước ngực hắn, móc chìa khóa ra đồng thời nói:

- Xưa rồi điếm.

Tưởng bà đây không thấy hả, nãy tôi còn thấy hắn bỏ vào túi áo, định dụ bà mắc bẫy hả, tưởng bà đây sẽ đưa tay vào túi quần nhà người rồi nhà người được có kêu bà đây sàm sỡ à...xì, còn khuya nhá.

- Hôm nay cũng tỉnh nhỉ?

Hắn khen tôi đó hở? Hí hí.

- Từ bé đến giờ rồi bạn ạ.

Tôi hếch mặt cao đến tận trời.

Hắn thì chắc đang bấu môi.

Vậy mà đến khi tôi khởi động xe thì hắn còn chưa chịu tha:

- Nhớ quay lại đèo anh về nha bé.

Cấp độ tự nhận của hắn ngày càng cao lên rồi, em không đã chuyển qua bé luôn rồi.

Đã vậy thì...

- Tất nhiên chị phải đến lấy lại trai bao của chị rồi, đừng lo.

Tôi thấy được nụ cười man rợ của hắn, nét cười đậm nhe hết cả 10 cái răng trước và có xu hướng nhe cả hàm ra. Nói chung là Nguyễn Anh sắp không ngậm đường mòn rồi. Lại đời không, bị nói vậy mà còn cười được, mặt dày thấy ớn không.

Tôi nguýt dài chạy đi.

Tôi đây mang tiếng chộc tức Nguyễn Anh mà hắn chả thèm tức, vậy mà người tôi không chộc thì lại tức. Sau khi về đến nhà thầy thì tôi cũng lại được nghe...thôi bỏ đi, dù sao cũng không thể cãi, đi mua có tí đồ mà đi gần tiếng đồng hồ ai mà không bức. Tôi chỉ có ức là mấy đứa ở nhà ngồi chơi xơi nước thì ha ha cười tôi, lắc đầu về độ chậm trễ của tôi, khi tôi nói phải quay lại chờ hắn thì lại... mặt kệ tôi...

Ôi đời...đồ bọn bạn tôi. Tôi hận.

À đó, phải đi rước người thương về nữa chứ, trời thì nắng chàn chan, đi vài vòng nữa chắc thành heo quay luôn quá, mà đâu, tôi mà béo gì, có mà bộ xương quay.

Khi tôi đi đến thì hình như 2 đứa đã hoàn thành nhiệm vụ rồi, tay cũng sạch sẽ rồi, đang ngồi trò chuyện rôm rả lắm.

Lạ bây, sửa nhanh vậy trời. Hời ôi, biết nhanh vậy tôi đã không lanh chanh đi về trước để mà chịu trận một mình rồi. Hic hic.

Tôi bước đến gần...

Ê hai đứa kia, chị đến rồi nhé, cảm yêu thương dạt dào khi có chị nhé. Vui lắm hay sao mà nói mãi thế!!

- Anh vui tính quá, chắc nhiều người thích lắm phải không?

- Làm gì có em, anh bình thường.

Anh anh em em.

Anh bình thường, thế con bé Kiều Anh là quái gì.

Hôm nay bày đặc khiêm tốn. Nhưng sao 2 đứa này nhìn thân thiết nhỉ? Nguyễn Anh à, cái mặt mày dễ làm quen quá rồi đó.

Mà thật là Nguyễn Anh rất dễ làm quen, ở trường không ai mà không biết đến hắn. Ngoài việc tích cực với những hoạt động của trường, thì Nguyễn Anh

như là con cưng của thầy cô vậy, phải thôi, môn nào cũng có thể hoàn thành tốt thì không cưng mới lạ đây!. “Con cưng”, chắc là mọi người cũng thấy qua rồi, vì đây là thể loại “con” được thầy cô tín nhiệm, kiểu như bài tập khó là cô trò tự nhiên trao đổi với nhau đồng thời ngang nhiên bỏ rơi những con em còn lại. Thật đó, có khi có người lên sửa bài tập, thầy chưa kịp tính là liền hỏi Nguyên Anh đáp số, đối chiếu, hỏi đúng không, có khi còn hỏi em làm được cách khác không bla..., kiểu như thế giới còn có Nguyên Anh là học sinh á. Chúng tôi thường đùa: tội mày ơi, kêu thầy với thằng Anh nói tiếng người đi :)))

Không những thế thằng ngồi kế tôi có một gương mặt rất ưa nhìn, sở hữu một chiều cao với lứa tuổi của chúng tôi được xem là quá được.

Nguyên Anh rất dễ có cảm tình, hần cười rất duyên, đôi khi hơi lố nhưng tổng thể lại rất dễ nhìn. Với lợi thế hoạt bát vui tính cùng nụ cười duyên, chắc lớp trưởng 11a3 đã vận dụng rất nhiều này giờ rồi đó.

Ừ nói thì nói vậy thôi, nhưng khi tiếp xúc lâu rồi thì hơi bị vỡ mộng bà con ạ, duyên quái gì mà dở hơi lắm, bạo lực, bốc phét nữa...

Mà nhìn xem kia, tôi đến rồi mà hai đứa nó vẫn còn trò chuyện kia...

- Bạn anh đến rồi, anh đi nhé!

Cũng biết giác ngộ đó, chị đây tạm tha.

- Dạ anh - rồi quay qua tôi - Chị!

Tôi phải nói là giật nảy cả mình, giật thiệt đó, độ thân thiết con bé dành cho tôi làm tôi choáng. Chi mà nhìn tôi tươi rói vậy, tôi biết tôi đẹp...lạ mà.

Nhưng thật là tôi mới quen em nó lần đầu đó, nảy cũng không nói gì hết, sao nó...

- Hi em.

- Hi hi, chị từng gọi anh ấy...là chú hả?

- Hả? Gì cơ?

Cái gì chú ở đây, tôi đây không có chú nhé, ba tôi không có em trai nên không có chú...

Nhưng cái đề tài này hình như hơi quen thì phải...

- À dạ...không có gì đâu ạ. Dạ thôi chào anh chị, em đi trước nhé!

Con bé lễ phép xin đi trước, cảm ơn thêm mấy lượt rồi đi.

Nhưng chú à? Gọi anh ấy là chú? Có mỗi hần ở đây chứ có ai đâu. Anh ấy là Nguyên Anh à? Hình như có liên quan đến cái sự việc gì đó, chắc chắn có liên quan, nếu không sao lại... Ể, đừng nói là...đừng nói Nguyên Anh...

Tôi quay qua Nguyên Anh:

- Chú...gì...mày?

Tôi sợ sệt nhìn...tôi cần môi nhìn...tôi chớp chớp mắt nhìn Nguyên Anh...có phải...em đó đang nhắc đến người tôi...người mà giúp tôi sửa xe...

Tôi chỉ có lần đó...

Tôi thề là nếu Nguyên Anh mà nói: “Tao chính là người mày đang suy nghĩ đó” thì tôi sẽ sẽ sẽ....ôi tôi chả biết làm sao cả...làm sao bây giờ đây.

Nhưng lần trước tôi có hỏi rồi mà, hần có nói gì đâu...

Cái mặt này mà là người đó...

- Này!! Gì nhìn tao không chớp mắt vậy hở?

Nụ cười nham hiểm, ôi nham hiểm quá, nụ cười này dù tôi thấy hoài nhưng hôm nay tôi lại cảm thấy nó nham hiểm như vậy chứ..

- Mày...chú...là...chuyện gì vậy...sao...

Tôi nhìn hần vừa lấp bắp.

- Thôi bỏ qua chuyện đó đi, em ấy nói bậy đó mà.

Hả? Không phải nữa hả? Mà hay, không phải, không phải đâu, sao hần có thể là chú ấy được. Nguyên Anh khùng này sao có thể được...

Phù!! Tôi lại thờ phào thêm cái nữa...

- Chuyện mày gọi tao là...chú cũng bỏ qua luôn đi.

Ồ...hà á...

Miệng tôi há ra hết cỡ, mắt mở to nhất có thể...

- Em áo thể dục, tóc bết, sửa xe giữa đường, giỏ xe có một cái balo màu hồng...

- Ha...hà?

- Khi được người khác giúp xong một câu cảm ơn cũng nói không xong, đặc biệt là không biết phân biệt được già trẻ...

Tôi bất giác đưa tay bịt miệng mình, sao...

- Mày cận từ nhỏ à, tao trẻ tuổi tài cao như vậy mà cũng cảm ơn chú được. Lần đó tao hơi bị hờn nha...

Không phải chứ!!

Tôi vừa nhìn hấn vừa lắc lắc đầu phủ nhận với...chính tôi.

Sao lại như vậy được chứ?

Nguyên Anh sau đó nháy mắt với tôi, lau tí mồ hôi trên trán tôi, véo má tôi một cái rồi nói:

- Ủ, là tao, anh mà gặp nữa là mày yêu liền đó, yêu mãi đó.

- Gì chứ?

- Gì cái gì? À tao nhớ là mày hứa sẽ giúp tao khi tao nghèo đói mà. Giờ tao cần đây, giúp đi.

Tôi lấy tay chỉ hấn rồi lại lắc đầu rồi lại chỉ tôi rồi, bất lực mếu máo:

- Là mày thật hả?

Hấn cười cười rồi lại ghé tai tôi:

- Ủ. Tao không rành hơi đùa mày.

Rồi, thôi rồi...

Tôi cầm nín nhìn Nguyên Anh.

Tôi không thể tin được...người đó sao lại là hấn. Không thể, sao có thể. Ôi..

Hèn gì khi tôi vừa vào lớp hấn thì hấn lại đưa đôi mắt thách thức nhìn tôi, dùng nụ cười nhếch môi để chào tôi. Hèn gì luôn khó chịu với tôi...có tí chuyện vậy mà hấn nở...mà này còn kể cho em kia nghe nữa chứ...

Nhưng quan trọng là giờ...giấu mặt vào đâu đây, tôi giờ phải làm sao đây.

Mẹ ơi, không chỉ xấu hổ vì cách gọi mà...ôi, tôi còn xuyên tạc câu chuyện trước hấn, lần trước đã nhột, lần này ôi thôi, keo chống nhục đâu, bay vào đây với bạn Hấn ngay.

Nói gì thì nói chuyện cũng qua rồi, Hấn ơi, mặt mày cũng thành thót rồi mà...cố gắng lên...

Sau đó trên đường về thì do tính cách hiếu kì của tôi, tôi đã dẹp hết sự xấu hổ, mặt thót ôn lại chuyện cũ với hấn...

Có điều ôn xong thấy chẳng hay ho gì...

- Thật ra khi thấy mày là thành viên chuyển đến, nhìn vào bảng danh sách lớp rồi lại nhìn mày, rồi lại nhớ lại lúc đó thấy hơi mắc cười...

Mắc cười? Bà đây mắc cười lắm à? Mắc cười chỗ nào chứ?

- Mắc cái gì mà mắc hả? Nhưng sao mày nhận ra tao được?

- Mày có khác gì đâu, vẫn vậy mà, cười vẫn... chẳng thấy mắt đâu.

- Này!!! Đạp chết giờ.

Đưa phía trước chẳng quan tâm điều tôi đe dọa, tiếp tục nói:

- Học 1 năm ở trường mà tao chẳng biết mày học cùng trường nhì, lớp 10 mày học a14 à?

Góm biết rồi còn nói, tôi bực quá nhéo cho hấn một phát nói:

- Rồi sao không? À sao mày lại khó chịu với tao hả? Chỉ là lỡ lời gọi chú thôi mà, vậy mày...

Tôi thật sự rất khổ mà, nói đến những tháng đầu năm học là ác mộng của tôi...

- Cái đó không liên quan, tại thấy mày hài quá nên trêu cho vui thôi, diễn hơi sâu nên mới có những thái độ đó đó mà.

Để đạp không, nhìn tôi hài quá nên trêu!!!

- Còn tưởng mày hiền, ai đời cũng rất thích cái tay đôi nên...tao đành chiều mày đấy thôi. Ha ha.

Nghe xong mắc ói, các bạn chưa biết cái giọng điệu khi hấn nói đâu, cứ cho mình là nhất ấy, ớn không chịu được.

Tôi cũng có lần sang ngoài lễ hỏi:

- Thích tao từ khi nào?

Hấn cũng hề hề hi hi phán xanh ròn mà... chả đúng trọng tâm

- Mày là cái loại người...mày có biết là mày ghi bậy rất nhiều vào sách vở tao không?

Tôi lặng thinh vì không biết.

- Khi tao mở ra phía sau vở đập vào mặt những dòng chữ đọc vào là choáng váng:

”Thằng điên có tính di truyền từ loài động vật, mang các electron hư, tên kì quặc, chỉ được cái họ đẹp. Nguyên Anh chó!!!! Trét đi, Trét đi!!!!”

”Anh chó là một tạp chất thối tha”

”Đồ điên không biết nhường nhịn cái đẹp, không biết tốt xấu, đồ khủng, đồ thần kinh.”

”Cuốn vở này là của thằng điên nhất thế giới”

”Thứ không có gia phả, ghi chép vi phạm về đót uống à?”

”Bản tính nhỏ mọn, không được tích sự gì hết.”

Còn cũng nhiều lắm, có cái ghi bằng bút chì có cái viết bằng bút xanh. Có cái viết trong nháp, trong sách trong vở cũng có, Gần đây cũng có vài câu nhưng không ấn tượng lắm, tao không nhớ rõ. Mày cũng có tài viết bậy lắm..

Hình như tôi viết câu đó khi hấn sửa bài tập trên bảng, bực gì thì chắc mọi người cũng biết rồi đó, nhớ lại cũng thấy hơi hơi mắc cười thật, sao tôi có thể nghĩ ra những câu...hay như vậy chứ, tôi còn thấy phục mình nữa là.

Nhưng...

- Làm gì có...

Tôi vừa há miệng chửi thì hấn đã chặn lại:

- Dù tao đã xử lí tụi nó rồi nhưng tao có chụp lại hết rồi nhé, mày còn viết những lời nói xấu thầy Toàn nữa nhé, à mày còn viết trong vở sử của tao là: “ai thích mày là con điên” nữa kìa.

- ...

Mà hay, bị chửi cũng chụp lại cất dành, hấn là thể loại người gì vậy bà con?

- Cuốn sách công dân của tao mất trang số 10, tao lại tìm thấy nó trong cuốn địa của tao, chắc chắn mày xé.

Ồ...tôi nào có, chỉ lỡ đụng hơi mạnh nên nó rách, tiện tay theo đường rách làm cho nó rời thôi mà. Lúc đó mấy tuần đầu cũng bị bực quá nên...

- À bạn Hấn có lời nào để nói không? Còn nhiều thứ để kể lắm, bạn Hấn muốn nghe nữa không?

Cái quái gì thế, ôn chuyện cũ hay kể tội tôi vậy.

Tôi muốn đấm cho vỡ răng hấn quá.

Ồ mà...

- Tao hỏi mày thích tao từ khi nào mà, hỏi không trả lời à?

Tôi nói hơi to nên người đi đường nhìn tôi bằng ánh mắt...tôi che mặt nói nhỏ:

- Nói đi.

- Vậy mày thích tao từ khi nào?

Còn hỏi ngược lại tôi.

- Thì từ khi...

Ồ...tôi cũng chả biết nữa, sao thế nhỉ? Khi nào nhỉ?

Nhưng mà hấn có nói đâu, sao tôi phải nói?

- Tao đâu có thích mày đâu, ngộ nhận cả.

Tôi trêu.

Nguyễn Anh sau khi nghĩ rằng “mày...” một cái thì cũng lè nhè nói:

- Không thích thì thôi. Tao cũng có thích mày đâu.

Ha ha, coi Nguyễn Anh bị tôi phũ nên chống chế kia.

- Bạn Hân cho bạn Anh nói lại đó.

Sau đó khi tôi cho bạn Khoa vào cuộc thi thì bạn Anh cũng bức mình nói là thích thôi, nhưng không biết khi nào. Dù không thỏa mãn lắm nhưng giờ nghe hấn nói lại cũng thấy sướng mọi người ạ.

Hứa lần sau không đưa bạn Khoa vào nữa đâu, bạn Hân hứa đấy.

Hứa với bản thân xong, nhẹ nhõm rồi nên bạn Hân cố hỏi bạn Anh thêm:

Hân: thích lắm xẹt vậy á?

Anh: Mày nên chấp nhận điều lằng xẹt đó đi.

Hân: !!!

Cách nói muốn cho vài bơ thiệt chứ.

- Vậy sao vừa vào lớp lại vào chỗ tao, đầy chỗ ra đó, nhắm chỗ tao vào ngồi là sao.

Bạn Anh hỏi mà bạn Hân cũng thấy bất ngờ, tại có khi nào hấn nói cái này đâu. Khi tôi vừa vào chỗ kế bên hấn ngồi thì hấn cũng chẳng có một tia bất ngờ nào, tôi tưởng hấn cũng đoán ra chứ. Vì hấn xinh trai, vì người nào đó là lớp trưởng, tôi bị quyến rũ nhất thời. Với lại vừa hay còn chỗ trống bà con ạ, vậy nên đi xuống đó ngồi luôn bà con ạ. Mà mấy đứa được chuyển vào cùng tôi toàn nam nhi, một mình tôi nữ, tất nhiên là mỗi tôi chạy đến chỗ đó rồi.

Sự thật là vậy đó nhưng tôi không thích nói...

- Chạy thích là chạy ngồi thôi. Anh ý kiến gì à?

Có đèn đỏ nên Nguyễn Anh dừng lại, quay mặt nhìn tôi:

- Ừ, không ý kiến, tại vừa hay Anh cũng muốn Hân ngồi chung đề...

- Đề gì?

- Dễ hành. Ha ha ha.

- ....!!!* lau mồ hôi*

...

- À mày lúc đó sao thế, bịt kín thế, giọng lại còn ồm, nghe tiếng chả giống bây giờ chút nào?

Lỡ hỏi rồi, hỏi đến cùng chứ.

Chúng tôi vừa vào đến nhà nên Nguyên Anh rút chìa khóa bỏ túi, vừa đi vào nhà vừa nói:

- Anh bị ồm, Hân hiểu không?

Thế không phải là cùng lúc Anh đang ở trong quá trình chuyển đổi từ sừ nhi thành...trẻ trâu lớn tuổi à? Đang chuyển sang cấp độ này bản bựa hơn, lầy lội hơn à?

Tự nhiên nghĩ đến lại thấy mắc cười, ôi mình dùng từ hay quá, trẻ trâu lớn tuổi!!

- Vậy là thích bạn Hân lắm phải không, thương bạn Hân lâu lắm rồi phải không?

Tôi đùa thêm một câu. Nguyên Anh đang đi thì quay lại nhử mày:

- Hỏi nhiều quá rồi đó, hỏi nữa tao chụp đầu hôn thì đừng trách.

Tâm trạng tôi đang vui nên eó sợ, ra kiểu ta đây không sợ, tôi cười thách thức đi ngang qua hấn còn đứng vai hấn đi vào nhà...

Sau đó là tôi nghiệm ra thêm một câu là: Nguyên Anh có sở thích lạ, đúng, rất lạ.

...

Chúng tôi bắt đầu liên hoan, mùi đồ ăn thơm lừng làm tôi cũng phần nào bỏ qua vấn đề gay cấn vừa rồi trên đường, tập trung chuyên môn thôi.

Nhập tiệc rồi, vừa ăn vừa chơi là điều tất nhiên. Tính ra thì lớp tôi cũng thuộc dạng bản bựa cấp độ cao, trình độ bày trò cũng ghê gớm lắm. Thầy tôi hiền lành có tiếng, vậy mà đào tạo nên những con người tương phản không thể nào đỡ nổi, à mà đào tạo cho lắm vào để hôm nay chúng đưa ra mỗ xê. Chả nê nan ai, trò chơi phải trả lời câu hỏi trong 3 giây áp dụng triệt để. Hỏi mấy câu cũng nhẹ nhàng lắm ví dụ như: “cảm giác khi hôn chị là gì vậy thầy”, hay là “thầy thích nhất cái gì ở cơ thể chị...” “Thầy dám hôn chị vào lúc này không”, “thầy thích nhất khi chị làm gì cho thầy”...

Hết hỏi thầy thì tụi nó kéo qua hỏi nhau, ví dụ như:

Mày đã từng thích tao chưa?

Xin chú thích là câu này là 2 thằng con trai hỏi nhau.

Trong lớp này mày mến ai nhất?

Mày hãy tỏ tình một trong mấy chục đứa ở đây ngay trong 3 nốt nhạc. Ác sản.

Giờ mày có dám chạy đến ụnh 3 phát vào mặt Nguyên Anh không?

Nếu mày được chọn mày sẽ chọn con Hương hay con Phương làm vợ mày?

Xin chú thích câu này bạn Tiến là người trả lời. Nói chung bạn tiêu rồi.

Đến giữa tiệc thì đứa nào đứa nấy giọng lè nhè phát sợ. Do bị phạt uống bia đó mà, tại dám trả lời liền tôi chết ngay đấy.

Sau đó thay vì đi kara thì tụi tôi ngồi hát ing noih cả lên, một đứa đàn cả đoàn hát, nhạc từ thiếu nhi đến tình yêu, rồi đến nhạc vàng, nói chung đủ thể loại hết...

Đang ha hả vì giọng hát bốc khói đại dương của mấy anh trai chị gái của lớp thì thằng Tiến ngồi cạnh tôi tự nhiên bật người dậy mặt đỏ lên, lật đật chạy vào nhà vệ sinh. Tôi và mấy đứa nữa chạy vào xem, tại biểu hiện của bạn giống như trong thời kì...

Vừa vào là thấy bạn nôn, bạn uống chắc hơi nhiều, phải nói là bạn bị phạt hơi nhiều...

Sau khi bạn ra tôi cũng tình thương mến thương hỏi thăm:

- Của con nào? Cái thai trong bụng mày của con nào nói mau.

Bạn bè mà, quan tâm nhau tí đó mà.

Cả lớp được dịp cười rầm rộ, thằng Tiến mặt đang đỏ được dịp đỏ hơn. Tôi được thể đắc ý đưa tay xuống xoa bụng bạn tỏ vẻ xót thương lắm cho sự làm lỡ của bạn bè.

Tưởng mình trêu được người ta nào ngờ “bạn có bầu” sau mấy giây tức giận, lấy giấy chùi chùi nước mắt nghẹn ngào:

- Tao đã cố tình giấu mày còn nói to trước cả lớp vậy Hân...Thôi chuyện cũng lỡ rồi, mày cũng biết rồi đó, con của mày Hân ạ...

- Á, gì chứ?

Tôi giật mình thụt tay lại.

Tại tôi biết tính thằng này, nếu như...

- Tao không cần mày chịu trách nhiệm đâu Hân à, mày biết là được rồi, tao sẽ làm ba đơn thân.

Ba đơn thân?

Sau câu đó thì mọi người biết mặt tôi đen như nào rồi đó, lớp cười còn rầm rộ hơn cả vừa rồi.

Mà đến cả Nguyễn Anh còn đập bàn đập ghế cười tôi...

Tôi biết bạn bè chơi chung thường nhiễm tính cách thói quen của nhau, tôi biết nó lấy thằng Huy mà...

Tôi tức quá đưa tay đâm vào bụng thằng kẻ bên...

- Á Hân ơi đừng, đau con.

- Đau cái quần, mày im ngay.

Tôi âm lượng đã bắt đầu to lên.

- Hân ơi, sao mày có thể?

Chưa nguôi về phía trước, phía sau đã nghe tiếng nheo nhéo rồi. Tôi quay ngoắc ra phía sau, đồng thời chỉ tay:

- Nín.

Vậy mà thằng Huy thấy vậy tiếp tục mới chết chứ:

- Sao mày làm vậy hả Hân, còn gì là đòi trai con người ta nữa, mày cướp đòi trai tao rồi giờ mày còn ăn luôn cả nó hả? Hân ơi, mày sai rồi, chịu trách nhiệm đi Hân ơi?

Nói vẫn về thấy ghê không.

Đã vậy lớp còn hùa theo:

- Đúng đó, chơi xong người ta là bỏ vậy sao Hân.

Thằng Huy được thể tiếp tục:

- Không được như vậy, dù sao thằng Tiến cũng chỉ mới 17 tuổi, con Hân làm vậy là không được.

Lớp hưởng ứng: “Đúng đó”.

Bạn Huy nói cũng hài lắm, thế tôi 27 tuổi à?

- Không biết tương lai con trai tụi mình như thế nào nếu như luôn có người như con Hân.

Đồng đặc lời, hán hán lời, oxi hóa lời, cặn lời...

Nếu tôi có thể bình tĩnh được đôi chút thì có lẽ sẽ không nghiêng răng nghiêng lợi bây giờ rồi, thật là tôi tức lắm, dù biết nó đùa nhưng tôi vẫn tức. Tôi rất muốn cười lắm, muốn hòa vào tiếng cười bay nóc nhà với quần chúng lắm nhưng...làm sao khi tôi đang là nhân vật bị công kích, tưởng troll được nó ai dè bị người khác troll lại. Chỉ thắc mắc là sao mỗi lần tụi này trêu tôi là toàn trêu mấy thứ kiểu này không chứ, mà mấy thằng này cứ như học kịch bản trước hay sao mà đùa tung đùa hứng...

- Mày chịu trách nhiệm đi Hân...

Lại nữa... Hơi bị bức mình rồi đó.

- Huy nói Hân không hiểu sao Hân?

Tôi phóng ngay đến chỗ tên Huy...

Tôi đuổi tên đó khắp nhà. Cái giọng điệu đó tôi ghét. Khi chạy ra đến phía nhà trước thì tên địch nào đó phải dừng lại, tôi được thể xông tới cầu xé.

Dù biết sức lực không bằng nhưng vẫn muốn quyết tâm dùng bộ móng cào được mấy đường trên người tên đó.

Có điều tay chưa kịp thì đã bị giữ lại một cách trắng trợn, Thăng Huy đã giữ chặt cổ tay tôi, tôi không tài nào có thể...

Thần dân xung quanh như có kịch hay, cổ lên cổ lên như thật.

Tôi thật sự là quá bất lực, bàn bè gì mà mạnh quá, nó sinh cùng năm với mình mà nó lại mạnh hơn mình nhiều như vậy sao?

- Hân ơi, cào thử đi Hân.

Thăng Huy vừa le lưỡi lắc đầu trên tôi.

Tôi cảm phần nhìn đũa trước mặt...

- Mày cúi sát thêm tí nữa coi, tao sẽ cắn cho nát mặt mày.

- Vậy hả? Bạn hân là cờ hó à, à Huy rất tôn trọng niềm tin của Hân, ha ha ha.

- Chóa.

- Hai đũa mày được rồi đấy...

Tiếng nói quen thuộc của Nguyên Anh làm thăng trước mặt tôi lơ đãng nhìn qua...

Tôi thì lúc đó chẳng để ý thăng quái nào đã lên tiếng, thấy đối phương không để ý liền vùng tay ra cào...

Vừa bấu một phát nhẹ chưa kịp nghiêng răng thì lại bị bắt lại..

- Dễ vậy sao Hân?

- Mày được lắm.

- Thôi, 2 đũa mày được rồi đó...

Bàn tay một đũa khác xen vào.

Lúc đó tình thế loạn lạc, tôi cứ tưởng thăng quái nào đó vào giúp tên Huy nên càng thêm uất hận nên được dịp cào loạn xạ hấn lên. Thấy là cào, cào, cào, cào.

Đến khi hoàn hồn nhìn lại tay mình.

Ôi ghê quá.

Nhìn phía trước.

Thăng Huy đang không nhìn được cười nhìn Nguyên Anh đang xuyết xoa mấy vết sưng dài ngoằn ở tay, hình như ở cổ có vài đường..

Con mèo nào cào mà kinh thế, lồm chồm, máu rom róm thế?

....

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mây Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Anh Nghe Nói...

Người giận thì họ thường hay mặt lạnh với người bị giận. Người bị giận thường thì rất hay áy náy với người giận, nhất là biết người đó vì gì mà giận.

Nguyễn Anh không hẳn là giận gì tôi, có điều cứ giả bộ im lặng...

Áy náy thật đó, Nguyễn Anh tổng cộng có 4 vết cào ở tay, ở cổ thì có 2 vết sưng đang rom róm máu, do da cổ thì mỏng hơn tay thì phải.

Tôi không cố ý, tôi chỉ định cào thằng Huy thôi, ai biết hắn lại chen vào can chửi. Tự nhiên chạy vào, đưa tay cản trước mặt tôi...

Nếu như tôi không phải là người có lỗi, nếu như tôi không xót khi thấy hắn như vậy...tôi sẽ không bao giờ như thế này...

- Mày ơi, tao không cố ý mà, xin lỗi nha nha.

Tôi với Nguyễn Anh đang ngồi ở ghế salon, lóp thối rải rác quanh nhà ngủ, nhưng thật ra đứa nào cũng cầm điện thoại bấm nhiệt tình lắm...nên tôi nói rất khẽ đủ để Nguyễn Anh nghe nhưng... hình như đối với hắn là không đủ nghe thì phải, cứ như không thích nói chuyện với tôi thế này...

- Anh à, tao không cố ý mà, lúc đó tao chỉ định xử thằng Huy thôi, không biết mày chen vào...có gì cho tao xin lỗi nhá...

- ...

- Thật đấy, tao xin lỗi thật đấy.

- ...

- Tao...

- Tao nhiều lỗi lắm hay sao mà xin hoài vậy... mà xin chẳng có tí nào thành ý.

Cuối cùng cũng lên tiếng nhưng cơ mà thành ý gì chứ, tôi nói giọng ngọt như đường saccarozo vậy mà, mà như cái giọng điệu này, hình như tôi phải...

- E hèm, anh bớt giận anh nhé, lần sau em không dám nữa...

Tôi đã cố gắng đưa ra bộ dạng cute lác lỏi nhất...khổ quá, mặt tôi lúc này chắc nhìn ngu lắm đây...nhưng kệ...

Nét mặt của đứa đối diện giờ đã dịu đi một chút rồi, cũng nhìn tôi mỉm mỉm tí rồi.

Tôi biết ngay mà, từ khi nào tôi lại hiểu hắn như vậy chứ. Nguyễn Anh áy à, rất thích xưng anh em với tôi lắm.. Thôi dù sao xưng cũng quen rồi, Nguyễn Anh lại giả như trái cà như thế, có sao đâu.

À mà chưa nói, mỗi lần hắn nghe sướng tai là mặt hắn sẽ phồng lên ngay. Mới đó thôi mà...đó đang bắt đầu phồng rồi đó, cười kiểu đó đó, góm, mặt đều phải biết. Tự nhiên thấy nó rợn người sao ấy. Thằng này hắn sướng là hắn không thèm giấu gì hết, không giữ hình tượng gì hết à, phô trương quá..

- Em hứa lần sau sẽ cào mạnh hơn...chảy nhiều máu hơn một chút...

Tôi thù quá nói thêm một câu...

Nguyễn Anh lập tức trợn mắt mím môi...sau đó bật cười kéo má tôi ra, rồi hề hề nói:

- Không sao em à, bạn gái anh làm gì anh cũng chịu được, nhưng lần sau em cứ chuẩn bị tâm lý nhé. Anh nghĩ rồi, nếu em cào anh một phát anh sẽ hôn lại một cái để bù. Thế nhé!

Ờ nói cái quỷ sứ gì vậy? Cái định luật nào nói phải vậy hở?

Lên con gì thế này?

- Em thấy sao?

Còn hỏi lại nữa chứ!!

- Em thấy anh nói rất tào lao

- Nhưng thật là anh không nói tào lao. Em thử suy nghĩ xem nào.

- Sao anh cứ thì thào như người bị lao thế?

- Nhưng kệ, anh vẫn rất ngọt ngào là được.

- Ngọt ngào như nào cũng kệ, vì dù sao anh cũng chỉ là trai bao.

- Em nói sao? Nói lại xem nào?
- Anh là trai bao.
- Trai bao nhưng anh cao, với em chắc không sao nhỉ?
- Thôi nào!
- Anh thích nói đó, làm gì được nhao!
- Thôi dẹp mẹ cho tao.

Tôi bực mình quá phải nói một câu phũ phất cắt ngang cuộc nói chuyện tào lao này. Nói thêm nữa chắc tôi sẽ “lao đao” khi chẳng tìm được vắn “ao” nào để tiếp tục nối tiếp câu chuyện hán “khơi mào” quá.

Sau đó thì hai đứa chúng tôi ngồi đánh nhau suốt buổi trưa. Khi thì chẳng nói gì mà 2 đứa nhìn nhau rồi ôm bụng cười, như kiểu lên cơn ỳ.

Nhìn chúng tôi có dở hơi không nhỉ? Thông cảm nhé, con người lâu lâu cũng điên điên khùng khùng bất thường mà.

Ngày đi chơi hôm đó do rủ nhau ra biển nên chụp được rất nhiều ảnh vi diệu, thánh nào cũng thay nhau sống ảo cháy cả máy...

À chưa nói, tụi con trai lớp tôi đã được thỏa lòng mong ước được ngồi sau xe con gái rồi, và tụi con gái lớp tôi đã biết được độ men của bản thân rồi. Con gái tụi tôi ấy à, men lắm, men đến độ con trai đứa nào cũng xấu mặt với người đi đường nặng nề đòi xuống...

Tôi cũng thấy mắc cỡ thay, nhưng cơ mà thằng sau lưng tôi thì thích thú như lần đầu tiên được đi công viên nước ấy...

Kết thúc một ngày rồi, rất vui...

Có ai liên hoan như lớp tôi không nhỉ?

Khi nào đối diện mới biết thử thách dành cho mình khó khăn thế nào. Hôm trước còn hào hứng khi được Nguyễn có nhắn hôm nay đi đăng kí học nghề, thích thú khi có người chờ mình đi.

Vậy mà giờ, khi vào trường rồi tôi lại thấy chảnh vui tí nào, lại thấy như mình sắp phải đi trại giam suốt kì nghỉ hè. Dẫn đo, phân tích, kết luận... Tâm trạng tôi cũng rối bời theo. Ôi 2 tháng ăn chơi không đã của tôi phải dành một tuần 3 buổi đi học. Lại cầm cuốn vở bước vào lớp học chán ngắt...mẹ ơi..

- Đi thôi.

Nguyễn Anh đã bước trước tôi mấy bước mà tôi vẫn đứng chỗ xe chẳng muốn đi...hãi lắm, khổ lắm, mệt lắm...Hân mệt, Hân chán lắm Anh ơi...

Tôi tiếp tục đứng lì ở nhà xe.

- Đi thôi, đứng đó làm gì?

Hắn quay lại nheo mắt nhìn tôi khó hiểu.

Tôi nheo mắt nhìn lại hắn mếu máo:

- Không học có sao không mà?
- Không được, học đi, đến khi tốt nghiệp rất cần đấy.
- Nhưng tao ngán lắm, mày đừng có ép tao mà.
- Tao đâu có...
- Tao lười lắm..

Nguyễn Anh chẳng nói thêm lời nào mà đi đến chỗ tôi đang đứng, cười khích một cái, lấy tay khoác vai tôi, rồi nhìn tôi, sau đó lại đưa tay chỉ về phía xa:

- Mày biết phòng đó phòng gì không?

Tôi thơ ngây không hiểu chuyện gì đáp lại:

- Phòng học vụ, tao vẫn chưa bị mù mày ạ.

Nguyên Anh lại tiếp tục cười khích với tôi nói tiếp:

- Thì đó, đó là phòng học vụ, tao với mày đến đây để đăng kí học chứ không phải đăng kí...kết hôn, đâu có cần phải...

- Khùng này! Nói linh tinh gì đó.

Tôi bực mình đánh mấy phát vào lưng đứa kẻ bên, giờ còn đùa nữa.

- Thôi đi vào, anh bảo là em phải nghe, không cái gì mà không, đi thôi...

- Nhưng...

Hắn chưa để tôi nói hết câu, lời xềnh xệch tôi đi...

Tôi đã thù thêm một thể loại người rồi mọi người ạ, là những đứa luôn dùng sức mạnh giải quyết mọi việc.

Vừa vào phòng, tôi đã thấy có người đăng kí rồi, đứng xung quanh đó rất nhiều. Tôi đứng ở cửa ngán ngẩm. Đã vậy Nguyên Anh còn tặc lưỡi đùa: “Đi sớm vậy mà cũng có nhiều người nhì? Cứ như đi đăng kí kết hôn thiệt mày?”

Tôi nản quá nên cũng chẳng thèm chấp hắn xàm gì, bước vào định tiểu nhân chen vào đám đông đăng kí trước. Tôi phải làm liều chứ, mong mấy em, mấy bạn đứng xung quanh đây thông cảm cho tôi...

- Anh cũng đăng kí học nữa hả?

Tôi chưa đến được đám đông thì phải dừng lại quay qua...

Kiều Anh, nó vừa đứng lên từ ghế chờ của phòng...

Tôi quay lại đằng sau nhìn Nguyên Anh...

Tất nhiên Nguyên Anh theo phép lịch sự chào lại nó, còn tôi...thì không, tôi không quan tâm sự hiện diện của nó, nó làm gì, nó ra sao thì cũng kệ nó. Tôi liếc nó một cái rồi đi đến chỗ đám đông.

Nguyên Anh chắc cũng thấy được thái độ của tôi nên cũng chỉ chào thôi, không nói chuyện nhiều...

Biết điều đó.

Không phải là tôi chấp gì nó mấy chuyện con con trước đây mà con bé đó...tự nhiên càng ngày tôi càng không thể ưa nó mà.

Tôi đã bỏ qua vụ nó với bạn nó hôm tổng kết trước khi lên mùa nói xấu tôi, đã bỏ qua vụ bạn nó cố tình giấu cái micro tôi để chỗ phòng giáo viên, hay là vụ tụi nó thay đồ nói tôi hát dở, nói tôi với anh Minh đó làm giống thảm họa âm nhạc...

Làm như tôi được hưởng tiền khi lên đó hát lắm không bằng.

Là anh chị thì chấp gì mấy em thích nói xấu ấy, tôi không chấp, anh Minh cũng nhìn tôi cười bỏ qua cho mấy em. Khi mà người ta đã không thích ai rồi thì dù mình có làm gì họ cũng ghét. Mấy em thích thì mấy em cứ nói xấu, chị thích thì chị cứ tốt thôi. Bình thường mà.

Tôi là tôi bực khi thấy Nguyên Anh gọi tôi từ xa, nó dám ngang nhiên chạy bạch bạch sơ ý đụng vai tôi (tí thì tôi té), rồi đến ôm chầm lấy cánh tay người vừa vẩy tôi lại. Đó, cứ cho là nó không biết quan hệ hiện giờ của chúng tôi đi, cứ cho là nó đang ngộ nhận đi, nhưng cũng giữ chừng mực tí đi chứ. Thật là nếu mà lúc đó Nguyên Anh không nói: “Anh phải đèo bạn gái anh đi chơi rồi, chắc không đi với tụi em được đâu” và nắm tay tôi ra nhà xe trong tư thế đẹp nhất thì tôi đã giận hắn luôn rồi.

Thật mà hắn dám hùa theo con bé đó là giờ tôi với hắn đã là bạn thân mãi của nhau rồi, mà đâu, không thân thiết gì luôn ấy chứ.

Tôi nghĩ nếu như Nguyên Anh thích nó thì đã không nói thích tôi. Ít ra tôi cũng hơn nó về điều đó. Nhưng tôi ghét ghét nó lắm...tôi bực khi con bé đó lại bám lấy Nguyên Anh trước mặt tôi, dù bây giờ đã biết chuyện của chúng tôi rồi. Nó không biết lúc trước khác, bây giờ khác sao?

Đó, chúng tôi vừa ra đến cửa là nó với bạn nó đã bao vây người thương của tôi hỏi này hỏi nọ rồi, mấy đứa này nó không xem tôi ra gì thật mà.

Đã vậy chắc nó cũng học chung với tụi tôi rồi, thật là không thích chút nào hết. Nghĩ đến việc học với nó là tôi không thích rồi, chán thế chứ. Không biết đi học chung vậy nó có giành người thương của tôi không nữa. Dám giành à? Giành là chị chém, chém chết.

Thôi, chẳng bận tâm nữa, tôi bực mình đi thẳng...

- Hân!!

- ...

Tôi nghe tiếng gọi phía sau, tôi không thèm trả lời.

- Ê!!!

Tôi không thèm nghe.

- Hân!!!

Hân kéo tôi quay người lại nhìn hân.

- Tao gọi không nghe à?

Nhìn mặt là thấy hồn rồi. Tôi liếc một cái rồi lại quay người đi ra xe vừa nói:

- Thôi chờ tao đi về đi, ở đây chán lắm.

- Sao nhìn mày cứ như mới bốc hỏa vậy?

- Ủ, đang bốc hỏa rùng rục đó, khôn hồn thì tránh xa ra.

- Thôi vậy tối tao sẽ mời mày trà sữa hạ hỏa nhé!

Hân bước song song với tôi, tay đã khoác lên vai tôi như thường lệ để nghị.

Đang có một sự dẫu thiếu nữ tuổi ăn hàng...đừng có nghĩ tôi vì đồ ăn mà bỏ qua nhé! Đừng nghĩ tôi vì được mời mà hết bực nhé!

- Không đi.

Tôi phồng má, quay mặt không thèm nhìn hân. Đừng có dụ tôi.

- Sao vậy? Hôm nay “hiền” vậy à?

Coi kìa, nói tôi vậy đó, nói móc tôi vậy đó. Vậy tôi không khách sáo nữa.

- Không phải vậy, tối nay tao mắc đi với trai rồi...

- Cái gì?

Mất cả hồn!!

Tự nhiên đang nói nhỏ nhẹ hân hét lên...

- Đi đâu? Nhiều người không? Với ai? Tên? Máy giờ đi? Máy giờ về? Mặt đồ gì? Lí do đi?

Hân nói một lèo làm tôi choáng váng luôn ý, cái người này...

- Này! Hỏi gì lắm vậy? Sao tao trả lời hết được hả?

- Không trả lời được hết thì cứ việc ở nhà đi cưng.

Vuốt mồ hôi, ôi thằng dở hơi.

- Trai này tao quen lâu rồi, khỏi lo nhé! Đi đến sáng luôn cũng không lo.

- Không được, không được đi chơi với thằng khác.

Được dịp, tôi trả đũa:

- Ở thế mày cũng để cho đứa khác ôm tay mà, thân thân thiết thiết mà, tao cũng có nói gì đâu.

Con nít mà, đôi lúc cũng phải nhỏ nhen chút chứ. Thích ở lứa tuổi học sinh mà, phải có chút gì đó ngọt ngào của vị ghen xen vào chứ. Tôi cũng là người, tôi còn là con gái...

- Cái đó khác, tao không có ý, còn mày lại cố ý...

- Tao cũng đâu có cố ý...

- Không cố ý sao lại...

- Ô thằng này hay nhỉ? Lớn lên chung một mái nhà là tao cố ý à? Anh tao nghe được anh tao hòn cả thế giới bây giờ.

- Hờ?

Và đương nhiên cũng có lúc troll nhau chứ.

Bỏ, bỏ nha cung, cái tội làm chị bức.

Coi cái mặt hần kia.

- Ha ha ha.

Vì thấy cái mặt ngơ ngơ của hần nên tôi chỉ là vô thức cười lớn lên thôi à.

Nhìn cái vẻ mặt ngu người của hần khi bị lừa nó đã gì đầu á. Hần cười ngơ trong tức giận mà tôi thấy sướng như được ăn món ăn ngon ý. À thì ra bạn Nguyễn Anh cũng có lúc bị dắt mũi như vậy.

- Anh không thích nói chuyện với Hân nữa đâu nhé.

Hần làm như mặt hần nói câu nè cute lắm không bằng.

- Nhưng Hân thích nói chuyện với Anh đó.

- Kệ Hân.

- Đồ điên.

- Đồ hâm.

Hần nói vậy thôi nhưng cũng quàng vai bá cổ tôi bước ra xe, giận hờn vậy đó. Thôi kệ đi, vậy mới “trắt” chứ nhỉ?

- Thế tôi Hân có lên mạng không?

- Anh lên thì Hân không lên.

- Hân cứ thích nói điều.

- Xưa đến giờ rồi Anh à...

...

Một ngày của cuối tháng 5, tôi mở điện thoại ra, mắt nhắm mắt mở thì đã thấy tin nhắn gửi đến như vũ bão...trên mạng.

Tôi thì chẳng là nhân vật nổi tiếng gì, chỉ là bạn bè hơi nhiều, dù đã không gặp đã lâu nhưng vẫn thường hay nói chuyện trên mạng nên đến ngày này là tui nó rầm rộ hần lên.

Mấy năm gần đây thường như vậy, mạng thì tôi không nói nhưng sáng dậy là tôi sẽ nhận tin nhắn độc lạ từ con bạn thân, năm nay đại khái nó chúc tôi sống thọ, dạn là ngày xui này đi chơi gần gần thôi, nhớ còn răng mà về.

!!!

Quà của nó tôi sẽ nhận vào tiếng sau...

Mà đó là chuyện của tương lai, còn giờ tôi qua phòng anh hai nhận quà...

- Hôm nay anh rửa bát cho.

Quà của anh tôi cũng vui khỏe lắm, chỉ là làm thay tôi vài việc thôi

Ngày ra đời của mầm non tổ quốc, vậy mà chờ đến trưa rồi mà không một cuộc gọi từ bạn cùng bàn. Lòng cứ như lửa đốt, tôi là tôi ức không chịu được rồi ấy. Tôi qua còn chọc tức tôi đến tận khuya mà giờ không có động tĩnh gì hết...là như lão chứ.

Tức, bức, hận, thà không nhắc đến thì thôi...

- Thôi quý cô ra xem phim đi, hay đi chơi đi, quanh quẩn ở nhà hoài vậy?

Đó đến cả anh tôi còn hiền dịu vậy mà, còn mời tôi đi chơi. Sinh nhật tôi cơ mà, hôm nay ngày kỉ niệm cột mốc quan trọng của lịch sử như vậy

mà...nhưng tôi chả muốn đi đâu cả...

Chán quá, nản quá, thành ra ỉu xiu lên phòng trước con mắt ngạc nhiên của anh tôi.

Tối. 7 giờ 30 tối...

Không một tin nhắn...

Không một cuộc gọi...

Tôi cầm điện thoại mà muốn bóp nát nát nó ra...

Nguyễn Anh chết tiệt.

Nguyễn Anh xấu xa.

Nguyễn Anh là cái đồ điên, đồ khùng...

”KIRAKIRA hizashi wo abite

Make up, and dressed Are you ready to go?

Weather is great, it's your holiday

We gotta party all day long

Happy day Summer day

Sunshine girl...”

Giật cả mình...nhạc chuông vang lên làm tôi ném luôn cái điện thoại...

Tôi nhặt lại điện thoại vừa giật mình làm rơi trên giường.

Dụi mắt, khi xác định rõ tên người gọi thì tim tôi vô thức đập mạnh hơn.

Không biết sao nữa, kiểu như chờ mãi muốn hết hi vọng thì đột nhiên ánh sáng ủa về ý...

Miệng tôi cong lên...

Tôi điều chỉnh giọng ghé tai vào điện thoại:

- Cái gì vậy?

Trả lời phải bắt cấn như vậy mới hợp hoàn cảnh.

- Mày...hôm nay...hay mày lấy tai nghe ra đi, tao tặng mày bài này.

Tôi vừa nghe đến đó há hốc miệng ra, tay đã vô thức che miệng chạy ra đóng cửa phòng rồi, nhưng vẫn nín nhịn ngậm thờ hỏi:

- Bài gì? Vụ gì? Chuyện gì? Muốn gì?

Vì hần mà tôi ăn bánh kem không ngon, thối nên không vui, tại hần nên giờ tôi phải quyết trút được giận.

- Tao tặng mày, sinh nhật...

Thì ra biết mà lại im lặng từ sáng giờ, rất đáng giận, đáng trách, đáng bị phũ...vậy nên tôi tiếp tục:

- Sinh nhật gì ở đây?

- Thì...không phải hôm nay sinh nhật mày à?

Cái giọng Nguyễn Anh cứ như bị hớ ý, tôi thề nói giờ tôi thấy được cái bản mặt đó tôi sẽ chụp là đưa cho cả lớp xem ngay...

Nhưng thôi, nhớ là được rồi, tôi tốt nên thôi bỏ qua cho đó.

- Ủ, rồi sao, tặng quà mà không có tí thành ý gì hết vậy?

- ...

Đầu dây bên kia im lặng...

Tôi cười thầm nói thêm một câu:

- Chúc trước đi, đặt nhiều tình cảm vào xem nào!

Tôi bỏ điện thoại xuống đệm ôm chần cười, thật ra nhại lại câu nói của hấn cũng thích lắm...

Sau khi cười chán chê tôi trấn tĩnh lại ghé tai...

Bên kia có vẻ ngại hay sao ý, nửa ngày chả nghe nói được gì.

Tôi vì lo sợ hấn hụt hững chả tặng tôi nữa thì tôi nên cố hắng giọng nói rành rọt:

- Thôi, tạm bỏ qua, mà bài gì? Hình thức gì? Ể...

Tôi đang tưởng tượng viễn cảnh Nguyên Anh cầm sáo...

- Gắn tai nghe vào, tao thử cho nghe một bài sáo...được không? Tao không biết tặng cái gì khác hết.

Ồ. Sáo...sáo á?

Tôi vui đến mức quên cả việc đang kiêu, dòn dập như sắp gặp được thần tượng:

- Lẹ đi, lẹ đi mày ơi! Nhanh nhanh.

Tôi nghe được điệu cười man rợ từ đầu dây bên kia. Tôi không quan tâm. Tiếng sột soạt của sách, tiếng bước chân của hấn càng làm tôi hồi hộp hơn, làm gì lâu vậy không biết.

Sau đó từ điện thoại tôi lại truyền một giọng nói quen thuộc của Nguyên Anh:

- Cắm tai nghe vào chưa?

Mà khoan, nếu như bây giờ...

- Hay qua messenger đi, gọi video, tao muốn thấy bản mặt mày thôi cơ.

Tôi đề nghị vậy cũng đâu có quá đáng đâu nhỉ? Hí hí.

- Bên đó đường truyền không tốt đâu...

Đúng là không tốt thật...nhưng kệ đó. Giờ tôi thích nghe như vậy à!

- Không thích, muốn thấy mặt mày thôi cơ, qua đó đi.

Tôi không chờ hấn đồng ý, hí hí bật mạng lên, bấm nút gọi “Nguyên Đẹp Trai” không một chút do dự...

Hơn chục giây sau đã thấy bản mặt hấn xuất hiện trước màn hình...

Có phải hấn là loại người hai mặt theo nghĩa đen không, sao lúc nói chuyện điện thoại với tôi nhìn ngại ngùng lắm mà, sao giờ mặt nhìn...đều thế...

- Nhớ anh đến cỡ đó sao em?

Biết ngay mà, cái mặt này thì câu này hợp đấy. Thôi kệ, vì tương lai con em chúng ta, kệ đó. Vậy nên tôi xùy xùy:

- Ủ, nhớ lắm, lẹ đi, sáo đâu?

Sau khi nhập nhằng vài câu với tôi, hấn cũng hươ hươ cây sáo trước camera, rồi mở nhạc, nháy mắt với tôi một cái, rồi đưa sáo lên miệng...

Tôi có thể xác định là nếu ai tán tôi bằng hành động vừa rồi, tôi sẽ chịu ngay đó...ôi Nguyên Anh cầm sáo đẹp trai quá đi!!

Giai điệu bài hát vang lên, tiếng sáo hòa vào...tôi tôi muốn... nổi da gà rồi đó...

Dù không rõ bài này là bài gì nhưng tôi cảm thấy thích lắm, nhạc nhẹ, rất êm tai.

Tôi rất thích nghe sáo, sáo nhẹ nhàng nhưng nhiều cảm xúc, chứa một chút của sự bình dị, ấm áp và trong sáng nữa...

Đã vậy người thổi còn đẹp trai thế kia...

Xong nửa bài còn nháy mắt cười với tôi rõ tươi... mẹ ơi...con đi chết đây...

Tôi không biết lúc nghe tôi có chảy nước miếng không nữa, chỉ có là hết bài khi nào mà tôi chả biết, bị bạn cầm sáo nào đó ê ê mới giật mình tỉnh ngộ. Thật là xấu hổ lắm, hèn là tôi chưa đưa tay lên miệng làm động tác chùi nước miếng..

- Chúc Hân xinh đẹp sinh nhật vui vẻ, mau lớn. Anh tặng cái này mong Hân...không được chê.

Tôi chỉ cần nghe đến đó đã sượng phát điên, cơ bản là quen rồi, hân móc kiểu gì của chịu được, nổi uất ức kìm nén sáng giờ được niềm vui bao trùm. Tôi toe toét nhất có thể:

- Cảm ơn, mày thổi hay quá, hí hí.

- Hi hi.

- Bài này mày tập lâu không?

- Tập từ sáng đến giờ...

Vậy là sáng giờ im hơi lặng tiếng vì lo tập cái này á hả...ôi...Nguyên Anh dễ thương quá.

- Muốn ôm mày quá à! He he he.

Vừa nói đến đó tự nhiên hân ngưng cười, sau đó thì màn hình tắt cái rụp, cuộc gọi đã kết thúc.

Ồ...

Ồ...

Nụ cười đang rộng của tôi trở méo xệch.

5 giây trọn mắt nhìn màn hình điện thoại...

5 giây rút ra kết luận...

Hân dập máy rồi.

Cái thế loại gì vậy? Có phải tôi hiền quá nên làm tôi không? Không hả?

Đúng là thằng trăm cảm xúc thiệt mà. Đúng là tức không thể chịu được nữa mà.

Cái thằng này...giờ mà gọi đừng hòng tôi bắt máy nhé.

Sao mãi chưa gọi lại nhỉ, mạng mẻo hư sao? Cái chuyện gì vậy? Mất tích luôn rồi!!! Thằng kia!!

Chờ mãi chả thấy, bắt tôi gọi lại à? Không thèm gọi nhé.

Gừ, tôi bực mình bỏ điện thoại vào túi, đi xuống nhà uống nước hạ hỏa.

Đi ngang qua phòng anh tôi thì thấy anh đang tùm tùm nói chuyện gì đó với ai trong điện thoại, thấy tôi đứng ở cửa thì lao ra đóng cửa cái rầm..

Úc! Tôi không thèm nghe lén nhé.

Sao hôm nay tôi bị ai ám hay sao á mà...

- Ba ơi...

Tôi chạy ra nhà khách, để điện thoại lên bàn nằm gối đầu lên đùi ba tôi nũng. Chỉ có ba là người khác giới dịu dàng với tôi nhất thôi, yêu thương tôi nhất thôi..

Đồ Nguyên Anh thôi hoắc...

- Hôm nay sao buồn vậy con?

- Không có gì đâu ba, mà sao ba vẫn chưa cạo râu vậy, giống ông già quá, mẹ theo ông khác bây giờ!

Tôi trừu ba, mà đúng là ba tôi để râu nhìn già thật, đã vậy còn râu quai nón. Cũng vì vậy mà mấy đứa bạn tôi mỗi lần ba tôi cạo râu xong thì chào chú, 2 tuần sau gặp lại tưởng là người khác liền chào bác liền...khổ vậy đây.

Ba tôi cười soè soà xoa đầu tôi.

- Con lớn thì ba phải già chứ sao...

- Con đùa mà, ba còn “chè” phơi phới, mà ba như nào cũng đẹp trai, hi hi.

Thật là ba tôi không biết nói đùa, tôi lâu lâu chỉ nghe ba nói vài câu giỡn với mẹ thôi, tôi thấy ba tôi lúc nào cũng nghiêm túc hết đó, lúc nào cũng dịu dàng, ấm áp...

Nguyễn Anh chẳng bằng nửa ba tôi.

- Ai đang gọi con đây, Cướp Hộ? bạn nào tên kì vậy? Ai vậy con?

Tôi giật mình ngồi dậy. Cẩn môi nhìn ba tôi đang cầm điện thoại thần thánh của mình...tôi lơ dại rồi...

- Bạn...bạn con đó ba, hi hi, dạ ba đưa con...

Ba tôi cười cười định nói gì đó lại thôi...

Tôi cầm được điện thoại tức tốc chạy lên phòng, đóng cửa lại, bấm nút nghe, hét:

- Sao mày dám ngang nhiên cúp vậy thằng kia, tao...

- Tao đang ở trước nhà mày...

Tôi dừng ngay câu nói đang nói dở, não bắt đầu phân tích câu nói của hắn.

Tôi lại chạy ra ban công nhìn, đúng là hắn đang ở dưới nhà tôi. Lại nữa rồi, cái vụ đi xuống nhà này hình như quen quen thì phải...

Tôi xò dép chạy ra cổng, Nguyễn Anh đang đứng nhìn về phía tôi...

Tôi đến chỗ hắn, bặm môi:

- Đến đây làm gì? Mà ai cho mày cúp máy khi tao đang nói vậy hả?

Nguyễn Anh nghiêng đầu cười cười, vuốt tóc, sau đó mở miệng:

- Nghe nói mày nhớ tao?

- Hừ?

Nhớ quái gì chứ? Nhìn là muốn đâm mấy cái rồi, nhớ gì được mà nhớ không biết.

- Anh nhe nói Hân muốn ôm Anh?

Hở?

- Anh rộng lượng lắm, nghe nói Hân muốn ôm Anh nên anh đến liền đây.

Vừa nghe đến đó, não còn chưa phân tích câu nói của hắn, còn chưa kịp phản ứng gì thì đã bị một vòng tay ôm gọn...

Một mùi hương lạ xộc vào mũi...

Nguyễn Anh...đang ôm tôi...

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mây Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Người Lớn Và Con Nít

Nguyễn Anh đang ôm tôi, ôm thật chặt. Không phải cái khoác vai như bao lần, không phải đột nhiên bị té rồi úp mặt vào người hấn để rồi giật mình ngồi dậy...

Người tôi quá nhỏ hay vòng tay hấn quá lớn mà sao tôi lại thấy mình nhỏ bé so với vòng tay hấn thế này? Mùi hương lạ lẫm của bạn khác giới sộc vào mũi làm tim tôi tự nhiên rộn ràng lên...

Bây giờ đây, vòng tay Nguyễn Anh lại còn đang siết chặt tôi hơn, cầm tựa nhẹ đầu tôi...

Tôi thường bè lũ nam nữ chính trong ti vi ôm nhau có gì đâu mà hồi hộp, vậy mà giờ tôi... chả được tích sự gì hết...giờ tôi có thể hiểu, ôm người thương khác ôm người thân.

Hình như đang ở trước nhà tôi, như thế này có lẽ hơi...

- Ê mày...

- Im đi.

- Ờ...

Tôi chỉ vừa mở miệng lí nhí thôi mà hấn đã nhảy vào miệng tôi bảo im rồi. Không biết sao mà mỗi lần thấy hấn thay bằng thái độ nghiêm túc này tôi lại tự động vâng lời mới ghê chứ. Im chả dám nói luôn...tôi thật là chẳng có tướng có quyền gì hết, tương lai mù mịt quá đi thôi...

Nhưng mà...lỡ ba tôi thấy được. Ba tôi rất hiền nhưng có điều...

- Đây...

Tôi gọi khẽ.

- Ừ.

Hấn cũng đáp khẽ lẩm.

- Buông tao ra đi...

- ...

Tôi nhớ phút trước không khí sôi nổi lắm mà, sao giờ nó cứ sao sao vậy không biết...

Đang hoang mang tự nhiên thấy mình bị đẩy ra...tôi vội vàng ngẩng đầu lên nhìn hấn nhưng chưa kịp nói gì thì... hai tay hấn áp sát mặt tôi, sau đó hấn ghé môi vào trán tôi hôn nhẹ một cái. Tôi theo phản xạ ngửa người ra sau trợn mắt...

Nhưng Nguyễn Anh lại tiếp tục kéo tôi ôm thêm lần nữa. Cánh mũi cứ quanh quẩn mùi hương khác lạ...ôi mặt tôi lại tiếp tục nóng bừng...

Nhưng Nguyễn Anh kiểu như chưa chịu tha cho tôi, hấn lại giữ vai tôi nhìn chằm chằm gương mặt tôi, dẫn đo mấy giây lại tiếp tục kéo đầu tôi hôn nhẹ một cái vào má...

Tôi đơ mấy giây để định hình lại chuyện gì đang xảy ra...

Nguyễn Anh lại tiếp tục nhìn tôi cười mờ ám...rồi lại kéo tôi ôm thêm lần nữa...

Hoài nha, hành động liên tiếp quá, tôi không tài nào tiếp nhận nổi...

Cảm xúc bắt đầu trôi tuột dần...

Thường thì những cái làm hoài sẽ trở nên không còn bờ ngỡ, không những vậy Nguyễn Anh còn có thái độ như thế, ôi hết cả lạng mạn à...

Tôi biết tôi thường bị phản ứng dờ hơi, nhưng các bạn thấy đó, sao cứ lợi dụng tôi hoài vậy...

Tôi nghiêng răng ken két đẩy mạnh hấn ra...

Hấn vẫn chưa buông ra hấn mà tay vẫn để ở vai tôi, nhìn tôi cười cười...

Tôi lờm:

- Buông ra.

Hấn tiếp tục cười cười đồng thời phồng miệng lên:

- Không.

Tôi nhìn hấn hăm dọa ý bảo “buông bà ra không bà giết” vậy mà hấn vẫn không thèm hiểu mập mạp môi:

- Gì? Nhìn vậy không hay đâu, muốn hôn cả môi luôn à?

Chưa kịp để tôi nói gì Nguyên Anh liền ngang từ từ cúi người, sau đó nghiêng đầu đến gần mặt tôi..

Tôi lấy một ngón tay chỉ vào trán hấn...Nguyên Anh dừng lại nhìn tôi. Tôi dùng cả bàn tay che mắt hấn bay ra xa:

- Nói tiếng người đi. Nhé?

Hấn không phục ngất mũi tôi một cái rồi đi.

Tôi liếc hấn khinh bỉ bỏ sung:

- Tao dành nụ hôn đầu cho chồng tao cơ, mày không có cửa.

Tôi biết chẳng đứa bạn gái nào nói chuyện phũ như tôi nhưng thật là hình như tôi chỉ có thể nói chuyện kiểu này thôi, nói dịu dàng e thẹn tôi không làm được đâu. Mà kệ đi, như vậy dễ sống hơn...Nguyên Anh chắc cũng quen với sự xuất hiện của “chồng tôi” rồi nên chắc không vấn đề gì đâu.

Thấy chưa, hấn phì cười rồi kìa, có điều là nụ cười hình như...có vẻ như là nụ cười thông cảm ấy, thái độ kiểu gì đây chứ?

Sau đó còn tỏ vẻ khó xử lắm, quàng vai rồi ghé tai tôi nói nhỏ:

- Vậy xin lỗi chồng mày nhé, à mà không...cứ như...

Rồi lại ngẩng đầu lên nhìn trời làm nhảm cái gì đó...

- Cứ như gì?

- À không có gì.

- Đồ điên, mà rảnh rồi hay sao vậy? Nói muốn ôm là chạy đến liền à? Trai bao dạo này vừa rảnh vừa rẻ thì phải?

Tôi vừa nói xong thì thở hắt ra phụ thêm, xong tôi lại tiếp tục lắc đầu thêm mấy cái.

Nguyên Anh lập tức ghi chặt vai tôi. Ôi đau quá, đồ bạo lực.

Tôi bực mình quay mặt nhìn hấn...Ánh sáng đèn đường đủ để tôi thấy được gương mặt như đang muốn ăn tươi nuốt sống tôi...

Nguyên Anh nói:

- Ở thế đứa nào vừa gọi là ra liền vậy? Gái gọi dạo này cũng rảnh và biết nghe lời quá mày nhỉ?!!

Tôi: ...

Không còn gì để nói, mặt tôi đen đến không thể nào đen hơn, còn dám trả đũa tôi. Còn ra vẻ tự hào, hấn bước lên mấy bước nhìn trời, đan 2 tay “Ha ha ha” như đúng rồi.

Tôi bực mình đá vào chân hấn một cái rồi hướng vào nhà thẳng tiến.

Hên là hấn cũng chả phũ gì, thấy tôi đi là kéo tôi lại nhỏ nhẹ:

- Thôi được rồi, thôi gái gọi muốn ăn gì, hôm nay anh mời...

Tôi cũng định đưa tay đánh cho mấy phát đó... nhưng chợt nghe được chữ “mời” nên tôi thay nắm đấm bằng hành động “véo yêu” vào má hấn một cái:

- Ăn kem đi, mời em ăn kem cây đi, sau đó thì...thôi ăn kem được rồi, giờ tao no quá, thôi bữa khác mời tao nữa nhé!

Nguyên Anh vò mạnh tóc mái tôi sau đó nắm tay tôi kéo đi:

- Cũng được, vậy đi thôi...

- Ế, sao không ăn ở đây, kể nhà tao có chị bán kem cây mà...

Tôi thì người lại chỉ ra phía sau.

Hắn cũng dừng lại nhìn theo hướng tay tôi rồi sau đó cười đều một cái với tôi nói:

- À chỉ là anh chưa có ý định ăn kem trước cổng, mau đi thôi em.

- Ăn kem trước cổng...ế...

Mặt tôi lại xuất hiện nhiều vạch đen hơn...

Sao mà tôi nói mấy câu trong sáng là hắn sẽ chuyển sang thể gần đen tối vậy chứ...

Thôi im lặng có vẻ tốt hơn, nói thêm chắc...nhưng mà...

- Nhưng tao chưa xin phép phụ huynh.

- Mà thấy ai đưa nhau đi trốn mà xin chưa?

- ...

Không còn gì để nói.

- Đùa chứ vào nói đi, à hay để tao vào.

Tôi nghe đến đó thì hoảng, hắn mà vào lỡ ba tôi biết tôi yêu đương linh tinh khi còn là học sinh thì toi. Không được, không được.

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng nhìn lại bản mặt hắn tôi vẫn vênh miệng khiêu khích:

- Mà muốn tỏ ra thân thiết với người nhà tao à?

- Ủ, phải cố từ bây giờ chứ.

- Làm gì?

- Tạo tình cảm gia đình nồng thắm.

Tôi cười khìch, nhếch mép một cái:

- Xin lỗi, nhà tao không có nhu cầu tuyển ôsin đâu.

Nguyễn Anh chẳng cãi lại mà xoa đầu tôi nói nhỏ: “Bớt nói sảng giùm anh, có vào xin rồi ra lẹ ngay không thì bảo, anh bức là khiêng đi luôn không cho về bây giờ“...

Hôm đó qua đi với những điều dở hơi vậy đó. Dù có bị sỉ nhục, dù phải dùng hết calo để gân cổ lên nói chuyện, hay đi khắp phố đến mỗi cả chân nhưng thật ra tôi vẫn rất vui. À thì ra có người thích là vậy, à thì ra thích Nguyễn Anh là vậy, và à thì ra được Nguyễn Anh thích là vậy. Vậy có gì trước kia tôi phải sợ khi lỡ thích hắn, vì điều gì chứ?

Cao à? Không sao, trai cao yêu gái lùn đang mốt.

Thông minh quá à? Không sao, 2 đứa đều thông minh người ta nhìn vào sẽ ganh tị mất.

Nổi tiếng à? Tôi không thèm nổi.

Xúng không à? Thử nói chị không xứng xem, chị đây cho vài đám nhé!

Nói gì thì nói, hè rồi là phải đi học tin, dù không tiếc mấy trăm ngàn cũng phải tiếc 12 năm, không học lỡ thì rớt không có cái gì cứu thì chết, có mà hận suốt đời.

Hôm nay là buổi học đầu tiên của môn, tôi với Nguyễn Anh đăng kí cùng nhau nên học cũng cùng lớp.

Tôi với tâm trạng nặng nề bước theo sau hắn vào lớp, tin học là quái gì chứ...đã vậy, con bé đó cũng học lớp này. Ủ, Kiều Anh nó cũng học ở lớp này. Tôi nhìn qua cửa sổ phòng, thấy nó, cứ như có điềm, lòng tự nhiên nán.

Khi tôi đi ngang nó, con bé chẳng bắt ngờ lắm, hơi liếc tôi một cái. Thấy không, mới đi ngang qua nó thôi mà nó vậy đó, làm như là tôi và nó không cùng thế giới ấy, chị có làm gì em đâu chứ hả? Từ khi nào mà tôi trở thành nhân vật bị ghét như vậy chứ, bạn bè nó cũng không ưa tôi kìa.

Lớp học tin này không phải như kiểu lớp nào học lớp nấy nên chỗ ngồi cứ gọi là thoải mái. Nhưng mà có hay không là tôi quá nổi bật giữa dàn mỹ nữ... ôi trời ạ nhìn quanh toàn những gương mặt lạ hoắc. Đăng kí sớm làm chi mà học cùng mấy em nhỏ thế này, hình như lớp 10 không..

- Ngồi xuống đi, đứng nhìn gì thế?

Tôi bị kéo ngồi phịch xuống ghế, mạnh tay hơn tí là vỡ mộng tôi rồi, đồ bạo lực, đồ ác độc.

Nhưng nhìn hoài nhìn mãi vẫn cứ thắc mắc, sao mà...

- Có phải là mình vào nhầm lớp không mà toàn lớp 10 không vậy mà?

- Thôi kệ, nhìn mày tao còn tưởng vào nhầm trường chứ nhầm lớp gì, sợ lát nữa giáo viên đến dạy nói: em kia, học cấp 2 sao vào đây. Không chừng như vậy mày nhỉ?

Tôi ghét, ghét, nói ghét không chịu được. Tôi đâu có nhỏ con đến cỡ đó. Có lẽ phải cho hắn đi cải tạo về cách hành sự như thế nào là tốt với bạn gái thì họa may “anh ý” mới cải thiện được. Trời ơi, tức không chịu được.

- Biến, nhà người hãy biến qua kia đi, ta không quen nhà người.

Tôi vừa nói vừa đẩy hắn ra xa một chút...

- Nói gì cơ, nói lại đi - Nguyên Anh vừa nói vừa ngồi sát tôi hơn.

Tôi lại tiếp tục đẩy hắn ra, hắn lại xích lại gần, tôi đẩy, hắn vẫn kiên trì ngồi sát. Tôi bực:

- Qua kia mà ngồi.

Tôi vừa dứt lời thì người kẻ bên tôi về giả vờ đổi xe ra chục mét.

Nói chục mét chứ hắn chỉ dịch mộng ra mép bàn luôn. Do là phòng này là phòng nghe nhìn nên bàn ghế được xếp làm 2 dãy dài. Hiện giờ tôi và hắn, một người một mép bàn, cách xa ời là cách xa.

Tôi không giận thì chớ.

Khi tôi và hắn vào ngồi bàn này thì chẳng có ai vào nữa, nên tôi chẳng có cơ để ngồi xích đến gần hắn. Nguyên Anh có quay qua nhìn tôi nhưng sau đó lại quay lên bảng không thèm nói gì với tôi.

Choi mà giả vờ đổi, tôi không thèm để ý luôn.

Nhưng đến khi thầy vào, thầy giảng bài trên bảng, em Kiều cứ quay lên quay xuống hỏi người thương của tôi mấy cái cơ bản của bài giới thiệu về tin học...tôi thấy hồi hận.

Tôi ước có để đập phăng cái bài tui đó đang chỉ trỏ, tôi rất thù thái độ nghiêm túc trả lời thắc mắc rất nhiệt tình của Nguyên Anh.

Ê tui kia, tui ở đây, ở đây này!! Tôi biết Nguyên Anh chẳng có ý gì với em ấy nhưng...

Cái đó đùa ngu như tôi còn hiểu, lớp trưởng gương mẫu Kiều Anh như nó không hiểu? Tin được không? Tôi thì thấy có lỗi với tổ quốc thay em Kiều Anh rồi đó...

Hỏi xong còn nói chuyện thêm hay sao ý, em nó cười tít cả con mắt rồi...Chị là chị gai tui bây rồi nha.

- Hiểu bài làm không Hân, nhìn ngắm nghĩa cái gì vậy?

Tôi giật mình dời ánh mắt của mình nhìn lên gương mặt giáo viên, hình như có tên tôi thì phải, sau 3 giây tôi...

- Dạ?

Tự nhiên cả phòng cười rộ lên, tôi ngơ ngác nhìn khắp phòng. Dạ mà cũng cười, đồ điên.

Giáo viên cũng là thầy chủ nhiệm lớp tôi bước đến gần tôi, cầm cuốn vở đã nhàu nửa cuốn tiếc thương, sau đó giờ cho cả phòng xem.

Thầy còn tỏ vẻ làm như không quen biết tôi nói:

- Không cần phải nhìn mãi ở phía đó đâu, đây mới chỉ là mấy bài excel cơ bản thôi. Em không hiểu về các hàm hay là lớp 10 em chưa được thầy dạy nên còn ngỡ về cách dạy của thầy?

Mấy em lớp 10 như lần đầu được cười ý, cười như điên ý.

Tôi nhìn mặt thầy la lên trong thâm lặng: Thầy à!! Có cần làm em nổi tiếng vậy không?

Tôi thấy mình có làm gì sai đâu, chỉ là cuốn vở bị tôi đâm chọt nhàu nát quá mức nên nó hơi phồng lên một cách quá thể đáng thôi mà, có cần đưa tôi ra bàn luận vậy không?

Phận làm học sinh, chả thèm chấp thầy. Mà tôi biết vì sao thầy lại nổi hứng nói tôi như vậy, tôi biết vì sao thầy hỏi tôi sao cứ nhìn về phía đó, vì thầy biết tôi với Nguyên Anh “ngưng làm bạn” rồi. Nguyên Anh hôm qua với nụ cười sáng khoải đã nói với tôi là... Nguyên Anh nói là: “chị tao mệt.” Nói ít nhưng tôi hiểu rồi. Haizz, chị với cả em.

Dù sao thì thầy chọc tôi tí rồi cũng ngưng, thầy lên bảng lấy danh sách gì đó, cầm nhìn sơ rồi nói với lớp: “lớp hình như toàn học sinh khối 10 không phải không?”

Cả phòng đồng thanh: “Dạ”

Tôi không thèm quan tâm, thích lớp nào thì lớp.

Tôi lại nhìn qua phía Nguyên Anh...

Nguyên Anh đang nhìn tôi cười, em nó cũng đang nhìn tôi. Sau đó hần nhìn em nhỏ như chờ điều gì đó, em nó sau giây phút phân vân quái gì đó thì im lặng quay lên. Và từ đó đến cuối buổi học không quay xuống nữa.

Tôi từ bức tức chuyển sang hoang mang. Tụi nó nói cái quái gì vậy chứ hả? Sao đến khúc gay cần thì tôi lại không nghe được vậy? Nguyên Anh nói gì mà em nó tỉnh được ngộ vậy?

Tôi là tôi thấy bức hơn bao giờ hết, mấy cái đứa con nít ranh này, nói cái quái quỷ gì vậy.

Bức thì bức vậy nhưng tôi không trách Nguyên Anh đâu, tôi biết dù không nói trực tiếp nhưng Nguyên Anh đã cố hết sức ngầm ý nào đó tuyên bố với em Kiều Anh là: anh đã có bạn gái, bạn gái anh ở đằng kia, bạn gái anh kia, anh đi với bạn gái anh và Hân tôi đây chính là bạn gái Nguyên Anh. Nhưng nó hình như không hiểu, Kiều Anh hình như chẳng thèm quan tâm tôi phiền hay không nên cứ gặp người thương của tôi là...

Giờ không lẽ tôi chạy ra nói: “em à, bạn trai chị, đừng đụng vào nhé”

Hay là chạy đến năn nỉ: “đừng đối xử như vậy với chị nữa mà”.

Không thể, không thể bánh bèo như vậy được.

Phải giải quyết cách nào tỉnh tề hơn và đỡ calo hơn chứ, là một con người trí thức, học văn hơn chục năm..

Hay là tiếp tục im lặng thực hiện bằng hành động thôi. Theo lời Nguyên Anh, hần nói: “Một người thông minh và có mắt quan sát họ sẽ tự hiểu thôi, lo lắng làm gì.”

Mới có ngày đầu học chung mà tôi thấy không thể thích nổi em Kiều Anh xinh đẹp rạng người rồi, làm sao đây? Làm sao đây?

Vậy mà đến buổi thứ 2, giờ cũng là buổi học thứ 3 rồi, nó cũng không tha cho Nguyên Anh của tôi, giờ đây, nó ngang nhiên cầm tay người thương của tôi kéo vào ngồi kế nó, sau đó thì con bạn nó bay vào ngồi cạnh bên Nguyên Anh. Thế là hết luôn cái bản dài, Nguyên Anh thân yêu của tôi ngồi ở giữa. Tôi ngơ ngác, phải nói là muốn ngu người khi chứng kiến cảnh trắng trợn đó, tôi có thể khẳng định, tụi này mặt cũng dày lắm. Tôi không phải tụi nó, tôi không phải con nít, không thích giành giật vô duyên như vậy.

Tôi thấy Nguyên Anh có ý muốn đi ra khỏi đó...

Do hơi tức từ mấy hôm trước tôi nói có phần bức mình:

- Ngồi đó đi, cho mấy em ấy vui.

Tôi nói xong đi thẳng xuống cuối lớp ngồi.

Lớp học tin mà, tự do lắm, Nguyên Anh đang đề nghị con bạn em Kiều cho ra nhưng... em Kiều vừa thấy thế liền kéo Nguyên Anh ngồi xuống, tôi còn nghe nó nói giọng nhẹ nhàng đủ đến cả bàn cuối tôi cũng nghe được: “Anh chỉ em bài này đi, hôm trước thầy giảng em không hiểu lắm”.

Tôi thấy hần quay xuống nhìn... Tôi biết vụ này rồi, Nguyên Anh nói ba của Kiều Anh nói con bé học hơi tệ môn tin nên nói hần có gì giúp đỡ.

Tôi thấy em Kiều lừa ba em ấy thì đúng hơn ấy...

Tôi đã trẻ con rồi, con bé đó còn trẻ con hơn tôi, có cần phải như vậy không?

Tôi chỉ thờ ơ ra cúi xuống nhìn cuốn tài liệu. Mà chắc do tôi thờ ơ mạnh quá hay sao mà người kế bên tôi đột nhiên lên tiếng:

- Em thích cậu ấy à?

Tôi ngó người ra quay sang phải, đồng thời:

- Dạ?

Một anh trai đang nhìn tôi vui vẻ. Áo sơ mi trắng chuẩn soái ca thời nay, tóc thì hình như mới được cắt cách đây mấy ngày hay sao ấy, rất gọn gàng. Nhìn kĩ cũng...cũng đẹp đó, nhưng hình như hơi quá chăm chút về bề ngoài, thấy hơi...

Chật chịt, con trai dạo này thật là, đũa nào cũng da trắng mẩy rậm hết à! mà con trai mà quá chăm chút về ngoài dễ bóng lắm...hơ hơ...

Mà lại thấy hơi sai sai. Các bạn nghĩ xem, lớp học tin này chỉ có 2 loại lớp học, một là lớp 10 sắp lên 11, hai là 11 sắp lên 12. Tôi là thuộc loại hai, ờ, thế quái nào tôi lại làm em, ít ra cũng làm bạn chứ...tôi lại được dịp ngắm lại gương mặt kẻ bên khó hiểu.

Hình như tôi ngắm hơi lộ liễu hay sao mà người kẻ bên tôi tự nhiên đơ ra, ho khan một cái rồi lại quay mặt nhìn tôi vui vẻ:

- Anh không có ý gì đâu, chỉ thấy là...anh nghĩ chắc là em thích cậu ấy.

Bạn trai tôi tôi không được thích à?

Ừ, anh không có ý gì đâu, anh chỉ được cái lăm chuyện thôi.

Tôi chẳng trả lời câu hỏi của người kẻ bên, thái độ hơi bức tức nên tôi hỏi:

- Mới chuyển trường đến đây à?

Tôi hỏi câu này cũng có lí do của nó. Dù không được mọi người trong trường yêu mến hâm mộ gì nhưng được cái là ai cũng biết tôi sắp lên 12 chứ, tôi rất thường hay xuất hiện vào thứ 2 mà...

- Đúng rồi, anh vừa chuyển đến đây...

Đoán trúng phóc. Mà chuyển cũng sớm thật, chưa vào năm học đã chuyển.

Nhưng vì giữ phép lịch sự, tôi mỉm cười:

- Rất vui vì bạn chuyển đến đây.

- Cảm ơn em, mà em học lớp A mấy nhĩ?

Tôi đã nhấn mạnh từ “bạn” rồi mà, em gì nữa không biết...

- Hỏi làm...

Tôi định phủ anh bạn trước mặt thì có cảm giác ai vừa ngồi vào chỗ kẻ bên tôi...

Tôi quay qua trái, ờ thì Nguyễn Anh đang ngồi kẻ bên tôi...

Hắn đã “vượt qua” mấy em gái xinh đẹp về với tôi rồi... Nhưng nghĩ lại thấy hơi ức nên bình tĩnh nhếch mép với hắn, đoạn quay qua người bên phải:

- ...à dạ em học a3 anh ạ!

Người bên phải tôi cứ như bị giật mình khi tôi đổi thái độ hay sao ấy, đơ một cái rồi cười một cách ngờ ngác, nhìn ra sau tôi hình như hơi mất tự nhiên đáp lại tôi:

- À... vậy à...

Tôi lại tiếp tục trưng ra nụ cười tươi rói với bạn lạ mặt thì bị bàn tay ai đó vòng tay qua đẩy mặt tôi hướng lên bảng.

Thầy vào rồi nên tôi lấy tay thọt một cái vào bụng hắn cho đỡ bức mình.

.

.

- Hôm sau có thực hành, các em nhớ đi đầy đủ. À mà nhớ nhắc các bạn hôm nay nghỉ hôm sau cố gắng đi học, nghỉ 3 lần sẽ như bỏ thi và không có cơ hội lấy bằng nha.

Thầy dọa kìa.

Ai cũng vâng vâng dạ dạ rồi ra khỏi lớp. Thầy với Nguyễn Anh đang “tâm sự” nên tôi không làm phiền, tôi ra hiệu cho Nguyễn Anh ý bảo tôi ra khỏi lớp trước...Nhưng Nguyễn Anh chưa kịp phản ứng thì thầy đã cười với tôi:

- Ra trước đi em, Nguyễn Anh của em sẽ ra sau.

Còn nhấn mạnh chỗ “của em”...

Tôi xấu hổ che mặt đi nhanh ra cửa...trời ơi...tôi sẽ sống sao đây, thầy chắc chọc tôi đến sang năm luôn quá.

Tôi đi ra phía cầu thang...

- Mà thấy không? Chị ta chỉ cần ai đẹp trai là chị ta cố ý nói chuyện, làm quen thấy không?

- Ồ...thấy, chị Hân ấy tưởng...ai dè, mà anh Nguyễn Anh này làm tao sợ quá...

- Ai biết mà không cho anh ấy ra ngoài làm gì?

- Thì không phải con Kiều Anh biểu tao ngồi im à? Không phải mà nói tao như thế à?

- Ủ ừ, tại tao. Mà tại mà nghĩ thử xem, chị ấy như vậy mà hôm trước anh ấy nói với tao rằng Hân của anh dễ thương lắm, đáng yêu lắm, nó có gì hơn tao mà...

Em Kiều vừa thấy tôi bước xuống thì đột nhiên im bặt lại, mấy bạn em ấy đột nhiên cũng nín thin nhìn “xa xăm”.

Nói xấu người khác thì khi người đó đến thì phải tỏ ra bình thản mà lái chuyện khác nói chứ, không có đẳng cấp gì hết, sao mới đó mà trình độ nói xấu của các em đã giảm đi nhiều vậy?

Bị nói xấu nhiều thành ra...haizzz. Người lớn thì chấp gì con nít các bạn nh?

Nghĩ vậy nên tôi bước đến gần mấy em ấy, cười một nụ cười xã giao, sau đó chỉ vào đầu gối các em ấy:

- Đầu gối gắn ở chân kìa mấy em.

Em Kiều và bạn em ấy đồng loạt nhìn xuống chân rồi lại đồng loạt nhìn tôi ánh mắt...hờ thôi mà.

Đầu gối không ở chân, không lẽ ở mông. Vậy mà cũng nhìn.

- Chị đùa thôi, tại em nói tiếp đi, chị về nhé, chào thân ái nhé!

Tôi chẳng vừa liếc lại rồi đi xuống lầu. Nói xấu tôi à...kệ mấy em nhé!!!

Hân thì là có bị sao Hân cũng phản kháng lại nhé, Hân mang tiếng ghê rồi mà.

...

Tôi nhìn lên đồng hồ, 6 giờ 30 tối rồi.

Hôm nay tôi phải ra shop nhà tôi một tí, vì chị Liên xin nghỉ sớm do việc riêng. Mẹ tôi ra lệnh con gái cưng ra “ngồi chơi”, có người đến mua thì tiếp giùm mẹ, cười tươi giùm mẹ để người khác có hứng mua, đứng gần đó để người ta có cần giúp gì thì giúp họ, mẹ bạn ngồi phía trong may mấy cái áo học sinh.

Chuyện nhỏ, mặt tôi hơi xấu nhưng cười ra cũng...mắc cười, người ta nhìn vào sẽ cười thôi, cười được chắc cũng vui thôi, vui chắc sẽ có hứng, mà những con người cá tính khi họ có hứng là họ sẽ mua thôi. Tôi thì không có khả năng thuyết phục người khác cho lắm nhưng được trời sinh cái mặt hơi ngu ngu, chắc người ta nhìn vào thấy tội tội sẽ mua thôi. Mẹ tôi rất có chiến lược đó...tôi rất có tiềm năng như vậy cơ mà.

- Hân.

- Á...ôi mẹ ơi..

Tôi lùi lại sau mấy bước, mém chút ngã lún ra đất.

Anh tôi thấy vậy thì đỡ tôi sau đó thì sụt sịt như sợ ai nghe...

Tôi chỉ vừa ra khỏi phòng thôi là anh tôi đã hù rồi.

Tôi nhăn mặt nhăn mày méo mó hỏi:

- Sao vậy anh?

Anh tôi gãi gãi đầu, nhìn tôi hồi lâu không dám nói...

Tôi nhìn đồng hồ sốt ruột:

- Nói đi, anh hôm nay lạ vậy?
- Mà...có thể giúp anh...giúp anh...
- Anh nói lẹ đi, em giờ phải đi rồi...

Tôi chưa kịp nói xong thì anh tôi đã lật đật kéo tôi vào phòng anh tôi to nhỏ:

- Mà có thể nào giúp anh chút việc được không?
- Việc gì vậy anh?
- Kim Linh, mà biết mà phải không?

Tôi gật đầu rồi phì cười, vừa hay tôi chưa quên được cái tát yêu mà.

- Anh có bạn gái...

Lại chuyện xưa như trái đất, biết lâu rồi hai oi...

- Ba biết anh có bạn gái...
- Hà?

Tôi tự bịt miệng mình lại, tại sợ tôi hét lên. Trời ơi, chuyện động trời nha.

- Ủ, tự nhiên sáng nay ba hỏi anh về việc học, rồi việc người yêu, có gì mai khi anh nói chuyện đó với ba mà nói giúp anh tí, để anh...
- Để anh công khai yêu thương người đẹp chứ gì?

Anh tôi cười toe gật đầu:

- Ủa.
- Anh cùi thế, lần nào yêu đương cũng bị phát hiện sớm.

Chắc mọi người thấy hơi lạ về anh tôi. Ba tôi ấy à, ba đã từng nói: nhà không giàu, anh Đăng khi nào học xong thì mới được có bạn gái, không được lơ là việc học, không được bông bột mà hủy tương lai của người khác, khi nào có công việc ổn định thì mới tính đến chuyện sẽ là tương lai của ai đó.

Hài kinh niên...nghe cũng tội anh hai tôi lắm.

Chẳng là anh tôi cấp 3 có thích một bạn, không biết sao mà lực học sa sút rớt chục hạng, sau đó thì tình yêu học trò cũng không đi đến đâu cả, nên giờ anh tôi đổi chiến lược sang nghe lời ba tôi chuyên tâm học hành...

Nhưng có lẽ là giờ lỡ bị dính lưới tình của em...

Ba rất tôn trọng ý kiến của mọi người trong nhà, tôi lại là con cưng của ba, bà tôi thì siêu dễ, khi ba tôi đưa ra quy định với anh hai thì mẹ cũng ghé tai tôi nói: "Hồi đó ba con 18 tuổi đã có người yêu rồi, vậy mà giờ lại cấm anh con, lát con nói anh con cứ yêu, đừng vượt quá giới hạn là được".

Đôi khi ba mẹ trong nhà không đồng quan điểm tôi thấy cũng mệt lắm.

Nhưng mà dù gì ở nhà chỉ có 2 anh em...à khi nào biểu anh Kha nói giúp nữa chứ. Nhưng mà đó, có vậy thôi mà ngại gì không giúp nhau. Mà giúp có gì sau này ông giúp lại, cũng rất được. Ba tôi chưa ra quy định gì với tôi nhưng cũng phải phòng ngừa trước chứ...

- Để đó cho em, anh cứ yên tâm mai mua đồ hậu tạ em là được...
- Được được. Thôi để anh chở mà đi.

Tình anh em là đây sao?

- Thôi khỏi, cho em mượn chìa khóa đi...

..

Tôi treo cái áo thun tron lên, lại đi qua phía bàn ngồi xuống tiếp tục nghe điện thoại...

- Ê...ê, thật đó, mai tao online trể, có gì cứ đi chơi đi, đừng chờ mà học máu chết sớm đó...

Tôi đang nói chuyện với Nguyên Anh. Các bạn biết đó, Nguyên Anh một ngày không gặp tôi là nhớ nhưng đến hao mòn hơi thở, tim thổn thức yêu thương. Khi đang làm việc mà cũng phải “trao lời yêu thương” cho anh đỡ nhớ nà, không nghe được giọng tôi anh có mà ôm gối khóc hu hu mất.

Tôi tưởng tượng đến cảnh Nguyên Anh ôm gối khóc...ôi nhìn thương quá...

- Mai mày đi đâu?

Thấy chưa, dù hỏi với thái độ bất cần nhưng tôi vẫn cảm nhận được tình cảm chứa chan bao nhiêu yêu thương nồng thắm...

- À mai tao họp lớp cấp 2.

- ...

Sao im lặng vậy, tôi mở điện thoại ra nhìn, vẫn đang gọi mà...

- Ê...

- ...

- Ê...

- Ủ...

Ố, bị gì nữa rồi, ời thôi...

- Chú em sao vậy, nói chị nghe xem nào?

- Ở đâu vậy?

Tôi phì cười:

- Tao đang ở trên trái đất.

Tôi có thể hình dung ra gương mặt hấn ngay bây giờ đấy.

- Tao nói mai mày họp ở đâu?

- Hỏi làm gì?

- Mày xem tao là gì?

Hả? Hỏi gì không liên quan vậy?

Tôi tiếp tục trêu:

- Người đứng.

- Cho mày nói lại.

Tôi lại tiếp tục vu vơ:

- Tao xem mày là trai bao mày ạ.

- Bật chế độ video lên đi.

Thằng này lại dờ chừng rồi, đang nói ngon lành...bật lên làm gì. Tôi chẳng biết sao cũng bật lên, lấy điện thoại đặt lên bàn.

Nguyên Anh với mái tóc hơi rối nhìn tôi buồn bã...

Hấn sao thế nh?

Nhưng ngay sau đó hấn cười phá lên nói: “đưa mặt đây anh hôn cái thưởng nà!”

Tôi phải nói là giật cả mình, tay ôm trán không nói nên lời, đúng là điên có giờ giấc mà, bị nói vậy cũng vui được. Thôi hấn cũng lờ đi rồi nên tôi cũng giả vờ chu mỏ ra, ghé gần điện thoại *mơ mơ* như thật.

Xong thì 2 đứa không nói gì cũng cùng nhau cười phá lên...

Cười hơi lớn bị mẹ nhắc nhở, tôi biết lỗi suýt suýt với hấn rồi cúi xuống xem tạp chí đang để trên bàn...

Tôi lật lật mấy cuốn tạp chí thời trang, nhìn mấy anh khoe cơ bắp đẹp trai ngời ngời mà mê, ôi trai đẹp nhiều quá...

- Xem gì đó...

Tôi ngẩng đầu nhìn vào màn hình, đưa cuốn tạp chí ngang mặt mình cười toe:

- Đang ngắm trai. Xem không tao chụp gửi qua nha, xem xong đảm bảo mày mê liền.

- Xu hướng giới tính của tao vẫn bình thường... quan trọng tao vẫn đang thích mày hơn.

Tôi bấu môi tiếp tục lật...

Tôi nghe tiếng chuông gió ngoài cửa vang lên, có người vào.

- Hân ơi, ai vào phải không con? - tiếng mẹ tôi ngồi ở bàn may nói vọng ra.

Tôi vội vàng gấp cuốn tạp chí lại nói vào màn hình:

- Có anh đẹp trai vào, mày im lặng để tao tiếp anh nha. À hay tắt nhé?

- Để đó đi...

Tôi chẳng còn thời gian quan tâm, thích đề thì đề, tôi quay lưng đến gần 2 vị khách vừa vào, đi ngang qua chỗ tính tiền vớ cái kính mang vào...

Chị Kim Linh xinh đẹp xuất hiện trong tầm mắt. Ô ơ, nãy anh tôi mới nhắc đến chị ấy mà, ề ề, thật trùng hợp nha. Nói sao cũng phải cố gắng thắt chặt mối quan hệ chị em chứ, cũng phải thân với chị ấy hay người nhà chị ấy chẳng hạn... hí hí...

- Chị mua quần áo hả?

- Ô Hân, sao em lại ở đây?

Tôi nở nụ cười tươi rồi đùa đùa:

- Hi hi vợ ba em vừa thuê em làm ở đây - thấy chị ấy cười tươi đáp lại tôi liền niềm nở đến gần chị ấy - Chị với...

Vừa liếc nhìn qua phía sau chị ấy tôi liền lập tức im bật lại. Tôi nuốt ực nước bọt một cái...

Bạn Khoa ở phía sau chị Kim Linh vừa mỉm cười gật đầu với tôi...

Tôi tròn tròn mắt không biết phải phản ứng ra sao...

Có điều gì đó sai sai ở đây phải không, sao Khoa lại đi cùng chị ấy...sao có thể...

- Sao thế em? - rồi chị ấy nhìn theo hướng mắt của tôi, rồi lại mỉm cười nhìn tôi - à đây là em trai chị, hôm nay chị mới kéo được nó đi ra ngoài đó, nó cứ lằm lỉ ru rú ở nhà suốt ngày.

Tôi chẳng biết chị Linh nói gì phía sau vì đầu tôi cứ lặp đi lặp lại mấy chữ:

- Em...em trai...

Lại thêm một hộ gia đình có con cái không giống nhau rồi!!!

P/s: Giáng sinh an lành nha mọi người ^^ xin lỗi vì ra chap hơi muộn.

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mày Đâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Bí Mật...

Thời gian làm cho con người ta thay đổi rất nhiều. Tháng không gặp, bạn a5 ngày nào đã trở nên hoạt ngôn hơn, bạn ấy kể chuyện đã nói đùa nhiều hơn chút đỉnh. Vậy nên chuyện thắc mắc về bạn ấy tôi đã được giải đáp trong vui vẻ. Khoa là em chị Linh, tôi vừa mới biết, Khoa nói thật ra không biết chị quen tôi. Lúc đó tôi cũng định nói chị cậu ấy đã từng đánh yêu tôi...nhưng nghĩ một lúc thì thôi, mớ chuyện ra kể sinh nhục...

Mà cũng vì sự đến bất ngờ của 2 chị em nhà họ, sự nói năng lạnh lẽo hơn một tí của bạn nam kế bên, tôi quên mất anh bạn trai men lì chuyên đá đều vừa nói chuyện.

Lúc nhớ lại cũng hoảng hốt, giật mình đứng phắt dậy, vừa lúc bạn Khoa hỏi sao không Hân, tôi lại vô thức cười cười ngồi xuống. Tôi thật là phải cố kìm nén rằng không sao, định nghiêng mặt qua nhìn thử Nguyễn Anh đã tắt chưa, nhưng ngất nổi, mặt khách hàng chềnh ềnh đó, họ nói chuyện mà mình cứ nhìn tứ tung cũng kì. Mà lỡ họ giận, bỏ về không mua thì khổ.

Nguyễn Anh ơi, tắt đi nhé!

Cầu cho nhà hần cúp điện đi, wifi không có hần sẽ yên phận thôi.

2 chị em nhà họ Ngô vừa về, tôi ba chân bốn cẳng chạy đến cái bàn...

Cuộc gọi video đã tắt cách đây 15 phút, có mấy tin của lớp trưởng gửi đến...

"Lỡ bấm tắt rồi!..

"Này tao thấy thằng đó đứng gần mày, biểu thằng đó đứng xa mày một chút đi.."

"Ê, họ mua gì lâu vậy? Còn nhớ tao không vậy?"

"Tình cảm quá rồi đó, ngưng đi, đến trả lời tao lẹ cở"

"Này..."

"Tao bị mày lãng quên sao..."

"Anh đến đó nhé, anh muốn gặp Hân"

Đến gì mà đến không biết.

Tin cuối vừa gửi cách đây một phút, tôi gọi lại...

- Không có đến gì hết, rách việc, ở nhà đi.

- Mày bù đắp tổn thương cho tao đi.

- Còn khuya...

- Tao thấy thằng đó nhìn mày rất lâu...

- Ủa, vậy hả?

- Mày còn cả gan cười tươi với nó.

- Khi đó khóc cũng kì lắm.

- Nhưng hình như nó vẫn thích mày.

- Sao mày biết?

- Tao cái gì chẳng biết.

Tôi kéo ghế, lấy túi snack ăn, nghe hần nói. Sao tôi thích nghe hần nói xầm xầm như vậy chứ!

Kể ra thì cũng vui, có người tâm sự đêm khuya vậy cũng vui, nói ba láp ba xầm nguyên buổi tối cũng vui lắm. Tự nhiên càng ngày càng thích nói chuyện với hần kinh lên.

Chán, yêu với chả thích, thật là... tốn pin điện thoại thật mà, mới sạc đây giờ sạc tiếp.

Có ai giới thiệu pin điện thoại dùng mãi không hết không? Bán tôi nhé! Nguyên Anh và tôi cần gấp.

...

- Dạ mẹ, con đi cỡ 10 giờ con về thôi, không trễ đâu mà mẹ...

Tôi một tay với lấy cái túi, một tay cầm điện thoại bỏ vào. Mẹ tôi dưới nhà lại nói vọng lên, mẹ nói gì mà “nói 10 giờ thì 10 giờ phải có mặt ở nhà, con gái mà đi khuya lác khuya là không được nha con”. Tôi biết mà, phận làm con gái chưa một lần được đi hơn 10 rưỡi. Tôi lại là con cưng, cưng lạ lắm, khác khe về khoản đi chơi về trễ lắm.

Hôm nay “chỉ” là họp lớp ôn chuyện cũ, đi ăn uống, dư tiền thì đi karaoke. Nhiều kế hoạch vậy mà, không lẽ tại nó muốn đi nữa tôi đòi về, ôi khổ quá cơ, Hân khổ quá mà.

Còn con quỷ sứ Vy giờ này còn chưa đến nữa, hay anh ba nó chưa về nhỉ? Trời, không một cuộc gọi nhờ, không có thì để tôi mượn xe anh tôi, chán ghê giờ ông đi chơi rồi sao mượn không biết. Chán ghê, nó không đến chắc tôi ở nhà luôn quá.

Có ai như tôi không, tự đi qua đi lại trước cổng nhà mình đây này. Con chó đi qua nó còn khinh khỉnh gâu gâu chọc tức tôi kìa. Biền đi, đồ chó. Đó, nó còn đứng đó nhìn tôi trên chộc kia.

Quý sứ Vy đến đây thử xem, tôi thề danh dự trước mặt con chó này là tôi xé...xé mạnh nhé, bực mình ghê gớm. Còn con chó kia nữa, tính cách chó thật, còn đứng lại trên người. Đồ chó.

- Hi hi, tài xế đến rồi đây.

A có người đến...Tôi nhìn người trước mặt từ trên xuống dưới, lại nhìn từ dưới lên trên. Trời ạ, trai đầu mà đẹp tàn sát, bá cháy, đẹp nghiêng thùng nghiêng bờ như vậy chứ. Hình như số tôi càng ngày càng hên, ra đường là lại gặp trai đẹp. Thật ra tôi không mê trai đâu, chỉ là hơi hơi thôi. Nhưng tôi nhớ hồi đó nó nhìn không bánh như vậy đâu, chân cũng không dài như này đâu, Đúng là thời gian có thể làm thay đổi tất cả, có thể biến một bạn yếu ớt, nói trắng ra là gần bóng trở nên nam tính lên...

- Tớ đây, người năm xưa thả thính mà đặng ấy không đớp nà.

Tôi muốn đánh bốp vào đầu cho người phía trước ngưng nhớ xạo,

- Đớp đớp cái thùng xộp. Đẹp đi bạn, đặng ấy chưa từng nói thích tớ mà nha, giờ còn nói vậy.

Tôi vừa nói vừa lấy nón đeo vào. Ngày trước nó cho tôi cái kẹo, tôi chưa cho (trả) lại gì nên giờ lên con thôi, tôi nghĩ vậy. Mà thôi chẳng quan tâm, có phương tiện đi là mừng rồi. Ai biết giờ nó còn ọ ẹ nữa không, nói lớn nó lại tưởng thật, con trai giờ dễ dãi lắm.

Tính thẳng này xưa nay cũng ít khi móc mĩa tôi, giờ cũng không thay đổi về khoản này, tôi nói vậy nó chỉ cười cười chờ tôi đi, nó nói con Vy nhờ chờ tôi. Ủ Vy Vy cô nương, lát nữa gặp được mày, tao giết.

Khi tôi và thẳng bạn lướt qua bên kia đường, hình như tôi thấy bóng dáng quen quen...

....

Buổi họp lớp đã bắt đầu, quá trình ôn chuyện cũ gần như hoàn thành, món cũng đã dọn ra gần hết, chỉ chờ chín là ăn thôi. Đói thấy mẹ mà lâu quá trời ơi, nói nhiều quá nên giờ đói quá.

Tôi nhìn món ăn với đôi mắt long lanh...

- Hân có người yêu chưa Hân?

- Hả?

Tôi nhú mày nhìn qua, cái gì đây hở, hỏi làm gì chứ hở. Tôi nhìn bạn lớp phó lao động từ trên xuống dưới. Mà ấy, không lẽ...

Tôi mếu máo nửa thật nửa đùa:

- Mày hỏi tao...không lẽ mày muốn...mày định...giành người yêu tao hả? Không được nhé!

Vừa nói xong thì lũ bạn cười phá lên, thẳng lớp phó lao động nghiêng răng nghiêng lợi, đen kịt mặt lại...còn đe dọa sẽ không đèo tôi về.

Tôi lêu lêu không thèm thì nó đưa tay lên thành nắm đấm định nhứ vào trán tôi.

Tôi lại giả vờ sợ hãi né ra, đụng phải thẳng Vinh (người yêu tin đồn một thời). Bạn Vinh e hèm một cái rồi nhìn thẳng mặt bạn lớp phó háng giọng:

- Yêu đương cái gì, đừng có chọc giận vợ tương lai của tao.

Tôi vừa nghe thấy vậy mà rùng mình, vợ với chả lai. Nãy còn nói con Vy là vợ tương lai mà, lật lọng thật.

- Còn tụi em thì sao anh Vinh Sô.

Bạn Vinh trềng mắt, muốn nuốt tươi tụi nó, tụi con gái cười cười tiếp tục thách thức.

Bạn Vinh không quan tâm, đoạn quay qua nói với tôi:

- Hồi đó tao với mày cùng nhau làm chuyện ấy rồi mà, mày nhỉ?

Mặt tôi đen kịt lại. Chóá thiệt nha, chỉ có một lần vẽ tranh giúp nó để kịp nộp cô thôi, mà nó nói vậy đó. Bạn cùng bàn mà, giúp nhau là chuyện thường. Nhưng mà nó càng lớn càng xàm, tụi trong lớp lại ha hả lên “xao xuyến” về chuyện vẽ tranh ngày trước...đầu óc bậy bạ của tụi này hoạt động nhanh lắm...

Điện thoại trong túi xách nhỏ của tôi rung lên, tôi đẩy thẳng Vinh ra.

- Sao vậy mày?

À Nguyên Anh gọi, chắc nhớ tôi rồi. Hí hí.

- Sao bên cạnh bạn gái anh nhiều bạn nam vậy?

Tôi nhìn lại bên phải, lớp phó lao động ngoan hiền, nhìn qua bên trái, người yêu tin đồn một thời. Hớ, sao tôi ngồi giữa 2 thằng con trai vậy nè, tôi nhớ con Vy ngồi kế tôi mà...

Thằng Vinh vừa thấy tôi nhìn, nó liền quàng vai tôi cười cười như đúng rồi. Lập tức trong điện thoại phát ra tiếng hừ nhẹ như không, giọng nói quen thuộc của Nguyên Anh chậm rãi:

- Nói bạn kể bên cắt tay lại đi Hân.

Tôi giật mình, nhìn xung quanh, Nguyên Anh đang ở đây sao, hần biết thằng Vinh quàng vai tôi sao?

- Ngó nghiêng làm gì, hay đưa điện thoại cho bạn ấy đi, tao nói chút chuyện.

- Mày...đưa làm gì chứ, mày định nói gì mà đưa.

- À chỉ là thông báo cho bạn ấy tí việc thôi.

Nói gì nhìn ám khí vậy trời, cứ như muốn nuốt chửng bạn Vinh Sô ngày lập tức á.

Tôi quay qua bạn Vinh:

- Vinh Sô, mày cắt tay giùm tao được không, nặng muốn xiu rồi.

Tôi vừa nói vậy thì điện thoại tôi lại thấy tiếng nói: “rất tốt.” Rồi tút tút tút.

Thằng Vinh nhăn mặt nhăn mày, gằm gừ nhìn tôi nói:

- Tao không vô sinh nhé, nói Vinh Sô hoài à.

Biệt danh lâu rồi, bị tôi nói cũng chai rồi, tụi con gái cứ gắp là Sô Sô chào hỏi, sao giờ lại phản ứng vậy không biết. Con trai đạo này chán ghê.

- Con này, mày thử tao chưa mà nói, tao còn nguyên tem nhưng quyết bóc để chứng minh trong sạch nhé.

Tôi chỉ biết cười ha hả lên, thấy chưa, con trai nay dễ dãi kinh lên nhỉ? Đã vậy còn xàm. Ai nói cho tôi biết rằng tụi nó không trốn trại đi...

- Được rồi, xếp hàng đi, mấy chục năm nữa tao thử.

Xong thì tôi ha hả lên trên ngưởi.

Điện thoại tôi lại tiếp tục rung lên...

Nguyên Anh lại tiếp tục hỏi:

- Sao bạn Vinh Sô nói chuyện kì vậy, tao còn chưa nói mấy câu đó mà nó dám nói à...còn mày nữa, thử cái cái quái gì hả?

Tôi bây giờ phải nói hoang mang cực độ, rốt cục là hần ở đâu chứ, sao nghe được hả trời?

Tôi từng bước từng bước đi ra cửa quán, đẩy cửa trong tình trạng mệt mỏi. Đúng là số con rệp các bác ạ. Tôi đã bị lôi đi khỏi quán khi đồ ăn đầy ắp cả bàn, à mà có ai lôi tôi đâu, người ấy của tôi chỉ nói một câu: “Hân qua chỗ khác ngồi hoặc là Anh sẽ vào ngồi kế Hân”, đó vậy là tôi tự động đi ra luôn, xin xỏ mãi tại bạn cũng mềm lòng cho tôi đi.

Bực không thể nào bực hơn, mấy ông nhậu thường không thích đưa vợ con đi, tôi đây cũng có thích đem ai theo đâu, hân đi theo tôi mà. Biết là nhớ tôi, nhưng mà nhớ đúng nơi đúng chỗ chứ. Chán ghê, mình được người khác mến mộ cũng phiền quá cơ. Mà thật ra tôi tiếc thật đó, ít nhất Nguyễn Anh phải để cho tôi xoi hết đồ ăn chứ, đồ ăn chỉ vừa mới đưa ra thôi mà, còn chưa kịp ngửi. Tôi đang tuổi ăn tuổi lớn mà, sao lại bắt tôi nhịn chứ. Ba ơi, mẹ ơi, Nguyễn Anh cướp nguồn sống của con, hân ngồi phía sau lưng con rồi lên nghe con trò chuyện, rồi thì gọi điện cho con, xong đe dọa, bắt con “bỏ bữa”. Bất công cho con lắm ba mẹ ơi, nhìn nhau không no được ba mẹ ơi. Hân còn nói gì mà: “nếu đừng có thằng Vinh Sô, tao sẽ cố kìm lại cho mày vui với lóp một lát” Mẹ ơi, mẹ thấy không, hân nói có một lát, một lát thôi đấy. Ôi số khổ, đúng là trời không cho không ai cái gì cả, vừa cho con thấy trai đẹp giờ thì cướp đi nguồn sống của con. Đúng là giờ mới thấm được câu: đẹp trai có mãi ra cơm ăn được không? Đúng thật, không có gì ăn thật. Thờ dài cũng không làm người ta hết rầu nữa...

- Thôi, đừng xị mặt nữa, đến đây, anh thương.

Tôi bực quá đẩy hân ra...

Nhưng tay vẫn cứ bị hân nắm chặt dung dăng dung dè bước đi.

- Mày cứ phá đám tao, tao nói hôm nay tao bận mà.

- Mày không thích tao nữa à?

- Ủ, không thích nữa, không thèm thích nữa, đồ phá đám.

Nguyễn Anh hôm nay ăn phải gì ấy, không những không đá đều tôi mà còn giả vờ cúi mặt xuống, nắm chặt tay tôi hơn, đi song song tôi, sau đó còn nghiêng đầu để đầu hân đụng đầu tôi nói:

- Hay để Anh mời Hân đi ăn tối bù nhé?

Tôi mắt chợt sáng lên nhưng vẫn kiêu nhìn hân bằng nửa con mắt... mong chờ.

Hân nhéo nhẹ má tôi hề hề:

- Đi ăn chả lụi ha?

Mắt tôi rõ sáng, gần đầu lia lịa:

- Được được, đi đi.

- Hết giận đi, nói thích tao đi.

- ...

Tôi ngênh mặt không nói.

- Nói mau, nói không?

- Không đó, lêu lêu...

Tôi đưa gương mặt nham nhở ra nhìn hân rồi đi về phía trước, cóc thèm quan tâm bố con thằng nào...

Nguyễn Anh đang cuốn đầy đủ đồ và ăn ngon lành...

Thường thì khi đi ăn uống như thế này, Nguyễn Anh thường nhìn tôi ăn và nói: “Đồ ăn tao mua hình như ngon lắm thì phải, tao thấy nó được đón nhận quá Hân ơ”.

Tôi căn bản chẳng quan tâm câu nói vãn vãn của hân, gấp một miếng nhét vào miệng hân cho ngậm miệng lại, sau đó tiếp tục ăn, kể chuyện vu vơ...đôi lúc tôi thấy mình hơi không nét na...nhưng kệ, gấp hân là tôi vậy, chẳng giấu nổi bản tính...

Nhưng hôm nay các bạn thấy không, nếu như lần trước, khi đưa đầy đủ đồ trước mặt tôi, gấp cho tôi đồ này đồ nọ, nhìn tôi cười cười sau đó mới ăn, nhưng hôm nay...ừ cũng phục vụ chén đĩa tận nơi nhưng mà chưa có công đoạn “liếc mắt đưa tình” thì bạn lớp trưởng đã gấp, cuốn và xoi ngon lành. Ôi, tôi nên nói là đồ ăn làm cho con người ta mờ mắt hay nói là thấy đồ ăn thì mắt người ta sáng lên. Tôi nghĩ là ý sau dành cho tôi còn ý trước dành cho Nguyễn Anh, hẳn chả nhìn tôi cười cười như mọi hôm mà ăn liền kìa, mờ mắt nên không nhìn tôi đây mà.

- Anh..

- Sao em?

Hắn đang cuốn đồ, cuốn thứ 2 rồi, ngược lên nhìn tôi..

- Mà chưa ăn cơm trưa hả?

Giờ 7 giờ rồi, tại hắn ăn hơi nhiệt tình nên tôi nói đều vậy thôi..

Mà nhớ đến nồi lẩu lúc này, ôi nhìn ngon lắm..

- Ừ, thật ra tao chưa ăn trưa, ăn bánh mì linh tinh thôi, giờ cũng chưa ăn cơm.

Tôi muốn té ngựa. Hên là cái ghế quán này có đồ dựa không tôi chán thương sợ nữa rồi. Cái mặt như này, gầy thì cũng không gầy lắm, mập thì càng không. Định giảm cân tiết kiệm tài nguyên sao?

- Sao không ăn đi chứ.

- Nghe đồn mày đi chơi, muốn tuyệt thực cho mày thương.

Tôi đưa ra vẻ mặt muốn nói: “đừng có sến súa nữa”, hẳn hiểu ý toe toét nhìn tôi.

- Vậy sao không vào quán cơm, ăn đây sao no?

- Không sao, thôi lờ rồi, mai ăn bù cũng được. Tại ở nhà tao không có ai cả, ăn một mình buồn lắm.

Từ khi nào Nguyễn Anh nói giọng điệu hết sức bánh bèo như vậy chứ. Mà phét ghê gồm không, nhà không có ai đồ..

Tôi chẳng thèm chấp cuốn một cuốn, chấm..bỏ vào miệng, nhìn hắn.

- Không có ai ở nhà luôn à

- Từ khi chị tao theo chồng thì nhà tao vắng queo, không có ai ăn chung hết, hôm nay ba tao ở công ty có việc nên chán.

- Nguyễn Anh dạt dào cảm xúc quá, hic hic, tội lớp trưởng ghê... vậy mẹ mày đâu?

- À...mẹ tao...

- À hình như mày có em mà, nó học xa nhà hả, không về à?

Tôi vừa nói vừa chấm thêm một miếng nước chấm, cắn một miếng lại nhìn lên hắn. Mà nghĩ đến mình, nếu anh hai mà học xa nhà chắc tôi nhớ điên lên mất, không ai chọc tức sao chịu nổi đây.

Tôi lại tiếp tục vừa ăn vừa nhìn hắn. Hắn cười, cười như không. Lúc đó thật là chẳng để ý nụ cười lạ đó.

- À, em và mẹ tao không còn ở với tao nữa...

- Họ đi đâu rồi à?

Nói xong thật là tôi muốn phỉ nhổ sự vô tư của mình.

Có thể là ba mẹ Nguyễn Anh không còn sống với nhau...ôi sao tôi hỏi vô duyên như vậy chứ. Hối ngu vậy trời...

- À họ mất rồi..

Miếng bánh tráng cắn dở của tôi rơi tõm vào chén nước chấm...

Mất...

- Hà?

Tôi nuốt ực nước bọt ngược lên nhìn hắn.

Không phải chứ, sao có thể. Không phải đâu. Không lẽ việc này mà lớp tôi không biết. À mà chưa ai trong lớp nhắc về điều này...

Ảnh 3 người, ảnh 5 người trong nhà hắn, Nguyên Anh có để một album ảnh trong điện thoại ghi: mẹ và em gái yêu. Tôi đã từng thắc mắc sao phần ảnh mới của hắn chẳng có ảnh mới của họ...

Tôi tưởng chỉ là sống xa nhau, sao lại...

- Mẹ và em tao bị tai nạn giao thông...4 năm rồi, họ mất 4 năm rồi...cùng một lúc...

Tôi chưa bao giờ thấy Nguyên Anh như vậy, chưa bao giờ. Nụ cười của hắn như một nỗi đau lạ lẫm nào đó tôi chưa từng thấy. Nguyên Anh vẫn từ tốn ăn, tôi thấy hình như tôi vừa chạm vào điều gì đó không nên chạm...

Tôi không biết chúng tôi đã nói gì sau đó, chỉ nhớ rằng tôi đã kéo ghế, từ ngai đối diện sang ngồi kế bên, Nguyên Anh chỉ cười, cuốn cho tôi thêm một cuốn rồi lại tiếp tục cuốn cho mình. Tôi không dám hỏi hắn về những quá khứ buồn đó. Ai có thể ngờ rằng Nguyên Anh...tôi không thể ngờ sau gương mặt luôn nở nụ cười đó là một sự mất mát không thể nào được lấp đầy bằng một thứ gì. Khi ông tôi mất, tôi đã khóc gần như sắp chết, vậy mà Nguyên Anh, 2 người...

Chắc tôi là nhân vật hài nhất trong lịch sử loài người, hắn nhìn tôi, tôi rom róm, hắn lại vỗ vai tôi nói tôi nín đi...

Tôi đã chủ động nắm tay hắn đi ăn kem, đi dạo phố và đi về, chủ động ôm hắn vỗ về, tôi xin lỗi rồi lại tự mình nói không sao đâu, rồi lại nói nhăng nói cuội cười cười cho qua chuyện, Nguyên Anh từ đầu đến cuối đều im lặng, nhìn tôi dịu dàng.

Tôi mơ màng nói lung tung, mặt ngờ nghệch mãi đến khi tôi định vào nhà thì hắn nói:

- Thật ra tao buồn lắm.

Không biết lúc đó ai xúi dại tôi nữa, tôi đến mức long lanh hỏi:

- Tao làm gì được giờ?

- Chỉ cần đứng im thôi...

Nguyên Anh bước gần tôi cúi nhẹ, môi chạm vào môi tôi, miết nhẹ...

Tôi trợn mắt lên định đẩy ra nhưng chợt nghĩ...nụ hôn nhẹ chứa đựng nỗi buồn, hắn đang rất buồn...hai tay tôi ngưng hành động đẩy...chẳng biết làm gì tiếp theo ... tôi thình lạng như hắn nói dù tim gan tôi đang múa hát trong người rất ghê gớm.

Không khí trở nên ngọt ngào, Nguyên Anh lại cười. Tôi cũng cười, lúc đó tôi cũng chẳng kịp xin lỗi chồng tương lai, chỉ mong Nguyên Anh đừng để bụng vì tôi đã nhắc lại chuyện buồn của hắn.

Thật là lúc đó tâm trạng tôi đã có một chút xao xuyến nhưng đến khi hắn nói vọng lại từ sau cổng nhà tôi rằng:

- Mày đừng áy náy, đừng cố gắng để tao vui, tao không thích sự gượng ép đâu. À mà đừng thấy ai buồn rồi để họ hôn, không được, nhớ chưa?

Chưa hết đâu còn câu nữa:

-...nhưng mà nghĩ lại... thật ra lần sau với tao thì cứ như vậy đi, hình như hôn làm tao trở nên có sức sống hơn đó, nên mày nhớ cứ chủ động hôn tao thường xuyên, dù mày có dùng nó vì mục đích gì, tao cũng không để bụng đâu.

Tôi muốn hét lên để chửi cho hạ giận. Máu trong người muốn sôi lên. Tôi biết hắn đang dùng lời nói đùa để cho tôi biết rằng hắn ổn. Nhưng...có cần phải nói như vậy không?

Ngày qua ngày...

Cuộc sống đâu lường trước điều gì, mới bức mình khi Nguyên Anh cứ kè kè sát tôi mỗi lần đi học tin mà giờ không có hắn bên cạnh. Hôm nay Nguyên Anh xin nghỉ, thầy cũng nghỉ, người khác dạy thay. Tôi thật là buồn ơi là buồn, Nguyên Anh hứa là sẽ luôn đi học cùng tôi, vậy mà hôm nay chẳng thấy bóng dáng đâu.

Tối hôm trước, khi tôi tặng quà sinh nhật cho hắn hắn còn toe toét muốn nhảy cẫng lên mà, giờ thì chả thấy mặt mũi hắn đâu. Mà mấy bạn không biết đấy thôi, tôi quên ngày sinh nhật hắn, tôi thật cái gì cũng quên được. Hắn mặt dày nhắc nhở, tôi mặt dày nín thin. Tình thế cũng bí lắm, trong cặp tôi lúc đó chỉ có: khăn giấy, dây cột tóc, lược, đồ phụ tùng con gái, cuốn tài liệu tin và son. Tin được không khi tôi nói có, tôi nói là quà có mà, có trong túi đây này. Nói xong tôi còn ôm chặt cứng cái túi...

Mà đâm lao phải theo lao thôi, tôi cố tìm những thứ trong túi, hắn hầm hè làm tôi giật mình moi ra...cái son. Tôi nói thật nếu moi mà ra cái kia chắc tôi

nguyện đi chết vì quê luôn.

Phản ứng của Nguyên Anh ý à. Ừ sốc, hấn sốc lắm, tôi cũng sốc mà, đồ con gái, đi tặng con trai, chắc người khác nhìn vào tưởng tôi mất nhận thức.

Nhưng tôi là ai, tôi đã nói: “mua cho mày thật, mới mua thôi”

Mấy bạn không biết đâu, Nguyên Anh còn đùa theo: “Vây đó hả, sao nó hơi đẹp mày nhỉ”. Lúc đó chợt dạ lắm, son cũ, tất nhiên là hơi cũ rồi, dù là mua tuần trước. Tôi bí quá nói không suy nghĩ: “Mày thông cảm nha, son mới nhưng nhìn hơi cũ tí thôi, tao vừa thử rồi, tồ không sao đâu”.

Tưởng là nói vậy hấn sẽ bỏ qua mà cất son vào túi đưa về nhà chung, nhưng không, Nguyên Anh kéo tôi lại, mặt đối diện tôi, chậm rãi nói: “tặng tao rồi, sao lại dùng trước, tao sẽ lấy lại”

Lúc đó tôi “há” như đúng rồi, mặt nhẵn lại khó hiểu đến khi trong chớp nhoáng, Nguyên Anh cúi thấp người, môi chạm môi tôi “giành son”, tôi mới biết thế nào là đòi lại...

Ôi xấu hổ quá, mới nhỏ tí mà hôn như cái máy, ôi ngại quá...

- Các em hiểu bài hôm nay không?

- Dạ hiểu.

Giọng nói của thầy giáo và mấy em lớp 10 làm tôi bừng tỉnh, ờ, học xong rồi sao, sao mà tôi mới nhớ về Nguyên Anh tí mà đã xong, trong khi đó ngồi nghe giảng thì nó lâu lắc lâu lợ, quái thật nha. Nguyên Anh ời, Hân buồn quá...

Bước chân một mõi ra cửa lớp thấy bạn của em Kiều. Hình như Kiều Anh không đi học sao, hôm nay nhiều người nghỉ vậy? Hình như...

- Chị Hân không đến nhà anh Nguyên Anh sao...

Tôi đánh mặt qua, hỏi tôi á, mấy em bạn Kiều Anh hỏi tôi thì phải...

Nhà Nguyên Anh? Sao lại đến đó nhỉ? Tôi cười cười, lắc đầu cho qua chuyện, bước tiếp...

- Hôm nay Kiều Anh đến nhà anh ấy giúp gì đó, hình như giỗ chị ạ.

- Chỉ những người trong gia đình, họ hàng thân thuộc thôi mà ời.

- Sao Kiều Anh nó đi.

- Sao tao biết.

Giỗ sao, không lẽ...

Tôi chẳng biết gì cả...

Chỉ những người trong gia đình thôi... Tôi chẳng thể nói lời nào tiếp theo.

Kiều Anh cũng đến...

Nếu trong giờ học tôi buồn vì không có Nguyên Anh ngồi kế, còn giờ tâm trạng tôi nặng nề vì Nguyên Anh chẳng nói với tôi rằng vì sao hấn nghỉ hôm nay. Trước lúc đi học hấn nói hôm nay không đi học, tôi cũng tưởng có việc gấp, nên nghỉ, tôi không hề biết điều này...

Hình như tôi chẳng quan trọng chút nào cả, hấn chẳng nhớ sự tồn tại của tôi gì cả. Biết là vậy, biết là hôm nay hấn buồn, nhưng cũng phải nói tôi một tiếng chứ, phải một cách nào đó thể hiện rằng tôi tồn tại chứ. Sao lại vậy, thà rằng Nguyên Anh đừng nói cho ai, đừng có Kiều Anh ở đó, tôi đã không như này.

Nói một chút với tôi, khó lắm sao, gọi cho tôi nói rằng mắc việc gia đình, khó lắm sao?

Tôi buồn, chưa bao giờ tôi buồn tâm như vậy. Tự nhiên thấy hụt hẫng ghê gớm.

Tôi ngồi thụp xuống trên sân trường, ánh nắng đã yếu dần, mấy chiếc lá khô bay bay như trên ngời tôi. Mặt trời sắp lặn rồi, nhưng hiện giờ tôi đang rất không vui, chẳng buồn hấu hức đợi xem hoàng hôn hôm nay như thế nào đâu.

Trong túi tôi còn có quà muộn cho Nguyên Anh, cái áo tôi chạy đi chạy lại in chữ, lựa vải, vậy mà chẳng thấy hấn đâu. Đã vậy...

Sao phải không vui chứ, không quan tâm tôi thì tôi cũng chẳng thêm quan tâm lại nữa.

Tôi lấy tinh thần đứng phắt dậy...có vật cản trước mắt...tôi té ngã ra sau, 2 tay theo phản xạ chống xuống nền xi măng đau rất...

Tôi được đỡ đứng dậy...tôi nhìn lên...

- Nguyên Anh...

- Ủ, đi đứng kiểu gì vậy, tay đau không?

Tôi định lắc lắc đầu nói không sao nhưng khi nhớ lại chuyện đó, tôi xem như hấn không tồn tại bước đi...

Nguyên Anh kéo tôi lại. Tôi không nhìn hấn...

- Tao muốn về...

- Ủ thì giờ về, nhưng mày sao vậy?

- Không sao.

- Nhớ tao nên vậy đứng không?

Tôi chẳng còn muốn đùa gì nữa, nhìn mặt hấn tôi đã thấy không còn vui rồi...

Tôi tiếp tục bước đi...

- Giận tao sao? Về chuyện hôm nay sao...

Còn dám nói...

Đúng rồi, tao giận mày lắm, giận vì mày chẳng nói gì với tao cả, để rồi biết từ người khác, họ còn có ý khinh thường tao, nói tao chẳng là cái đinh gì trong lòng mày, đến lí do mày nghĩ tao cũng không biết...

Nhưng tôi im lặng, tôi không muốn nói.

- Tao định đi học nhưng lúc đó còn vướng chút việc phải ở nhà...hôm nay nhà tao có giỗ...

- ...

- Tao có nhắn tin nói mà, mày đọc chưa?

Tôi mở điện thoại, ừ đúng thật, có nhắn...hình như một lúc sau khi Nguyên Anh gọi tôi.

Biết là vậy nhưng tôi vẫn bực lắm, nhìn mặt hấn kia... Đúng là người ta thường nói là phải tìm hiểu mới hiểu hết được một người, tôi đây chỉ ngồi chơi không tìm thì sao hiểu được. Thôi cũng do mình vô tâm...

Sao gặp hấn rồi tôi trở nên như vậy chứ...

- ...

- Sao vẫn không nói gì?

- ...

- Ê!

Sao phải mãi buồn vu vơ như vậy chứ! Phải vui lên, Nguyên Anh có nói nhưng tôi không biết mà, không sao hết, đậu phộng quan lên Hân ơi, đẹp em Kiều qua một bên đi.

Tôi "Ủ" xem như nghe rồi.

Tưởng rằng hấn sẽ hí hửng nắm tay tôi kéo đi chứ, ai ngờ hấn nói:

- Mày biết đó, thật ra là định mời mày đến nhà...nhưng mà, mày cũng biết đó, mấy giờ trước tao không cười nổi, mà tao đẹp trai như này, mặt đẹp mà không cười mày lại kêu tao chán chớ...

Còn mặt mày bây giờ thì chán chớ khỏi nói rồi. Tôi không thể hiểu nổi độ tự sướng của con người này mà!! Mặt rõ hân thì có, đẹp quá gì không biết!

P/s: thứ lỗi vì chap muộn ời là muộn...hoi nhạt thì bỏ qua cho mình nhé!! Viết vội quá...

Chúc mừng năm mới!!!

bản tìm

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mây Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Khi Người Ta Thích Nhau

- Đừng ngêch mặt như vậy mà trong lòng âm thầm rửa anh, nói ra đi em, cho nhẹ lòng.

Tôi chỉ biết mắt lơ đãng nhìn hân...cũng biết tôi đang khen chảnh chó đó. Chưa thấy ai như Nguyên Anh, đúng thật là chưa thấy ai tự nói mình chảnh cún như vậy. Nhìn mặt thì sang chảnh lắm, mặt đồ cũng phong cách lắm, ai lại ngờ đâu chảnh này không sang mà nó còn kì dị. Tại sao lại có những con người như này tồn tại nhỉ?

Tôi nhìn hân khinh bỉ cười thêm một cái.

Hân che mắt tôi lại, bàn tay to bự có thể là chưa rửa của hân che đi tầm nhìn của tôi. Tôi lùi người ra sau thì bị bàn tay còn lại của hân chặn lại. Lại nghe hân nói nhỏ vào tai tôi:

- Nhìn tao nhiều tao ngại lắm.

Sau đó thì giục tôi đi...

Tôi chính thức nổi da gà, ngại con khỉ mốc, làm như thiếu nữ mới lớn ấy mà ngại.

Tôi bực mình lấy cái túi đang mang đưa mạnh vào người hân nói trong bực bội:

- Cầm giúp.

Dù biết là không lịch sự khi nhờ bạn trai cầm giúp túi nhưng tôi đang bực... mà Nguyên Anh chỉ cười hi hi nhòm túi rồi mang hân vào người thôi

Tôi phì cười nói khích:

- Mang vào nhìn cũng đẹp gái quá.

Hân kí đầu tôi rồi dọa mở ra ném đồ bên trong ra hết.

Tôi ra điều thách thức xem hân dám không...bỗng nhiên một tia gì đó xẹt qua đầu tôi.

Tôi vội vàng đứng thẳng kéo tay áo Nguyên Anh lại. Đợi hân quay lại tôi cúi gầm mặt xuống lí nhí.

- Anh oi...

- Gì vậy?

- Sơn Hân tặng Anh hôm trước...

Mới hé mắt nhìn lên thì lại thấy hân nháu mày. Tôi lại tiếp tục cúi gầm mặt xuống.

Tôi nghe tiếng cười khẽ như không, sau đó lại nghe được tiếng thúc giục của lớp trưởng gương mẫu.

- Đi về thôi Hân oi.

- Anh oi.

- ...

- Anh oi...

- Oi...

- Trả lại cho Hân đi, Hân mua cái khác tặng rồi nha.

Tôi nói đến đó thì mắt long lanh lắm. Tôi đang định đòi lại son mà, biết là đang què nhưng mặt dày có tiếng nên cũng không làm tôi bỡ ngỡ lắm.

Son lại cho con trai cầm uống lắm, hưởng gì tôi rất thích nó, mẹ tôi mới tặng tôi mà.

Nguyên Anh lập tức kí nhẹ đầu tôi thêm một cái cười cười:

- Biết ngay mày tặng bữa mà.

Tôi cười trừ. Chứ tôi có khùng đâu tặng con trai mấy thứ đó. Tôi có thể điên nhưng cũng biết tiếc nhé.

- Nhưng tao lỡ không muốn trả rồi, tính sao đây.

Gi chứ?

- Này! Mày giữ để tô mỗi tối trước khi đi ngủ à?

- Ủa. Ý kiến hay nha.

- Đồ điên. Biến thái vừa thôi.

Hắn chẳng chờ tôi đi, hếch mặt tận trời bước nhanh về phía trước.

Tôi chạy theo.

- Ê!

- ...

- Anh à...

Nguyên Anh đột nhiên quay lại làm tôi đâm sầm vào hắn, gương mặt nham nhở đó lại được dịp khiêu khích sự kiên nhẫn của tôi... hai mắt tôi tròn lên, nắm chặt tay...nhưng sau đó vì sự an toàn của đồ chưa đòi được...

- Hắn sẽ đền Anh cái khác mà.

Nguyên Anh vẫn đang đứng đưng lăm..

Tôi mở túi đang được hắn mang lôi ra cái áo tôi lặn lội đường xa tận hàng vạn dặm đặt in gờ lên trước mặt hắn.

Nguyên Anh lúc đầu thì toé toét kéo đầu tôi hôn chụt một cái như cha hôn con nhưng sau đó lại mặt bặm lại, nhìn áo tôi với vẻ mặt khác lạ.

Tôi sợ sệt nhìn mặt hắn lấp bắp:

- Sao vậy? Không...không thích hả?

- Không phải...

Tôi thở phào, tưởng không thích...tôi có mà đập vào mặt bắt ép phải thích bây giờ. Dám không thích bà xé xác nhé, tôi được cái thích đánh nhau thôi chứ không có gì đâu.

- Lần sau đừng như vậy, không cần phải mua bù gì đâu...nhớ chưa?

- Sao đâu, chỗ đó cũng gần mà, lo lắng tao đi đường chứ gì? Biết rồi hi hi, không sao đâu nhé, Hắn chạy xe cẩn thận mà.

- Mày có biết là chạy cẩn thận cũng bị tông không?

- Mày nói nhìn nghiêm trọng vậy? Làm như mày bị rồi ấy.

- Ồ, mất luôn buổi thi chuyển cấp, cũng hơi không nghiêm trọng lắm đâu. Lần sau không có bù biết gì nữa nghe chưa?

- Hả?

Vấn đề thắc mắc bao lâu...gi chứ, sao lại mất buổi thi chuyển cấp? Vì bị gì khi đi thi sao? Hắn nói quái gì vậy nhỉ?

Tôi hỏi dồn dập:

- Sao vậy, kẻ tao nghe đi, mày bị gì mà không đi thi được hả?

Nguyên Anh mới đầu không chịu kể đâu, nói gì mà sợ quê sợ què lắm, kể lại nhục lắm. Hồi trẻ trâu đó kể làm gì, nhất định không chịu khai.

Tôi vì muốn thỏa mãn được tính tò mò, an ủi không sao đâu hết cả nước miếng, gây cả lười hần mới chịu nói được một câu.

- Ngày thi đầu tiên trên đường bị tai nạn, hơi tiếc nhưng năm sau thi lại...cũng không lâu lắm.

- Mà vui tánh quá đi, cả một quá trình ôn luyện, đúng là mất để dưới mông mà.

- Dưới mông này.

Nguyên Anh kẹp cổ tôi chặt cứng dần mặt. Tôi đạp vào chân hần chạy lên phía trước.

Tôi lùi lại phía trước mặt hần cười cợt đùa:

- Ai thì không nói còn mày chắc do ăn ở đó, đi học ức hiếp bạn bè không chịu gì?

Nguyên Anh ngắt mũi tôi một cái rồi dắt xe ra cổng.

Sau đó không biết bức bối gì mà đang chạy song song với tôi đột nhiên thờ dài:

- Cũng hơi tiếc, ôn biết bao nhiêu mà lại phải bỏ thi. Năm sau thi lại tao không ôn gì luôn, xem là tách phần văn học.

Ồ. Vậy là rõ rồi, tôi biết vì sao Nguyên Anh xinh đẹp đi đường bị như vậy rồi, cái mặt lúc nào cũng nghênh nghênh, đi đường thì suy nghĩ lung tung, hứng lên hú một câu như thế là biết rồi. Học với mấy em lớp dưới là đáng rồi đó, trở thành bạn cùng trang lứa với tôi - vốn dĩ lúc trước gọi mình là anh là chuẩn rồi đó.

Nhưng bên đó đang dạt dào quá, tôi cũng không nở phũ.

- Tiếc gì nữa, giờ học muộn có tí mà hot hòn hột khỏi nói rồi, học siêu khỏi nói rồi.

- Được học chung với Hân nữa nhỉ?

Vấn đề này có vẻ hay nha, vậy nên tôi toe toét:

- Hân cũng định nói vậy đó, hê hê.

Chúng tôi tung tăng kéo nhau đi khắp nơi chơi. Tôi còn mua hần bánh kem nhỏ cho hần thổi nến chơi nữa kìa.

Nguyên Anh lúc đầu không chịu đâu, biểu kì lắm, bánh bèo gì đâu nhưng vì tôi đe dọa nên hần cũng ồng ẻo thổi phù liên một phát. Cái động tác thổi còn như bờ ngỡ lắm ý... thiếu điều là sực sực cảm động thôi.

Tôi ngửa cả mặt nhìn mặt hần hỏi:

- Cả chục năm chưa thổi nến hả mày?

Nguyên Anh im lặng mấy giây rồi bật cười:

- Mày phán chuẩn quá Hân à.

Lúc đó tôi không hiểu nên tôi chỉ cười mà đánh nhẹ vào lưng hần đùa đùa biểu mày điên quá.

Sau đó, đúng thật là sau đó rất lâu, một lần nói chuyện với chị hần khi ghé nhà thầy chơi. Khi chúng tôi đã trưởng thành rồi, khi tôi và hần đã có tình huynh muội được mấy năm rồi thì tôi mới biết và hiểu câu hần nói lỡ xảy ra chuyện gì là như nào, hiểu được sự vụng về khi cầm cái bánh kem là như nào.

Tôi nghĩ tình cảnh hần gặp chỉ có trong những bộ phim tình cảm đầm nước mắt...vì là nguyên nhân làm nhiều người bị thương nó đau lắm.

Nguyên Anh luôn dùng nụ cười để che lấp nó ngàn ấy năm, sau đó chưa một lần nghĩ đến ngày sinh của mình. Tôi chưa từng hỏi, tôi không hỏi...điều đó, vì tôi biết, hần không muốn nhắc lại đâu rằng sau ngày mẹ và em gái hần mất, hần chưa từng tổ chức sinh nhật. Chỉ vì một món quà bù, cướp mất cả 2 người thân khỏi hần.

Thật sự ở độ tuổi chưa lớn hần này tôi chưa hiểu hết về Nguyên Anh, tôi chưa biết thật sự hần thích gì, sở thích thường ngày, những món ăn hay đại loại việc hay làm khi buồn. Bạn tôi nói tôi vô tâm lắm, nó còn nói tôi với Nguyên Anh khi nói chuyện với nhau thường nói gì mà không biết quái gì về nhà cửa con cái người ta. Ngẫm nghĩ lại thấy đúng thật, khi tuổi còn con nít này, ngoài việc biết Nguyên Anh thích thổi sáo, thích được làm anh, thích đá đều tôi...thay cơm thì những sở thích khác tôi không rõ. Tôi không biết là mỗi lần chúng tôi nói chuyện gì mà lăm lăm như vậy nữa, chỉ nhớ là chỉ một nhãn dán thôi cũng đủ là một đề tài để nói rồi.

Cái tuổi mộng mơ này thật là có lúc tôi cũng vô tư hỏi thăm:

- Nguyên Anh ơi, nói Hân nghe sở thích của mình đi nào!

Và hân trả lời như này:

- Tao đều show hết ra cho thấy rồi mà. Mà nghĩ tao như nào thì là như vậy đó, tao không thích đánh bóng tên tuổi cho lắm.

Thái độ lúc đó của hân thật sự là...kênh lắm, kiêu lắm, dễ đập lắm.

Tôi lúc đó đơ lắm, mặt ngu lắm, và quan trọng là muốn đánh nhau lắm.

Cứ như mình ở sơ bít ý, thái độ không thể nào chấp nhận được. Đánh bóng với chả đánh mờ.

Đôi lúc cũng tự nhủ: do yêu vào là vậy sao?

Tâm tư người đang yêu khác người không yêu là như nào? Những cuốn tiểu thuyết tôi đọc chắc cũng chỉ giúp tôi một phần để trả lời câu hỏi này thôi, vì giờ tôi đã biết câu trả lời rồi. Theo tôi đó là cảm giác nhớ nhung dù mới gặp cách đây vài phút, nhắn tin muốn nát bàn phím cũng không hết chuyện. Hay là cần nhân khi bị nhắc nhở, rồi đe dọa tắt máy, off truyện đi ngủ để không thành bộ xương di động, mất lôm vào trong.

Hay là những lúc tôi lên con ăn uống là lại bấm phím gọi Cướp Họ than: “tao no quá mày ơi, rủ tao đi xả no bằng việc đập đồ ăn vào miệng tao đi”. Lần nào nói vậy là đều được ai đó gọi đến cho đi...ngang qua các quán ăn nghỉ ngơi mùi thơm...rồi về. Tôi nói: “sao phù với tao vậy?” Nguyên Anh dừng dừng: “tao sợ làm mày tổn thương lắm, đập đồ ăn vào mặt thì tội bạn gái anh lắm”. Tôi gào thét muốn được tổn thương thì Nguyên Anh những lúc đó chỉ véo má tôi彪 hăm.

Nói vậy thôi nhưng đến khi tôi bị gào thét đòi chia chân thì hân cười hề hề kéo từ trong ba lô mấy cái túi snack ăn đỡ ghìen, hay mấy cái kẹo mút xinh xinh, hôm thì chạy đi mua hân mấy cái bánh cuốn nhét vào hộc tôi. Có hôm Nguyên Anh còn tỏ vẻ thẹn thùng đan tay, còn nhắm nghiền mắt nói: “Tao còn mỗi tấm thân này thôi, không có gì nữa hết”. Phải nói là lúc đó tôi đã cười không biết trời trăng mây gió, xong tôi hỏi “rồi sao?” Hân còn nói: “Chỉ thông báo cho mày biết thôi đó mà”. Phải nói là lầy lắm trời ơi.

Có người thương là cảm giác có gì vui cũng muốn khoe với nhau. Có hôm Nguyên Anh bảo:

- Hôm nay anh vừa được gái khen đẹp trai em ơi.

Đó chưa là gì, thương nhau là khi tôi phải khích lại một câu:

- Hôm qua có anh trường Hutech còn nói em dễ thương, đề nghị em làm bạn gái, em còn do dự chưa trả lời.

Mà mặt cười nhất là khi Nguyên Anh vắn tỏ vẻ bình thản:

- Anh đó tên gì em nhỉ?

- Tên Quân, nick face là Quân Tattoo, hỏi làm gì vậy anh?

- À chỉ là định dạo chơi trang cá nhân tí thôi, xem mặt như nào mà tại sao là mù quáng đến vậy. Xem tình hình còn thuê người hack luôn nick để giải thoát anh ấy khỏi em.

- Anh nhìn vậy mà cũng có bản lĩnh quá đi.

- Em còn phải nói.

Thương nhau là khi nhìn mặt nhau là tôi muốn sùng máu muốn bóp cổ nhau. Có khi thích nhau đến độ muốn nổi điên lên, muốn cẩu xé nhau lên.

Nguyên Anh nói: “Hân dạo này gái tính ghê nhỉ, ghê một tí Anh xem nào.”

Tôi đáp lại: “Anh dạo này cũng gái tính quá đi, đang góp tiền sang Thái hả?”

Ba tôi nói đừng yêu ở tuổi này, anh tôi cũng đồng tình nói mấy đứa 17 18 tuổi dở hơi lắm, phải chín chắn như anh mới tốt.

Dù thật là hân có hay dở hơi gọi điện彪 tôi ra gặp, lại ôm cái cho vui rồi lại đi tung tăng về nhà, nhưng không sao cả.

Dù hân có hôm hủ tôi ra ban công nhìn xuống, xong Ahilhi vẫy tay tạm biệt rồi lại không nói không rằng về nhà thẳng...đúng là điên máu thật nhưng tôi đôi lúc cũng thấy vậy rất vui. Hạnh phúc khi có một con người làm ta luôn cười mà không cần nhiều thứ thật đặc biệt, như vậy thôi...

Tương lai, không biết có cần phải...đưa hân vào trại tâm thần không nhưng tôi sẽ để nó tự đến theo cách của nó, tôi chỉ việc trân trọng hiện tại thôi chứ nhỉ?

...

Thấm thoát 2 tháng học tin cũng gần hết, ngày thi cho vui đến gần. Nguyên Anh dạo này cũng lo lắng ghê lắm...nghỉ học suốt thôi.

Nguyên Anh lớn hơn tôi một tuổi, đôi lúc cũng quên bèn đi mất. Lứa tuổi tôi chỉ mong sinh ra vào những tháng đầu năm để mau đủ tuổi để trưởng thành...

Nói cho vui chứ hôm nay Nguyên Anh đi học bằng lái rồi, hẳn nói để sau này để đèo con đi học. Lí do cũng vô tư thấy gớm lắm. Tôi hỏi là nhắm lấy được vợ không? Nguyên Anh còn tỉnh queo đăm chiêu, một tay sờ cằm, một tay lại đưa qua khoác vai tôi:

- Sợ quá Hân ơi, không biết lấy được không nữa.

Tôi cũng đồng cảm an ủi lại:

- Cũng sợ chả ai lấy thẳng điên như mày đâu. Có gì tao sẽ đăng kí cho mày chơi “Bạn muốn hẹn hò”, hết sợ chưa?

Nguyên Anh lại mím môi cười cười xoa nhẹ đầu tôi rồi hứa theo:

- Hân tốt quá, Anh biết lấy gì đền đáp lại Hân đây, cho Hân mượn tạm người Anh ôm phật cho đỡ nghiền này.

Bạn lớp trưởng ấy à? Càng ngày càng xàm lắm.

.

.

- Các em làm 2 bài tập trong tài liệu, làm xong mới được về, tí nữa thầy sẽ đến kiểm tra từng bạn.

Quá dễ, bình thường đối với Hân, sau bao nhiêu này được bạn lớp trưởng đào tạo, kèm cặp, Hân đã giỏi lên rất nhiều rồi.

- Mấy đứa làm nghiêm túc, cố gắng tự mình làm nhé.

Chắc là sắp thi nên thầy ráo riết vậy thôi, thầy muốn chúng tôi đều đạt loại giỏi mà. 2 tháng học, cũng có cái hay của nó, ngoài việc được đi học chung với Nguyên Anh thì tôi còn được mở mang thêm nhiều kiến thức. Kiến thức tin học thì không nói làm gì, kiến thức về nhìn người ý, ai mặt dày là tôi biết ngay.

Hôm nay không có Nguyên Anh nên cũng chẳng nghe tiếng eo éo: “Anh Nguyên Anh ơi, cho em hỏi...”

Có hôm tôi cũng bức mình mỉm cười nhìn em nó rồi nói với thầy khi thầy vừa đi ngang qua chỗ tôi: “thầy ơi, em kia không hiểu kia thầy, giảng lại cho nó đi thầy...”

Nhiều lúc tôi lại thấy mình càng ngày càng hoàn thiện tính cách, ngoài việc “tinh tế” biết có người lăm le chiếm đoạt người yêu tôi, và ngoài việc càng ngày càng ghê thấy rõ thì hình như cách tôi nói chuyện với người có ý đồ với người tôi thích càng sắc bén hơn. Hôm trước tôi vừa nói một câu với em nó thôi, câu đó tôi thấy cũng bình thường à, vậy mà em nó tím tái mặt mày lườm liếc tôi ghê lắm. À tôi nói là: “Bài này dễ ghê gớm luôn trời ơi, phải mất nhận thức và ngu lắm mới hỏi lại Kiều Anh nhỉ?”

Em nó liền lập tức không “mất nhận thức” mà anh ới, anh ới nữa.

Ai trên đời mà không sợ, thật là đôi lúc cũng lo lắng cơ, sợ một ngày em nó đứng phắt dậy nói: “chị đang thích hôn phu của tôi đó.”

Ba đồ ma, Nguyên Anh còn kí đầu tôi bảo tôi hâm, xem phim lắm đi rồi nhiễm, thích có hôn phu từ nhỏ lắm à?

- Hân, làm bài đi em.

Thầy vừa đi ngang gõ nhẹ vào bán máy tính của tôi, tôi giật mình cười khì khì. Thầy lại nhìn vào màn hình tôi đang làm...

- Làm đến bài 2 rồi hả, hôm nay không có Nguyên Anh nhìn siêng ta.

- Bộ đồ giờ em lười lắm hả thầy.

- Hình như vậy.

- Thầy!!

- Thôi giỏi quá rồi thì qua đây giúp thầy tí việc, lát về làm tiếp.

Áp bức. Đúng là áp bức mà. Bao nhiêu người không sai đi sai tôi.

Tôi lúi thúi lưu bài rồi để đó, một mình đi theo thầy vào phòng hồ sơ.

- Trong đồng hồ này tìm giúp thầy tên người em hay hát chung nhé! Thầy lấy ra đây mà chưa có thời gian tìm.

- Dạ?

Tôi ngờ ngài chưa hiểu gì. Người hát chung?

Đứa nào? Thăng nào, con nào?

- Thầy đã tìm giúp em chưa thầy?

Tiếng ngoài cửa vọng vào, tôi đưa mắt nhìn ra.

À anh Minh, bạn song ca của Hân...một thôi. À thì ra thầy nói người này.

Anh nay khác quá, xa trường cái nhìn...đen hắc ra, có điều nhìn cũng có thiện cảm hơn chút, ít nhất là hôm tổng kết đến giờ.

Nói chung là tôi với anh Minh đó dù bằng mặt không bằng lòng nhưng cũng không đến độ chán ghét gì nhau lắm. Đã vậy giờ anh ấy đâu còn ở trường nữa, tương lai cũng sẽ không hát hò gì với nhau nữa, nên nói chuyện cũng như anh em thân thiết lâu năm, tay bắt mặt mừng cười lên cười xuống. Anh Minh đó còn không biết thật hay đùa nói: “Muốn đứng hát trên sân khấu với em quá”. Thiếu điều là tôi xì mặt lắc đầu không chịu thôi chứ mặt tôi mếu thấy rõ rồi.

Do đến khu rẽ nên tôi cũng chỉ cười cười cho là anh ấy nói đùa mà vui vẻ vào lớp. Mà tự nhiên thầm nghĩ: mình nổi tiếng ghê gớm, ai cũng biết mình...giờ còn đòi về hát chung nữa chứ. Hí hí.

Vừa vào phòng là thấy không khí khác hẳn ra. Máy em phía kia thì chăm chú làm bài lắm. Máy em kế tôi thì say sưa như chưa từng được say sưa. Mới đi có chút phút thôi mà, lớp có vẻ lạ.

Khó hiểu. Nhớ tôi đến vậy sao?

Thôi kệ, làm tiếp.

Ồ...đâu rồi, bài tôi đâu rồi? Đi đâu rồi nhỉ? Tôi nhớ là lưu rồi mà ta, sao giờ mở ra không thấy gì hết. Ồ, sao lại...

Để nhớ lại xem. Tôi chính xác là lưu rồi, nếu không lúc thầy gọi tôi đi thì lúc trước đó cũng có lưu, 5 phút tôi bấm lưu một lần mà. Không lẽ có ma...mẹ ời.

Ồ...mà hay, chẳng lẽ...

Máy con bé kia. Tôi nhìn qua tụi Kiều Anh đang ngồi kế chỗ tôi.

Không phải đâu, tụi này đâu rảnh rồi chơi trò vui tính vậy đâu...

- Xong chưa các em, ai xong thì nói thầy, ai chưa xong ở lại làm tiếp, sắp thi cử đến nơi rồi.

- Dạ.

Cả phòng dạ ran rầm, còn tôi muốn toát mồ hôi lạnh. À không, nóng lạnh lẫn lộn rồi chứ, tại tức quá mà.

Thầy còn lăm le biểu tôi phải làm hết không được bỏ.

Giờ trễ rồi, bắt tôi làm lại hả trời, bực mình ghê gớm. Nguyên Anh ời, đến đây mà xem, anh rẻ mảy vong ân với tao.

- Có tí vậy cũng dễ mất.

Tiếng nói kia phát ra từ phía bên cạnh. Tự nhiên tôi nhột, quay ngoắt qua...

- Một ghê, tao nhớ tao vừa bỏ ở đây mà ta.

À thì ra tụi này tìm đồ, tưởng nói tôi chứ. Hời...

Tôi tiếp tục gõ máy.

- Mày tìm lại xem, mới thấy đây mà.

Nghe tụi này nói mà nhưc cả đầu, có tí đồ cũng làm mất. Để quái gì trong cặp rồi kêu mất. Tôi chẳng thèm quan tâm tiếp tục gõ, tôi đây lưu bài còn bị mất đây nà, gõ cho xong mà về chứ, không xong thì xin thầy cho về chứ sao giờ. Chán đời quá.

- Chị Hân ời, chị có thấy cái USB em để chỗ bàn không chị?

Gi chứ? Hỏi tôi á? Tôi quay qua:

- À chị không thấy.

Tôi chỉ vừa nhìn nó một cái rồi nói luôn. Tôi còn phải lo làm hết bài tập đây này, về cơm nước ngủ nghỉ. Mà thật là tôi có biết gì đâu.

- Không biết tao để đâu rồi.

- Chị ơi chị thử tìm giúp em...

Lại gọi tôi nữa kìa.

- Chị đang bận tí em ơi...

- Chị tìm giúp em tí thôi chị.

Đang làm nhanh bài tập mà tụi này cứ gọi tôi. Đúng thật là không hay khi người ta hỏi giúp đỡ mà mình không giúp, nhưng tôi giờ còn gấp hơn nó... thật là tôi không biết mà. Sao tụi này không nhờ những bạn làm xong rồi chứ, sao cứ phải là tôi.

- Chị không thấy đâu, giờ chị đang bận lắm có gì chị làm xong chị sẽ tìm giúp cho...

- Đây này, dưới chân chị Hân đây này.

Hả?

Tôi nhìn lại, đúng là dưới chân mình thật. Sao nó lại...rớt có duyên như vậy chứ?

- Làm tao tìm nãy giờ à, sao rớt ở đây mà tao không biết nhỉ?

Đúng là mấy đứa chưa tìm đã hết.

- Dưới chân chị vậy mà tụi em nói tìm thử cũng không tìm. Chị khinh người vừa thôi chứ.

Tự nhiên trong phòng vang lên một câu nói và tất cả mọi người hình như đang dồn ánh mắt vào tôi.

Chuyện gì đây hả?

Mà gì? Khinh người hả? Tôi á?

Tôi đưa tầm mắt nhìn 3 gương mặt ấy.

Một đứa đang nhếch mép khinh khỉnh nói tôi khinh người, một đứa đánh nhẹ tay bạn thôi đi, còn một đứa nữa, em Kiều Anh, vở vai em bị rớt đồ dưới chân tôi bảo:

- Thông cảm đi mày, người ta mắt không tốt lắm.

Rồi một đứa lại đưa miệng vào chen ngang:

- Nhìn thử cũng không được à? Cũng đâu đến nỗi mù.

Mấy cái đứa này, hôm nay nhìn lộng hành ghê nhỉ? Vỗ tay, hoan hô cho tinh thần của ba đứa. Gây chiến rất trực diện.

Tụi nó cứ to nhỏ về cái USB. Cứ như mỗi đứa một vai diễn vậy.

Biết là nó đang nói với nhau, nhưng mà có cần như thế nói vào mặt tôi vậy không?

Tôi không biết bộ dạng tôi lúc này là như nào nữa. Bị người khác nói móc khi mình chẳng đụng quai gì đến một cộng lõng chân của họ cả, đúng là hơi bức thật. Chỉ việc không nhìn dưới chân mình, không tìm giúp thì bị nói khinh người.

Nực cười, quá là nực cười.

Xin phép cho tôi cười nhé.

Không nhặt đồ giúp? Tình huống này mới mẻ quá!

- Xin lỗi em nhé! Chị không để ý nó rớt dưới chân chị.

Tôi cố nói nhẹ nhàng cho qua chuyện, tôi chẳng thích dính vào mấy em này đâu.

Em bị mất đồ kêu không sao đâu chị. 2 em còn lại vẫn tiếp tục lờm tôi ra mặt. Một em lại tiếp tục:

- Không để ý hay không muốn giúp không biết.

Trời ơi mấy cái đứa này, chuyện bé thôi mà, làm quá rồi đó.

Đã vậy thì...

Tôi tươi cười:

- Thông cảm cho chị nha. Chị hơi vô tâm tí. Thông cảm nhé, chị đang đánh lại bài để thầy chấm nên không thấy, em không biết chứ đứa chó rảnh tay nào đó xóa mất bài chị rồi.

Tôi nhấn mạnh từ “đứa chó” một cách tự nhiên và vui vẻ.

Em Kiều tròn mắt.

Em kia níu tay em ấy lại như sợ em ấy xông lên. Tôi nghĩ vậy.

Tôi nhìn thấy mà muốn bật cười.

- Chị thật sự bức mình lắm, cái chị làm suốt buổi, không biết sao nó mất vui tính ghê lắm, nãy tui em thấy ai đụng vào bàn máy chị ngồi không?

- Tui em không thấy, không thấy ai hết.

- Ờ, mắt mấy em cũng đâu bị mù đâu, ngồi kế bên mà không thấy ai thì chắc do chị xui.

Tôi không nhớ sau đó sao nữa, chỉ biết là mấy đứa kia “trù ối” nhìn tôi như tôi là một con người không thuộc thế giới của tui nó. Tui nó được thầy chấm bài xong ngoắt mông đi về.

Nào nê là vậy, tôi liền gọi điện cho Nguyên Anh mếu máo mách tui kia ức hiếp tôi.

Nguyên Anh còn cười hề hề an ủi: “Mai tao xử cho, đứa nào?”

Tôi hùng hốt: “Kiều Anh và 2 đứa bạn của nó đó.”

Nguyên Anh còn giả vờ tỏ vẻ giận dữ: “tui này thật, không dạy là không nên người mà.”

Đó mách tí vậy thôi mà nhẹ hết cả người bức tức cũng theo lời xàm xàm đó mà cũng dần quên.

Nhưng mà xui xẻo với việc bị ghét nó thường tác động qua lại lẫn nhau ghê lắm. Tôi bị ghét, bị người ta nói khinh người, bị xóa bài không dấu tích.

Và hôm nay đây, chìa khóa quên ở xe, vào học có 5 phút giật mình chạy ra lấy cũng không thấy đâu. Thế là quái gì?

Đã vậy vào lại lớp thì bị người khác cười khinh.

Ra về tôi đã tìm khắp nơi, xung quanh cũng không có, gần đó cũng không có. Nguyên Anh lại không có ở đây, gọi thì lại không bắt máy, tôi chẳng biết làm sao cả. Không quen ai, cho nên cũng chẳng dám nhờ.

- Chị sao vậy chị?

Mấy con bé này lại đến nữa rồi.

- À chị bị mất chìa khóa.

- Vậy chị ở lại tìm nhé, tui em về trước nha.

Đó thái độ vậy đó, mấy đứa này cư xử cứ như mấy đứa cấp 1 vậy, mà không, mấy em cấp 1 nay còn người lớn hơn mấy em này.

Còn cách gọi điện cho anh hai lấy chìa khóa dự phòng giúp, ba mẹ đi đám cưới xa rồi, không nhờ được.

Tôi lúi thúi dắt xe vào phòng chú Trung bảo vệ gửi, lát anh đến chạy về.

Đi bộ. Thôi kệ, đi tập thể dục buổi chiều cho mau cao cũng được. Mà có cao không ta? Nghĩ quá.

2 cây số, đi bộ nó xa lắm bà con ơi.

- Hân..

Giọng nam từ đằng sau gọi Hân, hình như tên Hân. Tôi quay lại...bạn Khoa ngừng xe nhìn tôi..

- Hân đi đâu vậy, sao lại đi bộ?

Sau mấy phút hỏi thăm tình hình, mấy phút đắn đo, gọi lại cho Nguyên Anh mấy cuộc cũng không được tôi quyết định ngồi ké xe Khoa về nhà...một quyết định không biết có sáng suốt không nữa.

- Hôm nay Hân đi học một mình hả?

Tôi giật mình nhìn lại há một cái rồi rồi cũng ngơ ngơ nói lại.

- Ủ, Hân đi một mình.

- Sao không đi nhờ xe ai mà lại đi bộ vậy?

- À không phải, do Hân bị mất chìa khóa xe...nên gửi xe ở chú bảo vệ rồi.

- Sao Hân không gọi cho ai đó hay nhờ ai đó về lấy chìa khóa...

- À tại anh Hân không có ở nhà...

- Nếu lần sau không gọi được cho ai nhớ gọi Khoa nhé...sự lựa chọn cuối nhưng rất hữu ích nha.

Tôi phì cười định đùa lại một câu thì giật mình nhìn phía trước. Nguyên Anh...Nguyên Anh chạy ở phía bên kia đường, nhìn tôi...thấy tôi chạy vụt qua...

Tôi ngoái đầu lại nhìn...Nguyên Anh đã dừng xe, đầu vẫn nhìn về phía tôi.

Tôi tim đập mạnh như thể mình đã gây ra lỗi lầm gì vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho hân.

Hình như hân cũng vừa móc điện thoại ra hay sao mà nghe máy rất nhanh...

- Định đi đâu vậy?

Tôi trả lời:

- Đang về nhà.

Nguyên Anh nhẹ nhàng tình cảm đáp lại:

- Nói bạn phía trước có gì đứng lại chờ tao đến rồi hân đi nhé, có điều tâm sự với bạn ấy...một chút.

Tôi sờn tóc gáy...

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mây Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Hẹn Nhau Tương Lai

- Nguyên...Nguyên Anh...

- Có làm gì mây đâu mà lắp ghê vậy, chỉ nói là bạn phía trước mây đừng về vội thôi mà.

- Định nói gì mà lại...

Tôi lại chẳng dám nói to sợ bạn Khoa nghe được. Mà tôi nghĩ là bạn ấy nghe hết rồi...

- À mà nói như này...

Tôi đang cố lắng tai nghe...

Và sau đó là mấp máy môi trong vô thức...

- Khoa, bạn trai Hân muốn gặp Khoa nói chuyện một chút, Khoa lát đừng về vội nha.

Lắp lại lời hân xong tôi muốn tự vả miệng mình, trời ơi trai bạn gì đây không biết.

- À...được, bây giờ sao?

Bạn Khoa đang lái hỏi tôi lại...

Tôi lơ ngơ trả lời:

- Ủ...Nguyễn Anh sẽ đến bây giờ...

Vừa nói đến đó cũng đến nhà tôi, tôi xuống xe rồi nhưng chẳng biết nói gì với bạn ấy hết. Khoa cũng không nói gì tôi mà im lặng đứng đó.

Tôi cúi mặt khi thấy Nguyễn Anh đang dần dần chạy đến nhà tôi.

Mà nghĩ cũng thấy lạ, sao tôi phải cúi đầu như có lỗi như vậy chứ? Tôi có làm sai gì đâu, chỉ là đi nhờ xe thôi mà. Đúng thật là đi nhờ một bạn nam thì cũng không hay nhưng giờ biết sao đây, tôi đâu có biết đâu.

Nguyễn Anh ơi, sao mày không nghĩ là tao đang nhờ một bạn nữ chứ, sẽ đỡ rách việc hơn mà.

Nguyễn Anh dựng xe ở gần đó. Đến trước mặt tôi xoa cái đầu rối xù vì gió chiều của tôi rồi nói:

- Thôi mày vào nhà đi, tối tao đèo đi chơi.

- Hờ?

- Vào đi.

- Nhưng...

Tôi ngơ ngác nhìn Khoa rồi nhìn Nguyễn Anh, thật là tôi chẳng biết phản ứng ra sao nữa. Đuối tôi trắng trợn vậy sao? Không có gì nói với tôi sao? Tôi không cần phải trắng trối gì sao?

Tôi đưa gương mặt khó hiểu nhìn hân mong sao hân có thể thức tỉnh nói câu nào đó có lý cho tôi khỏi hoang mang...

Nguyễn Anh đang dùng ánh mắt đuối tôi, lông mày hân nhíu lại...tôi cười cười gạt đầu rồi cảm ơn Khoa xong đi vào nhà.

Khi đi còn cố nán lại nhòm tiếp thì bị Nguyễn Anh vẫy tay nói vào đi. Tôi ngậm ngùi mở cổng rồi vào trong.

Ồi thôi đừng ôm nhau nhé, đừng phản bội Hân nhé Nguyễn Anh ơi. Sợ lắm khi sau mấy phút nói chuyện, Nguyễn Anh nhắn tin cho tôi bảo: “Tình yêu đã hết, người Anh thích là Khoa, xin lỗi Hân.” là tôi đập đầu vào gối chết nhé. Ồi thôi 2 bạn mà đến với nhau coi như là tôi trắng tay còn gì. Tôi đâu có đẹp trai bằng Khoa, bất lực quá.

Hời, thật là không biết Nguyễn Anh có giận tôi không nữa...chắc nay tôi chừa quá, không dám đi nhờ bạn nam nào luôn quá...

Sao này giờ hân vẫn chưa nói gì với tôi nhỉ, nói cũng lâu lắm rồi...

Chuông điện thoại reo lên...vừa bắt máy, tôi liền nghe...

- Khi mày cần giúp, tao thường không xuất hiện sao?

Tôi im lặng nhìn ra cửa sổ.

Đang suy nghĩ thôi, nghĩ xem tôi đã làm gì nên tội thôi, nghĩ xem hôm nay tôi đã khiêu khích gì hân. Nếu xét về gặp mặt thì hôm nay vừa mới gặp thôi, nói chuyện điện thoại cũng chỉ nói mấy câu lúc nãy...sao có thể. Đứa nào, đứa nào đã nói gì với Nguyễn Anh làm hân hỏi câu lạ vậy hả trời.

- Nói đi, tao còn biết...

Hân giục, tôi đơ luôn. Chuyện gì đây, hay bạn Khoa tâm sự mong gì với hân làm hân...Nguyễn Anh ơi là Anh Nguyễn...Khoa ơi là Khoa...

- Không đâu, không có đâu, lúc tao cần mày đều xuất hiện mà.

Tôi nói bằng giọng chắc chắn nhất.

- Lúc nào?

- Có mà...

- Khi nào?

Khi nào ta...tôi không nhớ, chắc do tôi chẳng để tâm. Ôi mình vô tâm quá.

- Hân!

- Lúc...lúc trên xe bus, đúng rồi, khi đó mày không giúp thì tao đã toi rồi, đúng rồi khi đó.

Nguyễn Anh im lặng không nói gì..

Tôi nói tiếp:

- Còn nhiều lắm, trong lớp này, khi kiểm tra này, khi không có ai đèo tao về mày liền đại gái mà đèo này...

Tôi nói vậy chẳng thấy ai cười mới sợ chứ.

- Mày có đang giận tao không vậy? vụ hôm nay do gọi mày không được, không có ai... bạn Khoa lại đi ngang đó nên tao mới nhờ Khoa thôi...Khoa nói gì với mày à?

- Bạn Khoa nói gì à? Bạn ấy nói cũng ít lắm: “Tôi chỉ giúp khi Hân cần giúp nhất thôi, bạn đừng hiểu lầm”, từ đó thôi.

Hả? Cần giúp nhất? Gì vậy hả? Bạn này kì quá.

- Vậy mày nói gì với Khoa?

- Chuyện đàn ông con trai hỏi làm gì?

Tôi âm ỉ:

- Hỏi cho biết thôi mà...

- Thôi Hân không cần biết đâu.

Tôi bực mình định tắt điện thoại thì lại nghe:

- Đáng ra lúc đó tao nên đến trường sớm hơn...

Tôi chẳng biết nói sao với hân nữa...Nguyễn Anh hình như...

- Nếu Khoa không giúp tao thì cũng có người khác giúp mà, mà nếu không có ai thì tao tự về được mà. Mày không cần bận tâm việc đó đâu mà.

Xin lỗi Khoa nhé, tại giờ Nguyễn Anh không biết sao lại vậy nữa, xin lỗi Khoa nha. Hân Không có ý phỉ on bạn đâu...

- Giận tao thật hả? Ê...Ê...Nguyễn Anh đẹp trai giống cờ hó oi...

Tôi nói giọng nhẹ nhàng nhất có thể rồi vậy mà sao...

- Có giận gì mày đâu...thôi tôi gặp....

Đó nói vậy rồi mấy giây sau ờ ờ mày làm gì thì làm đi rồi cúp máy.

Chắc đây có lẽ là lần đầu Nguyễn Anh giận tôi thật như vậy. Cũng không biết là hân đang giận hân hay giận tôi nữa...thái độ kì cục lắm.

Đúng thật là lần đầu hân giận sau khi nói thích tôi, đúng là sợ thật. Tôi đó chẳng đèo tôi đi chơi như đã hứa đâu, chỉ đến nhà tôi, gọi tôi ra nắm tay đi một vòng rồi đuổi tôi vào nhà ngủ sớm.

Nếu như lúc trước bực gì tôi là sẽ tránh mặt tôi, không đứng cạnh tôi, không nhìn tôi. Lần này hân lại giận theo kiểu khác mới đau chứ, nắm tay mà cạy miệng cũng không nói, hỏi gì cũng gật đầu hoặc lắc đầu. Tôi đã phân bua hết nước hết cái, an ủi này nọ nhưng hân vẫn cứ vậy rồi còn nói hân hiểu rồi.

Tính ra lần này giận cả một ngày luôn đấy. Đến khi tối hôm sau tôi phải chủ động gọi hân đi chơi, phải ôm vỗ về, dẫn hân đi dạo phố này nọ, vừa đi vừa kể chuyện vui cho hân nghe hân mới cười cười véo má tôi như thường ngày đó.

Nguyễn Anh còn nói chỉ một câu đáng giá là “nay hạn chế ngồi xe bạn nam khác đi, không thích nhìn thấy cảnh đó chút nào”

Tôi biết điều đó mà, giờ mà hân có chở em khác có mà tôi cạch mặt hân luôn chứ không phải vừa đâu.

Biết là lời nói cảm động là vậy, tôi cũng phải gạt đầu yêu thương chứa chan tình cảm nhìn hắn, nhưng thật mọi người không biết đầu là mà sau đó tôi phải gồng mình để không phải cào cấu đũa trước mặt vì câu nói:

- Thật là làm màu để ôm mấy phát thôi, lần sau đỡ thì hôn đi nhé, ôm thôi chán lắm.

Tôi trợn mắt hét vào mặt hắn:

- Đồ lợi dụng.

Hắn còn nháy mắt với tôi thủ thủ:

- Giờ mới biết hở?

Biểu có tức không.

...

Hôm nay thi tin, sáng vừa đèo tôi lên thì đã đến giờ chia phòng thi trắc nghiệm. Tôi và Nguyễn Anh lưu luyến xa cách nhau, thấp thoáng gần đó có em nào đó nhìn tôi như kiểu nén con giận... rồi bước thẳng vào phòng Nguyễn Anh vừa vào.

Nguyễn Anh, Kiều Anh. Đúng thật là đặt tên làm tôi cảm thấy không đúng đắn chút nào. Tên Anh - mỗi lần gọi là phải gọi cả tên đệm ra, như lớp trưởng là phải gọi cả họ ra, dù biết tên Anh đẹp nhưng mà thấy tổn nước miếng không.

Phòng tôi thi toàn mấy đũa lạ hoặc, mấy đũa bạn trong lớp thi không có đũa nào, ngoài lớp thi có nhưng không quen, tôi tổn thương quá đi, nản hết sức nản.

Thi trắc nghiệm xong thì cũng 8 giờ rồi, vừa ra phòng thi đã nhìn thấy người thương mắt long lanh nhìn tôi triu mến. Tôi theo tiếng gọi trái tim chạy đến cười hi hi với Nguyễn Anh. Nguyễn Anh cũng nhe nhe nhón nhón hi hi lại với tôi. Hắn hỏi tôi mấy câu rồi lại chuẩn bị vào phòng máy thi thực hành. Mấy đũa chữ A khổ vậy đó.

Chẳng biết có sao không mà lúc tôi thi thì thấy Kiều Anh cũng vào...với tôi. Chẳng biết sao nữa, nó bước vào cùng là tôi hoang mang rồi, đã vậy ánh mắt nó vô hồn...nhìn tôi, tôi không biết sao cũng nhìn lại nó.

Nó đáng ra là phải thi trước tôi chứ, sao lại vậy nhỉ?

Hay con bé bị...tào tháo rượt nên xin thi trễ chẳng? Đúng rồi, dạo này chất lượng đồ ăn tệ lắm. Ôi tội con bé.

Đã vậy nó còn ngồi kế tôi kia. Các bạn không biết chứ cảm giác khi thầy đọc tên người ngồi kế tôi nó...nó... thật là tôi giật nảy người luôn ấy. Thật sự là nó đến ngồi cạnh tôi làm tôi...ôi hời hợt lắm, không biết có chơi gì tôi không. Không được nhá bé, chụy ghê lắm nhé, xóa bài chị không dễ vậy đâu nhé, phá chị là chị tét vào mông nhé.

Giám thị nói bắt đầu làm bài. Không khí mỗi lần thi luôn vậy, lúc đầu là một âm thanh im lặng đến quái dị...sau đó thì là một luồng hơi bài đến sôi nổi. Mà hôm nay có bí tôi cũng chẳng hỏi được ai...

Nhưng có lẽ năm nay nhà trường tạo điều kiện để học sinh dễ lấy điểm nên phần thi tương đối dễ làm, đi học đầy đủ, trong quá trình thực hành nhiều thì có thể làm được.

Còn 10 phút nữa mới hết giờ mà tôi đã làm xong rồi. Hôm nay tự nhiên thấy mình giỏi kinh lên được. Chán ghê, lấy bằng giỏi luôn quá, ngại ghê.

Tâm tư của một đũa học bình thường vui mừng bộc lộ.

Tôi hí hửng nhìn qua đũa bên cạnh. Tôi thấy con bé đang cắn tay nhìn màn hình. Tôi nhìn màn hình máy tính nó...giật mình luôn ấy, câu 2 nó chỉ mới gõ được phần đầu, nó bị kẹt ở hàm hay sao ấy...

Tôi thấy được gương mặt lo lắng của nó mà bất ngờ. Chắc là lần đầu tiên nó bị vậy.

Bài này hôm trước thầy đã dặn đi dặn lại chúng tôi rồi...chắc nó bận quan tâm việc khác nên không nghe.

Nó bỗng nhìn qua tôi. Tôi giật mình không nhìn tờ đề của nó nữa.

Thầy giám thị đứng nói gì với thầy nào đó bên ngoài. Còn nó cắn muốn nát tay rồi, nó qua lại trang 1, thấy câu một nó cũng chưa làm xong ở cột cuối. Tôi thấy sự sợ hãi của nó khi làm chưa xong bài. Đúng rồi, lớp trưởng mà, luôn có kết quả tốt mà, chẳng qua dạo này đi học “lo lắng” cho tôi quá, bài tập thầy bắt làm thì toàn đưa bạn làm nên giờ bí rẻ quá...

- Dùng hàm Rank thì nên cố định vào, nó mới hợp lý, em làm vậy sẽ lỗi ở phần thứ hạng của mỗi đũa đó.

Em nó nhìn tôi không nói gì, sau đó lại nhìn vào màn hình làm như tôi nói.

Tôi có chút bất ngờ. Tưởng là sau khi mình nói còn bị chửi lại cơ.

Kiểu như: “chị biết quái gì mà nhắc” hay là “tôi không đui” hoặc là “tôi biết thừa rồi” chứ.

Hiền thấy ghê không.

Nó làm được một cái lại ngưng, chuyển qua trang 2 làm tiếp bài 2.

Nói chung hình như bài đó nó chưa từng làm hay sao ấy, tôi thấy vậy cũng tận tình nhắc khẽ một chút hết đến cột thứ 3 thì bị thầy nhắc đi ra ngoài để người khác làm. Tôi cười khi khi rồi hi hi nhìn thầy xong đi ra.

Không biết nó có làm hết không nhưng giờ tôi cũng gặp người thương rồi, tay bắt mặt mừng...

Không ôm nhau thăm thiết đâu, Nguyễn Anh chỉ cúi người xoa đầu tôi như cha xoa đầu con thôi.

Nói mấy câu với hấn mới biết là Kiều Anh xin thầy cho kiểm sau, do mắc tí việc.

Tôi hỏi thêm một tí thì bị Nguyễn Anh búng tai hăm hăm

- Đừng nhắc đến Kiều Anh, đừng nhắc đến những người không liên qua nữa, nhớ chưa?

- Sao vậy?

- Lúc nào cũng lo chuyện lung tung không à!

Tôi chỉ biết cười cười le lưỡi nhìn hấn, tôi có quan tâm chuyện lung tung quá đâu ta.

- Thôi giờ về, còn trả mày về nơi sản xuất.

Tôi bủi môi lườm hấn một cái để tỏ không hài lòng với câu nói và cái mặt kên kênh của hấn, tôi ngồi xuống ghế đá gần đó nhìn xung quanh:

- À mày về trước đi, tao chờ con bạn rồi về chung với nó cũng được, hôm nay nó đang buồn, phải chờ nó để cùng tâm sự.

Hấn nghiêng đầu cụng đầu tôi cười cười nói:

- Vậy đó hả? Hôm nay em có buồn gì không? Để anh tâm sự với em nha?

- Không đâu anh, em nhìn mặt anh là tâm sự em sợ chạy mất rồi, nó sợ anh khủng bố.

- Ha ha, thôi ngồi đây đi, để anh đi mua nước để anh cùng em giết thời gian trong khi chờ bạn thân của em nha.

Tôi xùy xùy rồi đuổi hấn như đuổi cún con, Nguyễn Anh cười cười vào cắntin trường, đang đi còn quay lại nháy mắt với tôi nữa chứ...

Tôi thấy hấn đi vào rồi thì cũng cũng chậm chậm đi theo hấn...cho vui, ở đây buồn lắm...

Đang bước thì thấy 3 em huyền thoại đó từ dãy phòng tin đi ra...

Tôi bình thần đi lướt qua.

Tự nhiên người bị kéo lại không thương tiếc.

Ể. Gì đây. Tụi nó tự nhiên kéo tôi đi.

Ể.

Tôi chưa kịp gồng mình để đứng lại nữa. Tôi đơ luôn, ôi cái tụi này. 3 đứa đó đẩy tôi đến chỗ sau dãy phòng. Mặt mũi đứa nào cũng hăm hồ hết đó, thiếu điều là xăm trổ đầy mình thôi chứ có khí chất lắm rồi đó. 3 đứa cứ nhìn tôi mà nhòm, tôi nhìn 3 gương mặt đó mà buồn thay, có cần nhìn tôi vậy không? Tôi có thiếu tiền tụi này đâu chứ!!

- Có chuyện gì muốn nói với chị hả?

Mấy em đó thúc tay Kiều Anh biểu nói đi. Em ấy vẫn im lặng nhìn tôi không nói gì.

- Có chuyện gì sao?

Tôi kiên nhẫn hỏi lại, trong tâm cũng nghĩ chả có chuyện gì hay ho rồi.

Mà em Kiều Anh hôm nay sao á, cứ...

- Không có gì thì chị...

- Chị tưởng chị là ai chứ, chị không là gì hết...

Tôi đơ mắt nhìn nó, mới định khen nó hiền dịu, nghĩ là mới giúp nó nên nó cũng nể mà im lặng, hóa ra là chẳng bao giờ có chuyện đó.

Thật sự ngẫm nghĩ lại thấy câu em ấy nói bị kịch gì đâu. Tôi không là quái gì thì kệ tía tôi chứ...muốn nói gì đây nhỉ? Nhưng thật sự là tôi cũng muốn nói với em ấy rằng: sao em cứ nói những người cỗi trên hiểu vậy?

Tôi vẫn đang chăm chú nghe tiếp câu nói nên cũng chẳng hé môi.

- Chị tưởng chị hay sao, nếu như tôi học cùng lớp với anh ấy thì chị chẳng là cái gì hết.

Hay lắm, nói hay lắm, tôi bắt đầu hiểu ra rồi đó.

Tôi im lặng.

Không phải là không dám nói mà là tôi đang chảnh không thèm đáp lời đó.

- Chị chẳng hiểu gì về anh ấy... chẳng biết gì về gia đình anh ấy... Chị nói chị là bạn gái anh ấy nhưng chị đã từng được mời vào nhà anh ấy chưa?

Câu này làm tôi á khẩu, thật sự nhắc đến gia đình hẳn làm tôi á khẩu.

Sao tụi này luôn đưa những cái xa vời vào lứa tuổi của mình chứ...

- Chị tưởng chị sẽ ở vị trí hiện tại này được lâu sao?

- Em à...

Tôi rất bức mình vì câu nói này, nó thật chẳng liên quan, nó cứ như sự tranh giành nào đó đang xảy ra.

- Vì chị mà lần tôi đến gặp chị anh ấy vờ như không quen tôi dù chúng tôi đã nói chuyện trước đó.

Nó đang nói hôm nó đến lớp tôi sau lần làm tôi bong gân sao. Thật thì lần đó tôi nhớ nó gọi “anh” hình như Nguyễn Anh chẳng lấy gì là quen trước đó, đúng rồi, giờ tôi mới nhớ. Lúc đó tôi lại tưởng nó cuồng Nguyễn Anh nên gọi anh vậy thôi...không ngờ là nó đang muốn nhận được sự vui mừng khi gặp lại. Tiếc là Nguyễn Anh chẳng phản ứng. Tôi sợ là hẳn chẳng thêm nhớ mặt nó ý chứ.

- Khi anh ấy nói chuyện với tôi mà lại cứ...nhưng chị không là gì hết, tôi không sợ điều đó đâu...

Em ấy khóc, tôi gần như đàn mặt ra, tôi không dám nghĩ tôi lại có thể thấy được cảnh này.

Tôi đây nghe nãy giờ chưa lên tiếng, vậy mà nó...tôi có ức hiếp gì nó không chứ?

Nhưng nó giống như bị dồn nén...

- Nhưng chị nên biết là tôi thích anh ấy mà, sao chị cứ...

- Chị thì sao?

Tôi không chịu được hỏi lại một câu.

Đừng lấy nước mắt ra dọa tôi.

- Ai là người nói khi biết chị là người bị thương thì rất đáng? Ai là người chẳng có chuyện gì cũng cứ lời lời kéo kéo bạn trai chị trước mặt chị? Ai là người dù chị ngồi thù đó vẫn cố đến nói chuyện với bạn trai chị? Ai là người sau lưng chị lại cố ý chọc tức chị? Đừng tưởng chị không biết việc em xóa bài chị, đừng tưởng việc em lấy mất chìa khóa xe của chị là có thể trả đũa chị.

- Tôi...

- Thích là có quyền được không bạn tâm người ta đã có người yêu rồi sao? Em là cái rồn của vũ trụ này à?

Hay hàng xóm của rồn vũ trụ? Không biết phải trái gì hết, lên mặt với tôi à?

Đã vậy em ấy còn lên giọng với tôi:

- Chị nghĩ chị sẽ làm anh ấy thích chị mãi được không? Xem như chị thắng tôi lúc này, nhưng chị nghĩ chị sẽ mãi vui vẻ như vậy sao?

Nực cười, tôi nghe thấy nực cười quá thể đáng, nó đang nói quái gì đây không biết.

- Em à, em là con gái mà đúng chứ? Em xinh đẹp mà đúng chứ, nhưng thích ai em đều lo sợ vậy sao? Rằng họ chẳng thích em mãi mãi?

- Tôi...

- Còn nữa, chúng ta không có thắng thua, cơ bản là đây không phải cuộc thi...hiểu không em?

- Chị đừng tưởng...

- Không có gì là mãi mãi nhưng hiện tại là khởi đầu của tương lai đấy, hiểu không em?

Tôi muốn nói nhiều lắm, muốn nói cho em ấy hiểu thật rõ ra, rằng tôi đang ở hiện tại, tương lai thì sao chứ, mãi mãi là như nào chứ, chúng tôi còn nhỏ mà, sao cứ phải làm quá chuyện đó lên, chẳng hay ho gì hết...

- Sao chị cứ ảo tưởng...

- Chị không tưởng tượng gì hết, chị biết Nguyễn Anh thích chị, và chị cũng thích Nguyễn Anh, vậy thôi.

Tôi nói rồi cười một cái rõ tươi. Thật là tôi chỉ muốn cho mấy em này biết là tôi chẳng tranh giành gì với ai, tôi không phải người thứ 3, nên chẳng ai có tư cách gì nói tôi làm sai...

- Chị đừng quá tự tin, sao chị biết chắc được chứ.

Đến lượt mấy đứa bạn của nó nói, thật là không thể chịu nổi bọn này.

- Mà chị chắc là anh ấy thích chị không? Chị chắc không? - Thêm một em nói.

Chắc không hả? Chẳng ai có thể khẳng định được cảm xúc của một người với mình ra sao...

- Chị...

- Có cần anh trả lời không?

Một giọng nam vang lên, tôi đang hoang mang cũng phải giật mình nhìn về phía đó. Nguyễn Anh đang đến gần tôi, không biết hắn đứng đó từ lúc nào nữa, nhìn hắn bước đến tự nhiên tôi lại tưởng tượng đến một bộ phim hàn quốc dài tập nào đó...vì hắn hiện tại đang đứng cạnh tôi như nam chính ngôn tình và sau đó sẽ che chở cho tôi trước nữ phụ xấu xa.

Tôi muốn tự đánh vào đầu mình quá, giờ còn suy nghĩ tào lao vậy.

- Sao em không hỏi anh?

Nguyễn Anh đang nắm tay tôi rồi nhìn cô bạn của Kiều Anh mà hỏi. Lúc hắn bước đến cạnh tôi, tôi đã thấy không khí khác lạ rồi. Giờ thấy vẻ mặt của Kiều Anh...tôi nghĩ chắc nó chịu áp lực từ Nguyễn Anh...nên mới trút cho tôi...tôi cũng không chắc. Nhưng chứ sao nó lại như thế, sao dùng một cái nó lại bức mình lên với tôi...

- Em...em...

Em nó ấp úng không nên lời, Kiều Anh thì hình như người hơi lù lù lại.

Hiện tại thì tôi đang không phận sự, cũng chẳng ai hỏi tôi đâu, tôi như ngoài cuộc, chỉ đứng cạnh Nguyễn Anh mà nhìn 3 em ấy trong lòng thì suy đoán lung tung vậy thôi.

- Nếu không tiện sao không hỏi Kiều Anh.

Nguyễn Anh lại đưa tầm mắt qua Kiều Anh, nhìn thấy đôi mắt đang ngấn nước của nó thật sự tôi không biết Nguyễn Anh sẽ dám nói những gì tiếp theo luôn.

- Mấy em kéo bạn gái anh ra đây chỉ để hỏi những câu này thôi sao? Anh đã từng nói rồi mà, à mà không, hành động của anh còn thiết thực hơn lời nói mà. Em chưa từng nói gì với bạn em là anh rất thích Hàn sao Kiều Anh?

Câu cuối thì Nguyễn Anh lại đưa mắt nhìn Kiều Anh.

Tôi thì tim nhảy lên một nhịp, do lại được nghe Nguyễn Anh nói thích tôi, đã vậy còn thêm từ "rất".

- ...

- Anh không thích nói nhiều về những điều này nhưng anh đã nói với em hơn 1 lần rồi nhì? Hôm qua anh nói, em không hiểu sao?

- Em...

Nó khóc rồi, tôi chẳng thích việc con trai làm con gái khóc chút nào. Vì tôi cũng là con gái mà.

Biết là Nguyên Anh từ đầu đến giờ nói chuyện rất lịch sự rất nghiêm túc...nhưng tôi lại thấy...

Tôi nắm tay Nguyên Anh ý ngằm thôi đi...

Không biết hẳn có hiểu không nhưng cũng im lặng nhìn tôi rồi lại quay sang nhìn 3 đứa rồi xuống giọng:

- Anh đã nói rồi rồi và nói rất nhiều lần rồi, anh thích Hân, không cần hỏi anh chắc không đâu, nó thừa quá rồi.

Nguyên Anh ơi, không cần nhắc lại điều đó hoài vậy đâu, Hân biết rồi mà.

- ....

- Bạn gái anh là bạn gái anh, các em không cần phải làm khó Hân làm gì, sự cố ý làm nger của anh cũng có giới hạn...

- ...

- Nếu mấy em đã xem thường lời nói của anh như vậy thì chúng ta chẳng có lần sau để đứng nói chuyện như vậy nữa đâu.

- ...

Nói đến đó thì tôi nghĩ tôi biết thêm gì rồi, rằng Nguyên Anh nói hay gì đâu á cha mẹ ời. Con phục quá, mà cố ý làm nger gì vậy ta?

Đến đó thì Kiều Anh cũng lùi bước mà chạy đi, tôi đứng đó nhìn theo...

Nếu tôi là em ấy tôi cũng chạy đi, vì đôi lúc có những thứ dù như thế nào ta cũng chẳng đủ tự tin để đối mặt thêm được nữa.

Kiều Anh không phải là cô gái xấu tính, nó chỉ là người quá cố chấp thôi...vì tôi nghĩ nó luôn cố gắng để đạt được cái gì nó muốn. Nhưng nó chẳng biết rằng, cố quá sẽ trở thành quá cố.

...

- Mà làm nger gì vậy?

Tôi vu vơ hỏi.

- Không có gì đâu Hân ời. Mà nay không có việc như thế này xảy ra lần 2 đâu, từ giờ sẽ không. Nên mà cố gắng yêu thương tao nhiều vào đi.

- Sẽ ráng thương.

Nói xong tôi và hẳn đều bật cười. Chẳng biết nữa, tôi tự hiểu, tôi chẳng cần hỏi hẳn đã nói với Kiều Anh những gì, đã nói với nó bao nhiêu lần rằng hẳn đã thích tôi. Chỉ cần như vậy tôi đã hiểu.

Có những thứ hỏi cũng bằng thừa, có những thứ, nhìn sẽ tự hiểu. Có những thứ, nhìn hoài không hiểu...thì thôi.

Giờ thì tôi thấy mình tỉnh tã gì đâu á!!

Sau đó thì tôi không gặp Kiều Anh nữa, do không lên trường cũng như không hoạt động gì trên đó nữa.

Sau đó thì chúng tôi bước vào năm học mới, năm học quyết định mười mấy năm học của thời học sinh. Năm học mới, nhiều điều cũng mới mẻ lắm. Ngoài việc lớp 12 được gộp chung một dãy thì năm nay trường tôi không tính học sinh lớp 10 thì cũng được kha khá học sinh chuyển đến và cũng kha khá học sinh chuyển đi. Lớp tôi 2 bạn chuyển đi, đứa thì do ba mẹ chuyển công tác, đứa thì chuyển trường do lí do cá nhân, thông tin nội bộ nên không nhiều người biết.

Thật là lớp tôi đã “khóc lên khóc xuống” vì không nỡ xa bạn, an ủi nhau suốt thôi.

Bỏ qua vấn đề chia tay bạn, năm nay lớp 12 học chung một dãy nên hẳn biết thêm bao nhiêu là bạn, ời nghe đồn mỗi lớp có nhiều cái nhất riêng giờ mới được chiêm ngưỡng.

Khóa của tôi từ khi vào trường được mọi người đồn thổi rất nhiều, lớp trai xinh nhất phải kể đến lớp 12a4, lớp ít trai nhất không ai sánh kịp là 12a1, lớp con trai to cao con gái đáng đẹp không ai dám so chính là 12a5, lớp nếu thi học sinh thanh lịch chắc chắn có giải là 12a6, ời nhiều bạn cute vờ cờ lơ... à không cute vô cùng luôn á mà. Lớp nghe đồn toàn mấy bạn sang chảnh, toàn hot face không thì chẳng ai qua nổi 12a11. Tình hình là tôi biết từng đó, tôi thấy bất công, sao không phong chức danh lớp nào lầy lội táo tợn nhất nhỉ? Chắc tôi bầu lớp tôi.

Năm nay lớp 12 rồi, lớn hết rồi, không những lớp khác xinh mà lớp tôi đưa nào nhìn cũng xinh hẳn ra, chỉ có là mặt dày hơn trước tí thôi. Đã vậy 3 tháng hè vào bạn gái nào cũng lên kí, than béo than mập hết cả hôm tựu trường, đến giờ còn than đó, làm mấy bạn nam ngồi giả vờ an ủi khô cả lời, tôi nghe mà muốn hỏi tội nó bí quyết vì sao béo được lên...

Bạn Nguyên Anh còn kiêu hãnh như nhiều ngày xa cách tôi:

- Đừng buồn, Hân lên được kí nào không?

Tôi hí hửng đáp lại:

- Hân tặng được 10 kí luôn, ghê không?

Có điều chưa trừ.

- Định tới nay mời Hân ăn mì cay mà Hân béo quá rồi nên thôi.

- Ý...10 lạng ý, Hân nói nhầm á. Chứ thấy Hân có béo tí nào đâu.

Nguyên Anh làm như không nghe thấy dừng đứng lên lau bảng...sau đó quay xuống nhe răng cười nhạo tôi.

Tôi chẳng thèm nhòm hân nữa nhìn ra cửa sổ xem có bạn nam nào đẹp trai đi ngang không, để ngắm chơi.

Thật là năm nay tôi ăn trứng gì mà thấy nhiều bạn đẹp trai lắm. Cứ lâu lâu lại thấy một bạn đẹp đi ngang.

Hôm khai giảng tôi còn được hát với em lớp 10 mới vào siêu xinh trai, siêu ngầu. Các bạn không biết đâu chứ nhìn em ấy mà ôi trời ơi cứ như gặp anh Dương Dương ngoài đời á.

Nguyên Anh có phản ứng gì không hả? À hân thường hay che mắt tôi lại khi tôi cố rướn mắt nhìn trai đẹp vừa đi ngang lắm.

Mà những khi đó (khi nhìn xong) tôi chỉ cười hi hi phân bua:

- Nhìn tí thôi mà.

- Nhìn rồi được gì không?

Nguyên Anh ngồi sát tôi, khí thế rất áp bức nên tôi chỉ biết hi hi:

- Được chứ, giờ thì biết trong trường này Nguyên Anh đẹp trai nhất nha.

Lớn rồi, tôi nịnh càng ngày càng giỏi lên, đôi lúc thấy mình phi thường dễ sợ luôn, lúc nào cũng tâng lớp trưởng đến tận mây xanh, vũ trụ bao la trùng điệp.

Một việc ghê gớm nữa là năm nay Hân là một trong những anh chị lớn của trường rồi, nên Hân đôi lúc cũng phờn lắm, chảnh lắm, thích chém gì là Hân chém thôi. Hân chính thức (lại) bị lôi kéo vào ban phát thanh học đường, và nghiêm nhiên làm học sinh lớp 12 đẹp gái duy nhất trong đó. Vì tôi ở đó nên tôi đã lôi kéo nhiều bạn lên sân khấu trở tài lắm, Nguyên Anh cũng lên thót rồi, nhờ vậy mà độ hot tăng vùn vụt, thiếu điều là chưa lập fan club thôi chứ mỗi lần ảnh lên sân khấu là học sinh nữ cứ hét âm âm như chợ vỡ. Tôi đôi lúc ngồi dưới sân khấu mà muốn chạy đến bóp miệng từng đứa lại, rần rần à. Tôi gặp nổi ngày mà có hét hú gì đâu nà, thật là không biết... kiểm chế gì hết tron.

Cuối cấp rồi, quen trường quen lớp, việc tôi và Nguyên Anh có mối quan hệ "chị em bạn dì" với nhau thầy cô nào cũng biết. Tôi thì hơi nhỏ so với lớp 10 năm nay nên mấy thầy cô trong ban luôn trêu chọc tôi. Nhớ lúc chính thức tham gia phát thanh học đường, tôi còn bị giới thiệu đồng dạng như này:

- Bạn này là Ngọc Hân, nữ sinh lớp 10 xinh xắn mới vào trường như mấy em thôi, nếu như muốn hẹn gặp Hân đi chơi thì cứ lên lớp 12a3 và hỏi lớp trưởng lớp đó nha mấy em, xin phép anh ấy một tiếng.

Đó, đến nước đó còn trêu tôi.

Mấy em lớp 10 chưa hiểu sự đời bị thầy cô thuyết giảng xong nhìn tôi cười triu mến lắm, do mới có mấy tuần đầu nên mấy em chưa biết rõ tôi ở khối nào, chỉ biết nghe như nào thì tin như vậy. Hôm đó tôi còn nghe mấy em gái to nhỏ: "bạn ấy mới vào trường mà quen được anh 12a3 nhanh vậy ta"

Chán mấy em ghê, bị lừa trắng trợn quá.

Giờ thì chắc biết rồi, chị Hân chị Heo ngọt lắm.

Cuối cấp rồi, lớp gắn bó với nhau lắm, học hành cũng ngày một tử tế hơn, không chơi bời lêu lổng như năm trước nữa, không đi chơi nhiều nữa. Lâu thật lâu mới rủ nhau đi xem phim rạp thật chặt tình một phim của cả lớp.

Nhớ nhất chắc là những giờ sinh hoạt lớp, chắc là những tuần kiểm tra muốn chết đi sống lại. Kì niệm thì ngập mãi qua những lúc nhà trường tổ chức hoạt động sinh hoạt ngoại khóa, cắm trại xuân. Lớn rồi, lớp tôi đều hoàn thành hết và làm việc với nhau rất nhiệt tình.

Về đời sống hằng ngày tôi ngoài việc học nặng hơn thì tôi tương đối ổn. Hiện tại thì chưa thấy ai ghét tôi ra mặt hết.

Về Khoa, cùng đây nên có lúc đi ngang lớp tôi, nếu chạm mặt tôi chỉ cười đáp lại nụ cười bạn ấy thôi. Nguyên Anh không thích, nên tôi cũng chẳng vui khi quá thân với những bạn khác giới khác, với lại tự nhiên lại không thích nói chuyện gì với Khoa nữa.

Còn Kiều Anh, từ đột đó chưa gặp tôi, khác đây, tôi chưa từng thấy em ấy đi qua đây. Nguyên Anh từ khi nói thẳng như thế thì cũng chẳng buồn nhắc gì em ấy nữa.

Lớp 12 tôi trôi qua như vậy, lớp thì tình cảm như gia đình, có bạn trai ngồi kế bên dù càng ngày càng hổng hách nhưng không sao cả, nay tôi dễ tánh lắm.

Thời gian chẳng đợi ai bao giờ, ai rồi cũng sẽ lớn, sẽ trưởng thành, sẽ có một con đường riêng. Nói với nhau đừng buồn khi phải lớn, vậy mà hôm tri ân trưởng thành, khi nghe bài cảm nhận về thời học sinh chẳng đứa nào cười nổi...

Tôi cũng không ngoại lệ, lúc đó Nguyên Anh đã nắm tay tôi rất chặt...cứ như đang cố gắng nắm chặt kỉ niệm với tôi và sẽ cùng tôi bước qua nỗi buồn vu vơ.

Chúng tôi thích nhau ở tuổi cấp sách đến trường và sẽ thích nhau hết thanh xuân. Phải không?

Tôi không chắc nữa nhưng đến năm 20 tuổi tôi đã vu vơ hỏi hân:

- Thích nhau đến bao giờ hở Nguyên Anh?

Tôi hỏi thích vì chẳng lúc nào Nguyên Anh nói yêu tôi. Chưa từng luôn đó, không biết do hân không nói hay hân nói rồi mà tôi không nghe nữa...

- Thích nhau đến khi hết thích thì thôi.

Tôi đã bực bội hỏi lại:

- Vậy khi nào Anh sẽ hết thích Hân?

- Lúc anh lấy vợ, anh sẽ không thích em nữa.

Tôi đã không còn là cô bé 17, tôi đã lớn rồi. Dù hân có đùa hay thật thì thật là tôi cũng có chút không vui. Nếu tôi còn học cấp 3, chắc chắn tôi sẽ đập mạnh vào chân hân, lườm liếc rồi giận dỗi bỏ về nhà, và sẽ định bụng giận hân 1 tuần nửa tháng cho biết mặt. Nhưng bây giờ tôi đã khác, tôi không hành động một cách trẻ con đâu...

Nguyên Anh nhìn tôi cười, nụ cười khiêu khích lắm. Lúc nhỏ có thể vô tư, nhưng khi đã lớn thì tâm tư người ta sẽ thay đổi, suy nghĩ sẽ khác. Thời gian đã làm tôi thích hân hơn lúc 17 tuổi...và làm cho tôi trở nên suy nghĩ một cách thận trọng hơn. Ai biết được vì một lí do nào đó...

Tôi cố cười nheo một cái vào má hân cho qua chuyện.

- Sao dạo này hiền vậy? Sao em không đánh anh mấy cái như mọi khi.

- Hiền đang một, em không rảnh tay. Đang tính đi đám cưới anh mấy chục đây này. Ờ mà mấy chục ngàn có nhiều quá không nhỉ?

Nguyên Anh cười rõ tươi, cúi xuống hôn tôi một cái sau đó còn ngất mũi tôi rồi nói:

- em đến là anh vui rồi mà.

Tôi đẩy hân ra... Hân luôn vậy, thấy tôi đùa là cứ mặt dày hùa theo.

- Nói cho Hân biết này.

Tôi đang nghe...

- Lấy vợ là phải lấy, nhưng đến khi lấy nhau rồi mà cứ thích nhau mãi cũng kì lắm...tao thì không thích khi người khác hỏi: “mày yêu vợ mày không?” Tao lại trả lời: “Tôi thích cô ấy lắm” . Hân hiểu chưa?

- Hở?

Tôi ngơ ngác hở một cái rồi ngu. Hình như tôi đang hiểu ra...

- Đến khi đó nhớ yêu tao nhiều vào.

Nguyên Anh lại tiếp tục cười nhìn tôi..

Đến khi đó sẽ yêu sao?

- Nhớ chưa hả? Im ru vậy em Hân.

- Tao không thích yêu mà, mấy năm sau cũng vậy thôi - tôi nhìn lên trời ngắm sao rồi buông một câu thật phũ phàng.

- Ừ, mệt quá, việc có thích yêu hay không yêu là việc của em, còn anh, anh thích là anh yêu Hân thôi. Nhé?

- Hân nào?

- Hân bán bánh mì ngoài chợ đó, biết không?

Còn chọc tôi nữa chứ.

- Ờ biết rồi.

Hắn luôn hống hách như vậy.

Nguyên Anh luôn có những định nghĩa thật khác người.

Nhưng có phải chăng đây là lời hứa hẹn của tương lai?

Tuổi đôi mươi của tôi chẳng có hứa hẹn nhiều, Nguyên Anh không nói sẽ cùng nắm tay tôi suốt đời hay đại loại sẽ làm cho tôi hạnh phúc, mà hắn nói chỉ thích, thích thôi, thích chân thành, không thể thích được thì yêu, yêu là phải cưới, và cưới là mặc định phải làm cho nhau hạnh phúc. Trách nhiệm của việc yêu rồi nó to lớn lắm..

Hôm trước Nguyên Anh còn đột nhiên gọi điện than: “Hân ơi, hình như Anh sắp yêu Hân rồi” tôi còn vội vàng nói rõ vào điện thoại: “ừ từ hân yêu Anh nhé, đợi Hân tí nha, giờ này Hân đang trong lớp...”

Thật thì giờ tôi chỉ cần Nguyên Anh vẫn thích tôi, vẫn nói là sẽ mãi thích thôi, tôi nghĩ là đủ rồi, đừng hứa hẹn quá rồi thất hứa.

Tương lai cứ nhìn phía trước mà bước, những biến cố sẽ đến một cách ta không biết trước được. Nắm chặt thanh xuân khi còn có thể và kéo người bạn thích cùng bước qua đó nhé.

- Nếu người đó không chịu thì...cố gắng đánh đập, khủng bố, đe dọa để họ phải “trắng tình nguyện” cùng bạn trải qua thanh xuân tươi đẹp nhé -

Hết

Bạn đang đọc truyện *Tao Không Thích Yêu Mà Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.